

Đương Tiểu Phiến Ngộ Đáo Thành Quả

Contents

Đương Tiểu Phiến Ngộ Đáo Thành Quả	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	86
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27	95
28. Chương 28	98
29. Chương 29	102
30. Chương 30	105
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112
33. Chương 33	115
34. Chương 34	118
35. Chương 35	121
36. Chương 36	125
37. Chương 37	128
38. Chương 38	131
39. Chương 39	134
40. Chương 40	137
41. Chương 41	141

42. Chương 42	144
43. Chương 43	149
44. Chương 44	152
45. Chương 45	155
46. Chương 46	158
47. Chương 47	161
48. Chương 48	164
49. Chương 49	167
50. Chương 50	169
51. Chương 51	172
52. Chương 52	174
53. Chương 53	176
54. Chương 54	177

Đương Tiểu Phiến Ngộ Đảo Thành Quân

Giới thiệu

Hà Sơ Lục đến thành phố kiếm ăn, ấy vậy mà ngày nào cũng bị Đặng Thiệu truy đuổi. Anh tới thì t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tieu-phiien-ngo-dao-thanh-quan>

1. Chương 1

Chương 1 : Muộn tao mới là vương đạo

images (3)

(Muộn tao : Kiểu người loài lạnh trong nóng, dù thích nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bất cần đó. Gần giống với Tsundere)

Mới rạng sáng, phòng chờ ở nhà ga đã chật ních người. Tôi khiêng đồng hành lí nặng trĩu, chật vật đi qua cửa soát vé, lên quay lại trộm nhìn mẹ, thấy bà đang dựa vào ngực cha, không cầm được nước mắt, thổn thức không ngừng. . Tôi không dám nhìn thêm nữa, chỉ đành bước nhanh hơn lên tàu, bởi vì hành lí quá nặng khiến tôi trông có chút buồn cười, y chang con châu chấu.

Sau khi lên tàu, nhìn tới nhìn lui , các khoang để hành lí đều đã chật ních, không còn một khe hở để nhét hành lí. Không còn cách nào khác, tôi đành đặt hành lí lên phía trước ghế ngồi của mình.

“Ai, anh làm gì vậy? Mất mũi để đi đâu ? Không nhìn thấy chân tôi để đẩy à. Nhìn một cái biết ngay đồ nhà quê.”

Quả thật lúc đó mãi tìm chỗ để hành lí nên cũng không để ý chân người khác, cô gái bị tôi đụng phải không ngừng la hét , cái dạng gương mặt này tôi gặp nhiều trên TV rồi. Dạng con gái thế này, khỏi nhìn cũng biết

khinh người nhà quê ra mặt, tôi lười chẳng muốn phản ứng, đặt hành lí gọn gàng, thản nhiên ngồi vào hàng ghế đối diện cô ta.

Cô gái thấy tôi chẳng phản ứng gì cũng không làm ầm thêm nữa, bực tức quay đi chỗ khác. Chỉ là vẫn không quên ném cho tôi ánh mắt khinh ghét.

“Chàng trai, nhìn cậu mang theo nhiều hành lý như vậy, định đi đâu thế?”

Tôi vốn không thích nói chuyện, cộng thêm trước khi đi mẹ có dặn kĩ, lên tàu tuyệt đối không được nói chuyện với người lạ. Vì vậy tôi càng không dám nói.

Tôi chỉ hơi cúi đầu, cười lịch sự với ông bác vừa hỏi chuyện

Ông bác nhìn ta chằm chằm một lúc, sau đó quay đi tiếp tục nói chuyện với những người khác.

Tôi âm thầm thở phào, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút. Vươn tay chỉnh sửa lại cổ áo một chút, đột nhiên cô gái lúc nãy kêu lên: “Cái mùi gì vậy? Thối quá đi mất”

Cô gái không nói đích danh nhưng lại nhìn chằm chằm tôi. Trong lòng có chút sợ hãi, tuy là trước khi lên xe có tắm rửa sạch sẽ nhưng cũng hơi chột dạ, len lén ngửi cơ thể mình.

“Thối muốn chết, cái mùi này mang trong người không sợ ngu đi à?”

Lúc này trên tàu có không ít người ngửa tai đứng lên tranh cãi, nhất thời trong xe loạn cào cào. Phải đến khi nhân viên tới giải quyết mới tìm được lí do, hóa ra là ông cụ ngồi cạnh ta mang theo cá tươi lên tàu. Về phần sự việc cuối cùng giải quyết thế nào tôi không rõ, lúc đó chỉ mãi nhìn ra cửa, hy vọng có thể phóng tầm mắt qua dòng người đông đúc để nhìn thấy cha mẹ.

Xe lửa chuyển bánh, ngọn đèn leo lắt nơi phố quê tan dần trong tầm mắt, không gian xung quanh chẳng mấy chốc hòa vào bóng tối. Khoang tàu tối dần, tịch tịch chỉ còn vang vọng tiếng bánh tàu va vào đường ray, tôi không ngăn được mí mắt nặng dần, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Tôi không biết mình kiếp trước có mắc tội gì với người phụ nữ kia không, một lần lại một lần bị tiếng nói chuyện của bà ta đánh thức. Tôi mơ màng nhìn, bà ta không yếu thế trợn trừng nhìn tôi, nhìn chán lại quay sang nói với người đàn ông ngồi cạnh: “Thanh niên bây giờ đúng là không biết xấu hổ.”

Người đàn ông ần ỷ nhìn tôi, cười hề hề: “Đây là phản ứng sinh lí bình thường của đàn ông, năm xưa anh cũng thế.”

Nghe đến đây, bất kì thằng đàn ông nào cũng hiểu ra vấn đề. Tôi vội vàng đứng lên, chen qua bao người, chạy một mạch vào WC.

Vào WC, tôi cảm giác trên mặt nóng bừng, tựa vào cửa, bàn tay chậm rãi thò vào trong quần, nắm lấy thân dưới đã có dấu hiệu trướng đau. Vuốt hồi lâu ai ngờ thằng em hoàn toàn không xi nhê, quyết tâm làm khó thằng anh đến cùng. Tôi hận, bàn tay vuốt vuốt lên xuống ngày càng mạnh hơn. Cái quần này là mẹ chính tay lựa cho tôi, thế nhưng mặc vào mới phát hiện không ổn, mặc một cái là thằng em thức hay ngủ đều phơi cho thiên hạ thấy sạch. Nhưng vì mẹ cứ kiên trì ép phải mặc, tôi đành nhận mệnh..

Tôi ngồi chồm hổm, mở vòi nước rửa qua cái quần, tiền tay múc một ít nước vẩy vào thằng em. Cu cậu gặp lạnh, rút cuộc cũng chịu ỉu đi. Tôi cao hứng chỉnh trang quần áo, xác định tư trang chẵn chu mới dám vác mặt ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi, hai người đối diện đều tặng cho tôi ánh mắt thâm ý, có điều ý nghĩa lại không giống nhau.

Tôi coi như không có việc gì, làm mặt lạnh ngồi xuống. Bất chéo chân được một lúc lại thấy tê rần, toàn thân lắc lư theo nhịp tàu. Thực ra cũng từng đi lên thành phố, không phải là lạ lắm gì nhưng lần này là tới ở một thời gian dài. Trong lòng không khỏi có chút lo lắng, bồn chồn.

“Soát vé đây, mời mọi người lấy vé tàu của mình ra”

Tôi quay đầu nhìn thoáng đầu toa tàu, tay thò vào túi quần ban nãy nhét vé tàu lại phát hiện chẳng có gì bên trong. Tôi trong lòng khẩn trương, động tác trên tay cũng luống cuống tìm tất cả những chỗ có thể bỏ quên. Cho đến khi nhân viên soát vé tới bên cạnh, tôi vẫn như cũ chẳng tìm thấy vé xe đâu.

“Xin đưa ra vé xe”

Trán lấm tẩm mồ hôi, tôi lấp bắp: “Đợi, đợi một chút... tôi đang tìm” .

Nhân viên bảo vệ và nhân viên soát vé nhìn nhau, trông bộ dạng của tôi phỏng chừng đem tôi thành kẻ trốn vé, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Được rồi, cậu không cần tìm nữa. Đưa chứng minh thư xác định danh tính là được”

Tôi không ngừng gãi đầu, năm ngón tay hận không thể gãi rách da đầu luôn, càng sốt ruột : “Thế...thế thần phong là gì?”

(Chỗ này tớ đoán là em ấy nghe sai, không biết đúng không)

Nhân viên bảo vệ bĩu môi, ghét bỏ nói : “Không phải thần phong, là chứng minh thư, hiểu không?” .

“À” Tôi hiểu ra, vội vàng thò tay vào trong quần. Nhân viên bảo vệ thấy vậy vội vàng ngăn lại : “Cậu kia, làm cái gì đấy?” .

Tôi ngừng lại: “Chứng minh thư của tôi ở” Tôi không biết phải nói tiếp thế nào, đầu thế đứng trước mặt bàn dân thiên hạ bô bô nói chứng minh thư nhét ở quần sịp?

Nhân viên bảo vệ đại khái đoán ra, nói: “Được rồi, cậu quay sang chỗ khác lấy đi” .

“Vâng vâng” Tôi như được giải thoát, vội vàng xoay người lại , thò tay vào trong quần lục lọi. Quần sịp của tôi có hai lớp , tôi với tay vào lớp trong cùng mò mẫm giữa đồng nhân dân tệ và giấy tờ khác, lấy ra được chứng minh thư. Không còn cách nào khác, đây là cách mẹ tôi dạy để giữ giấy tờ tiền bạc quan trọng nơi đông người. .

Nhân viên bảo vệ cầm chứng minh thư, cẩn thận nhìn: “Hà Sơ Lục, nguyên quán tại H thị”

Tôi có chút quẫn bách, giống như mình phạm tội gì bị người ta điều tra vậy. Hai tay giao nhau đặt ở trước đùi quần khề vuốt.Không vuốt thì thôi, vuốt rồi liền thấy thứ gì hơi cộm cộm. Dĩ nhiên không phải trong lúc này mà cứng lên được, mà giống như trong quần lót còn thứ gì đó. Không hỏi trước nhân viên bảo vệ, tôi thò tay vào quần lục lọi lần nữa.

Rốt cuộc thần may mắn cũng mỉm cười với tôi rồi, tôi rút vé tàu mất tích bí ẩn này giờ từ quần lót, đưa cho nhân viên: “Tôi tìm được vé xe rồi” .

Nhân viên bảo vệ gạt đầu đem chứng minh thư trả lại cho tôi, nói với nhân viên soát vé: “Soát vé đi” .

Nhân viên soát vé là một phụ nữ lớn tuổi , tuổi trung tuần. Bà ta chậm rì rì cầm lấy vé tàu, khoe miệng giật giật . Tôi thừa biết đây là người ta ghét bỏ rồi. Cũng phải thôi, làm gì có ai muốn cầm vé tàu lấy ra từ quần sịp người khác.

Sợ bóng sợ gió một hồi, rốt cuộc xe lửa cũng tới thủ đô hào nhoáng. Tôi kiên nhẫn đợi cho những người khác đi hết mới lục tục vác hành lí xuống.

Ra khỏi nhà ga, từ đằng xa tôi đã thấy Đinh Đại Bằng.

Đinh Đại Bằng là đồng hương của tôi, gia đình hắn so với nhà tôi còn nghèo hơn. Hắn hồi nhỏ rất thích đến nhà tôi, tiện tay cười gian chộp luôn mấy cái bánh mì mẹ để dành cho tôi ăn. Những lúc ấy mẹ chỉ cười xòa nói : “ Nhà thằng nhỏ khó khăn như vậy, con đừng so đo.” Ấy thế mà hắn liều mình lên thành phố kiếm sống, đến nay đã làm một chủ cửa hàng nhỏ, mẹ tôi mới yên tâm cho tôi lên thành phố, tiện có hắn để ý đến.

“Ai nha, đây không phải Sơ Lục sao? Thằng nhóc này giờ trông khác quá ” Đinh Đại Bằng dẫn theo một cô gái tươi trẻ, khỏe mạnh . Ban đầu tôi nhận không ra, mãi một lúc sau nhìn kĩ mới biết. Đây chẳng phải là “Hoàng hậu bánh rán” nổi danh quê tôi đây sao?

“Ài, thằng nhóc này, không nhận ra chị sao?”

Tôi không biết sợ còn gật gật đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” nhếch miệng : “Nhóc con, trông chị khác vậy sao?” .

Tôi vẫn như cũ gật đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” cười sang sảng.

“Được rồi, trước cứ mang Sơ Lục về nghỉ đã. Đi cả đường mệt mỏi rồi, đừng để chậm trễ thêm” Đinh Đại Bằng tiện tay vác luôn hành lí của tôi, miệng la oai oái : “Ai da, Sơ Lục, mày mang cái gì theo mà nhiều quá vậy. Nặng quá đi mất”

Tôi cười ha hả : “Cũng không gì, chỉ có một ít tiền và đồng đồ dùng mang theo trang trải cuộc sống thôi” .

Đinh Đại Bằng tấm tắc: “Bác gái cũng thật lạ, Bắc Kinh này có thiếu thứ gì đâu? Mua là được, vác linh kính lên đây làm gì”

Tôi đi trước vài bước, nghe vậy quay lại nói: “Em biết Bắc Kinh cái gì cũng có, nhưng mà muốn mua thì phải có tiền, bố mẹ em làm gì có lắm tiền như vậy”

“Được rồi, coi như anh mày chưa nói gì. Đi thôi” .

Đinh Đại Bằng đánh gãy lời tôi, cùng “Hoàng hậu bánh rán” xách hành lí lục tục lên xe, tôi cứ như cái đuôi tò tò bám theo sau.

Xuống cầu vượt, Đinh Đại Bằng chỉ tay vào chiếc xe cách không xa: “Sơ Lục, xem chiếc xe này của anh mày ngon không?” .

Tôi cao thấp đánh giá một phen, gật gù: “Rất tốt, xe giống người, rất uy phong” .

Đinh Đại Bằng cười sang sảng, trái lại trên gương mặt “ Hoàng hậu bánh rán” lại có chút không vui, tôi cũng chẳng biết vì sao. Lên xe rồi, Đinh Đại Bằng hớn hờ nói không ngừng: “Sơ Lục, anh mày tìm được một chỗ, một tháng 300 đồng tiền, có chỗ tắm rửa, điện đóm đầy đủ. Lần này quá lợi cho chú mày” .

“Lợi?” Tôi nửa hiểu nửa không, hỏi.

“Ày, chờ mày ở Bắc Kinh một thời gian sẽ biết.”

Tôi không biết nên nói cái gì, quay đầu ra nhìn cảnh vật ngoài xe ——Bắc Kinh thật kinh khủng, giống y như trong TV từng chiếu!

“Sơ Lục, sao rồi? Lên Bắc Kinh có thấy lo lắng không” .

Tôi lắc đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” cười cười, chỉ vào tòa nhà cao tầng gần đó: “Sơ Lục, chị dâu nói cho cậu biết, những chỗ thế này chị rất hay đến” .

Tôi tin, giống như con chiên tin vào Chúa .

Xe tiến vào khu nhà, Đinh Đại Bằng xuống xe, cầm theo một cái chìa khóa nhà: “Sơ Lục, đến nơi rồi” .

Tôi xuống xe, chật vật vác theo đồng hành lí đi theo Đinh Đại Bằng và “Hoàng hậu bánh rán” vào nhà. Điều kì lạ , hẳn không mang tôi lên lầu mà lại kéo xuống lầu.

Tôi dừng ở cửa: “Anh Đại Bằng, chúng ta không lên lầu sao?” .

“Lên lầu làm gì? Giờ chẳng còn ai thích ở trên lầu đâu. Bây giờ ở dưới tầng hầm mới là mốt” Đinh Đại Bằng nói xong liền cùng “Hoàng hậu bánh rán” đi xuống.

Tôi vác hành lí đi theo. Dọc hành lang, hai bên tường dán chi chít các bảng quảng cáo, ngoại trừ một vài đường ống nước, quả thật toàn các phòng cho thuê.

Phòng tầng hầm 300-700

Phòng tầng hầm 250 -800

Hóa ra tầng hầm cũng có thể chứa người sao. Thế nhưng giá này ở Bắc Kinh cũng là quá tốt rồi. Tính ra cũng có thể ở lại hai, ba tháng.

Ps : Lần đầu edit, mong mọi người góp ý và ủng hộ TTvTT Nhá hàng chương đầu =))) Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Chương 2 : Bước chân đuổi kịp thời đại

1014057_4708988016749_708122430_n

Ở thành phố, xe cộ nhà cửa tấp nập , ánh sáng mặt trời muốn lọt tới đã khó, huống gì sống dưới tầng hầm thế này. Khởi nói, nếu không có cái đồng hồ báo thức dính bên người, quả thật chẳng biết bây giờ là ngày hay đêm. Nghe Đinh Đại Bằng nói, nơi này đủ loại người, thành phần tri thức có, học sinh sinh viên có, thương nhân có, làm công ăn lương có, mâu thuẫn với gia đình . Đừng nhìn họ hỗn tạp vậy mà coi thường, đám người này còn rất thoải mái tự gọi mình là “Tộc chuột” .

“Tộc chuột”, tôi chưa từng thử đặt câu hỏi xem nghĩ là gì, cũng không muốn thấu hiểu ý nghĩa của nó cho lắm. . Thế nhưng từ hôm nay tôi có thể tự hào mà nói rằng, mình chính thức trở thành thành viên của gia tộc to lớn này, bắt đầu chuỗi ngày hạnh phúc không thấy mặt trời.

Đinh Đại Bằng cùng “Hoàng hậu bánh rán” đi rồi, tôi chăm chú quan sát cửa phòng, số phòng này cũng thật thâm ‘1069’.

(1069 : 1 là công, 0 là thụ, 69 là tư thế úp thìa thần thành =))))))

“Nhóc con, sắp xếp hành lí cho tốt. Một lúc nữa chú mày mang chứng minh thư tới phòng trực ban, nhớ đóng luôn cả tiền điện nước và tiền thuê nhà .” .

Tôi chỉ khẽ mỉm cười.

Chủ tầng hầm là một cặp vợ chồng lớn tuổi, người chồng tôi chưa gặp qua nhưng người vợ là một phụ nữ trung niên, nói đông nói tây một lúc lại quay về chủ đề mấy bộ phim xưa cũ, nghe cũng hơi kì kì, đoán chừng bà ở Bắc Kinh đã một thời gian dài, cái gì cũng rõ.

Bà chủ nhà thấy tôi không nói lời nào, ban đầu còn sợ là người lạ, lúc này mới vui vẻ cười: “Cậu chắc kêu Sơ Lục phải không? Không cần khách khí với chị đây, Đại Bằng là chỗ thân thiết với chị, có việc gì cứ nói, đừng ngại nhé thưa ?” .

Đã nói đến nước này, tôi dù kiếm lời cũng phải để cho Đại Bằng ít mặt mũi , mở miệng nói: “Em biết rồi, cảm ơn chị” .

“Được rồi, chị không làm cậu mất thời gian nữa, về phòng sắp xếp hành lí, tắm rửa rồi làm một giấc đi” .

Bà chủ nhà đứng lên bước qua tôi, đi đôi giày cao gót 8,9 li bước trên nền nhà, phát ra thanh âm “cộp cộp” vang vọng cả hành lang

(1 li = 1mm , chả hiểu giày cao gót kiểu gì có 9mm =)))))).

Phòng của tôi rất nhỏ , tính ra cũng chỉ được tầm 15m2 , trần nhà bong tróc có gắn thêm một cái đèn chiếu sáng cả phòng, góc phòng có một cái giường nhỏ và bàn làm việc, trên bàn đặt thêm một ti vi màu loại cũ, toàn bộ căn phòng chỉ có vậy. Nhìn qua có chút đơn giản nhưng đối với người mới lên thành phố như tôi vậy là đủ , chưa phải lang thang đầu đường xó chợ là tốt lắm rồi.

Ngồi tàu cả đêm toàn thân cứng ngắc, tôi lười chẳng kịp dọn dẹp gì, qua loa sắp xếp cái giường , thuận thực cởi quần áo lại không nhìn được ngắm nhìn làn da trắng như gà luộc của mình. Rất nhiều thời điểm tôi buồn bực với thân hình của mình, rõ ràng ngày nào cũng vật lộn giúp đỡ mẹ làm việc, phơi cả người ra cho mặt trời thiêu đốt. Đáng lẽ phải có được làn da cháy nắng ngăm đen ***, chỉ ít cũng phải được như Lý Quý ! Trời không thỏa lòng người, vì cái gì cơ thể tôi vẫn trắng như bột mì, hoàn toàn không men lì chút nào. Nhiều lúc cũng muốn tự hỏi có phải mình là con riêng của bố hay không.

Thả người ngồi xuống mép giường, có lẽ do dùng lực hơi mạnh mà nghe giường kêu “Kèo kẹt” . Tội vội vàng đứng dậy nghiêm túc kiểm tra một hồi, không biết bản thân có làm giường gãy rồi phải bồi thường không.

Giường gỗ có vẻ khá chắc, may mắn không làm sao cả. Tôi một lần nữa dịu dàng đặt mông ngồi xuống giường, khoan khoái thở ra đầy thoải mái.

Lúc này, tôi ngửi được một mùi hương kì kì văng vất đâu đây, ngửi ngửi hít hít một lúc liền đoán ra hương vị đặc trưng phát ra từ đâu. Đưa cái chân lên mũi ngửi, ừ, thật khó diễn tả. Mùi thì mùi chứ tôi cũng chẳng còn sức mà đi rửa chân, tiện cởi luôn cái quần sịp ra cho mát, mấy tờ nhân dân tệ nhét trong quần cũng rơi theo.

Quần sịp nằm trên đất lòi ra sợi chỉ đen buộc mấy tờ nhân dân tệ, nhìn vật lại sinh ra phiền lòng nhớ lại sự việc xấu hổ trên tàu hôm nay. Nhất thời lửa giận vọt lên não, cầm cái quần ném thật mạnh hướng cửa ra vào, nhìn thấy cái quần đập mạnh vào cửa, đáng thương mà rơi xuống đất, lúc ấy mới nguôi một chút.

Trên tay là 5000 đồng tiền, nhưng trong lòng lại chẳng có tư vị gì. Đây là toàn bộ tiền bạc cha mẹ cố gắng tích góp. Tôi thấy thật hối hận, vì sao lúc trước không giúp đỡ cha mẹ nhiều hơn, vì sao ở lại trường thành không đồng dạng nói to : “Con nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền” .

Suy sút tinh thần, nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà, giường gỗ thỉnh thoảng vẫn kêu lên những tiếng “Kèo kẹt” chói tai. Trong đầu tôi không ngừng lặp lại câu nói : “Con nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền” .

Đầu óc vừa căng thẳng lại vừa buồn ngủ, vào thời điểm tôi mơ màng ngủ thiếp đi, phòng bên cạnh lại vang lên tiếng kêu khiến người ta đỏ mặt, giọng phụ nữ thì lạnh lốt, gợi tình, người đàn ông thì thoảng lại buông vài câu hạ lưu chọc ghẹo.

Tôi khép hờ đôi mắt, cố gắng bỏ quên tiếng ồn mà thả mình trôi vào giấc ngủ. Cặp nam nữ phòng bên cạnh hình như chẳng quan tâm đến hiệu quả cách âm cho lắm, cứ điên cuồng la hét ..

Lúc tôi mơ mơ hồ hồ không nhận biết được gì, ai đó gõ cửa phòng.

“Sơ Lục, chú mày tỉnh chưa?” .

Nghe được âm thanh của Đinh Đại Bằng, tôi lần mò ra mở cửa, Đinh Đại Bằng kinh ngạc : “Sơ Lục, chú mày ngủ cả ngày rồi chưa đủ à?” .

Tôi quay vào phòng, thả người “ầm” một cái lên giường, tiếp tục đi vào cõi tiên.

“Đại Bằng, em đã bảo anh nói với chủ nhà chuẩn bị căn phòng tốt một chút, anh xem, chưa tới mà cặp đôi phòng bên đã diễn kịch sống thể này, ai mà chịu nổi?” “Hoàng hậu bánh rán” từ đâu đi đến.

Đinh Đại Bằng khó xử nhìn quanh căn phòng : “Giờ mới có 6 giờ tối, ai biết cái cặp đó sung dữ vậy” .

“Hoàng hậu bánh rán” trừng mắt với Đinh Đại Bằng, xoay người ngồi xuống giường, tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi. Tôi giật mình ngồi dậy, nháy mắt tỉnh táo không ít.

“Chú sợ cái gì? Chị cũng đâu định ăn thịt chú?” “Hoàng hậu bánh rán” nói, ánh mắt liếc đùng quần lòi lên, thâm ý cười : “Sơ Lục năm nay bao nhiêu? Chắc cũng đến tuổi lấy vợ rồi nhỉ? Có gì gặp được ai tốt chị sẽ làm mai cho” .

Tội vội vàng trả lời : “Không cần, hiện tại em muốn kiếm tiền trước” .

“Được, chú mày đúng là có chí khí” Đinh Đại Bằng nói, leo lên giường ngồi. Giường gỗ bé nhỏ đáng thương phải chịu sức nặng của ba người lớn, giường nhỏ đáng thương tự coi mình như Á Lịch Sơn Đại, kiên cường chống đỡ.

(Á Lịch Sơn Đại : Đồng âm với “áp lực cực đại”)

Cảm ơn bạn Mungreenie đã giúp đỡ :’>

“Hoàng hậu bánh rán liếc tôi một cái: “Có chí khí là tốt, nhưng làm đàn ông có một cô vợ ở bên chăm sóc vẫn tốt hơn, chú nhìn cái phòng này xem.” “Hoàng hậu bánh rán” chỉ đồng hành lí lộn xộn vút quanh phòng, còn có một đôi tất kiêu ngạo bốc ra mùi vị đặc trưng, chễm chệ nằm trên bàn, Đinh Đại Bằng lại tiếp lời: “Sơ Lục, anh mang chú mày đi mua quần áo mới rồi về còn tắm rửa, người chú bắn muốn chết” .

Đang ngủ giữa giấc bị gọi dậy, tỉnh tỉnh không được tốt cho lắm, tôi cầu nhàu : “Mua mới cũng thể thôi, trước nay em vẫn bắn như thế” .

Đinh Đại Bằng nhận ra tôi không vui, cười xòa: “Được rồi, là anh mày tới không đúng lúc , là anh không tốt. Mau rời giường đi , anh mang chú đi loanh quanh đây làm quen mọi người, tiện thể kiếm việc làm luôn” .

Đây là việc lớn, tôi vội vàng rời giường, ầm đôi tất bẩn mắc trên bàn vò vò một chút rồi lại đi vào chân, mặc quần áo chỉnh tề không tới một phút . Ra đến cửa rồi vẫn thấy Đinh Đại Bằng và “Hoàng hậu bánh rán” đờ đẫn ngồi trên giường. Tôi buồn bực: “Không phải muốn đi quanh quanh kiếm việc à, còn ngồi đây làm gì?” .

Tôi chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác, miễn sao chính mình thoải mái là được, cho nên cũng không có nhiều bạn bè lắm. Đinh Đại Bằng coi như là một ngoại lệ , nếu không phải ngày xưa suốt ngày hằn trọc sang nhà tôi ăn trộm bánh mì, tôi cũng sẽ không đến Bắc Kinh nương nhờ vào hắn. Có những lúc, tôi cũng muốn có nhiều bạn bè, đối xử tốt với người ta một chút, cuối cùng vẫn là chẳng làm được. Như mẹ hay nói thì là : “ Người như con gọi là con cóc không lông”

(Con cóc không lông : Theo tớ nghĩ là chỉ loại người hời hợt, không để tâm đến người khác, dạng như ruột để ngoài da đó)

Từ đó đến giờ, tôi gần như chỉ chơi với người trong nhà.

Cách chỗ tôi ở không xa là chợ đêm, nơi này mới chấp tôi đã tập nập, náo nhiệt vô cùng. Hai bên ngã tư toàn là cửa hàng, bán đồ ăn có, bán hàng hóa có, muốn gì đều có thể thấy. Tôi đi sau Đinh Đại Bằng, không ngừng nhìn trái nhìn phải đầy thích thú. Đinh Đại Bằng vừa đi vừa giảng về tiền vốn, đầu tư, lợi nhuận v...v. Nghe là một chuyện, hiểu là một chuyện , không sao, cái này học từ từ cũng được, đời còn dài.

“Sơ Lục, chúng ta đi nửa ngày như vậy, xem cũng đủ rồi, chú có ý tưởng nào cho riêng mình không?” .

“Ý tưởng” Tôi đứng im , mặt đần như ngỗng ị.

“Ừ, lại đây nói anh nghe xem nào ” .

“Ý tưởng gì?” Tôi ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi .

Đinh Đại Bằng dở khóc dở cười, “Hoàng hậu bánh rán” kiên nhẫn giải thích: “ Tức là chú có ý định mở cửa hàng buôn bán gì không, ví dụ như bán quần áo bán đồ ăn, bán bánh bao v..v.”

Tôi cúi đầu suy tư, cúi đến muốn ngủ gật luôn cũng chẳng nghĩ ra ý tưởng gì.

“Được rồi, chúng ta tìm chỗ ăn cơm đã, sau đó muốn đi tiếp thì đi” Đinh Đại Bằng mất hứng , kéo “Hoàng hậu bánh rán” đi trước, tôi chỉ có thể lật đật đuổi theo sau.

Đi được một đoạn, tôi ngộ ra, Đinh Đại Bằng cũng buôn bán ở Bắc Kinh bao năm đấy thôi?

Phải hỏi hắn trước.

“Anh, anh trước giờ bán gì thế?” .

“Anh?” Đinh Đại Bằng nhếch miệng, nụ cười đắc ý khó coi khiến tôi nảy sinh ham muốn tát cho một cái. Tất nhiên, khoảng cách giữa tưởng tượng và thực tế là quá xa.

“Anh của chú bán cơm bình dân, cái gì có thể thiếu chứ ăn thì không thể. Hơn nữa đây là thành phố lớn, người làm công nhiều, học sinh sinh viên nhiều, thành phần tri thức nhiều, cho nên bán cơm không sợ lỗ.”- “Hoàng hậu bánh rán” thay Đinh Đại Bằng trả lời, tạo điều kiện cho máu phẫn của hắn phọt lên não, mặt ngẩng lên trời, khoe miệng kéo tận mang tai. Bình tĩnh , không được tát.

Tôi gãi gãi đầu, then thùng nói: “Anh, em cũng muốn đi bán cơm” .

“Chú mày?”

“Vâng” – Gật đầu như trống bỏi.

Đinh Đại Bằng hình như muốn nói gì đó, nhưng lại xấu hổ không nói ra lời, một lát sau cười cười nói : “ Đi thôi, chú đã muốn bán cơm trước hết đến quán anh nhìn một cái, tham khảo kinh nghiệm”

Đình Đại Bằng sẵn khoải đáp ứng khiến tôi cao hứng cực kì, nhưng thật ra lúc đi về, ở một góc đường tôi “hoàng hậu bánh rán” trộm cầu hẩn một cái.

“Ông chủ trở về rồi, nhà chúng ta hết sạch than để đốt rồi, phải mua thêm thôi.”

Cửa hàng nho nhỏ không đến 10m², một cậu bé từ trong chạy ra, trên mặt nguyên một tầng mồ hôi, nhìn thấy Đình Đại Bằng như thấy Như Lai cứu thế

Đình Đại Bằng vội vàng đi xem, tôi đứng ngoài nhìn bằng hiểu chễm chệ “Xiên nướng Đại Bằng”, hóa ra đây là nhà hàng của Đại Bằng ở Bắc Kinh. Tuy vẫn nghĩ nhà hàng phải đẹp lung linh như tôi thấy trong TV, giờ nhìn tận mắt có hơi thất vọng một chút. Nhưng tóm lại cửa hàng này cũng không tồi.

“Vợ à, em cũng Sơ Lục ở lại trông quán nhé, anh với Tiểu Long đi mua thêm than. Sáng nay nhiều việc, quên mất”. Đình Đại Bằng mang theo cậu bé tên Tiểu Long đi mất, để lại cái quán vắng tanh phảng phất mùi than cho tôi và “hoàng hậu bánh rán”, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Trên ngã tư người đến người đi vẫn tấp nập như vậy, thỉnh thoảng có vài cặp đôi tới quán mua vài xiên thịt nướng, “hoàng hậu bánh rán” chẳng còn thời gian mà khó chịu, mãi mê buôn bán. Tuy nhiên trong lòng vẫn không tránh được chút bức dọc, đen mặt nói với tôi: “Sơ Lục, chú giúp chị nhìn quán một lúc, chị đi WC”

Tôi gật đầu nhìn “hoàng hậu bánh rán” rời đi.

Tôi đứng trước cửa nhìn xung quanh, vài người tới mua xiên thịt nướng, tôi cũng chẳng nói năng gì, chỉ lắc đầu không biết phải bán thế nào.

“Cậu là chủ cửa hàng phải không?”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện mấy người đàn ông mặc cảnh phục, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tôi chằm chằm. Người vừa rồi hỏi tôi có phải ông chủ không đã bước tới gần, chỉ vào cái bàn đặt trước cửa hàng “Sao cậu lại để đồ của quán đặt trên đường? Có biết làm thế là trở ngại người đi đường, qua đường không hả?”

Tôi gật đầu, lại lắc đầu.

“Hỏi cậu sao không nói, lắc với gật cái gì? Đừng bảo cầm điếc nhé.” Vị cảnh sát mặc thường phục tức giận, chỉ thẳng vào người tôi.

Đang lúc hẩn định bạo phát, một cảnh sát khác kéo hẩn lại. Xoay người lấy trong bao cái gì đó viết viết, viết xong đưa cho tôi: “Ngày mai đề nghị anh tới địa chỉ này nộp tiền phạt”

“Nộp tiền phạt?” Tôi sững sốt, lắp ba lắp bắp: “Tôi..... Tôi Tôi có làm gì đâu mà phạt”.

Vị cảnh sát bị tôi chọc cười, anh ta đem tờ giấy nhét lại vào tay tôi, quay lại nói với mấy cảnh sát khác: “Đem cái bàn này đi cho tôi”

Nói hết câu, mấy cảnh sát kia tiến tới định lấy cái bàn của Đình Đại Bằng, “hoàng hậu bánh rán” lại chưa trở lại, chí ít cũng phải đợi chị ấy quay lại đã. Tôi sợ cái bàn này bị tịch thu rồi, chị ấy cũng cho tôi thăng thiên theo luôn. Mang theo tinh thần liều chết cảm tử, tôi vội vàng chắn trước cái bàn

“Cậu định chống đối người thi hành công vụ?”

“Tôi..... Tôi không có”.

Nghe tôi nói thế, một vị cảnh sát nói với người ban nãy đưa giấy phạt cho tôi: “Đặng Thiệu, thằng nhóc này hình như không phải ông chủ trước đây. Trông không giống nhau.”

Đặng Thiệu cười nói: “Đúng là không giống chút nào.”

Ps : anh công xuất hiện rồi >v Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Chương 3 : Nói cái rầm!

Hai bên giao chiến, địch không động, ta tuyệt không động. Tôi tận tâm hóa thân thành một tảng thịt dày chắn trước cái bàn, dù rằng muốn giấu cái bàn đi trước một đồng cảnh sát hùng hực khí thế là không thể.

Tôi giận, hai mắt sáng quắc như bóng đèn, bộc lộ hết sự tàn nhẫn, lạnh lùng (=))) trờ trờ tên cảnh sát tên Đặng Thiệu.

Hắn nhăn mặt, bất đắc dĩ cười cười.

“Đặng Thiệu, còn đứng đó làm gì? Mau lại đây giúp một tay bê bàn đi”

Đặng Thiệu phát tay : “ Được rồi, từ từ đã, nhìn chúng ta cứ như mấy thằng cướp quấy nhiễu dân lành vậy”. Đặng Thiệu kẹp bao công văn vào nách, tiến tới gần tôi : “ Cậu không muốn bị tịch thu bàn. Cũng được, ngày mai tới nộp tiền phạt, nghỉ bán ba ngày, được chưa?”

Đặng Thiệu vừa dứt lời, “hoàng hậu bánh rán” từ trong đám đông chạy tới : “ Ai da, chuyện gì thế này?”

Bỗng nhiên một người phụ nữ nhào tới làm Đặng Thiệu giật mình, rất nhanh lại trở về bình thường, hắn hỏi : “ Cô là chủ quán?”

“Không không, tôi chỉ phụ bán quán thôi” – “Hoàng hậu bánh rán” cười nói

Đặng Thiệu nhíu mày, chỉ thẳng vào tôi: “Tóm lại cậu ta là ông chủ?”

“ Hoàng hậu bánh rán” liếc tôi một cái lạnh thấu xương, nghĩ một lúc rồi nói : “Cậu ấy không phải, ông chủ nhà tôi thuê cậu ta , mới được hôm đầu thôi.”

“ Tôi không phải” Tôi nóng giận quá, tuy rằng biết trước mặt cảnh sát không nên to tiếng nhưng “hoàng hậu bánh rán” chọc giận tôi rồi.

Đặng Thiệu nghe vậy sững sốt một lúc, cười cười : “Vậy cậu là ai, mau nói”

Tôi cẩn thận đánh giá Đặng Thiệu, thật ra trong lòng một chút tự tin bản thân có thể áp chế khí thế người trước mắt cũng không có. Nhưng chẳng hiểu lời ra đúng khí từ đâu, tôi nhẹ nhàng đến trước mặt Đặng Thiệu : “ Nói cái rắm!”

Tôi đã không muốn quản chuyện của “hoàng hậu bánh rán”, lại càng chẳng quan tâm vị cảnh sát đáng kính kia sẽ có biểu hiện thế nào. Vô cùng tiêu sái bước đi thật nhanh, thật ra mà nói tôi hơi có hối hận, rất sợ sau chuyện này Đinh Đại Bằng chẳng bao giờ để ý đến tôi nữa, như vậy mục đích đến Bắc Kinh của tôi coi như thất bại.

(Đoạn này sợ khó hiểu với mọi người, em nó vốn tính tình không để tâm chuyện người khác, chỉ đến thăm quan cửa hàng mà bị đổi thành “nhân viên”, như vậy chị Bánh rán không hỏi ý em mà như vậy là ép em gánh trách nhiệm. Thế nên em mới nổi nóng =)))

Tôi một thân một mình đi lại không mục đích trên phố, đi tới đi lui chẳng biết lúc nào đi lọt vào con ngõ nhỏ, càng ngày càng ít hàng quán, người đi bộ cũng thưa dần. Tôi bắt đầu thấy hơi đói khát, đối với hành động không còn đường thoát hồi nãy của mình, tôi hiện tại hối hận rồi TT^TT

Tôi cố lần mò đi về chỗ cũ, thế nhưng lượn qua lượn lại một hồi phát hiện lạc mất rồi. Cúi đầu thấy một hòn sỏi đáng thương trơ trọi dưới đường, tôi nghĩ cũng không nghĩ nhắc chân đá mạnh cho hả giận. Lọ mọ đi một hồi, bất ngờ gặp lại người quen

Hắn giống như ban nãy, đứng sau chỉ huy , bàn bạc gì đó với mấy người đi cùng. Tuy rằng người này để lại cho tôi ấn tượng chẳng tốt đẹp gì nhưng hiện tại người ta là tia hy vọng cuối cùng cứu giúp cộng rơm khô tội nghiệp héo úa ngoài lề đường là tôi. Tôi bước chậm rãi, đứng cách hắn không xa.

Giọng như muỗi kêu : “Chú cảnh sát ơi”

Đặng Thiệu đang mãi viết đơn phạt bị tiếng gọi của tôi làm giật mình, lập tức quay lại, hỏi : “ Cậu gọi tôi?”

Tôi thành thật gật đầu (giả moe)

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, trước đưa tờ giấy phạt cho ông chủ quán đáng thương, sau đó mới để ý đến tôi : “ Tôi không phải cảnh sát, vả lại, tôi còn chưa đủ tuổi làm chú người ta đâu”

“Chú không phải cảnh sát?” Tôi trừng mắt thật lớn.

“Đúng” Đặng Thiệu cười gật đầu: “Tôi không phải cảnh sát, tôi là quản lí đô thị.”

(Quản lí đô thị : cái này ở nông thôn là tương đương như dân phòng đó =)))) Công việc cũng na ná nhau cả)

“Quản lí đô thị là cái gì?”

Tôi quả thật không biết quản lí đô thị là gì, cứ nghĩ ai mang mũ Kê-pi đều là cảnh sát, hóa ra trong thành phố lại còn phân ra cẩn thận như vậy

(Mũ kê – pi : Chính là mũ công an hay đội đó, ai hay xem phim cảnh sát hình sự thì chính là cái đồng mũ để trước mặt khi các chú công an họp bàn kế sách đối phó với trùm ma túy =))))

“Cậu không biết quản lí đô thị là gì thật à?” Đặng Thiệu hỏi lại, tựa hồ không hiểu tôi vừa nói cái quái gì.

“Tôi..... không biết”

Đặng Thiệu như trước kẹp bao công văn dưới nách, đi đến đứng trước mặt tôi : “ Quản lí đô thị là người giữ gìn trật tự đô thị, bảo đảm đời sống nhân dân, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu cuống , hết lòng thể hiện sự ngoan ngoãn dễ dạy của bản thân.

Đặng Thiệu tiếp tục công cuộc dạy dỗ : “ Cũng như cậu nói, công việc của chúng tôi cũng giống cảnh sát, đều lấy mục đích chung là giữ gìn trị an xã hội, hết lòng phục vụ nhân dân. Chẳng qua khu vực quản lí của chúng tôi khác thôi”

Tôi cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, ừ, vẫn chẳng hiểu mấy.

“ Đệt, coi như tôi chưa nói gì” – Đặng Thiệu không để ý đến tôi nữa, vị cảnh sát....à quên, vị quản lí đô thị này cùng đồng nghiệp kéo bàn của cửa hàng người ta lên xe xong , chuẩn bị chui vào ghế phó lái ngồi.

Tôi thấy xe đã chuẩn bị khởi động, sợ hấn mà đi thì chẳng ai đưa tôi về nữa, lúc này mới lấy hết sức bình sinh, cầm tử vọt lên giữ xe : “ Chú quản lí, chú giúp cháu với.”

Đặng Thiệu ngồi ghế phó lái, mắt đen sì như ớt nòi gang: “Cậu năm nay bao nhiêu?”

Tôi đứng nửa ngày không phản ứng kịp, sao đổi chủ đề nhanh vậy: “Hai mươi hai”

“Được, nghe cho rõ” Đặng Thiệu cởi bỏ dây an toàn , bước xuống xe : “ Tôi năm nay hai mươi tám, chỉ hơn cậu có 6 tuổi thôi. Cậu nghĩ một người hơn mình 6 tuổi có thể gọi là chú không?”

Tôi nghĩ nghĩ : “Nhưng trong TV đều gọi thế mà.”

Đặng Thiệu suýt chút nữa phun ra một ngụm máu (chó =))), mặt đen dần theo năm tháng : “Đấy là trong TV. Thực tế khác. Còn nữa, cấm cậu gọi tôi là chú.”

“Vậy phải gọi là gì?” Tôi ngửa đầu hỏi lại

Đặng Thiệu bắt đắc dĩ thở dài, có hơi mất kiên nhẫn: “Tùy tiện”

“Ồ” Tôi gãi đầu gãi tai nửa ngày vẫn không biết nên gọi là gì , cuối cùng đưa ra quyết định: ” Đã thế cứ gọi là chú đi.”

Đặng Thiệu cãi không được, ngược lại còn chớp chớp đôi mi, cười : “ Cháu bé, đã trễ vậy rồi sao còn chưa về nhà, ở đây làm loạn gì hả? Đêm hôm khuya khoắt cẩn thận có người xấu”

Tôi mơ hồ cảm nhận được có mùi trêu chọc trẻ nhỏ ở đây, thế nhưng giờ còn phải nhờ vả người ta, phải kiềm chế, tôi bất lực cúi thấp đầu : “Cháu không sợ người xấu, cháu muốn về nhà!”

“Ồ, hóa ra là không tìm được đường về ?” Đặng Thiệu cười càng rạng rỡ, chúc, hạnh phúc thái quá rồi đó.

“Vâng” Tôi càng cúi thấp, tựa hồ muốn gấn luôn đỉnh đầu xuống đất cho rồi. .

“Cậu vừa đến Bắc Kinh à?”

Lúc này tôi mới ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn chú quản lí đáng kính: “Vâng, cháu mới đến ngày đầu.”

Ngón tay Đặng Thiệu không an phận gõ gõ lên thành xe, ngẫu nhiên liếc mắt với tôi, trong ánh mắt ý cười càng thêm dày đặc. Một lát sau, kẻ nào đó cười trên nỗi đau của người khác nói : “ Thật đáng thương, mới tới ngày đầu đã lạc đường rồi.”

Bị người ta trêu chọc rõ ràng như vậy, không muốn nghe ra cũng khó. Nhưng tôi cũng chẳng để tâm, tiếp tục giả vờ không nghe, miễn đạt mục đích là được rồi : “ Chú đưa cháu về nhà với, chú chắc biết chỗ đó mà”

“Tôi đưa cậu về nhà?” Đặng Thiệu giật mình , nhìn tôi.

“Vâng, đưa cháu về nhà “

Đặng Thiệu chăm chú nhìn như để bảo đảm tôi không nói đùa, rồi cuộc khoe miệng lại cười toe toét: “Liên quan gì đến tôi”

Tôi sững sờ tại chỗ, trong lòng như gánh thêm tảng đá, tên này quả nhiên có thù phải trả.

Tôi đang tính nói thêm vài lời cầu xin, nhưng hắn cũng không cho cơ hội. Sải bước ngồi lên xe, không bao lâu sau đã biến mất ở ngã tư đường.

Cái này gọi là gì nhỉ? Tự làm bậy không thể sống, sớm biết như vậy sẽ không giận dữ với “hoàng hậu bánh rán”. Lại càng không dám phát ngôn bố láo với quản lí đô thị : “ nói cái rắm”, tôi hối hận ngồi xổm bên đường, hai tay ôm đầu. Nhìn bộ dạng lúc này chắc rất giống mấy con chó mèo bị vứt bỏ nhỉ?

Thành phố càng rộng lớn càng khiến người ta cảm thấy mất phương hướng. Tôi có chút xúc động muốn khóc, toàn thân nổi da gà, cái mũi nóng bừng cố gắng nuốt từng cơn nghẹn ngào trào lên từ ***g ngực. Tôi há miệng, hung hăng cắn thật mạnh vào đùi, cơn đau đớn lan dọc cơ thể hẳn sẽ đánh bại được sự cô độc, cảm giác không an toàn. Tôi hoàn toàn quên đi cái bụng đói khát, còn hy vọng ông trời có thể hiển linh, bung lụa một cái để Đinh Đại Bàng hoặc “hoàng hậu bánh rán” tìm được tôi.

Tôi lười chẳng muốn tìm đường về nữa, chán nản ngồi bệt xuống đường.

Người đi trên ngã tư càng ngày càng thưa dần, từng cửa hàng nối tiếp nhau tắt điện. Tôi bất lực chìm trong cô độc, bỗng một chiếc xe máy chạy lại gần , ánh sáng bất chợt trong đêm đen làm đôi mắt có chút xót đau, khi mở mắt ra đã có người đứng trước mặt tôi.

Đặng Thiệu chân trái đạp đất, một tay cởi mũ bảo hiểm, thở dài : “ Không ngờ cậu vẫn ngồi ở đây, đứng lên đi, tôi đưa cậu trở về.”

Thời điểm nhìn thấy Đặng Thiệu, nước mắt chực trào nơi khóe mắt như cơn lũ, không ngừng lăn xuống gò má. Bao nhiêu uất ức đều dồn nén lúc này mà giải thoát.

Tôi giống như đứa trẻ chưa lớn, lấy ống tay lau qua loa mắt, thút thít : “Không. . . . Không cần,, tự tôi cũng tìm được đường về.”

Tôi không cần người khác thương hại, càng không cần sự thương hại của người này.

Đặng Thiệu quả nhiên đối với tôi không có biện pháp, ngồi dịch lên để thừa một khoảng yên xe, miệng không ngừng dỗ dành : “ Chẳng gọi cậu gọi tôi là chú sao? Nếu tôi là chú thì cậu phải nghe lời chú chứ”

“Chú không phải chú tôi” Tôi cãi giằng.

“Tên nhóc này, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay” Đặng Thiệu để kệ xe đó, xuống nghe ngồi xổm trước mặt tôi, cười làm hòa: “Nói xem, cậu tên gì nào?”

“Nói cái rắm!” tôi nghĩ cũng không nghĩ đã nói.

Đặng Thiệu nghe xong không giận còn cười ha hả, đánh khề lên ót tôi : “Được rồi, đừng giận tôi nữa, sáng sớm mai chú còn làm việc, tôi cũng chẳng có thời gian lãng phí với cậu. Nếu không để tôi đưa cậu về là tôi đi luôn đó.”

Tôi vừa nghe đã hoảng, nếu hấn mà đi thật, chả lẽ ngồi đây cả đêm sao? Không phải các cụ có câu kẻ thức thời là trang tuần kiệt sao, tôi là anh hùng, tôi biết lúc nào phải nhịn, nhịn nào!

(Kẻ thức thời là trang tuần kiệt : Người khôn khéo là người biết lúc nào nên co, khi nào nên duỗi)

Tôi xoa xoa mắt đứng dậy, không đợi Đặng Thiệu phản ứng đã yên vị ngồi sau xe.

Đặng Thiệu mỉm cười đứng dậy : “Cháu trai lớn vậy rồi mà vẫn muộn tao”

(Muộn tao : Gần nghĩa với biệt nữ, dạng người không được tự nhiên, lòng thì vui vẻ nhưng ngoài miệng tỏ ra cáu kỉnh hoặc lạnh lùng, dạng giống tsun đó)

Lần này Đặng Thiệu không có đánh trống lòng đường nữa, dọc theo đường đi mười phần thông thả, ngẩng nhìn còn quay lại hỏi thăm : “ Cháu ngoan, cháu tên gì?”

Tôi nghĩ nghĩ rồi mới trả lời: “Hà Sơ Lục”

“Hà Sơ Lục?” Đặng Thiệu hỏi tiếp : “Cậu là đứa thứ sáu trong nhà?”

“Đúng”

“Quả nhiên tôi đoán đúng rồi. Tên là do cha cậu đặt đúng không?”

“Tên tôi không phải do cha đặt”

Đặng Thiệu thấy tôi kích động, vội vàng : “Ôm sát tôi, ngã bây giờ”

Lúc này tôi mới ngoan ngoãn ôm eo hấn.

“Cậu nói tên cậu không do cha đặt. Vậy ai đặt? Mẹ à?”

“Không, là bà nội đặt

Đặng Thiệu cười: “Bà nội cậu đặt tên cũng dễ đoán thật”

“Chú quản lí, chú tên Đăng Thiệu à?”

“ Ủ, Đăng trong Bình Đăng, Thiệu trong Hưng Thiệu”

“Ồ”

Đặng Thiệu hơi quay đầu hỏi: “Sao đột nhiên lại nhớ hỏi tên chú vậy?”

Tôi lười trả lời, qua loa đáp: “Không có gì”

“Đệt, tôi phát hiện hai chúng ta không thuộc một dạng người “

Tôi tò mò ngẩng đầu , dí sát vào tai hấn hỏi: “Dạng người gì cơ, nói nghe coi?”

“Dạng.” Đặng Thiệu nói lấp, nghĩ nửa ngày mới ghen một câu: “Nói cái rắm” Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Chương 4 : Nhà của quản lí đô thị

543609_2878129651072_712077981_n

Tôi vốn sinh ra ở nông thôn, cả làng may ra cũng chỉ trên dưới ba mươi hộ, chuyện gì đầu làng vừa tỏ , cuối làng đã bàn tán. Đừng nói là chuyện lớn, cho dù là chuyện lật vật heo mẹ nhà này để mấy lứa, từ miệng người này sang miệng người khác, tốc độ còn nhanh hơn gió. Lại nhớ năm ấy , cha vay tiền ông nội mua một cái máy kéo, còn chưa mang về tới đầu làng mà ai nấy cũng chạy ra xem, hưng phấn cực kì. Đặc biệt là tôi, thi triển hết kĩ thuật nhõng nhẽo, quần quýt lấy cha đòi học bằng được cách lái máy kéo. Cha không lay chuyển được đành dạy. Khổ cái vừa mới mở được cái máy kéo, vừa mới kịp ngồi hiên ngang như một vị anh hùng, gió mát hiu hiu thổi tới dịu dàng quét một đồng bụi vào mắt, vừa giờ tay lên dụi cũng là lúc

mắt lái, cả người cả xe tiếp xúc thân mật với đại thụ thân thương. Từ đó trở đi, tôi sẽ không bao giờ lái xe nữa.

Tôi ngồi trên xe máy, bần thần nhớ lại quãng thời gian trước kia

“Sao tự nhiên ử rữ vậy? Nghĩ cái gì đó?” Đặng Thiệu hơi quay lại hỏi

“Không có gì” Tôi nặng nề trả lời.

Đặng Thiệu ha hả cười: “Cháu trai có tâm sự khó nói cơ đấy.”

Tôi không thèm trả lời, hai tay nắm chặt áo hần, cả cơ thể dường như dính chặt lấy tấm lưng cao lớn phía trước. .

Xe máy đi tốc độ không quá cao, nhưng rất nhanh cũng đến nơi. Trở lại cửa hàng của Đình Đại Bằng nói hưng phấn một chút cũng không có, thậm chí thấy mất mát nhiều hơn. Bởi vì cửa hàng của Đình Đại Bằng đã đóng lại, một thanh gỗ chèn ngang thanh nắm cửa, bên trên còn có hai cái khóa siêu lớn.

“Xong đời, cửa hàng đóng cửa rồi .”

Tuy rằng nội dung câu nói tràn ngập sự tiếc nuối nhưng phải người nghe mới cảm nhận được sự vui sướng khi người khác gặp họa của tên tiểu nhân thù dai Đặng Thiệu. Nhìn bộ dạng hần cười tươi như hoa nở rộ mùa xuân mà lòng tôi càng thêm buồn phiền.

“Vậy chú đưa cháu về nhà” Tôi lạnh lùng nói, không cần quan tâm Đặng Thiệu sẽ biểu hiện thế nào. Dù sao hần đã đâm lao thì phải theo lao thôi.

“Vì sao chứ? Sáng sớm mai tôi còn quay lại làm việc, vả lại đưa cậu về đến đây thì chắc biết đường về nhà rồi chứ?” Đặng Thiệu ảo não, một chút kiên nhẫn cũng không có. Trái ngược với tôi thản nhiên vô cùng: “Cháu không biết đường. “

“ Cậu nói cậu không biết đường về?” Đặng Thiệu nóng nảy, xoay người tắt chìa khóa xe , tức giận bùng nổ : “Cậu đừng có xả giận lên ông chú này nữa, đi xem còn quán nào mở không mà hỏi , có chịu về không thì bảo?”

Tôi thấy Đặng Thiệu giận thật rồi, cũng không dám hé răng chọc thêm. Nhưng hần đi đâu, tôi bám đến đó, cái này chính là kế sách “ẩn mình bám chặt”.

Đặng Thiệu kéo tôi đi loạn mấy con phố, thỉnh thoảng cũng gặp vài cửa hàng chưa đóng cửa liền đi vào xem một chút. Còn tôi vẫn đứng ngoài chờ hần.

Tôi nhòm trộm vào cửa hàng vài lần, thấy Đặng Thiệu quay đầu lại vội vã rút cổ. Không biết được bao lâu, hần đi ra, cầm theo hai cốc đồ uống.

“Uống đi” Đặng Thiệu đưa một cốc cho tôi..

Cả đêm không có gì bỏ vào bụng, tôi đói sắp phát điên rồi. Tuy rằng chút nước này chẳng bổ dính răng nhưng có còn hơn không. Tôi không khách khí cầm lấy, hóa thân làm Trư Bát Giới ăn đào tiên, nước chưa chạm vào lưỡi đã chui tọt vào bụng.

Tôi chặc lưỡi thỏa mãn với cái bụng được lấp kha khá.

“Vừa mới đó đã uống xong rồi?” Đặng Thiệu tò mò nhìn tôi.

“Vâng” tôi gật gật đầu : “Món này ngon lắm”

Đặng Thiệu cười khở: “Tôi cứ nghĩ chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng xem ra cậu lại là tên quái đản nhất trong thế giới của tôi.”

Tuy là tôi chẳng hiểu Đặng Thiệu nói gì, nhưng tôi biết chắc hần cũng chẳng nói được lời gì tốt đẹp. Lười suy nghĩ, đằng nào mục đích cũng chỉ có một, dụ hần đưa về nhà.

Đặng Thiệu đem cốc nước uống hết, cắn cắn ống hút, ánh mắt lại nhìn ra xa xăm, chẳng hiểu nghĩ cái gì.

Qua một lúc lâu, muỗi đốt ngứa chân chịu không nổi nữa tôi bèn nhắc nhở: “Chú đưa cháu về nhà được không?”

“Đệt” Đặng Thiệu vút ống hút xuống đất, không kiên nhẫn: “Rồi thì đi, coi như chú đây làm người tốt một ngày, nói xem nhà cậu đi thế nào?”

Đi thế nào? Tôi cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát: “Không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Đặng Thiệu tức giận, mặt cũng đỏ bừng lên, mắt đục ngầu trợn trừng giống y hệt mấy con cương thi trong phim kinh dị tôi hay xem trên TV

(Cương thi: Gần giống Zombie, là loại ma xuất xứ từ Trung Quốc, bắt nguồn từ những xác chết được đưa trở về từ chiến trường, không được siêu thoát, đi tấn công hút máu người để tìm thể thân. Đặc điểm nhận biết thường là mặc quan phục nhà Thanh, khi di chuyển nhảy từng bước, hai tay giơ ra trước. Phim Hải về Cương thi xem còn vui vui, đừng dại xem phim ma về Cương thikhông cute như bé tiểu cương thi đâu)

Tôi ra về tội nghiệp, cúi thấp đầu.

“Cậu đang muốn chơi ông chú này đúng không? Không nhớ đường về nhà tôi đưa cậu về kiểu gì? Tưởng tôi là thần tiên ngoác tay một cái bói ra nhà cậu ở đâu à?” Đặng Thiệu cao giọng quát, xem ra tôi chạm đến giới hạn chịu đựng của người ta rồi. Cũng hợp lý thôi, có là tài thánh cũng chẳng giữ nổi thái độ tốt đẹp với một người lạ đến mức này.

Tôi cự tuyệt không mở miệng, như cũ lộ ra bộ dạng vừa nén giận vừa tủi thân.

“Đi”, Đặng Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi vỗ vào người tôi, nâng tay nhìn đồng hồ: “Đằng nào cũng nửa đêm rồi, có đi tìm nữa cũng chẳng thấy đâu. Theo tôi về nhà, sáng sớm mai tôi đưa cậu quay lại đây”

“Về nhà chú?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Làm sao? Về nhà tôi cũng ủy khuất cậu à?” Đặng Thiệu tức giận.

(Ủy khuất: điều giấu kín trong lòng, đơn độc không một ai giúp đỡ.).

“Không phải thế” Tôi lại nhụt chí.

“Không phải thì đi” Đặng Thiệu tra chìa vào ổ khóa xe, nhanh chóng trèo lên. Tôi cũng không dám chần chừ mà ngồi sau, ngay cả thở mạnh cũng không dám

Dọc đường đi không ai nói với ai câu nào, mãi đến khi tới nhà, Đặng Thiệu mới nói: “Xuống đi, sao còn ở trên xe, định ngồi ở đó không xuống à?”

Xem ra Đặng Thiệu thật sự coi mình là chú tôi rồi, cái mồm giáo huấn người khác ngày càng trơn tru không ngại ngần, tôi vội vàng nhảy xuống xe, ngoan ngoãn chạy ra đứng trước cửa tòa nhà.

Đặng Thiệu khóa kỹ xe, tôi cùng hấn vào thang máy, cái này đúng là mới mẻ, tôi chưa từng đi thử thang máy bao giờ.

Hào hứng thì hào hứng cũng không dám nghịch ngợm chạy nhảy trong thang nhà người ta.

“Cậu rất sợ tôi?” Đặng Thiệu vốn im lặng nãy giờ đột nhiên cất tiếng, phá vỡ không khí nặng nề..

“Không có đâu” Tôi trả lời.

“Nếu không sợ sao cậu cứ bày ra bộ dạng như tôi sắp làm thịt cậu thế hả?” Đặng Thiệu không tức giận, miệng còn cười toe.

“Cháu là để yêu thương, không phải để ăn”

Đặng Thiệu sững sốt, vụt tắt nụ cười, gương mặt dần dần xanh lét: “Tôi ăn cậu còn sợ giắt răng đấy” Nói xong, cửa thang mở ra, Đặng Thiệu tiêu sái dẫn đầu.

Đặng Thiệu không tự giác mở cửa mà gõ nhẹ vào cái.

“Về rồi hả con?”

“Vâng”

“Sao muộn thế này mới về?”

Đặng Thiệu quay đầu thấy tôi vẫn chần chừ đứng ngoài, cả giận: “Còn không vào?”

Mở cửa là mẹ của Đặng Thiệu, bà nghe hẳn nói mới phát hiện ra bên ngoài còn chình ình một đồng thịt là tôi, bà vui vẻ chào đón : “Đặng Thiệu, mang bạn về nhà sao không nói trước với mẹ một tiếng để chuẩn bị chứ.”

Đặng Thiệu ngồi ở ghế cởi giày : “Cậu ấy không phải bạn con “

“Không phải bạn?” Mẹ Đặng Thiệu nghe thế cũng hơi là lạ, trên mặt có hơi xấu hổ, đành cười trừ: “Chắc là đồng nghiệp hả?”

Mẹ Đặng Thiệu cũng không mấy tự tin vào lời nói của mình. Chắc hẳn chính bà cũng không tin con trai mình lại có đồng nghiệp đặc sệt trông quê một cục như tôi.

“Cũng không phải luôn” Đặng Thiệu chém đinh chặt sắt

(Chém đinh chặt sắt : Là thành ngữ thể hiện thái độ kiên định, phong thái nhạy bén, sắc lạnh cắt đứt mọi do dự).

“Vậy là ai?”

“Nhặt trên đường”

“Nhặt trên đường?” Mẹ Đặng Thiệu kinh ngạc không thôi, phản ứng này cũng là bình thường thôi. Xã hội ngày xưa ít tệ nạn, con người cũng hiền hòa , mang người khó khăn ở ngoài đường về cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng xã hội bây giờ loạn khỏi nói , chuyện đem người lạ về nhà chỉ có trong mơ thôi.

“Vâng” Đặng Thiệu đi dép trong nhà vào, quay lại nói: “Còn không vào mau, đứng ngây ngốc ngoài đó làm gì .”

Nghe thế tôi mới ngáp ngừng bước vào, giống như mấy đứa học sinh tiểu học bị phạt , chẳng biết đứng ở đâu, đành nép vào góc tường.

Đặng Thiệu thấy vậy cũng không biết làm sao, đành nói với mẹ : “ Mẹ, mẹ làm cho con ít đồ ăn được không? Từ tối đến giờ con chưa ăn gì” Hẳn liếc xéo tôi một cái lại tiếp tục : “ Nấu nhiều một chút, cậu ấy cũng chưa ăn.”

Mẹ Đặng Thiệu hình như nhìn ra điều gì khác thường, đi thẳng vào phòng bếp.

“Còn không vào đi? Nghĩ cái gì vậy hả?”

“Cháu.” Tôi vừa câu nệ lại vừa thẹn thùng. Bây giờ mới nhớ ra buổi tối trước khi ra khỏi nhà vẫn đi đôi tất hôi rình kia, giờ mà cởi giày ra, khả năng cao là Đặng Thiệu sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà mất.

Đặng Thiệu cao thấp đánh giá tôi một phen, nở nụ cười quỷ dị : “ Không sao đâu, chú không ngại đâu, chân thối thì chân thối, cùng lắm thì rửa”

Tôi không nghĩ hẳn lại nhìn ra tâm tư mình, như thế càng khiến tôi thêm xấu hổ. Nhưng cũng không sao, da mặt tôi dày như tường thành vạn năm vậy, nói trắng ra người ta đã không để ý thì mình ngại gì chứ. “Bang bang” hai tiếng đem giày bỏ ra, đôi tất màu cháo lòng bị kìm hãm bởi đôi giày rết cuộc cũng được hít thở không khí trong lành, vô cùng kiêu hãnh lan tỏa hương vị nồng nặc khắp không gian, hoàn toàn không phụ sự kì vọng của chủ nhân.

Đặng Thiệu giật giật cơ mặt, ừ, chắc chắn là chuột rút gân mặt luôn rồi.

“Con à, mùi gì vậy?” Mẹ Đặng Thiệu từ phòng bếp gọi với ra.

Đặng Thiệu đen mặt , cổ kìm nén đến cùng : “Mẹ, con không rửa chân nữa, con đi tắm đây” Nói xong, Đặng Thiệu xách tôi vào WC, chỉ tay : “Cậu rửa chân sạch sẽ cho tôi, nếu không tối nay xác định ngủ WC đi.”

“Vâng” , trong lòng tôi không khỏi buồn bực, tôi nhờ hần lòi về nhà chắc, rõ ràng hần tự nguyện mà. Lời này chỉ dám nói trong bụng thôi, tôi buồn bã lê lét vào WC , Đặng Thiệu còn rất tàn nhẫn đóng phích của WC lại.

Tôi hít sâu một hơi, cúi người đem tất cởi ra, chân đất đứng ì tại chỗ, đối mặt với hàng đồng thứ lạ lẫm gắn trên tường khiến tôi thập phần khó xử. Tôi táy máy nghịch, cái vòi phun ra một đồng nước lạnh, hơi lạnh làm tôi giật cả mình.

Ở quê chúng tôi, mọi người đều dùng nước giếng cả Cho dù là rửa mặt, cọ chân, thậm chí là tắm rửa cũng đều dùng nước giếng. Nhìn quanh WC của Thiệu gia một lúc mới tìm được cái tự cho là bồn rửa mặt, cái này sử dụng kiểu gì?

Bất đắc dĩ, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa. Đặng Thiệu ngồi trên ghế đọc sách thấy vậy, sầm mặt hỏi : “ Làm sao thế?”

Tôi ngập ngừng nửa ngày không được một câu : “Cháu. Cháu không biết sử dụng.”

Đặng Thiệu thi trừng mắt với tôi một lúc lâu, thở dài: “Cậu làm chú tôi luôn đi!”

Đặng Thiệu đứng dậy đi tới, xoay xoay vắn vắn mấy thứ trên tường một lúc liền có nước ấm chảy ra, nhiệt độ vừa phải so với nhiệt độ ngoài trời không chênh lệch là bao. Hần đem vòi phun đưa cho tôi : “ Rửa mau lên, rửa xong còn ra ăn cơm”

Sau khi Đặng Thiệu rời đi, tôi đem chân đặt dưới vòi phun nước, thoải mái nhắm mắt lại. Giờ mới nhớ ra từ khi đến Bắc Kinh cũng chưa tắm rửa lần nào, không bằng tiện thì cọ rửa một thể luôn, như thế buổi tối đi ngủ Đặng Thiệu đỡ phải ghét bỏ mùi hôi trên người.

Nói tắm liền tắm, tôi cởi quần áo , đứng dưới vòi phun cọ rửa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Đặng Thiệu ở ngoài hô to: “Cậu làm gì mà rửa chân cũng lâu thế hả?”

Không đợi tôi trả lời, Đặng Thiệu đã mở cửa ngó vào Đấng bởi: admin

5. Chương 5

Chương 5 : Quản lí cũng sợ bị nhìn lén

400611_286943294790274_2110421618_n

Ở quê tôi có một quặng mỏ quy mô nhỏ , nơi này mỗi ngày đều có những tiếng động ầm ầm phát ra từ các khe hở quanh mỏ, từ các khe đó chảy ra từ khối đen thùi lùì (Ở đây chắc là dầu mỏ nhỉ?) . Mới đầu các phụ lão hương thân đều cho rằng quặng mỏ này có thể giúp làng chúng tôi giàu có, phát triển hơn. Tuy nhiên không bao lâu sau, có quá nhiều người bị thương hoặc tử vong khi tham gia khai thác. Dần dần nơi này cũng bỏ hoang.

Một thời gian dài, nền quặng mỏ sụp xuống, dần thành hình một cái hố đất, qua bao lần mưa lũ, nước mưa tích tụ lại trở thành một cái hồ to , rộng.

Hàng năm cứ tới mùa hè, Đình Đại Bằng lại kéo lê thân tôi tới đây, tụt quần kéo áo rồi nhảy ùm vào bơi lội. Tuy là kĩ thuật bơi lội của tôi không tốt lắm, chỉ dừng ở mức bơi chó nhưng chơi loanh quanh thì vẫn thoải mái.

Thời gian sau, càng ngày càng nhiều trẻ con đến đây. Mùa hè nóng nực , người người nhà nhà chen chúc trong một cái hồ. Đứa nào lớn thì khoảng 17,18, đứa nào nhỏ chỉ tầm 6,7 tuổi. Một lũ từ con nít đến thanh niên cõng truông tắm lộ thiên, đùa giỡn không biết trời đất. Đôi khi có vài cô gái đi qua chỉ còn cách che mắt, đỏ mặt, bước thật nhanh.

Cho nên , tôi sớm đã rèn luyện một thân mình đồng da sắt, không còn quan tâm đến ánh mắt người khác nữa

(Nói chung ý cả cái đồng trên là em nó mặt dày từ bé =))))

Đặng Thiệu đứng trước cửa WC nhìn chăm chăm, tôi bình tĩnh tự tin không cay cú tẩy sạch sẽ, hần thì vẫn như cũ đứng ì đấy không phát ngôn câu nào, tôi hỏi : “ Có xà phòng không ?”

“Phì. Xà phòng?”

“Vâng” Tôi lấy tay vắt qua tóc: “Là loại dùng để tắm và gội đầu ấy.”

Đặng Thiệu lấy lại phong độ, cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra : “ Nhà tôi đúng là không đáp ứng nổi nhu cầu cậu rồi. Giờ chỉ có chai sữa tắm và dầu gội để ở góc tường kia kìa, cậu dùng tạm đi nhé.”

(Chú thích : Cái em hỏi là xà phòng bánh , loại như Lifeboy hồi trước vừa tắm vừa gội được ấy. Nhưng giờ hầu hết đều dùng dầu gội riêng, sữa tắm riêng mà)

Người thành phố đúng là kỳ quặc, rõ ràng xà phòng dùng tốt hơn hẳn mấy cái chai lọ phiền phức này. Ở quê tôi, xà phòng là hàng hiếm đấy, sang chảnh lắm một năm cũng chỉ dám mua hai bánh. Mỗi bánh có thể dùng tới 3,4 tháng. Vừa để rửa mặt, vừa gội đầu, vừa cọ rửa , vừa kì chân được.

Đặng Thiệu lé mắt, tầm mắt liếc xuống dưới một chút, cười nói : “ Xà phòng dùng để cọ rửa nhiều chỗ như thế không vệ sinh đâu, coi chừng lây bệnh phù chân”

Tôi sững sốt : “ Thế có sao không?”

Đặng Thiệu tốt bụng đột xuất, lắc đầu : “ Không sao, cậu rửa nhanh lên, xong còn ra ăn cơm”

Đặng Thiệu đóng cửa lại, dựa theo những gì hần dẫn, tôi lấy chai sữa tắm và chai dầu gội ra dùng, ần ần vài cái lại phun ra một đồng nhảy nhẩy màu màu trông gớm chết. Trước tiên tôi gội sạch đầu rồi mới kì cọ cơ thể.

Tắm rửa xong xuôi, tôi với trên giá một cái khăn lau khắp người, mặc lại bộ quần áo cũ.

“Tắm xong rồi sao cậu bé? Lại đây ăn chút gì đi”

“Cám ơn thím”

Đặng Thiệu thấy tôi gọi mẹ hần như thế, cười nắc nẻ: “Cậu gọi dì là được rồi.”

“Dạ” tôi ngồi lên ghế, ánh mắt không cưỡng nổi một bàn đầy thức ăn: “Dì”

“Được rồi, gọi là gì chẳng được, ăn nhanh đi con” Mẹ Đặng Thiệu nhét vào tay tôi đôi đũa, quay ra nói với hần : “Con trai, buổi tối hai đứa chịu khó ngủ chung phòng nhé.”

Đặng Thiệu nhiệt tình tiêu diệt đồ ăn, thoải mái nói : “Ok, mẹ cứ ngủ trước đi.”

Mẹ hần không nói thêm, nhìn tôi cười khẽ một cái.

Phòng khách giờ chỉ còn tôi và hần, tôi không khách sáo gì ăn từng miếng , từng miếng. Đặng Thiệu nhìn tôi chăm chăm một lúc mới nói : “ Sáng sớm mai tôi đưa cậu về, nhớ mua một cái khăn mặt mới trả tôi”

Tôi nhồi một miệng toàn thức ăn, cố nhai nuốt cho trôi hết mới nghẹn ngào thốt nên lời : “Cháu không có tiền”

“A, làm gì đến mức đó. Có 6,7 đồng một cái thôi, cậu không nghèo đến mức đó chứ?”

“6,7 đồng?” Tôi nhất thời nóng nảy: “6,7 đồng ở quê cháu đủ mua 3 cái luôn đấy .”

“Đừng có chi li thế, cậu dùng khăn mặt của tôi, cũng phải mua bù cái mới chứ”

Có lẽ Đặng Thiệu ghét bỏ tôi cả người bẩn thỉu, một khi đã như vậy thì đành nhận mệnh thôi. Tuy nhiên 6,7 đồng tiền một cái khăn mặt là quá đắt, tôi không cam tâm lãng phí tiền như thế, đầu nghĩ tay làm kéo khăn mặt trên vai xuống, lấy chân chà chà chà.

“Cậu làm cái gì vậy hả?”

Tôi cẩn thận quan sát chân, nhìn một lượt từ ngón chân đến gót chân đều sạch sẽ trắng hồng rồi mới ngẩng đầu cười : “ Ngày mai cháu mua mới cho chú, còn cái này là của cháu, cháu sử dụng thế nào là quyền của cháu, chú quản được không?”

“Đệt” Đặng Thiệu đang ăn canh nên chẳng dám hé răng, nhưng hai mắt thì phụt ra đóm lửa, hận không thể đem tôi nướng chín thành BBQ.

Ăn cơm xong, bụng tôi đã sớm no đến phình căng, Đặng Thiệu tựa vào ghế sofa, thi thoảng lườm tôi vài cái .

“Ăn xong rồi à?” Mẹ Đặng Thiệu ra khỏi phòng.

“Vâng ạ, con cảm ơn dì đã cho ăn, ngon lắm ạ”

Mẹ Đặng Thiệu cười hiền lành: “Ăn ngon là được rồi, sau này đến chơi với dì tiếp, dì nấu nhiều món ngon hơn cho con.”

Tôi vừa định mở miệng đồng ý, Đặng Thiệu đã kịp thời trao tặng ánh mắt bốc mùi nguy hiểm, tôi đành bất đắc dĩ nuốt lại lời nói, cười có lệ : “ Con cảm ơn dì”

“Các con về phòng nghỉ đi, để bát đũa dì rửa cho”

“Để cậu ta rửa” Đặng Thiệu chỉ vào người tôi, sắc mặt âm trầm. Nhưng nhìn kĩ vẫn thấy ý cười sung sướng trong mắt hắn.

“Cái thằng này, vào cửa đều là khách, có ai để khách rửa bát không hả?”

Đặng Thiệu cười: “Nấu cơm thì không còn rửa bát, rửa bát thì không cần nấu cơm, đây là quy định ở nhà mình, nhập gia tùy tục , đây là bình thường mà nhỉ?” Đặng Thiệu miệng thì cười hi hi, mắt lại lườm tôi tóe lửa

Tôi biết bản thân chạy trời không khỏi nắng, vui vẻ thu dọn bát đũa. Khi tôi mang bát đũa vào phòng bếp, loáng thoáng nghe tiếng mẹ hắn : “ Con trai à, con quá phận quá rồi đó, thằng bé này cũng thật đáng thương”

Những lời sau đó tôi nghe không rõ, cũng chẳng muốn nghe. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Đặng Thiệu chẳng phun nổi lời hay .

Tôi ở nhà thường làm những công việc yêu cầu sức khỏe, thỉnh thoảng cũng giúp mẹ làm việc nhà. Loại việc cón con như rửa bát đũa sao làm khó được tôi. Nhanh chóng hoàn thành công việc, vừa ra khỏi cửa đã thấy nụ cười cợt nhả của ai đó : “Rửa xong rồi à?”

“Dạ”

“Rửa xong là tốt rồi, hôm nay cậu ngủ sofa” Đặng Thiệu chỉ vào sofa nói.

“Sofa?”

“Ừ, SOFA” Đặng Thiệu cố tình cường điệu thêm.

“Nhưng ban nãy dì nói chúng ta ngủ chung phòng mà” Tôi cúi đầu than thở .

“Hừ, cậu còn không biết thế nào là chém gió à?” Đặng Thiệu đứng lên, đi đến cửa phòng ngủ : “ Cậu muốn ngủ trong phòng cũng được, gọi mấy tiếng “chú” để nghe xem nào”

Tôi đứng ì tại chỗ, thừa biết hắn muốn tôi phải giơ tay chịu thua. Không, còn lâu tôi mới chịu yếu thế, ngắc đầu ưỡn ngực, chí khí oai hùng nói : “ Cậu là cháu tôi” =)))

“Cậu nói cái gì?” Đặng Thiệu không tin nổi những gì vừa nghe, sắc mặt xanh mét, quát âm lên: “Có gan lặp lại xem nào?”

Tôi biết Đặng Thiệu nóng nảy sắp phát điên rồi, cũng không có dũng khí mà vuốt râu hùm tiếp, cúi đầu buồn rầu: “Không có gan ạ”

Đặng Thiệu lườm một cái rồi đi vào phòng, tôi vội vàng bám theo. Vào phòng, hắn lục lọi mấy ngăn tủ, lấy được bộ quần áo thì ném cho tôi : “ Mặc vào, bằng không thì đừng hòng lên giường”

Tôi cầm áo ngủ, cũng chẳng quan tâm Đặng Thiệu có nhòm trộm hay không, quang minh chính đại đứng trước mặt hắn lột sạch đồ, mặc đồ của hắn lên, nhìn ống quần và áo đều thừa ra một đoạn, tôi nhỏ giọng than : “ Hơi lớn”

“Đàn ông con trai lớn tướng phải có cơ bắp một chút, ai như cậu trông như con gà luộc” Đặng Thiệu xốc chăn chui vào nằm.

Tôi ngồi xồm trên đất gấp ống quần cho vừa vặn, giờ mới dám ngoan ngoãn bò lên giường. Nhưng tôi cũng không dám nằm gần Đặng Thiệu, sợ hắn thật sự ghét bỏ tôi, vì thế mặc dù nằm chung một cái chăn nhưng giữa hai người vẫn có một khe hở lớn.

Một đêm ngủ không mộng mị, đến lúc tỉnh lại, tôi giống như con lười cả người bám chặt lấy Đặng Thiệu, hắn vẫn ngủ thật an ổn. Tôi vội vàng lăn xuống khỏi người hắn, có lẽ động tác quá mạnh, Đặng Thiệu mở đôi mắt nhấp nhem, ngái ngủ nói : “ Sáng sớm cậu làm loạn cái gì? Tôi qua loạn chưa đủ hả?”

“Cháu không làm loạn “

“Lại còn không làm loạn?” Đặng Thiệu tựa người vào đầu giường, xoa xoa đôi mắt, kể tội đứa trẻ đáng thương là tôi: “Đêm qua cậu luyện võ cả đêm, làm thế nào cũng không im. Tôi chỉ còn cách ôm chặt cậu mới ngủ yên .” (Dê vợ mà bày đặt =)))

Đã nói mà, làm sao tôi lại trèo lên người hắn nắm được, hóa ra là hắn động tay động chân với thân thể trong trắng này.

“Sao chú không gọi cháu dậy?” Tôi nhìn hắn chăm chú.

“Gọi cũng có dậy đâu? Ngủ gì mà ngủ như lợn chết, tôi gọi cậu dậy kiểu gì???”

“Ồ”

“Đừng dài dòng nữa, mau rời giường, tôi đưa cậu về”

Đặng Thiệu rời giường, thay quần áo trước mặt tôi, nhưng lại chỉ quay lưng cho tôi nhìn. Khỉ, đàn ông đàn ông với nhau có gì mà phải che chắn.

Lúc này, tôi giả vờ choáng váng chạy tới cửa sổ , quay đầu lại nhìn lên. Đặng Thiệu vội vàng bảo vệ hạ bộ, mắng : “ Nhóc xấu xa, nhìn cái gì mà nhìn”

Hóa ra hắn thật sự sợ bị nhìn, tôi đặc ý : “ Không có gì, cháu vừa rời thấy đau đầu, muốn hít thở không khí cho thông thoáng đầu óc”

Đặng Thiệu bán tin bán nghi, xoay người lại dùng tốc độ thần tốc mặc quần áo

“Đi thôi”

Tôi theo Đặng Thiệu ra cửa, mẹ hắn hình như đi đâu mất rồi.

Bên ngoài có vẻ rất tĩnh lặng.

Lúc quay lại, Đinh Đại Bằng có mặt ở cửa hàng, từ xa đã nhìn thấy tôi, Đinh Đại Bằng chạy lại vỗ mạnh vào hông tôi : “ Thăng ranh con này mày đi đâu vậy hả? Có biết anh và chị dâu sốt ruột cả đêm không hả? Một tiếng cũng không báo”

“Khụ khụ” Đặng Thiệu đứng bên cạnh, xấu hổ ho vài tiếng.

Bấy giờ Đinh Đại Bằng mới để ý Đặng Thiệu lái mô – tô đứng ngay cạnh: “Ể, anh Đặng đây mà, anh với thăng nhóc nhà yêm cũng đi với nhau à?”

(Yêm : Cái này gần giống em hoặc tôi, một số vùng miền hay dùng như vậy nên thôi cứ giữ nguyên, nghe cute mà nhỉ)

Đặng Thiệu ho khan , cười vài tiếng : “ Không có gì, trùng hợp gặp nhau thôi. Nếu người đã về thì đừng mắng cậu ấy nữa

“Anh Đặng nói chí phải” Đinh Đại Bằng cười ân cần

“ Đúng rồi, nếu anh còn tiếp tục đặt quầy hàng ở trên đường, vậy chờ tôi tới chuyển nhà giúp anh luôn nhé”
Đặng Thiệu lớn tiếng dạy dỗ Đinh Đại Bằng, Đinh Đại Bằng thành thật gật đầu chịu tội : “ Dạ, lần sau không thể nữa, cam đoan không có lần sau đâu”

“Vậy tôi đi đây” Đặng Thiệu quay đầu đi mất.

Tôi ngây ngốc đứng đó nhìn bóng dáng Đặng Thiệu biến mất sau ngã tư

“Nhìn? Nhìn cái gì mà nhìn? Người cũng đi rồi, mày nói thử xem sao lại đi cùng ôn thần vậy hả ?”

Ôn thần? Xem chừng Đặng Thiệu mà biết sau lưng hắn bị mọi người gọi là ôn thần chắc tức giận phọt máu não mất.

(Ôn thần : vị thần gieo rắc bệnh tật, tai họa cho con người.) Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Chương 6 : Khăn mặt của ôn thần

574512_409946185733757_1765918966_n

(Vì Sơ Lục gọi Đặng Thiệu là chú để chọc tức anh thôi nên nếu không có mặt Đặng Thiệu thì vẫn để em gọi là anh ta, anh ấy v...v nhé)

Dưới sự dạy dỗ nhiệt tình không quản người khác có muốn nghe hay không của Đinh Đại Bằng, tôi đại khái hiểu thêm một chút về nghề nghiệp của Đặng Thiệu. Theo như lời của Đinh Đại Bằng thì đây là cái nghề mặc đồng phục, ăn lương nhà nước, mặc kệ sự đời, cả ngày chỉ lo đi cần người. Nói trắng ra là chuyên môn lấy quyền uy bắt nạt nhân dân .

Đinh Đại Bằng nói đến là sinh động, phun mưa xuân phát lộc tứ tung. Phấn khích đến mức hoa tay múa chân, nói đến mức làm tôi và “hoàng hậu bánh rán” cười mém chết.

“Về sau mày ít qua lại tiếp xúc với thằng đó thôi, nhớ chưa?” Đinh Đại Bằng cầm lấy chén trà, vừa càu nhàu vừa uống ừng ực.

“Em đâu có quen anh ta”

“Không quen?” Đinh Đại Bằng buông chén trà, tiếp tục nói : “ Không quen thì ai dám mang mày về nhà cả đêm? Còn đưa về tận nhà? Mày nghĩ nói thế thì anh tin à?”

Tôi xem thường , quay mặt đi thờ ơ : “ Tin hay không thì tùy”

“Mày có thái độ gì đấy? Ai dạy mày nói chuyện với anh như thế?” Sắc mặt Đinh Đại Bằng không tốt, quát to.

“Hoàng hậu bánh rán” vội vàng can ngăn: “Ôi dào, nó vẫn là trẻ con, thỉnh thoảng vô lễ một chút, anh chấp vật nổi nóng làm gì?”

Đinh Đại Bằng đặt mông ngồi xuống ghế, thở hồng hộc: “Anh không nổi nóng, anh chỉ cảm thấy khổ sở, đau thương hiểu không!”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một thằng đàn ông cao mét tám nói đau thương , khổ sở, đủ khiến người ta lạnh người nổi da gà mà. Khó khăn lắm mới nhịn xuống không cười hô hố, tôi dùng hết sức lực vận nội công kìm nén cơ mồm : “ Hôm qua em ngủ không ngon, hôm nay muốn về nhà trước, em về nhé anh Đại Bằng?”

Đinh Đại Bằng cho tôi ăn bơ không thèm trả lời, không khí nhất thời lạnh xuống. “Hoàng hậu bánh rán” vội vàng cười làm hòa : “ Cứ vậy đi Sơ Lục, chị với chú về trước đi, để anh Đại Bằng ở lại trông cửa hàng một lúc nữa”

“Vâng”

Tôi cùng “hoàng hậu bánh rán” rời khỏi cửa hàng, trên đường trở về “hoàng hậu bánh rán” vẫn tận tình khuyên bảo : “ Sơ Lục, chú nghe chị nói, đừng trách anh Đại Bằng, anh ấy sợ chú bị lừa thôi.”

Tôi bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, tôi và Đặng Thiệu cùng lăm lăm cũng chỉ coi như trong lúc hoạn nạn giúp đỡ lẫn nhau, tôi gặp khó khăn thì hẳn giúp đỡ. Tại sao giờ vấn đề lại được nâng lên thành vấn đề giữa lừa và bị lừa thế này?

Dọc đường đi tôi mãi mê để ý đường phố xung quanh, tránh lần sau lại lạc đường thêm lần nữa nên cũng chẳng còn tâm trí đáp lời. Vừa tới gần khu nhà, tôi thấy gần đó có một siêu thị, linh hoạt dụ “hoàng hậu bánh rán” : Em nhớ đường rồi, chị quay lại giúp anh Đại Bằng đi, em tự về cũng được”

“Hoàng hậu bánh rán” bán tin bán nghi : “Chú chắc là tự về được không?”

“Vâng” Tôi ra sức gật đầu.

“Ừ, thế chú đi cẩn thận nhé” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” đưa cho tôi một mảnh giấy cứng: “Đây là danh thiếp của chị, ở trên có số điện thoại của chị, có vấn đề gì thì gọi nghe chưa?”

Tôi nhận cái gọi là danh thiếp kia, mặt trên viết : “ Công ty trách nhiệm hữu hạn cơm văn phòng Đại Bằng” , chức vụ : Phó quản lý Đồng Tiểu Hồng” Tôi cố gắng nhin cười, thầm nghĩ : “ Cái cửa hàng như vậy mà có thể gọi là công ty cơm văn phòng ấy hả, tuy rằng tôi hiểu biết không sâu nhưng cái trò làm quá hóa khoa trương vẫn hiểu được đại khái”

“Chú cười cái gì ?” “Hoàng hậu bánh rán” nhăn mặt hỏi.

Tôi vội vã phát tay : “Không có gì ạ, chị đi trước đi”

“Hoàng hậu bánh rán” liếc tôi một cái rồi đi, tôi tùy tiện bỏ danh thiếp và túi áo, sau đó lanh lẹ chạy vào siêu thị.

Tiến tới cửa siêu thị, tôi trợn mắt há mồm , sao mà to dữ vậy.

Tôi lẫn vào dòng người đi vào siêu thị, vừa đi vừa nhìn cho đến khi thấy một tấm bảng to treo cao, nối dây móc với trần , phía trên viết hai chữ màu đen : “Hàng nhập khẩu”

Bước vào khu bày sản phẩm, tôi ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, chỉnh sức quần áo, bẻ cổ áo chỉnh chu, sải bước tiêu sái đi vào.

Hàng hoa ở đây thật sự quá nhiều, đủ loại, đủ kiểu dáng, so với siêu thị ở quê tôi thì hoành tráng hơn nhiều. Tôi cầm thử một bao đồ ăn vặt rực rỡ sắc màu, nhìn giá xong lại phát khiết, những 9 đồng 9. Tôi rứt cả người, vội vàng đem bao đồ ăn thả lại chỗ cũ, buồn rầu bỏ đi.

Một mình tôi đi tới đi lui nửa ngày nhưng chẳng mua cái gì. Nhân viên bán hàng này giờ cứ đi sau thôi , sắc mặt vô cùng khó coi, chắc nhìn tôi đi lại này giờ nghĩ là bọn trộm vặt đây mà. Không muốn để người ta xem thường, tôi cố lấy dũng khí, nói với cô nhân viên ấy.

“Xin hỏi, khăn mặt bán ở đâu?”

“Khăn mặt ấy ạ?” Nhân viên cười trừ, chỉ tay vào khu bán đồ gia dụng gần đó: “Anh đi thẳng lên trên kia, đi qua hai dãy là tới .”

Tôi gật gù nói: “Cám ơn”

Xoay người đi, tôi thở sâu, đi nhanh ra chỗ bán khăn mặt.

“Anh cần khăn mặt loại nào?”

Tôi vịn lẩn không ngờ cô nhân viên kia vẫn lẻo đẻo đi theo. Cô ta coi tôi là phạm nhân thật đó hả? Tôi ít nhiều có hơi tức giận nhưng cũng không định bực phát với phụ nữ, vụ này mẹ tôi giáo dục kĩ lắm.

Tôi khẽ cười nói: “Có loại nào giá rẻ không? Tôi mua tặng người ta!” (==)))))

Nhân viên bán hàng giật mình, trong lòng thầm khinh bỉ tôi ki bo quá đáng. Cô cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười đầy chuyên nghiệp, miễn cưỡng tư vấn.

“Loại này được không ạ? Giá cả ở siêu thị chúng tôi là hợp lí nhất rồi!”

Tôi cầm khăn mặt sờ sờ, dễ dãi hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Mười ba đồng”

“Mười ba đồng?” Tôi há hốc mồm, chỉ vào cái khăn: “Mười ba đồng mà kêu giá hợp lí sao?”

“Đương nhiên, đây là hàng nhập khẩu, chất lượng rất tốt, thấm hút tốt, vừa mềm mại lại không hại đến da. Giá này còn là do chúng tôi gần đây mở chiến dịch giảm giá, giá gốc mười chín đồng cơ”

Tôi ủy khuất nói: “Còn loại nào rẻ hơn không?”

Cô gái chêm dính chặt sắt nói với tôi: “Không có, đây là loại rẻ nhất rồi, anh có lấy không?”

Tôi cẩn thận nghĩ nghĩ: “Được, lấy”, lúc mà tôi nói ra câu này cũng là lúc trong lòng ứa máu, tim như ngừng đập, máu đã ngừng chảy.

Cầm cái khăn mặt trong tay đi khỏi khu bán đồ gia dụng, tôi bỗng nhớ ra mình chẳng còn quần lót để thay nữa, tôi quay đầu làm cô nhân viên suýt thì đâm sầm vào người tôi.

“Sao vậy? Anh còn muốn mua gì sao?”

Tôi gật gật đầu: “Quần lót bán ở đâu vậy?”

“Quần lót à.... Quần lót ở ngay quầy bên” Nhân viên bán hàng chỉ vào một loạt các loại kiểu dáng, hỏi: “Quần lót cũng phải là loại rẻ nhất à?”

Tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, hai người trong chớp mắt không nói cũng thấu hiểu.

Giọng khẳng định chắc nịch: “Đúng “

Cô nhân viên bĩu môi, lật lật tìm tìm một lúc lấy ra cái quần sịp tam giác màu đen đưa cho tôi: “Rẻ nhất đấy, sáu đồng!” .

Tôi lập tức trả lời: “Lấy.”

Trên đường về, tôi sớm đã đem họ hàng 18 đời nhà Đặng Thiệu ra hỏi thăm cả trăm lần, hần đúng y như Đinh Đại Bằng nói, chỉ giỏi bắt nạt dân chúng chân chất lương thiện, rất không có tình người. Một cái khăn mặt mà bắt tôi bỏ 13 đồng, còn nhiều hơn số tiền hai ngày vừa rồi tôi tiêu. Quá lãng phí.

Đột nhiên tôi nhớ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, tôi chẳng có cách nào để liên lạc với Đặng Thiệu cả, như vậy đem trả khăn mặt cho người ta kiểu gì? Không thì đành mỗi ngày ra quán của Đinh Đại Bằng chờ hần vậy. Nói là làm, tôi quay về nhà thay một bộ quần áo sạch sẽ, lúc đi qua chỗ bà chủ nhà thì đưa chìa khóa phòng lại rồi mới yên tâm ra cửa hàng

Vừa đi vào cửa hàng, trong quán cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn, khách khứa ra vào không ngừng khiến Đinh Đại Bằng và “hoàng hậu bán rán” hoạt động luôn chân luôn tay, mồ hôi ướt đầm. Thấy tôi, Đinh Đại Bằng lạnh lùng hỏi: “Không phải chú mày trở về ngủ rồi sao? Quay lại làm gì?”

“Em ngủ không nổi, muốn ra đây xem thử có giúp được gì không!”

Đinh Đại Bằng lườm tôi một cái: “Coi như thằng nhóc mày có lương tâm, nhanh ra đây giúp anh đóng gói, hôm nay bán được nhiều lắm, anh và chị dâu mày đều vội chân không chạm đất đây”

Tôi xắn ống tay áo, ngoan ngoãn chạy tới. Chắc, đúng là rất có phong thái của ông chủ.

“Cái này cần gói lại à?”

“Lại chả thế, đầu anh làm bằng bã đậu à?”

Cô gái mồm miệng nhanh nhẩu mắng một câu làm tôi á khẩu không biết nói sao. Thuần thực đóng gói lại thức ăn rồi đưa cho cô, nói: “Của chị đây”

“SB” Cô gái cầm đồ đi còn không quên quay lại tặng tôi một câu chữi thề, may cô ta là con gái, nếu là con trai thì, ... à, là con trai thì sức tôi cũng chẳng làm được gì.

(SB: Nghĩ là ngu quá, đồ ngu, trong ngôn ngữ giao tiếp thông thường thì đây là từ chữi khá nặng nề)

“Sao vậy? Bực mình à?” Đinh Đại Bằng đứng một bên hỏi

Tôi giật mình: “Em bức mình cái gì?”

Đinh Đại Bằng chỉ vào hướng cô gái đã đi, nói : “ Rừng càng rộng thì càng tạp nham sinh vật, chúng ta ra ngoài buôn bán càng cần học được cách nén giận, dù sao bị chửi vài câu cũng không thối mất miếng thịt nào, miễn sao lấy được cái ta cần là tiền, hiểu không?”

Tôi cẩn thận ngấm lại, lời Đinh Đại Bằng nói không phải là không có đạo lý.

Qua giờ cao điểm, lưu lượng khách dần thưa, tôi chớp thời cơ nhỏ giọng hỏi Đinh Đại Bằng : “ Quản lí đô thị ngày nào cũng tới phố này kiểm tra ạ?”

“ Bọn họ cũng muốn ngày nào cũng đến lắm, nhưng mà phố bán đồ ăn đâu phải chỉ có chỗ này, mỗi lần đều đều hành xác chúng ta, nào thu tiền phạt, nào thu bàn thu ghế, như kiểu không có gì phạt thì ngứa tay ấy.”
“Ồ”

“Mà chú mày hỏi cái này làm gì?” Đinh Đại Bằng nghi ngờ

Cây quạt quay chiếu thẳng về chỗ tôi, giống như ánh mắt sâu hoắm găm thẳng vào người. (Chột dạ =)))

“À không có gì, em hỏi một chút thôi, sợ lần sau bọn họ đến anh và chị dâu không có ở đây, em làm sao ứng phó được” Tôi càng ngày càng phát hiện mình đứng là cao thủ nói dối .

Đinh Đại Bằng tin lời tôi, cười: “Hôm nào anh dạy chú cách đối phó, chỉ một chiêu thôi bảo đảm hiệu quả!”

“Chiêu gì??” Tôi cực kì tò mò, mong học được thật sớm, lần sau gặp lại có thể đối phó với tên đáng ghét Đặng Thiệu rồi.

“Bao giờ chú mở cửa hàng anh dạy cho, giờ nói sớm quá!”

Nói đến vấn đề quan trọng, tôi vội nói : “ Anh, em định trước cứ bán bánh rán, nhưng mà em chưa biết làm, để chị dâu dạy em được không?”

“Chú định bán bánh rán á?” Đinh Đại Bằng hỏi lại.

“Dạ, bánh rán cần ít vốn đầu tư, tiền em mang lại không nhiều, nếu làm cái khác sợ không đủ tiền , anh nghĩ ổn không?”

“Cái này phải hỏi chị dâu chú, chị dâu chú có mỗi sở trường làm bánh rán, cô ấy có chịu dạy hay không thì phải hỏi ý cô” Đinh Đại Bằng chỉ vào “hoàng hậu bánh rán” đang bận rộn thu dọn.

“Chị dâu, được không ạ?” Tôi cố ý hạ giọng, ngữ điệu đáng thương ngoan hiền như mèo con khiến “hoàng hậu bánh rán” không đành lòng từ chối : “ Được, có gì đâu mà không được? Chúng ta đều là người một nhà, chị không dạy chú thì ai dạy chứ?”

Tôi cười toe toét, hai cái răng nanh cũng vì thế lộ ra : “ Cảm ơn chị”

Chúng tôi đang tán gẫu hăng say thì cửa hàng bên cạnh vang lên tiếng ồn, một đồng người tụ tập trước cửa hàng nhà người ta xem náo nhiệt, tôi nheo nheo mắt nhìn kĩ .Thấy ngay được một dáng người quen thuộc, hầy, tên ôn thần trong truyền thuyết đến rồi.

Lời editor : Cảm nang “Iem đã thành gay như thế nào?”

Bước 1 : Mua đồ cho trai

Bước 2 : Vì trai cãi nhau với người nhà =)))))) Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Chương 7 : Một cái khăn mặt lại dẫn tới huyết án

1-39

(Trước hai bạn chưa thân quen để bạn Thiệu xưng tôi –cậu cho nghiêm túc, giờ hai đứa đùa nhau để chú –nhóc cho yêu nhé)

Chỗ tôi ở cũng được coi là một trong những khu đặc địa ở thành phố, từ khu nhà của tôi đi lên ngã tư một chút là tiếp giáp với phố Đông, phố Bắc, phố Tây. Nơi này thường có các khu tập thể nhỏ lẻ nhưng rất đông, bởi vì quanh đây có tới ba trường đại học, mỗi khi trời tối người dân đi dạo phố nhiều, các quán ăn cũng tha hồ kiếm lời.

Mà cửa hàng của Đinh Đại Bằng lại nằm chính giữa phố Tây, đứng ở cửa có thể thấy được phố Bắc. Tôi đứng trước cửa hàng Đinh Đại Bằng nhìn xung quanh thấy ngay Đặng Thiệu đang cầm giấy viết viết gì đó, tôi biết ngay chủ cửa hàng kia số nhọ rồi. .

Đặng Thiệu viết hóa đơn phạt xong đưa cho ông chủ, ngẩng đầu tình cờ thấy tôi, hần cùng đồng nghiệp nói khẽ vài câu sau đó lẩn lẩn sang bên này.

Tôi hơi lo lắng Đinh Đại Bằng thấy sẽ không vui, khéo mắt liếc qua cặp vợ chồng còn đang bận bù đầu, hình như cũng chẳng chú ý đến bên ngoài. Tôi vội vàng chạy sang đường cái đón “ôn thần” đang tới.

Đặng Thiệu đến gần tôi, mỉm cười nói: “Cháu trai hiếu thuận quá, còn biết ra đón chú sao?”

Tuy rằng tôi và Đặng Thiệu tiếp xúc không lâu nhưng cũng đủ biết hần là người tốt, tuy cái miệng có hơi ăn mắm ăn muối , nói không ra lời nào tốt đẹp , thái độ cũng không tốt nhưng tóm lại đối xử với tôi khá tốt. Nếu hần không biết một chút thích nhào lầy tôi chiếm tiện nghi, tôi cũng đành nhân nhượng vậy, dù sao cũng chẳng thiệt thòi gì.

“Chú” Tôi thình lình hô to, Đặng Thiệu giật mình vội vàng xua tay : “ Đệt, cậu tính trả đũa tôi phải không, tuy rằng tôi muốn làm chú cậu, nhưng xét về tuổi thì chưa đủ trình đâu” Đặng Thiệu vừa nói vừa nhìn tôi chăm chăm, hình như nhận ra sự vui thích trong mắt tôi, hần vội thay đổi chủ đề : “ Thực ra cũng không sao...” Đặng Thiệu cao thấp đánh giá một phen : “ Nếu cậu thích gọi như vậy, tôi không đồng ý cũng hơi vô duyên, vậy cứ như thế đi, về sau thấy tôi thì gọi chú nghe chưa?”

Tôi nổi giận nhưng cuối cùng cũng đành mặc kệ, bởi vì công cuộc đối chọi giữa hai chúng tôi sẽ còn kéo dài dài, thua keo này ta bày keo khác.

“Cho chú” Tôi đem cái túi plastic đưa cho Đặng Thiệu

“Cái gì vậy?” Đặng Thiệu tò mò mở ra xem, nhìn xong lại hơi ngượng ngùng, nói : “ Ày, chú đây chẳng qua đùa một câu như vậy, sao nhóc lại tưởng thật?”

Đây là minh chứng điển hình của kiểu người được lợi còn khoe mẽ.

“Chú không cần chứ gì? Vậy trả cho tôi” Tôi với tay định giật lấy túi bóng.

“Ấy ấy ấy, sao lại có kiểu người như nhóc hả? Tặng cho người ta rồi còn đòi lại.” Đặng Thiệu không vui, kêu oai oái đem khăn mặt giấu ra sau.

“ Không phải chú bảo chỉ đùa thôi à?” Tôi hỏi

Đặng Thiệu giữ chặt tay cảnh giác, quyết không cho tôi cơ hội giật đồ : “ Nhóc có biết cái gì gọi là khách khí không? Cho dù muốn nhận thì ban đầu cũng phải giả vờ từ chối thôi”

“Tại sao thích mà lại phải giả vờ từ chối?” Tôi không rõ.

“Vì... vì sao ấy à?” Ngay cả chính Đặng Thiệu cũng không biết vì sao phải làm vậy, dường như có rất nhiều điều có thói quen này, lâu dần thành một phản xạ tự nhiên người nọ lấy người kia, rõ ràng trong lòng rất muốn có nhưng ngoài mặt vẫn phải khách sáo từ chối.

Tuy rằng tôi xuất thân từ nông thôn nhưng đối nhân xử thế giữa người với người vẫn đủ hiểu, đối xử với nhau không thể quá giả tạo, nhưng càng không được thật lòng quá, khéo đưa khéo đẩy là tốt nhất. Vì thế khi được tặng, được cho thứ gì, tôi tuyệt đối tuân theo nguyên tắc của mình, cho là nhận không từ chối.

Đặng Thiệu không trả lời được, ghen nửa ngày mới nói một câu : “ Hết bao nhiêu tiền thế? Chú trả lại cho nhóc”

Vừa nghe đến tiền, đôi mắt tôi tỏa sáng lấp lánh, đứng đối diện Đặng Thiệu, trân thành nói : “ 13 đồng tròn”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười : “Đệ, chú khách sáo hỏi một câu cho có lệ mà sao cháu trai không tinh ý gì hết vậy”

“Chú không định trả thù lao cho cháu ?” Tôi cười ha hả hỏi.

“Trả thù lao? Vì sao chú phải trả cho nhóc? Cái khăn này là tự nhóc mua mà.” Đặng Thiệu cười như đóa hoa cúc nở toé toét.

Tôi chém đinh chặt sắt nói : “ Nhảm rồi, là chú ép buộc cháu phải mua”

Nghe tôi nói thế, sắc mặt Đặng Thiệu đen sì, hung hăng nói : “Liên quan gì đến chú”

Nhận thấy câu chuyện đang trên con đường căng thẳng, tôi không thêm cãi cò mà đi trước, đi được vài bước lại nghe Đặng Thiệu nói : “ Xét thấy nhóc tự giác mua tặng chú đây khăn mặt, chú lại chẳng có gì cho nhóc, hay là mời nhóc đi ăn bữa cơm nhé?”

Tôi dừng lại, quay đầu nghi ngờ nói : “ Chú mời cháu ăn cơm?”

Đặng Thiệu cười cười, gật đầu : “ Ủ, đúng lúc chú nghỉ trưa chưa có ăn gì, coi như là quà đáp lễ cho nhóc được không?”

Tôi không chút do dự đáp ứng, tất nhiên trong lòng cũng thêm phần áy náy, Đặng Thiệu trong lòng tôi lại tiến thêm một bước tới cương vị người tốt rồi.

Đặng Thiệu đưa tôi đến khách sạn ở phố Bắc cách đây không xa, mặt tiền khá lớn, nhìn bên ngoài khách sạn như được rải một lớp bảo thạch, tỏa sáng lờ lờ (Lờ lờ tác giả dùng đây, thế =)))

“Muốn ăn gì cứ tự nhiên chọn nhé” Đặng Thiệu đưa thực đơn cho tôi.

Tôi trịnh trọng cầm lấy, khí thế bùng bùng mở thực đơn ra nhưng lại phát hiện đồ ăn trong này sao lạ hoắc, tôi chưa nghe đến bao giờ.

Đặng Thiệu thấy tôi ôm thực đơn ngồi dờ dẫm, nhẹ giọng hỏi : “ Sao không gọi món? Không có món mình thích hả?”

Tôi lên giường mắt nhìn người phục vụ, nhỏ giọng nói : “ Mấy món này là gì thế? Cháu chưa nghe tên bao giờ.”

“Không phải chứ? Chú thật không hiểu nhóc lớn ngần này bằng cách nào đấy”

Để tiêu trừ nghi ngờ của Đặng Thiệu, tôi ưỡn ngực, cao giọng : “ Cháu có thể cao lớn như bây giờ là nhờ bố mẹ cháu, không có họ thì cả cháu lẫn chú có sống được đến giờ không?”

Đặng Thiệu giả vờ điếc, tùy tiện gọi vài món đồ ăn, xong xuôi mới thêm nói : “ Cháu trai,nói cho chú nghe, cháu là người ở đâu? Đến thủ đô định làm gì thế?”

Đại khái đây là lần đầu tiên tôi thấy dáng vẻ đứng đắn của Đặng Thiệu, nhìn hần nghiêm túc như thế tự nhiên trong lòng cũng thấy xúc động. Tôi ngồi nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn như đang báo cáo kết quả học tập với thầy giáo ở quê nhà, bao nhiêu kế hoạch, mục đích, lí tưởng , hy vọng đặt ở đất Bắc Kinh này trong một chốc khai bằng sạch.

Trình bày xong câu chuyện, tôi nhắc chén trà thoải mái thưởng thức.

“Thì ra nhóc tính tới thủ đô buôn bán à?”

Tôi gật đầu.

Tuy rằng Đặng Thiệu không phải bạn bè của tôi, mà có khi hần cũng chưa từng nghĩ đến việc coi tôi như bạn, nhưng nếu đã ngồi chung bàn ăn, tôi vẫn hi vọng ít nhất cũng nghe được vài câu tán dương, cổ vũ. Khoa trương hơn tí nữa thì khen tôi có chí hướng phấn đấu, gan dạ sáng suốt. Nói chung hoàn toàn không ngờ được Đặng Thiệu lại phủ phàng như vậy.

Hắn nhanh gọn, dứt khoát buông lời đắng cay : “ Chú khuyên nhóc tốt nhất là về nhà đi, kinh doanh ở nơi này không tốt đẹp như người ta nghĩ đâu”

Đặng Thiệu nói làm tôi thập phần tức giận, tôi mang đến nơi này toàn bộ gia sản chỉ hy vọng có thể lập nên sự nghiệp. Tuy rằng chí hướng cũng không to tát gì nhưng ít nhất vẫn khao khát một tương lai tốt đẹp, ấy vậy mà giờ tên này dám đả kích tôi không thương tiếc. Thử hỏi có thể nhịn nổi không, có ai nhịn mãi được không.

“Cháu không về” Tôi cả giận.

Đặng Thiệu thấy tôi lần này giận thật, bắt đắc dĩ thở dài, tận tình khuyên bảo : “ Cháu trai, không phải chú đây định hắt bát nước lạnh vào nhóc, đàn ông có chí hướng là rất tốt, nhưng biết lượng sức mà đi mới thành công được. Nhóc nhìn cái đất Bắc Kinh này xem, nhà nhà buôn bán, người người buôn bán nhưng có mấy ai kiếm được nhiều tiền. Không bằng nhóc che chú trở về đi, cố gắng trồng trọt ruộng nương cho tốt, lại vừa ở bên chăm sóc cha mẹ, như thế không phải vẹn cả đôi đường sao?”

(Hắt bát nước lạnh : Như kiểu hành động phủ phàng ấy, người ta đang khí thế bưng bưng mà tạt cho bát nước lạnh thì ai cũng tụt hứng)

Tôi nghe ra ý tốt trong lời của Đặng Thiệu, nhưng không thể chỉ vì thế mà thay đổi quyết định của mình.

“Cháu không về” Tôi lặp lại.

Đặng Thiệu cười khổ : “ Đệt , tính tình cũng quật cường đấy, vậy nhóc đã tính buôn bán gì ở Bắc Kinh chưa?”

Đặng Thiệu cố ý chuyển hướng đề tài, hắn đã bắc cho tôi cái thang, tôi cũng nên biết điều mà đi xuống, cơn giận giảm dần, tôi nói : “ Cháu tính mở cửa hàng bánh rán, khả năng làm bánh rán của chị dâu không phải dạng vừa đâu”

(Hành động “ bắc thang , đi xuống” là để chỉ người ta đã cố làm hòa, cho mình mặt mũi thì mình cũng nên tôn trọng lại)

“Quán bánh rán?” Đặng Thiệu nhăn mặt, âm trầm nói: “Nhóc định mở quán vỉa hè hả ?”

Tôi thầm than không ổn, vội vàng cười : “ Không có, không có đâu, cháu sẽ tìm cửa hàng đường hoàng chứ”

“Nhóc con, tưởng một chút kĩ xảo ấy mà lừa được chú à? Nói cho nhóc nghe, nếu dám mở quán vỉa hè, chú nhất định sẽ tịch thu đồ nghề kiếm ăn, cả giấy phép kinh doanh à, còn phải phạt thật nặng nữa!”

Đối mặt với uy hiếp của Đặng Thiệu tôi cũng chẳng lấy làm sợ hãi, ngược lại còn cười phe phé : “ Chú đừng có dọa cháu, nhiều người cũng vi phạm lắm, đâu thấy chú tịch thu, tiêu hủy giấy phép đâu. Mặt khác, muốn phạt tiền còn phải thông qua cháu đấy, lần đầu tiên bị phạt giải lắm thì 500 đồng thôi, cháu mà giao tiền thì đồ chú dám tịch thu đồ đạc đấy” Tôi nói liền một hơi dài cũng không thấy mệt, trong lòng còn sung sướng vô cùng.

Đặng Thiệu mặt đen sì, không nói được lời nào.

Tôi mỉm cười : “ Chú chắc tò mò sao cháu lại biết chuyện này , đúng không?”

Đặng Thiệu vẫn như cũ, trầm mặc không nói nửa lời.

Tôi vô cùng tự hào, khoe khoang : “ Là anh cháu nói đó, anh ấy còn dạy tuyệt chiêu đối phó với quản lí đô thị nữa”

“Tuyệt chiêu?” Đặng Thiệu không vội hỏi, trong lòng lại đưa ra quyết định, sớm muộn gì cũng phải chọn ngày tốt thủ tiêu luôn cửa hàng của tên Đinh Đại Bằng kia, ai bảo hắn dám dạy hư cục cưng.

“Tuyệt chiêu gì?” Đặng Thiệu lại hỏi

Tôi vội vàng nâng hai hai, đặt sang hai bên thái dương tỏ ra đang bận rộn suy ngẫm : “ Cháu có một bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, còn lâu, còn lâu mới nói cho chú”

“ Nói loạn thất bát tao cái gì đấy?” Đặng Thiệu trở mình xem thường, không thèm đáp lời tôi. Ngay cả khi ăn cơm cũng giữ nguyên tình trạng như vậy.

(Loạn thất bát tao : tương tự thất điên bát đảo , nghĩa là lộn xộn , linh tinh, không ra đầu vào với đầu.)

Lúc tính tiền, thấy Đặng Thiệu phải chi ra một trăm đồng, tuy rằng không phải tôi chi nhưng trong lòng vẫn thấy đau xót thay người ta. Cho đến lúc ra về , Đặng Thiệu vẫn không thèm để ý đến tôi,tôi nhìn không được đành nói : “Chờ bữa nào cháu mời chú ăn cơm.”

Đặng Thiệu bật cười : “Ok, đây là tự nhóc hứa đấy nhé , chú sẽ nhớ kĩ. Nhớ là phải làm ăn cho tốt, thành thật một chút, nhất là khi nhóc buôn bán dưới quyền quản lí của chú”

Tôi thận trọng gật đầu : “ Cháu nhất định kiên trì vượt qua vô vàn khó khăn, đứng vững trước bão táp phong ba và áp lực từ mọi phía vẫn không chùn bước”

“Nhóc con không biết trời cao đất dày, kiểu gì cũng có ngày bị hỏi tội”

Đặng Thiệu trở về làm việc, tôi cũng nhanh chóng về cửa hàng, vừa vào cửa đã bị Đinh Đại Bằng mắng như tát nước vào mặt : “ Ranh con, mày lại chạy đi đâu? Đến bữa trưa cũng không thấy cái mặt đâu?”

“Em đi WC!”

” Đi WC mà đi hai tiếng, bộ chú mày bị táo bón kinh niên à?” Đinh Đại Bằng tức giận mắng

“Chồng à, được rồi đó. Sơ Lục chú ấy cũng lớn rồi, làm việc gì cũng sẽ biết suy nghĩ mà, anh đừng có quản thúc mãi thế. Chú đã ăn cơm chưa?” “ Hoàng hậu bánh rán” thân thiết hỏi tôi.

“Dạ chưa” Tôi không dám nói thật, sợ Đinh Đại Bằng lại nổi giông tố thêm.

“Để chị lấy cơm cho mà ăn” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” lấy bát cơm đặt trên bàn, cười nói : “ Mau ăn đi, ném thử xem tay nghề chị dâu có được không?”

Nói thật tôi ăn không nổi nữa rồi, để không tỏ ra quá lộ liễu, tôi chỉ có thể cố gắng khởi động khớp hàm nhai ngấu nghiến. Kết quả vừa ăn được hai miếng lại nhìn thấy tên âm hồn bắt tán Đặng Thiệu đứng lù lù ở cửa.

Ps : Khổ thân bạn Bằng, có ý tốt dạy thằng nhỏ ai ngờ lại bị em mách lẻo =))) Chương sau anh nhà trả thù anh Bằng cái tội dạy hư trẻ nhỏ =))) Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Chương 8 : Chăm sóc (Thượng)

44378_221122828038988_1859072577_n

Tôi thật sự nghi ngờ có khi nào đời trước tôi bắt cóc con của Đặng Thiệu hay cùng vợ hắn cầm sừng không. Sao mà kiếp này tôi khổ vậy trời, cái nỗi khổ, cái nỗi oan ức này nào có ai thấu. Chỉ khi nào giữa tháng sáu bỗng có tuyết bay thì ông trời mới thấu được nỗi oan của tôi.

“ Đang ăn cơm hả? Ăn gì mà thơm vậy?”

Biết rồi còn hỏi, tôi hung hăng lườm Đặng Thiệu, buồn bực không thèm nhìn nữa, cầm cúi vào bát cơm mà nhai , nhai rồi nhai. Thật hận sao đồ ăn này không phải hắn chứ, tôi sẽ nhai đến tan xương nát thịt luôn.

“ Anh Đặng chắc đang bận công việc nhỉ? Đúng là vất vả mà, anh đã ăn cơm trưa chưa? Không bằng ngồi quán yên ăn chút gì đi” Đinh Đại Bằng thân thiết hàn huyên.

“ Cảm ơn, tôi ăn rồi” Đặng Thiệu nói xong đem túi công văn mở ra, cầm một tờ ngân phiếu, nói : “ Gần đây cấp trên bắt đầu kiểm tra giấy phép buôn bán, những tiểu thương nào không có buộc lòng phải nộp mười triệu!”

“Mười triệu?” “Hoàng hậu bánh rán” ngồi không yên, đứng dậy thét to : “ Đùng một cái đòi mười triệu, các anh định cho bọn tôi hít không khí mà sống à? Nói đi nói lại các anh cũng chỉ muốn vùi vãnh tiền của dân thôi, bày đặt lời chức lời quyền”

Đặng Thiệu mặt tối sầm, nghiêm túc nói : “ Cô đừng lời cái trò giả bộ ngớ ngẩn cùng quần này ra diễn nữa, bình thường giao nộp tiền phạt rồi lại tái phạm tiếp thấy vui vẻ lắm còn gì? Hơn nữa chúng tôi làm việc dựa trên quy định, nếu các người mở quán đúng thủ tục khác phải có giấy phép buôn bán, có thì không cần nộp mười triệu. Còn thắc mắc gì không?”

“Cái này.....” “hoàng hậu bánh rán” tái mặt, Đinh Đại Bằng trộm lườm vợ mình , quay ra a dua nịnh hót : “ Anh Đăng, vợ yếm đàn bà con gái biết cái gì, anh đừng cùng cô ấy so đo làm gì “

Đặng Thiệu không để ý tới Đinh Đại Bằng , trước sau như một rút ngân phiếu ra, ghi thông tin xong liền đưa cho Đại Bằng, nói : “Trước khi các vị nộp phạt mà còn mở cửa hàng buôn bán, vậy đừng trách tôi không báo trước” . Nói rồi, Đặng Thiệu lại quay sang “hoàng hậu bánh rán”: “ Đây là tôi làm theo quy định, tôi cũng chưa phải người có chức có quyền đến mức tự bày ra quy định vùi vãnh tiền của dân”.

“Vương bát dẫn...” “hoàng hậu bánh rán” nhỏ giọng mắng, tôi đoán Đặng Thiệu nghe thấy nhưng hấn lại chẳng thèm quan tâm, thoải mái cười với tôi : “ Ăn ít thôi, ăn nữa biến thành lợn đấy”

(Vương bát dẫn : Vương bát là “con rùa” , dẫn là “trứng”, vì thế có thể hiểu theo hai nghĩa, nghĩa đen là chữ đối tượng chỉ là trứng rùa, còn không bằng con rùa. Một cách hiểu theo tượng hình là ba chữ “vương” bát” dẫn” ghép hình lại giống cái mai rùa, ý là đồ rùa rụt cổ. Cách hai hay được sử dụng hơn)

“Chú mới là lợn” Tôi phản bác .

Đặng Thiệu cười , ngồi xuống bên cạnh, vươn tay xoa nhẹ đầu tôi : “ Cuộc sống bên ngoài kia hỗn tạp lắm, không dễ dàng gì đâu , giữa người với người chẳng có quy tắc hay đạo đức gì đâu. Nếu nhóc muốn giấc mộng có thể thành hiện thực, điều đầu tiên phải làm là không được để những người làm nghề như chú nắm thóp, nếu không thì sớm xách đồ về nhà đi”

Lời nói của Đặng Thiệu làm tôi không ngừng suy nghĩ sâu xa, bắt đầu tự hỏi có phải kiên trì của mình đang dần đi xuống không. Đặng Thiệu đi rồi, Đinh Đại Bằng nghiêm mặt ngồi đối diện tôi, oán giận nói : “ Đùng một cái lột của người ta mười triệu, chú mày nói xem, anh cúng cho bọn họ không ít tiền , mẹ kiếp vậy mà vẫn không được yên”

Tôi biết Đinh Đại Bằng cái miệng đã hạ thủ lưu tình lắm rồi, còn chưa gọi mười tám đời tổ tông nhà Đặng Thiệu ra hỏi thăm cũng coi như tích đức . Hiện giờ tôi chỉ có thể an ủi : “ Anh, em nghĩ Đặng Thiệu không phải dạng người không có việc lại đến gây sự đâu”

“Như thế này rồi mà còn bảo không gây sự?” Đinh Đại Bằng nóng nảy, mặt đỏ gay đỏ gắt : “ Cái lũ người khốn kiếp, mỗi ngày đều tới đây thu phí phạt còn không để yên cho ông đây buôn bán. Chọc giận ông rồi, ông liều mạng với chúng mày.”

Đột, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng, dựa theo tình tình của Đinh Đại Bằng, giờ mà tôi dám mở mồm bênh Đặng Thiệu hoặc hòa theo, không chừng hấn sẽ mắng chửi đến khi nào vỡ cổ họng mới thôi. Cho dù hấn không ngại đau họng, nhưng tôi thì ngại ngứa tai.

Gần chạng vạng, vài ông chủ cửa hàng bên phố Tây tụ họp nhau lại ở chỗ Đinh Đại Bằng tán gẫu, chủ đề dĩ nhiên là quay quanh vụ nộp phạt, đại đa số họ đều là lách luật cả, làm gì có ai có giấy phép kinh doanh. Bàn tới bàn lui chẳng nghĩ ra cách nào, chỉ còn cách chơi bài cùn chống đối đến cùng với đám người thi hành công vụ, dĩ nhiên Đinh Đại Bằng đứng mũi chịu sào.

Xe lửa chạy nhanh hoàn toàn là nhờ đầu xe , tình huống hiện tại chính là minh chứng rõ ràng cho đạo lý này đây. Có người đứng lên dẫn đầu ắt mọi người càng có thêm động lực. Tối buổi tối, Đinh Đại Bằng vẫn như bình thường mở cửa hàng, khách hàng đến chật ních cả quán, mọi người bận rộn đến bất diệc nhạc hồ. Tôi tranh thủ nhìn thoáng qua ngã tư đường, quả thật có người thứ nhất ắt có người thứ hai, các cửa hàng đều dần mở cửa.

(Bất diệc nhạc hồ : đây là quán ngủ, thường để chỉ mức độ kiểu như vô cùng, hết sức v...v, như ở đoạn trên có thể để thành mọi người bận rộn vô cùng.)

“Chồng à, không hiểu sao mí mắt em cứ giật mãi, có khi nào sắp xảy ra chuyện không may không?” “Hoàng hậu bánh rán” vừa giúp khách đóng gói mang về, vừa nói.

“Không có việc gì đâu, em yên tâm, lũ chó kia không làm gì được chúng ta, lần này phải dạy cho chúng biết đạo lý làm người, không thể dồn người khác đến chân tường. Em không thấy các hàng khác đều mở cửa rồi sao?”

“Nhưng mà.”

“Không sao là không sao, mau đóng gói đồ ăn đi, anh còn phải nướng nốt chỗ này đã.”

Tôi ngồi ở một góc nhỏ bên trong cửa hàng, buồn chán chẳng biết làm gì, giúp thì không biết giúp thế nào, Tiểu Long lại ngẫu nhiên chạy tới nói : “ Anh Sơ Lục, đói bụng chưa? Nếu đói em mang anh đi ăn nhé”

Tôi lắc đầu, cảm tạ ý tốt của Tiểu Long

Hai giờ trôi qua, tưởng như bình an vô sự, đang lúc mọi người thở dài nhẹ nhõm thì một đám đàn ông cường tráng đứng trước cửa hàng, bọn họ không nói nửa câu, bắt đầu khiêng đồ của quán.

“Này này, các người là ai? Sao lại lấy bàn của chúng tôi?”

“Anh còn dám hỏi tại sao?” Một đám người mặc đồng phục bước ra, trong đó còn có Đặng Thiệu.

“ Chẳng phải tôi đã nói không được buôn bán sao? Tại sao còn mở?” Đặng Thiệu cầm theo cặp công văn, vẻ mặt ác liệt.

Đinh Đại Bằng biết lần này chạy không thoát, hăm hăm đứng trước mặt Đặng Thiệu quát : “ Mấy người không cho bọn tôi mở cửa hàng, chúng tôi nộp mười triệu tiền hơi à? Vả lại chúng tôi cũng có chuẩn bị đồ cúng cho mấy người đó thôi”

“Bày đồ cúng? Cúng cho ai?” Đặng Thiệu hiếu kỳ hỏi

“Đương nhiên là cho quản lí đô thị, cho các người đó”

Đặng Thiệu dờ khóc dờ cười, quay lại hỏi đồng nghiệp : “ Trong các người có ai nhận đồ cúng của họ không?”

Cả nhóm quản lí tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Sao? Vừa lòng chưa?” Đặng Thiệu nói xong, lại gần Đinh Đại Bằng nhỏ giọng : “Người an hem, để tôi phổ cập cho anh kiến thức nhé, anh bày đồ cúng ra đây thì chỉ cúng trời cúng đất thôi, chẳng liên quan gì đến bọn tôi cả, hiểu chưa?”

Đinh Đại Bằng cũng nóng nảy : “ Nói ít thôi, ông thêm vào quan tâm mấy người liên quan hay không, dù sao ông đây bỏ tiền cúng, các người phải để ông mở cửa hàng”

(Đại khái là bạn Bằng nông dân cứ nghĩ cúng mâm cơm thì đuổi được vĩa mấy anh quản lí đô thị ạ =))))))

“Bình tĩnh, bình tĩnh” “hoàng hậu bánh rán” vọt ra, quỳ gối ôm mâm cỗ cúng, khóc lóc : “ Anh quản lí, chúng tôi vợ chồng trẻ tích cóp mãi mới mở được cửa hàng, nhà tôi còn có mẹ già bảy mươi và ba đứa con nhỏ thơ dại, chúng tôi sống dựa cả vào cái quán này, các anh làm ơn làm phước tha cho chúng tôi đi”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy “hoàng hậu bánh rán” khóc, tuy rằng trong lòng thừa biết là nước mắt cá sấu nhưng cũng bị những tiếng kêu ai oán làm cho xúc động.

Nhưng Đặng Thiệu dường như đã quá quen với cảnh thế này, cười với “hoàng hậu bánh rán” : “ Tôi đâu có nói không cho anh chị mở cửa hàng nữa, bây giờ cấp trên ra lệnh, chúng tôi cũng đành theo luật mà làm thôi. Hiện giờ anh chị chống đối như vậy, chúng tôi mà thuận theo thì về làm sao ăn nói với cấp trên. Đồ hôm nay tạm thời thu lại, mười ngày sau anh chị mang tiền phạt đến là có thể nhận lại”

Nói xong, mấy người đàn ông vạm vỡ bắt đầu bê đồ đi, lúc này mọi người vây xem càng lúc càng nhiều, “hoàng hậu bánh rán” túng quá làm liều, bắt đầu tung đòn sát thủ.

Tôi chỉ kịp thấy “hoàng hậu bánh rán” xé cổ áo, bổ nhào vào người Đặng Thiệu, đồng thời vừa khóc vừa la hét : “ Quản lí lưu manh đùa giỡn dân lành, quản lí lưu manh đùa giỡn dân lành”

“Phụt” Tôi không nhịn nổi cười, tuy rằng cách này quá là vô nhân đạo nhưng nhìn thấy mặt Đặng Thiệu đen kịt, tôi lại thấy rất đã. Nói gì thì nói “hoàng hậu bánh rán” cũng được coi là một trong thất tiên nữ của thôn tôi. Quá tiện nghi cho hắn rồi.

“Cái đ*т mẹ mày, mày dám sàm sỡ vợ tao” Đinh Đại Bằng mượn cơ hội vọt lên, cầm vĩ nường trong tay hướng Đặng Thiệu định đánh. Vừa mới giờ tay lên tôi đã vội vã giữ chặt hắn : “ Anh, bình tĩnh, đừng có động tay động chân”

“Chị dâu mày bị thằng khốn đó sàm sỡ, mày bảo anh có thể để yên cho nó không?” Đinh Đại Bằng đẩy tôi ra, vọt lên. Đặng Thiệu lui lại vài bước, đồng nghiệp xung quanh đứng chắn trước mặt hắn. Cái này gọi là “rán độc không thắng được rồng”, mặc dù người rất nhiều nhưng cũng khó mà chịu nổi Đinh Đại Bằng chửi rửa và “hoàng hậu bánh rán” khóc lóc om sòm.

“ Hoàng hậu bánh rán” đi ra chỗ đông người, áo đã mở bung hé lộ nguyên cái Bra trắng, miệng không ngừng la hét : “ Quản lí lưu manh đùa giỡn dân lành, mọi người mau đến xem đi”

Tiếng gào hấp dẫn trí tò mò của những quần chúng không rõ chuyện, thỉnh thoảng có vài người chỉ vào Đặng Thiệu mắng : “ Làm quản lí mà đi ức hiếp dân chúng, sao chính phủ không nghiêm phạt cái loại này đi”

Tôi vốn đang thoải mái xem kịch hay lại thấy tình hình càng ngày càng căng thẳng, lời nói mọi người càng ngày càng quá đáng bèn muốn ra giải thích, ai ngờ lời tôi nói cũng chẳng ai thèm nghe. Đặng Thiệu lại đang bị Đinh Đại Bằng túm quần áo, nút áo trước ngực bị vụn bung hết ra, nhìn bộ dáng như thể đúng là có hơi giống lưu manh thật.

“Hôm nay ông phải liều mạng với mày” Đinh Đại Bằng chửi bậy, cầm ghế đập mạnh vào đầu Đặng Thiệu.

Đặng Thiệu đầu đầy máu ngã xuống.

Đinh Đại Bằng thấy Đặng Thiệu bị mình giận quá đánh gục , trong lòng hoảng sợ. Không biết ai gọi 110, một đám cảnh sát chạy tới, tất cả những ai tham gia vào vụ đánh nhau đều bị lôi đi, Đặng Thiệu thì được đưa lên xe cứu thương, trước khi xe chuẩn bị chạy đi, tôi quay lại nói với Tiểu Long : “ Em trai, em thay anh Bằng và chị dâu nhìn cửa hàng nhé, anh phải đi nhìn một cái đã”

Ra khỏi cửa, Đinh Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán” đã bị cảnh sát lôi đi, tôi chỉ kịp chạy theo xe cứu thương của Đặng Thiệu.

“Này này, anh là ai?” Hộ sĩ giữ tôi lại trước khoang xe, tôi nhìn lướt qua tình trạng của Đặng Thiệu, dưới tình thế cấp bách vội chỉ vào hắn nói : “ Tôi là cháu người này”

“À, người thân bệnh nhân, vậy lên đi”

Tôi vội vàng lên xe, không ngờ trong xe còn có hai người đồng nghiệp của Đặng Thiệu, họ nghi ngờ nhìn tôi chăm chăm : “ Sao tôi chưa nghe Đặng Thiệu nói có cháu trai bao giờ?”

Tôi ra vẻ trấn định nói: “Chờ chú ấy tỉnh các anh sẽ biết!”

Dọc đường đi không ai nói gì, cả xe chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của Đặng Thiệu, tôi vô cùng sợ hãi, sợ rằng Đinh Đại Bằng xuống tay quá nặng, đánh chết Đặng Thiệu.

“Xin hỏi chú tôi sẽ không có việc gì chứ?”

Hộ sĩ kiểm tra nhiệt độ cơ thể, an ủi : “ Không sao, đừng lo lắng”

Tay chân tôi luống cuống như ngồi trên đồng lửa.

Tới bệnh viện, Đặng Thiệu được đưa vào phòng cấp cứu, còn tôi lại không thể làm gì ngoài đi đi lại lại trên hành lang.

“Cháu của Đặng Thiệu à”

Tôi nghe có người gọi mình, quay lại nhìn.

“Chú của nhóc thân hình rắn chắc, không xảy ra chuyện gì đâu”

“Dạ” tôi chỉ có thể trả lời như thế .

Hai giờ trôi qua, Đặng Thiệu rốt cuộc cũng được đẩy ra, tôi thấy đầu hấn bằng một lớp vải dày bịch, sắc mặt tái nhợt, cần thận hỏi : “Chú của cháu có làm sao không?”

Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, hít sâu : “ Không sao, giải phẫu rất thành công” Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Chương 9 : Chăm sóc (Hạ)

522980_169086853231145_852190047_n

Kỳ thật tôi cũng không lấy gì làm sợ hãi lắm, nhưng chẳng biết vì sao thâm tâm vẫn luôn bất ổn không sao áp chế được.

Thấy gương mặt Đặng Thiệu tái nhợt càng làm tôi thêm tức Đinh Đại Bằng xuống tay quá nặng

Rạng sáng 3,4 giờ đêm, chắc thuốc mê cũng hết tác dụng, Đặng Thiệu từ trong mơ tỉnh lại, hấn nhãn mặt, miệng khẽ than : “ Đau quá...”

Tôi vội vàng đứng lên, dò hỏi : “ Sao rồi, chú đau lắm à?”

Ánh mắt Đặng Thiệu trống rỗng, nhìn tôi bần thần, một lúc sao mới chậm rãi gật đầu.

“ Chú vừa bị thương, tốt nhất cứ ngoan ngoãn nằm đây nghỉ ngơi đi. Có vấn đề gì thì nói với cháu” Tôi bắt chước giọng điệu của mẹ khi chăm sóc tôi ốm, kéo chăn lên ngực cho Đặng Thiệu, nhẹ nhàng an ủi : “ Không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi”

“Đói...” Đặng Thiệu khẽ nói. (Chú già lấy bệnh moe =))))

“Đói bụng hả?”

Đặng Thiệu gật gật.

“Vậy chú nhớ nằm yên nhé, cháu đi mua đồ ăn cho”

Chờ Đặng Thiệu chậm rãi nhắm mắt, bấy giờ tôi mới yên tâm chạy ra khỏi phòng bệnh. Tôi chần chừ, giờ mới nhớ ra lúc ấy cuống cuống chạy lên xe cứu thương, nào có đem theo đồng nào đâu, mua thức ăn cho hấn kiểu gì bây giờ.?

Bất đắc dĩ quay lại phòng bệnh, dù cố ý mở khe nhưng cửa phòng vẫn phát lên tiếng động chói tai, đôi lông mày người nằm trên giường nhăn lại nhưng thủy chung không mở mắt, lim dim một lúc lại yên ổn nhắm chặt.

Tôi nhẹ nhàng bước tới cái bàn duy nhất trong phòng bệnh, lôi đồng quần áo của Đặng Thiệu ra lục lọi, rất nhanh liền tìm thấy ví tiền. Tôi nghĩ cũng không nghĩ, cầm ví tiền chạy mất dạng.

Bệnh viện là khu vực đặc thù nên xung quanh không thiếu cửa hàng mở 24/24. Tôi chọn đại một cửa hàng, vào mua mấy món ăn sáng cùng hai bát súp. Lúc trả tiền, tôi vô tình thấy trong ví Đặng Thiệu có tấm ảnh chụp, trong ảnh – một thiếu niên lái xe ô tô, mặc đồng phục học sinh, nụ cười tươi như ánh mắt trời, răng nanh trắng như tuyết, hai bên má còn có lúm đồng tiền dễ thương.

Tôi đoán đây chắc là ảnh chụp Đặng Thiệu khi còn là học sinh.

Móa, tên này hóa ra mắc chứng cuồng bản thân (=)))

Lúc quay lại phòng bệnh, bên trong xuất hiện thêm vài người, dựa theo quần áo của họ cũng dễ đoán là đồng nghiệp của Đặng Thiệu, bọn họ thấy tôi bước vào, nhỏ giọng hỏi : “ Trễ lắm rồi, cậu không định về nghỉ ngơi sao?”

Tôi lắc đầu, đặt đồ lên trên bàn, nói : “ Không sao, cháu còn muốn ở lại một chút nữa”

“Cậu ra ngoài mua đồ ăn hả?”

“Vâng, chú kêu đói bụng”

“Thật ra tôi rất tò mò, Đặng Thiệu sao lại có đứa cháu lớn như cậu, cũng chưa nghe hẳn kể bao giờ”

Anh đương nhiên là không biết, ngay đến tôi của vài ngày trước còn chẳng ngờ tự nhiên sẽ mọc ra một ông chú thế này. Nhưng đằng nào cũng lỡ ăn cơm của người thì đành theo người. Để xem bữa nào về quê, tôi sẽ kể cho mọi người nghe : “ Tôi ở trong thành phố có chú là quản lí đô thị đó” chưa biết chừng chưa nói hết câu đã bị đánh cho tan xác.

“Nếu đã vậy cậu ở lại chăm sóc nhé, chúng tôi về trước. Sáng sớm mai sẽ quay lại”

Mấy anh chàng đồng nghiệp vừa rồi đi, Đặng Thiệu mở to mắt, nhỏ giọng hỏi : “ Bọn họ... đi hết rồi à?”

Tôi cũng không bị giật mình, xoay người đến gần hẳn : “ Về rồi, mai họ lại đến”

“Cháu yêu, chú đói bụng ”

“Đói thì tự lấy mà ăn chứ, còn chờ người khác phục vụ nữa”

Tôi lấy mấy món điểm tâm đặt vào bát, đưa cho Đặng Thiệu : “ Ăn đi này”

Đặng Thiệu nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, hai mắt ần ần tức giận nhìn tôi chằm chằm, ngữ khí yếu ớt chen thêm oán giận : “ Cháu à, đây là cách cháu chăm sóc chú mình đấy hả?”

Tôi bỗng nhiên nhận ra, tôi là cái loại ngu mới đi chịu trận chăm sóc tên ôn thần này.

Tôi đỡ Đặng Thiệu dậy, đặt hẳn tựa vào đầu giường. Tiếp đó thổi thổi cho thức ăn nguội bớt, nhiệt độ hợp lí rồi lại thành kính bưng bát cho Đặng Thiệu : “ Bây giờ ăn được rồi chứ?”

Đặng Thiệu thử nâng tay rồi lại đặt xuống, ủy khuất nói : “ Tay không có sức nữa”

“Lắm chuyện” Chẳng còn cách nào khác, tôi đành vinh dự thay thế đôi tay không còn sức của ai đó, bòn từng thìa cho hẳn : “ Há mồm nào”

“Nóng lắm”

“Nóng?” Tôi giật mình, vội vàng đưa thìa thức ăn chạm môi, độ ấm rất vừa mà. Mặt tôi trầm xuống, nói: “Chú là cố ý phải không?”

Đặng Thiệu cười khổ : “Chú đều đã thành dạng thế này, làm gì còn sức đâu đùa giỡn với nhóc”

Tôi bán tin bán nghi, lại múc một thìa đồ ăn, đặt bên miệng thổi thổi thử độ ấm, sau đó đưa đến miệng Đặng Thiệu. Hắn chậm rãi há mồm ăn ngon lành.

“Chú không chê cháu bẩn hả?”

Đặng Thiệu nuốt thìa canh xuống, nói : “ Có đôi khi nhóc bẩn muốn chết, thế nhưng ở những thời khắc khó khăn thế này lại chỉ có nhóc chăm sóc chú, chê nhóc bẩn để đói chết luôn trong này hả?”

Ừ, cũng tập nói tiếng người rồi đấy

“Nếu có mẹ ở đây thì tốt.”

Tôi tiếp tục bón canh, một thìa lại một thìa khiến Đặng Thiệu thiếu chút nữa sặc chết, hẳn than vãn : “ Nhóc muốn giết chú đấy à?”

“Nhà chú đi như thế nào??”

Tôi hỏi hết sức chân thành, Đặng Thiệu nghe xong lại sốt sinh sịch : “ Nhóc hỏi địa chỉ nhà chú làm gì? Vụ này không được nói cho mẹ biết”

“Không phải chú muốn mẹ tới chăm sóc sao? Cháu gọi mẹ hộ chú”

“Không được gọi, mẹ chú trước giờ không thích nghề này, giờ mà biết chuyện sẽ khuyên chú đổi công tác mất” Đặng Thiệu giương mắt nhìn tôi : “ Vả lại không phải có nhóc sao? Vậy là đủ rồi”

“Tại sao lại phải có cháu? Vì sao cháu phải chăm sóc chú?” Tôi phụng phịu.

Đặng Thiệu hơi xoay thân dưới, tìm một tư thế nằm thoải mái rồi nói : “ Thứ nhất, nhóc là cháu , phải có trách nhiệm chăm sóc chú mình. Thứ hai, đánh chú bể đầu là anh trai thân yêu của nhóc, nhóc phải chịu trách nhiệm với chú, hiểu chưa?”

“Cái thể loại logic gì thế? Nghe không hiểu” Thật ra tôi hiểu hết, trừ điều thứ nhất nghe thối muốn chết, còn lại xét về tình về lý tôi cũng nên chăm sóc hẳn.

“ Chú không bắt nhóc đền tiền viện phí, thuốc men là may cho nhóc rồi đó”

Tôi nghe xong, nóng nảy : “ Tại sao cháu lại phải chi tiền thuốc men?”

“Nhóc là em trai Đinh Đại Bằng”

Tôi á khẩu, cuối cùng lựa chọn thà chết cũng không khuất phục quân thù : “ Cháu không phải em trai anh ấy, chẳng qua là người cùng thôn thôi, liên quan gì chứ”

“Nhóc là cháu của chú”

“ Cháu là chủ nợ của chú” Tôi nóng nảy, bật dậy chỉ vào Đặng Thiệu : “ Chú chiếm tiện nghi cũng vừa vừa thôi, ông đây về, ai thèm quan tâm chú sống hay chết” Tôi giận dỗi bỏ đi.

Ai ngờ vừa đi tới cửa đã nghe Đặng Thiệu hét thảm thiết.

Tôi vội vàng chạy đến bên giường, sốt ruột hỏi : “ Làm sao thế? Đau ở chỗ nào? Mau cho cháu xem”

Đặng Thiệu lén bịt môi, ủy khuất gật gật đầu : “ Đầu chú đau quá, hơn nữa ban này ăn lắm quá.... Buồn đi tiểu lắm rồi”

“Buồn đi tiểu?” Tôi ngây ngẩn cả người.

“Ồ, muốn đi tiểu, đi tiểu!”

“Chú từ từ nào” tiếng nói vừa dứt, tôi vội vàng tìm xung quanh phòng, may mắn thấy một cái xô mới tinh lảng vảng.

“Đây, tiểu đi” tôi đem xô đưa cho Đặng Thiệu, ý bảo hẳn cởi quần đi.

Đặng Thiệu cau mày, khó xử : “Như vậy không tiểu được, nhóc đỡ chú dậy đi”

Tôi đỡ Đặng Thiệu dậy, đặt hai chân hẳn thong xuống bên giường, nâng cái xô lên : “ Giờ tiểu được chưa? Từ nhỏ đến lớn cháu chưa phải hầu ai đến mức đỡ dành đi tiểu thế này đâu” Đây là sự thật, tuy rằng tôi sinh ra ở nông thôn nhưng làm những việc hầu hạ thế này đúng là lần đầu.

Đặng Thiệu lén tươi cười, cởi bỏ đai quần, trước khi tiến hành “xả” vẫn ngại ngùng nói : “ Cháu yêu, nhóc có thể đỡ cái xô thấp xuống được không? Thằng em nhỏ phải thông thoáng khí , đầy đủ không khí trong lành mới chịu xả” (Đm anh bỉ quá =)))

Bất đắc dĩ hạ thấp cái xô, ngồi chồm hổm ngay tầm thẳng em của Đặng Thiệu : “ Buồn thì mau xả, nhanh lên”

Có lẽ vì xấu hổ, Đặng Thiệu nhắm chặt mắt lại rồi mới xả, vẻ mặt sảng khoái cực kì. Tôi nhìn chăm chăm nghiên cứu thẳng em của hắn, cũng không có gì khác biệt so với người khác, nhưng kích cỡ và màu sắc cũng đáng nể đấy.

“ Tới giờ uống thuốc rồi” Tiếng nói vọng ra từ cửa, cửa bị đẩy ra. Y tá trẻ đứng từ ngoài nhìn thấy hành động của chúng tôi, mặt đỏ ửng còn cổ tỏ vẻ trấn tĩnh : “ Tới giờ uống thuốc rồi, tôi đem thuốc đặt ở cửa, bao giờ xong thì uống”

Nói rồi, y tá rất có ý tứ bèn lên đóng cửa. Thật ra tôi cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhận thấy Đặng Thiệu mặt đỏ như mông khỉ, tôi bật cười : “ Sao mà mặt đỏ ửng thế kia? Sốt hả?

“Khụ. Không. Không có” Đặng Thiệu vội vàng dứt thẳng em về vị trí an toàn, nhanh chóng an vị trên giường

“Chú ngượng đấy à?”

Đặng Thiệu nhắm chặt hai mắt: “Vì sao mà chú phải xấu hổ chứ?”

“Ồ” Tôi bưng cái bô ra ngoài đổ, lúc đi vào mang theo thuốc đặt ở cửa.

“Dậy uống thuốc này”

Đặng Thiệu trợn mắt : “Không nước uống kiểu gì?”

“Từ từ rồi sẽ lấy nước cho chú”

Tôi đưa cốc nước cho hắn, thuận miệng nói: “Cháu bỗng nhận ra hai chúng ta không thuộc một thế giới đâu.”

Đặng Thiệu vừa uống thuốc vừa nói: “Đạo văn là hành động trái pháp luật đó, nói đã hỏi xin bản quyền chính chủ chưa nhóc?”

Tôi xem thường không thèm đáp, nhỏ giọng chuyển chủ đề: “Nói cho chú một bí mật”

“Hả? Bí mật gì?” Quả nhiên thành công thu hút được sự chú ý của Đặng Thiệu.

Tôi nói khẽ vào tai hắn, thần bí nói : “ Vừa nãy giúp chú đi tiểu xong, cháu đi đổ bô rồi vội về lấy thuốc, quên chưa rửa tay mất rồi” (=))

Đặng Thiệu đen mặt : “ Nhóc thật kinh tởm”

Tôi cười khoái trá : “ Cháu còn không thấy ghê, chú thấy ghê cái gì, dù sao cũng là bảo bối thân thiết mấy chục năm, có gì mà ghê?” (=))

“Đệt, nếu nhóc dám mở quán vỉa hè, chú cam đoan nhóc không bán nổi nửa cái”

(chuyển chủ đề nhanh vãi =))

“Liên quan cái rắm gì tới chú”

“Sao lại không liên quan đến chú? Nếu nhóc dám mở quán vỉa hè, chú sẽ bóp nát ngay từ ngày khai trương” Đặng Thiệu phần hặn nói.

Tôi không chút khách khí cãi lại : “ Nếu chú dám bóp nát cửa hàng của cháu, cháu cam đoan sẽ tặng chú một đợt cơm viện ngon lành nữa , tất nhiên...” Tôi kéo dài giọng : “ Đến lúc đó, cháu còn lâu mới chăm sóc chú”

Đặng Thiệu đăm chiêu nhìn tôi, nhếch miệng cười : “Chờ chú xuất viện sẽ tặng cho nhóc cái ***g đựng cơm nhé”

Tôi ngây ngẩn cả người: “Chú có ý gì?”

“Ý gì là ý gì cơ?”

“Ý chú anh Đại Bằng phải ngồi tù?”

“Cháu yêu thông minh quá, tất nhiên.... Nếu nhóc biết lo lắng cho anh trai cùng làng, vậy chăm sóc cho người bệnh thật tốt đến khi xuất viện, có khi anh Đại Bằng của cháu sẽ không sao”

“Vâng” Tôi hặn.

“Chú muốn tắm rửa”

Tôi giật mình: “Phòng này làm gì có WC, tắm kiểu gì?”

Đặng Thiệu chỉ ra cửa: “Lấy chậu nước lại đây, giặt khăn lau người cho chú”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình :

Y tá trẻ sau khi rời khỏi liền túm lấy đồng nghiệp : “ Cậu biết tớ vừa nhìn thấy gì không?”

Vài cô y tá khác hiểu kì hỏi : “ Thấy gì?”

“Còn có thể là gì, là cái chuyện chúng ta vẫn thích đó” (Nguyên cái ỏ hủ =))

“Không thể nào?” Vài cô y tá mắt sáng như đèn pha ô tô, không ngừng chiếu thẳng vào phòng bệnh của Đặng Thiệu : “ Đã đề nhau ra chưa?”

“Chưa thấy”

“Vậy ai là 1, ai là 0?”

(1 là công, 0 là thụ, ai đọc đam mỹ cũng biết rồi nhen)

“Tôi vừa mới bước vào cửa, cái cậu bé tự nhận là tới chăm sóc bệnh nhân ấy, cậu ấy ngồi xổm trên đất... mặt cúiáp mặt vào chỗ đó của bệnh nhân.... Ôi, không nói nữa đâu, xấu hổ quá” Y tá che miệng cười khúc khích.

“Không ổn, chúng ta mau đi nhòm trộm” Nói xong, một đám y tá hùng hổ rình rập trước cửa phòng bệnh.
Đăng bởi: admin

10. Chương 10

Chương 10 : Chỉ giỏi gây sức ép cho người ta

_free_falling__by_beautiful_shinigami-d6fg0zf

Nhớ rõ có một thời gian lúc tôi còn nhỏ có một sự cố xảy ra, lúc bấy giờ một đám cán bộ được phân chuyển xuống làm việc ở làng tôi, cả trai lẫn gái vô cùng náo nhiệt. Những ngày đầu mọi chuyện cũng khá tốt đẹp , những người đó không có việc làm sẽ tò mò chạy khắp làng giúp nông dân vài việc vặt. Nhưng được một thời sau, không ít người tỏ ra chán ghét quê tôi, bởi vì quê chúng tôi nghèo nàn, điều kiện sinh sống quá kém, ban đêm ngủ không có cả màn. Người thành phố da dẻ lại bóng mịn thơm ngon, hoàn toàn trở thành bữa tiệc ăn đêm của bọn muỗi, ban ngày thấy nguyên cái mặt sưng vù còn tưởng bọn họ nửa đêm đi chọc tổ ong chứ.

Mà đây chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề quan trọng là vụ tắm rửa kia. Các hộ dân trong thôn tôi không có thói quen xây nhà tắm riêng, thông thường toàn mang đồ vào nhà để tắm. Hai cái chậu to, một nước nóng, một nước lạnh là thoải mái tắm. Đàn ông không thích có thể bê chậu ra sân tắm, phụ nữ thì vào nhà đóng cửa cho kín đáo.

Hồi ấy gia đình tôi tiếp đãi hai ông cán bộ, hôm ấy nửa đêm trời nóng muốn chết, bọn họ muốn tắm rửa một cái cho mát. Khổ cái bữa ấy bố tôi đi có việc, mẹ là đàn bà phụ nữ nửa đêm đi xách nước cho đàn ông tắm cũng kì. Thế là một thằng nhóc con gầy gò như tôi mò hôi mò kê phụ hồ bê nước một nghỉ.

Tôi đổ đầy hai chậu nước, chỉ cho họ chỗ tắm. Hai người họ đứng chờ ra chỗ thêm cửa, mặc cho gió mùa hè nóng nực thấm ướt mồ hôi, nhìn nhau thì xem mặt ông nào cơ quắp hơn.

Còn sau đó chuyện gì xảy ra thì tôi nhớ không rõ. Nói tóm lại sau cái đêm tắm rửa lộ thiên ấy, sáng hôm sau mặt trời chưa tỏ, hai ông cán bộ đã cầm hành lí chạy như bay.

Trong phòng bệnh, Đặng Thiệu hết nhìn tôi lại nhìn chậu nước đặt bên cạnh : “ Đừng bảo nhóc định cho chú tự rửa ráy nhé?”

(Rửa ráy : có nơi gọi là rửa rái, rái hay ráy là chất bẩn trên cơ thể. “Rửa ráy” tức là rửa những chất bẩn mà không phải tắm)

Tôi vòng hai tay trước ngực, cười : “ Chú bị thương ở đầu chứ có bị ở hai tay đâu, cháu giúp chú rửa ráy sợ chú không được tự nhiên thôi.”

Đặng Thiệu mặt dày nói : “ Có gì đâu mà không tự nhiên? Cả chú và nhóc đều là đàn ông con trai mà.”

“Đây là chú nói nhé”

“Ồ, là chú nói”

“Cởi quần áo” Tôi quyết đoán nhắc mong khỏi ghê, bá đạo ra lệnh

Đặng Thiệu cố gắng tự lực cánh sinh cởi sạch quần áo, thân hình khỏe mạnh lồ lộ trước mắt tôi. Hai bên má hần thoáng đỏ, đôi mắt ai oán đầy quần bách giống như thiếu nữ bị công tử nhà giàu sàm sỡ. Tôi cầm khăn mặt, nói : “ Bây giờ chú hồi hận còn kịp đó”

“Lau người thôi mà, nói cái mông gì mà lảm thế”

Người ta đã nói như vậy tôi cũng không cần hạ thủ lưu tình nữa, cầm khăn mặt vắt sạch nước, vô cùng kính cẩn kì cọ cho chú yêu, từng tiếng “ Roẹt roẹt” vang lên mỗi lần tôi cử động tay, Đặng Thiệu nằm bò trên giường nhe răng nhếch miệng : “ Này nhóc con nhẹ tí được không? Chú đây mới hai ngày không tắm thôi, không phải một năm, nhóc tính cạo tróc thịt luôn hả?”

Tôi tiếp tục dùng sức cọ cọ, miệng nói : “ Ở nhà cháu mọi người đều tắm như thế đấy, không dùng lực không sạch được đâu”

“Đau quá, nhóc nhẹ tay tí đi mà”

Xét thấy Đặng Thiệu kêu rên vừa dễ nghe mà tôi lại dễ mỉm lòng, động tác trên tay cũng nhẹ hơn.

“Đúng , đúng, lực cỡ này là chuẩn nhất”

Đặng Thiệu dần dần khép hờ đôi mắt, tôi cẩn thận cọ rửa sạch sẽ trên lưng hần. Khẽ vỗ bả vai hần, hỏi nhỏ : “ Thân trên lau xong rồi, thân dưới có cần có không?”

“Có” Đặng Thiệu hừ khê một tiếng, hình như lim dim ngủ rồi.

Tôi thấy hần hoàn toàn không có ý tự giác cởi quần, đành phải lâm trận giúp đỡ. Mới đầu hần chẳng phản ứng gì, sau lại tự giác nhắc mông để tôi tụt cho dễ.

Nhìn thấy quần lót của hần, tôi nhin không nổi cười khúc khích.

“Nhóc cười cái gì?” Đặng Thiệu vẫn như cũ, lười biếng nằm úp sấp

“ Không có gì, chẳng qua thấy Spongebob trên mông chú rất đáng yêu”

(Spongebob : chính là nhân vật chính trong hoạt hình cậu bé bọt biển đấy, thân hình của miếng bọt biển chúng mình thường dùng, có những người bạn là sóc, sao biển v..v Lâu không xem quên hết tên rồi. Mọi người search là ra ngay)

Đặng Thiệu với tay xoa đầu tôi : “ Chú còn tưởng nhóc chẳng biết cái gì, hóa ra đánh giá thấp nhóc rồi”

“Hứ” Tôi trở người xem thường : “ Spongebob hơi bị nổi tiếng đấy, trên TV chiếu suốt ngày. Cháu quê mùa chứ cũng biết xem TV nhé”

“Rồi rồi rồi, nhóc cái gì cũng biết, rất ngoan rất giỏi được chưa? Giờ tiếp tục lau được chứ?” Đặng Thiệu bị tôi bỏ bê không thêm chăm sóc thân thể liền cáu.

Tôi cầm khăn mặt, hỏi : “Không cởi quần sịp nhé?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Quần lót không cởi cũng được, phần dưới cứ lau qua thôi”

“Ồ” Một đường dọc theo đôi chân thon dài rắn chắc của Đặng Thiệu tôi đều lau cẩn thận, xong việc hỏi : “ Xoay người lại đi, phía trước chưa lau tí nào đâu”

Đang ngủ mà bị đánh thức, Đặng Thiệu khép mắt nói lung tung : “ Không cần lau nữa, chú mệt rồi, muốn ngủ”

Đặng Thiệu cực kì không tự nhiên, tự lấy chăn phủ lên người, xoay người nằm xuống. Nhất cử nhất động của Đặng Thiệu đều không qua khỏi mắt tôi, không nhận ra mới là lạ.

“Cháu đem đồ nước đi, chú ngủ trước đi”

“Không cần đồ, để đấy mai dọn. Ở bệnh viện cũng không có chỗ nào ngủ, không bằng trèo lên đây nằm chung với chú đi”

Thật ra mà nói ngày hôm nay trôi qua dài như cả thế kỷ, xương cốt toàn thân đã sớm kêu gào đòi đình công. Tôi thuận theo lời Đặng Thiệu, đem chậu nước để dưới giường, cởi giày thả chân vào.

Đặng Thiệu nghe thấy tiếng nước liền liếc mắt nhìn tôi : “ Nhóc không chê nước chú dùng rồi bản sao?”

Tôi quay đầu chăm chú quan sát khuôn mặt Đặng Thiệu, khẽ cười : “ Có gì đâu mà chê, hồi trước cháu tắm xong, mẹ cũng toàn lấy nước đó để rửa chân, cái này người ta gọi là tái sử dụng nước thải”

Đặng Thiệu bị chọc cười : “ Thật ra chú rất bội phục mẹ nhóc, làm sao một người phụ nữ lại có thể tần tảo nuôi lớn thằng nhóc vừa bướng vừa không ngoan thế này, đúng là rất vất vả nhỉ?”

“Miệng chó không phun được ngà voi” Tôi phản bác

(Miệng chó không phun được ngà voi : Thành ngữ chỉ kẻ thối mồm, yếu kém không bao giờ nói được lời vàng ý ngọc)

“Chú không phải chó, vả lại chó còn lâu mới phun được ngà voi, con voi tự phun thì may ra” Đặng Thiệu cười đắc ý.

Hai chân đặt ở chậu nước khẽ động, gợn sóng lăn tăn trên mặt nước khiến tôi cứ muốn nghịch mãi. Bỗng nhiên nói trước khi nghĩ, tôi buột mồm hỏi :

“Thực ra các chú mặc đồng phục vào cũng không khác gì nó”

(Ý nói anh mặc đồng phục, làm quản lí đô thị thì cũng không phải người tốt đẹp, nói câu nào cũng khó nghe =)))

Nhận thấy lời nói của mình có chút quá đáng, tôi vội vàng quay đầu lại xem sắc mặt Đặng Thiệu, ấy thế mà hắn lại thật bình tĩnh nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, an nhàn nói : “ Chuyện đó đương nhiên chú biết, từ lúc lựa chọn công việc này, chú chưa từng hy vọng người khác nghĩ tốt cho mình”

Không hiểu sao tôi nhận ra được, dù hắn nói thật bình thản, nhưng ẩn sâu bên trong vẫn có chút không vui . Tôi vội vàng nói : “ Chú là người tốt mà”

(Nhất anh, giả vờ khổ một tí là em nó bênh chằm chặp =))))

Đặng Thiệu nhếch lông mày, cười : “ Như thế nào mà bảo tốt?”

Tôi lâm vào trầm tư.

“Thật ra nhóc không cần an ủi, từ lúc làm cái nghề này chú đã quen bị mắng rồi. Nghe đến nhòn tai rồi ấy”

Tôi không dám sửa bậy thêm, nhảy lên ghế, lấy khăn mặt lau chân.

“Ê, đây là khăn mặt chú mà, lau chân rồi mai lấy gì lau mặt?”

Tôi quay đầu lại, cười ha hả : “ Ngày mai giặt sạch rồi lau mặt chứ sao. Ở thôn cháu, một cái khăn có thể lau rất nhiều chỗ, lau mặt này, lau tay này, lau chân này, lau nách này” (=)))

Đặng Thiệu á khẩu không trả lời, thân mình tự giác dịch dịch về đầu giường bên kia.

Thời điểm cởi quần áo, tôi có chút ngượng ngùng. Đặng Thiệu ngược lại vô cùng có duyên nhìn chằm chằm vào mông con nhà người ta : “ Sao quần đùi của nhóc to thế, làm bao tải được không?”

“Bao tải? Cái gì làm bao tải cơ?” Tôi hỏi lại

Đặng Thiệu chớp mắt chăm chú nhìn phần dưới, tôi bừa tình đại ngộ, vội vàng thanh minh : “ Từ nhỏ cháu vẫn mặc loại này mà, cái loại mỏng mỏng bó sát như của chú từ bé chưa mặc bao giờ”

(Tức là em nó ở quê thường mặc quần đùi, bên trong thả rộng cho nó tiện. Còn anh nhà là mặc sịp quyền rũ em nó chưa thấy bao giờ. Rốt cuộc quê em nghèo nhường nào vậy =))))

Đặng Thiệu hình như rất hứng thú với vấn đề này, bắt đầu hỏi han : “ Lớn như thế này rồi còn mặc quần đùi. Lúc đi đường có cảm thấy gió trời ***g lộng không? Hay có thấy toàn thân lúng lẳng cảm nhận chuyển động của bánh xe?”

“Cảm nhận chuyển động bánh xe là cái quái gì?”

“Không hình dung ra hả?” Đặng Thiệu suy tư nửa ngày : “ Thì giống như không mặc quần thôi, thằng em lũng lẳng đứng đưa trong gió, đi xe xóc nảy bao nhiêu thì thằng em cũng tung lên dập xuống bấy nhiêu. Chả là cảm nhận chuyển động bánh xe à?”

Tôi trở mình xem thường, không kiên nhẫn : “ Chú tưởng thằng em là đồng hồ quả lắc à? Ngồi đấy mà tưởng tượng” Tôi xóc chân nằm cạnh Đặng Thiệu, nhìn trần nhà chằm chằm : “ Ngủ đi”

“Này, không thềm nói chuyện nữa à?”

“Nói cái gì?”

“Ví dụ như..... Hay kể chú nghe chuyện ở quê nhóc đi, không thì nói chuyện gì tùy nhóc..... Chọn bữa chủ đề đi”

Tôi nâng đầu, tranh thủ tìm vị trí tốt một chút : “ Quê cháu chẳng có gì để kể cả, chẳng qua là một nơi rừng sâu núi thẳm, nơi ấy nghèo lắm, không xa hoa, giàu có như trên này đâu”

“Ai, cháu trai miêu tả cũng khéo thật, y chang sách giáo khoa luôn”

“Thì sự thật là thế mà”

Đặng Thiệu nằm xuống, thân thể cứng đờ không động đậy. Phòng bệnh tối đen như mực, giờ năm ngón tay trước mắt cũng nhìn chẳng rõ. Thi thoảng lại nghe được tiếng bước chân vang lên trên hành lang bệnh viện.

“Chú kể cháu nghe chuyện ma đi “

“Còn lâu”

“Vậy cháu kể cho chú nghe”

“Không nghe”

Tôi trở mình, thì thầm vào tai Đặng Thiệu : “ Đừng nói chú sợ ma đấy nhé?”

“Sợ con khỉ, đi ngủ đi. Còn nữa.... tránh xa chú ra tí, nóng chết đi được”

Tôi ưỡn khuỷu dịch người về sau mấy tấc, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa hai người đủ nhét một cặp bát ăn cơm .

“ Cẩn thận rơi xuống đất bây giờ”

Bất đắc dĩ lại phải nhận mệnh dịch dịch vào trong, khoảng cách vừa đẹp.

Đặng Thiệu có thói quen ngủ rất tốt, hô hấp nhẹ nhàng đều đặn phả vào tai tôi, hơi nóng kích thích lên màng nhĩ, có chút ngứa. Tôi trở mình áp mông vào bụng hắn, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ

Sáng sớm hôm sau, khi tôi và Đặng Thiệu vẫn còn yên giấc trong chăn, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra. Ngoài đồng nghiệp của Đặng Thiệu còn xuất hiện vài cảnh sát.

“Khụ khụ... Hai chú cháu chưa ngủ dậy à?”

Đặng Thiệu xoa xoa huyệt thái dương, nhăn nhó : “Ai biết các cậu đến sớm như vậy”

“Bây giờ còn sớm à? Chín giờ rồi bố ạ. À còn có , đồng chí cảnh sát ở Cục muốn cùng cậu nói qua về tình huống hôm qua đấy”

Tôi nằm ì trong ổ chăn không dám lộ mặt ra. Đặng Thiệu trong lúc nói chuyện còn cố ý thò tay vào chăn cầu lưng tôi vài cái. Đau đến mức tôi chỉ muốn xóc chân lên cắn cho hắn mấy cái.

(Gian tình phọt máu mũi =)))

“Chi bằng thế này, mọi người chịu khó ra cửa đợi một chút được không, chúng tôi mặc quần áo đã”

Nói xong, Đặng Thiệu quen thói lại cầu lưng thêm phát nữa, tôi nhất thời không nhịn nổi, xoay tay cầu mạnh vào đùi hắn. Cả phòng chấn động bởi tiếng hét thảm thiết của kẻ mà ai –cũng- biết -là -ai- rồi- đấy.

“Đặng Thiệu cậu sao đấy? Đầu lại đau à?”

“Không , không sao. Chỉ là lúc tớ để tay gối đầu bây giờ tê dại ấy mà. Các cậu cứ ra ngoài trước đi”

“Được, cậu thay đồ nhanh đi”

Mọi người ra khỏi cửa, Đặng Thiệu xốc mạnh chần lên, mắng : “ Thằng nhóc xấu xa này, dùng lực mạnh thế định cầu chết chú nhóc hả?” Nói xong, Đặng Thiệu hung hăng cầu mạnh lên đùi tôi.

Tôi âm ức ngồi dậy một tay xoa tóc, một tay xoa đùi : “Chú không trêu trước cháu thèm vào cầu chú”

“Nhóc nói nhỏ thôi, đồng nghiệp của chú ngồi ngoài kia đó”

Tôi không kiên nhẫn nói : “ Có gì mà sợ, dù sao cháu cũng chẳng làm chuyện xấu” Tôi leo xuống giường bắt đầu thay quần áo

“Lấy quần áo lại đây cho chú”

Tôi lấy quần áo trên ghế để lên giường, Đặng Thiệu tặc lưỡi, ngay cả tay cũng không thèm động nói gì đến mặc đồ.

Kẻ nào đó tỏ ra đáng thương : “ Cháu yêu, tay người ta tê rần rồi, không mặc quần áo nổi”

Tôi vừa kéo quần vừa nói : “ Đừng có giả vờ, vừa rồi thấy cầu cháu mạnh lắm cơ mà? Sao giờ tay lại tê rồi?”

Đặng Thiệu ngồi khoanh chân trên giường, bĩu môi ủy khuất : “ Tê thật mà, bằng không làm sau chú già ốm yếu này dám làm phiền cháu trai khỏe mạnh, tươi trẻ”

Tôi thở dài : “ Chỉ giỏi gây sức ép cho người khác thôi”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đồng nghiệp của Đặng Thiệu đứng ngoài phòng bệnh, nhỏ giọng nói : “ Tớ cứ thấy có gì đó không hợp lí lắm.”

“Không hợp lí chỗ nào?”

“Tớ cũng không nói cụ thể ra được, nói chung là cảm thấy không đúng”

“Không phải cậu nghĩ” Một người chỉ vào phòng bệnh nói : “ Đặng Thiệu và cháu trai cậu ấy là mối quan hệ đó đó..”

Người nọ vỗ tay, bừng tỉnh đại ngộ : “Đúng rồi, chính xác” Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Chương 11 : Hương vị đàn ông

1475790_557170477711872_1848172653_n

Ăn mặc chỉnh tề , một mình ra khỏi phòng bệnh, chuyện sau đó ra sao tôi cũng không có hứng can dự vào. Ra khỏi bệnh viện, dựa theo những gì Đặng Thiệu hướng dẫn, tôi tìm được một nhà ga tàu điện ngầm. Lúc mua vé tàu mới nhớ ra đang dùng tiền trong ví Đặng Thiệu, liếc nhìn bức ảnh chàng thanh niên tươi non mơn mớn trong ví chẳng hiểu sao lại thấy tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Nụ cười của Đặng Thiệu tựa hồ mang theo một loại ma lực, có thể dễ dàng mang tới cho tôi sự vui vẻ lạ kì. Tôi đứng ở sân ga cười ngây ngô cả buổi, thi thoảng có vài người tò mò đi qua sẽ cười trộm mấy tiếng.

Tôi xấu hổ cất đi ví, lập tức trèo lên tàu.

Lúc đi qua cửa soát vé, tôi bắt chước những người đi trước đem vé xe đặt trước máy cảm ứng nhưng chẳng hiểu sao người ta làm thì được, đến tôi thì cái máy lăm lăm mãi không kêu. Người phía sau đợi đến mất kiên nhẫn, chỉ vào máy cảm ứng nói : “ Xoay cái mặt vé lại là được”

Tôi vội vàng xoay mặt vé lại, ngượng ngùng dùng tốc độ nhanh như cơn gió biến mất giữa dòng người.

Khi tôi quay về, cửa hàng đã buôn bán trở lại, “hoàng hậu bánh rán” đứng trong quầy gấp thức ăn, thấy tôi đi tới thì liếc mắt hỏi : “Chú đi đâu đấy?”

Tôi vốn định giấu diếm sự thật, nhưng nghĩ một hồi lại thấy chẳng cần thiết, bèn ăn ngay nói thật : “ Em đi xem tình hình anh Đặng, anh Đại Bằng thế nào rồi chị?”

“Hoàng hậu bánh rán” than thở : “ Còn thế nào được nữa? Vẫn còn ngồi chồm hổm trong nhà giam tạm thời kia. Còn cái thằng quản lí ấy sao rồi? Đã chết chưa?”

“Hoàng hậu bánh rán” trong thôn tôi nổi danh có cái mồm chanh chua, tôi thập phần ảo não nói : “ Chị thực sự hy vọng anh ấy chết sao? Nếu thế anh chị sẽ khá vất vả đó”

“Thằng ấy chết việc gì chị phải vất vả?”

Minh chứng điển hình của việc IQ thấp gặp IQ thấp hơn đây, tôi trầm thấp nói : “ Anh ấy mà chết thì chị liệu liệu mua ***g cơm đưa cơm tù dài hạn cho anh Đại Bằng là vừa”

“Hoàng hậu bánh rán” đánh rơi đồ ăn xuống đất, nản lòng nghiêm mặt nói : “ Như vậy không được rồi, đã nói với anh ấy bao lần người ta không bán thì đừng bán, giờ thì tốt rồi, chộc phải thẳng diên.”

“Bao giờ anh Đại Bằng có thể trở về?”

“Hiện tại thì chưa biết, nhưng cửa hàng vẫn phải mở để kiếm ăn, mấy ngày tới vất vả chú theo phụ việc chị rồi”

Tôi nghĩ nghĩ : “ Ban ngày thì được, buổi tối thì không”

“Hoàng hậu bánh rán” giật mình : “ Sao buổi tối lại không được?”

“Em muốn đi đưa cơm cho anh Đặng”

“Hoàng hậu bánh rán” tròn mắt không hiểu, mãi một lúc mới cười ha hả : “ Sơ Lục đúng là quá thông minh, chú cố gắng giúp anh chị vượt mông ngựa tên Đặng Thiệu ấy, nói không chừng hẳn lượng thứ anh chú có thể ra sớm”

(Vuốt mông ngựa : Nịnh nọt)

Lòng tôi tuy cũng muốn thế, ngoan ngoãn vuốt mông ngựa. Chỉ sợ vạn nhất một phút nông nổi mông ngựa vuốt chưa được lại cầu nhầm chân, lúc ấy hai người cứ chờ mà khóc.

“Hoàng hậu bánh rán” tiếp tục nói : “Đúng rồi, đằng nào chiều nay cũng không có việc gì gấp, chị dâu mang chú đi xem chợ hàng hóa, cũng coi như tích lũy kinh nghiệm buôn bán cho chú”

Tôi nhất thời tỉnh táo cả người : “ Thật ấy ạ?”

“Dĩ nhiên, chị dâu đã bao giờ lừa chú chưa?”

Quả nhiên, buổi chiều khách hàng thưa thớt hẳn, “hoàng hậu bánh rán” đóng cửa hàng, lấy xe đạp điện chở tôi ra chợ bán sỉ, ở đây thứ gì cũng có, khách hàng hầu hết là các chủ cửa hàng tới tìm nguồn hàng giá rẻ mà ổn định.

(Chợ bán sỉ : Bán sỉ là bán số lượng lớn, giá cả thường sẽ rẻ hơn. Còn chúng ta thông thường là mua lẻ thôi. Chợ bán sỉ ở Hà Nội thì có chợ Ninh Hiệp khá giống)

“Chị dâu, quán bánh rán của em cần chuẩn bị cái gì?”

“Hoàng hậu bánh rán” suy nghĩ nửa ngày : “ Thực ra cũng không có gì nhiều, nguyên liệu thì cũng dễ thôi, quan trọng nhất là mua được xe đẩy để bán hàng, cái này phải mua được của người quen mới yên tâm, mà cũng tốn kha khá đấy”

“Cần bao nhiêu ạ?”

“Chắc tã.... ba bốn trăm gì đấy.”

Tôi sáng tỏ, gật gật đầu.

Chúng tôi đi từng cửa hàng, muốn tìm thử một cửa hàng gò hàn có kỹ thuật tốt mà giá cả hợp túi tiền chút. Nhưng đi một vòng cũng không kiếm được nơi nào hợp ý, cuối cùng đành phải ôm thất bại đi về.

Trở về quán, tôi hỗ trợ Tiểu Long chia cơm thành từng suất, sau đó đi sang cửa hàng bên cạnh mua cơm canh, bấy giờ mới vội vã chạy tới bệnh viện.

Bước vào cửa, Đặng Thiệu đã lần lê bò toài trên đất tìm cái gì đó. Tôi hiếu kỳ hỏi : “ Chú tìm cái gì đấy?”

Đặng Thiệu ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm : “Ban nãy đói bụng quá, định xuống lầu mua gì đấy ăn, kết quả lại không thấy ví đâu. Có khi nào rơi dưới gầm tủ không?”

Tôi đem cháo đặt lên bàn, cười : “ Tìm làm gì, ví chú cháu cầm mà”

“Cái gì?” Đặng Thiệu đứng thẳng dậy, thấy tôi cầm ví hần lắc lắc mới thoải mái thở ra : “ Chú còn nghĩ mất rồi cơ, bao nhiêu giấy tờ quan trọng vừa mới làm xong, sao nhóc lấy mà không nói một tiếng?”

Tôi bĩu môi : “ Cháu quên mất, hôm qua ra cửa quên mang tiền, bằng không chú nghĩ cơm chiều hôm qua đào đâu ra?”

Đặng Thiệu ngồi cạnh tôi, lấy chân cà tôi : “ Nhóc cũng thật chi li, một chút tiền cơm cũng tiếc không chi cho chú”

“Cháu làm gì có tiền”

Đặng Thiệu vội vàng nói : “ Rồi rồi, chú biết rồi”

“Biết rồi thì không được nói cháu ki bo nữa, vả lại giờ cháu cần tiết kiệm tiền, nói không chừng vài ngày nữa có thể mở quán rồi”

Đặng Thiệu kinh ngạc, nhìn tôi chăm chăm : “ Nhóc đừng bảo hôm nay nằng nặc đòi về không ở lại đây là để đi thăm dò thị trường nhé”

Tôi nghiêm túc gật đầu : “ Vâng, hôm nay chị dâu đưa cháu đi xem một số cửa hàng nhưng giá cả hơi đắt, cháu không có nhiều tiền cho nên tạm thời cũng chưa đầu vào đâu cả.”

Đặng Thiệu chặc lưỡi, nhìn chăm chăm bữa chiều, hỏi : “ Hôm nay có món gì ngon không?”

“Cơm và canh thôi”

“Có thể thôi á?”

“Không mua thế thì mua thế nào?” Tôi tò mò

“Nói gì thì nói chú của nhóc cũng là bệnh nhân, chí ít cũng phải mua canh hầm nhiều dưỡng chất cho chú bồi bổ chứ”

“Thận chú bị hư hả?” Tôi hỏi ngược lại

(Khốn khổ cho chú tôi =))) Muốn được ăn ngon mà thằng nhỏ nó tưởng yếu sinh lí =)))

“Cái gì?” Đặng Thiệu nghi ngờ hỏi.

“Cháu thấy trước đây lúc thân thể bố không tốt, mẹ thường sai cháu đi mua thuốc bắc để bố uống, nghe bảo điều trị thận hư, chức năng thận kém mà”

Đặng Thiệu bất đắc dĩ : “ Nhóc con, biết cái gì gọi là thận hư không? Không biết thì không được nói lung tung”

“Chú đừng xem cháu là trẻ con” Tôi ưỡn ngực, cao đầu, chí khí hiên ngang bất khuất : “ Chẳng phải uống xong thì phi nhanh như ngựa sao? Thận hư thì phi ngựa không nhanh”

(Cái này em nó nghe nghĩa bóng hóa nghĩ đen, suy giảm chức năng thận ở đàn ông hầu hết là yếu sinh lí, bổ thận là để tăng cường sinh lực, tăng để làm gì thì mọi người biết rồi đấy, người ta hay nói ẩn dụ là

phi nhanh =))) Tức là lúc ấy ấy nó khỏe hơn. Em nó nghe lại tưởng bỏ thận để cười ngứa phi cho nhanh =))))))))))))))))))

“Ha ha ha” Đặng Thiệu nghe tôi nói vậy thì phì cười “ Nói như nhóc thì bố nhóc cũng nhờ thế mà phi ngứa nhanh hả?”

“Cái này ...” Tôi á khẩu không trả lời được.

“Được rồi, nhóc còn nhỏ, có những chuyện chưa hiểu. Sau này lớn rồi tự nhiên sẽ biết thôi” Đặng Thiệu mở cà mèn trên bàn, tấm tắc khen : “ Chật chặt, thơm quá đi”

(Cà mèn : Đồ dùng bằng kim loại, có nắp đậy và quai xách, để đựng thức ăn mang đi)

Tôi mặc kệ Đặng Thiệu, cúi người cúi húi lấy chậu nước ra ngoài. Lúc trở về bê theo chậu đầy nước, đặt dưới chân Đặng Thiệu : “ Rửa chân nào, đêm nay ngủ sớm chút đi. Sáng sớm mai cháu còn phải giúp chị dâu trông cửa hàng”

Đặng Thiệu rất biết nghe lời đặt chân vào chậu, tôi cúi người giúp hắn rửa chân. Đang lúc tập trung vào chuyên môn lại nghe Đặng Thiệu nhẹ giọng nói : “ Nhóc con, nhiều lúc chú cứ nghĩ có phải đối xử với nhóc hơi quá phận không?”

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu, hỏi : “ Sao mà quá phận?”

Đặng Thiệu trầm mặc nửa ngày : “ Chú cũng chẳng biết nói thế nào, tóm lại nhóc khiến chú có cảm giác áy náy cực kì.”

Tôi cười ha hả : “Nếu thấy áy náy như vậy, sau này đối xử tốt với cháu vào. Đừng có hờ ra là sai vặt, bắt nạt cháu, làm như cháu là con lừa ấy”

Đặng Thiệu buông đũa : “ Nhóc con, nhóc yên tâm. Chú sẽ không làm khó anh trai nhóc. Mọi người cũng là vì miếng cơm manh áo mà thôi, hôm nay phía bên cảnh sát có cung cấp thông tin, chắc vài ngày nữa anh nhóc sẽ được thả ra thôi.”

“Cảm ơn”

Đặng Thiệu vươn tay xoa đầu tôi, cảm giác ấm áp truyền từ đỉnh đầu khiến mũi tôi có chút đau xót, tôi mạnh miệng : “ Đệt, chú tưởng đầu cháu là đồ chơi đấy à?”

“A, mới đến Bắc Kinh vài ngày đã học được chửi tục rồi hả?”

Tôi ngẩng đầu, cười nhe răng : “ Một công chú dạy dỗ hết chữ còn gì nữa” Nói xong, tôi túm cái khăn mặt bắt đầu công cuộc tàn sát bàn chân Đặng Thiệu. Đặng Thiệu buồn bực : “ Đệt, cái khăn này hôm qua chú rửa mặt mà”

Tôi tỏ ra bận rộn không thèm quan tâm kháng nghị của ai đó, rửa xong hung hăng vỗ mạnh lên lưng hắn : “ Lăn lên giường mau”

“Đệt” Đặng Thiệu lật người, lăn một vòng sang đầu giường bên kia. Nằm nghiêng một bên, cười ha hả : “ Nhóc cũng rửa ráy đi, đừng để phí tài nguyên nước”

Tôi đứng dậy cởi quần áo, đặt mông ngồi bên mép giường, thuận thực cởi giày tháo tất, rất nhanh đã thả được đôi chân rã rời một ngày vào nước. Đặng Thiệu chép miệng : “ Thế quái nào mà chân nhóc thối tàn bạo thế, độ sát thương bom nguyên tử gọi bằng cụt luôn”

Tôi cười đắc ý : “ Cái này gọi là hương vị đàn ông, chú thì biết gì? Chú cho rằng ai cũng giống chú, đàn ông gì trên dưới sạch sẽ trắng bóc , thơm còn hơn phụ nữ”

Đặng Thiệu bình tĩnh đại ngộ, mỉm cười : “ Ồ, hóa ra hương vị đàn ông đánh giá qua cái mùi này hả? Bảo sao phụ nữ cứ thích mấy tên đàn ông to cao đen hời. Nhờ cháu yêu hôm nay chú đây mới được mở rộng tầm mắt”

Tôi thập phần đắc ý, hai chân trong nước khẽ đung đưa.

Bỗng nhiên thấy trên lưng lạnh lạnh, quay đầu lại đã thấy Đặng Thiệu vạch áo lên, hai tay xoa xoa lưng tôi.

“Chú làm cái trò gì đấy?”

Đặng Thiệu nói : “ Không có gì, sáng nay chú hơi mạnh tay, lưng nhóc bầm hết rồi này”

Tôi cố rướn cổ quay về sau, mơ hồ nhìn thấy vài vết bầm trên lưng, thập phần khó chịu nói : “ Làm việc xấu sớm muộn cũng bị quả báo”

“Vẫn còn quả báo nữa á?” Đặng Thiệu nói xong, đứng dậy cởi quần, hai chân hầu như đều lộ ra ngoài, đuổi đuôi phải ra cho tôi xem, cái đuôi rắn chắc quăn rũ lại chình ình một vệt tím bầm, còn có vài vết cào lộ rõ.

Đặng Thiệu chỉ vào, oan ức vô cùng : “ Nhóc nhìn xem, thế này mà còn chê ít hả, rốt cuộc đứa nào làm ra cái đống này”

Đúng lúc tôi muốn phản bác, cửa phòng bệnh mở ra. Y tá đẩy xe thuốc bước vào thấy nguyên một màn này, tiến vào không được, quay ra cũng không xong đành xấu hổ cười trừ : “ Tới giờ uống thuốc rồi”

Đặng Thiệu xốc chăn chui tọt vào trong, xoa xoa đầu : “ Hôm nay đầu có hơi đau, có thể cấp thêm cho tôi ít thuốc giảm đau không?”

Y tá ho khan vài tiếng : “ Không được, tôi chỉ được phép cấp thuốc theo đơn của bác sĩ, giờ đưa quá liều lỡ có chuyện gì xảy ra tôi làm sao chịu nổi trách nhiệm?”

Nói xong, y tá đưa thuốc cho Đặng Thiệu : “ À, thấy hai chú cháu nằm trên một giường đơn thể này chắc cũng chật nhỉ. Vừa hay bệnh nhân phòng bên cạnh mới xuất viện hôm nay, em trai có muốn sang đó ngủ tạm không?”

“Được ạ”

“Không được.”

Tôi và Đặng Thiệu trằm miệng hai lời, tôi quay đầu tò mò nhìn hấn. Đặng Thiệu lại thoải mái cười : “ Hôm nay đầu tôi còn đau dữ lắm, thằng nhóc này đi rồi, lỡ buổi đêm có chuyện gì tôi biết phải làm sao? Thế nên không được đâu, cảm ơn cô”

Y tá không nói gì nữa, đẩy xe thuốc ra khỏi phòng.

“ Rõ ràng chú khỏe như trâu , còn dám nói dối”

Đặng Thiệu phản bác : “ Chú có nói dối đâu, hôm nay đầu người ta đau thật mà, chẳng qua chú cần răng nuốt nỗi đau vào tim thôi. Vả lại chú có chê ngủ chung thì chật đâu.”

“ Chú rõ ràng ghét bỏ, bắt cháu nằm cách ra xa còn gì”

“Sao có thể chứ” Đặng Thiệu vươn tay nhào nặn hai má tôi , tiếp tục nói : “ Chú thương nhóc còn không hết, ghét đâu mà ghét”

Tôi mềm lòng, lần đầu tiên thoải mái cười to trước mặt Đặng Thiệu, chỉ vào hấn nói : “ Chú ,... đừng bảo là chú sợ ngủ một mình nhé...” Nói còn chưa dứt lời, Đặng Thiệu gác chân lên người tôi, cười khanh khách : “ Không có nhóc lấy ai làm gối ôm”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Y tá đẩy xe thuốc ra ngoài, vội vàng chạy đến phòng trực ban.

“Em bị ma đuổi à? Làm gì mà gấp thế” Y tá phụ trách ca trực nói.

Y tá thở hổn hển : “ So với bị ma đuổi còn đáng sợ hơn, chị biết em vừa thấy gì ở phòng bệnh có hai chú cháu kia không?”

“Thấy cái gì?” Y tá phụ trách hỏi

“Em vừa vào cửa bắt gặp đúng lúc tiểu công mặc mỗi cái quần lót đứng trước mặt tiểu thụ.... Ôi ôi cái cảnh tượng ấy, sướng chết em rồi.”

“Thật á?”

“Sao lại không thật, em nói chị nghe, tiểu thụ lúc ấy còn đang rửa chân mà cũng nổi thú tính. Chị xem, bị thương thành như vậy rồi mà còn cầm thú như thế, cả ngày chỉ nghĩ đến cái chuyện đó thôi.”

“Chắc, đàn ông thời nay đúng là....” Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Chương 12 : Rượu xái

8bc3a7019b00e85c728da555

Nheo mắt nhìn cái chân giò hiên ngang vắt qua người, tôi bỗng nhớ tới một câu nói thịnh hành một thời ở quê : “ Tôi không phải người tùy tiện, lúc tùy tiện thì tôi không phải người”. Đặng Thiệu của bây giờ hoàn toàn là minh chứng điển hình cho câu nói ấy.

“Này, này, làm sao đây?” Thấy tôi một lúc lâu không phản ứng gì, Đặng Thiệu nóng vội lay người

“Chân thối kinh !” Tôi uất ức trả đũa một câu.

“Bố lão, chú đây vừa mới rửa sạch chân, thối là thối thế nào? Không tin nhóc ngửi đi, ngửi đi”

Không đợi tôi phản ứng, Đặng Thiệu đã giơ chân đặt trước lỗ mũi tôi : “Đây, ngửi đi, thối chỗ nào?”

Tôi tự rước khổ vào thân, đành hít khe vài cái : “ Thối thì không thối, nhưng có mùi xà phòng”

“Vẫn còn mùi á?” Đặng Thiệu như không tin được vào tai mình.

Tôi không thêm để ý tới hắn, với cái kìm cắt móng trên tủ cạnh giường, cẩn thận tỉ mỉ giúp Đặng Thiệu cắt móng chân . Nếu như nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác sửa móng tay móng chân. Từ lúc còn nhỏ, tôi vẫn luôn ảo tưởng sau này trưởng thành hơn, đưa bố mẹ đến thành phố này an hưởng tuổi già. Sau một ngày bận rộn bốn ba kiếm tiền, tôi sẽ trở về mái ấm hiếu thuận với họ, cắt móng tay móng chân cũng nằm trong danh mục những điều cần báo hiếu.

“Nghĩ cái gì thế?” Đặng Thiệu tựa vào đầu giường hỏi.

Tôi đem vụn móng chân vứt xuống đất, nhẹ giọng : “ Không có gì, tự nhiên cháu thấy hơi nhớ mẹ”

“Nhóc con, đây là lần đầu tiên nhóc rời nhà hả?”

Lòng tôi bỗng trào lên một nỗi chua xót khó tả : “ Vâng, lần đầu”

“Đúng là đứa nhỏ đáng thương” Đặng Thiệu vươn tay xoa nhẹ đầu tôi, còn nói : “ Đi nào, chú mang nhóc đi chỗ này”

Tôi ngây thơ nhìn hắn : “ Đi đâu cơ?”

“Cứ đi thì biết, thay quần áo đi”

Tác phong Đặng Thiệu nhanh nhẹn, nháy mắt toàn thân trên dưới ngăn nắp đẹp trai tóc vuốt vuốt đứng trình diện trước mặt tôi, tuy nhiên cái đồng băng trắng chằng chịt trên đầu có hơi phá game chút xíu.

“Nhóc con, mấy trăm năm rồi chưa rửa chân hả?” Đặng Thiệu ngồi xồm trước mặt tôi, đoạt lấy khăn trong tay, nói : “ Mấy ngày nay toàn là nhóc chăm sóc chú, khiến chú đây cảm động vô cùng, hôm nay cho nhóc vinh dự được chú hầu hạ nhé”

Đặng Thiệu nâng bàn chân ướt sũng lên quan sát, tỏ ra nguy hiểm : “ Bàn chân không lớn nhưng lòng sâu, rất có tướng thành công”

Đặng Thiệu là người thứ hai sau mẹ giúp tôi rửa chân, trong lòng bỗng trào lên một chút ấm áp, mũi sịt sịt khó kiềm chế xúc động.

Đặng Thiệu mỉm cười : “ Nhóc cảm động đúng không?”

Tôi cười khờ khạo.

Rửa sạch rồi, Đặng Thiệu tìm đôi giày định đi vào cho tôi, miệng trề cả ra : “ Tất nhóc bao lâu chưa giặt hả? Tất bẩn cỡ này là do bẩn sinh hay do luyện tập hả ?”

Đặng Thiệu bịt chặt mũi.

Tất thối đặt trước mặt, đến chính chủ còn ghét bỏ né trời chết, mặt đen sì : “ Từ lúc chú nằm viện cháu chưa có thay”

Đặng Thiệu áy náy cười : “ Vậy đừng đi nữa, về thì giặt”

Đi giày mà không đi tất, thà đi đất còn hơn. Chưa kể tôi bị mồ hôi chân, đi đường lâu bốc mùi thì miễn bàn. Tôi đi theo sau, cứ vài bước lại đá đá chân khiến Đặng Thiệu cũng phát bực.

Ra khỏi bệnh viện, đi đến cuối ngã tư, đèn hai bên đường mờ mờ ảo ảo, hai người chúng tôi song song đi xuống con dốc, bóng hình trải dài trên mặt đường như vô tận.

“Chú dẫn cháu đi đâu đó?”

Đặng Thiệu cười , lắc đầu : “Đến nơi nhóc khác biết”

“Có xa lắm không?”

“Để xem nào...” Hai tay chống nạnh, Đặng Thiệu dăm chiêu tính tính một lúc : “ Cũng không xa lắm đâu”

Tôi cà nhắc vừa đi vừa nhìn đông ngó tây : “ Chúng ta đi thế nào bây giờ? Trễ thế này rồi, chỗ này lại vắng vẻ, bắt xe đi kiểu gì?”

“Chú có cách”

Hắn kéo tôi chạy sang bãi đỗ xe bên đường, vừa hay bên trong có cả đồng xe đạp.

Đặng Thiệu vừa chạy vào bãi, ông bảo vệ liền chạy ra, tay cầm theo gậy sắt, gương mặt hốt hoảng cùng cảnh giác lườm tôi và Đặng Thiệu.

“Các người đến đây làm gì?”

“Bác à, cháu tính tới đây hỏi xem có thể thuê cái xe đạp nào không?”

Ông bảo vệ nheo mắt đánh giá Đặng Thiệu một lượt, xem chừng thấy đầu hắn băng bó chằng chịt, trông không vẻ gì giống người tốt, sắc mặt khó chịu nói : “ Không có, chỗ này toàn là xe nhà người ta, làm gì có xe cho các cậu mượn”

Đặng Thiệu nói : “ Bác à, giờ chúng cháu không có cách nào về nhà, quanh đây lại chẳng có khách sạn nào. Bác làm ơn chăm chút xem có thể mượn cái xe nào không.... Cùng lắm thì cháu gửi lại chứng minh thư, thế có được không bác?”

Hắn đưa chứng minh thư ra, ông bảo vệ nường theo ánh đèn soi đi soi lại mới yên tâm nói : “ Chàng trai, chỗ này đều là xe riêng , cũng may bác đây có cái xe đạp cùi, mỗi tội lâu không đi chả biết giờ còn dùng được không?”

“Có xe dùng là tốt lắm rồi ạ”

Đặng Thiệu theo bảo vệ đi sâu vào bãi lấy ra cái xe đạp dính đầy bụi bặm, tay lái sớm đã rỉ sét, bộ dạng tuy tồi tàn nhưng trong tình huống này có mà dùng là tốt lắm rồi.

Đặng Thiệu trèo lên xe, đạp thử một đoạn : “ Còn đi được tốt lắm”

Ông bảo vệ nghe vậy thái độ cũng hiền hòa hơn, cười nói : “ Đi được là tốt rồi, chứng minh thư cậu cứ giữ đi, đằng nào tôi cũng ghi lại rồi, hôm nào quay lại trả xe cho tôi cũng được”

“Vâng vâng, nhất định cháu sẽ trả lại”

Trước khi đi, Đặng Thiệu quay qua chớp mắt nhìn tôi, tôi lơ mơ chẳng hiểu : “ Nhìn cháu làm gì?”

Hắn thở dài thất vọng : “ Đưa tiền đây chú trả cho người ta, người ta không đòi mình cũng phải có ý chứ”

“À à” tôi ngây ngốc lấy tờ mười đồng từ trong ví Đặng Thiệu đưa cho hắn.

“Bác, nửa đêm rồi hai đứa bọn cháu còn làm phiền bác, chút tiền này không nhiều nhận gì nhưng bác cứ cầm đi ạ”

Ông bảo vệ sống chết không chịu nhận, Đặng Thiệu và ông giằng co nửa ngày, rốt cuộc người ta cũng chịu nhận cho. Lúc rời khỏi bãi đỗ, ông bảo vệ thân thiện nhiệt tình tiễn chúng tôi đến tận đầu phố.

“Lên nào nhóc” Đặng Thiệu vỗ yên sau.

Tôi nhanh nhẹn trèo lên, hai chân ngồi vắt một bên, cười cười : “ Chân dài chạm đất rồi”

(Ngồi vắt một bên : Kiểu ngồi thần thánh một thời phim Việt Nam, mấy bạn nữ mặc váy ngắn ngồi nghiêng một bên =))))))

Đặng Thiệu rút cuộc bị tôi hạ nóc ao, cười khở sở : “ Nhóc không đối tư thế được sao? Hay xem TV mà không thấy đàn ông ngồi xe đạp thế nào à? Ở đâu ra cái trò hường huệ vắt một bên thế này hả?”

Tôi hiểu ý, vội vàng thay đổi tư thế , ngồi giống như bao người khác.

Đặng Thiệu hớn hở mặt mày : “ Trẻ nhỏ dễ dạy”

Tôi ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng hỏi : “ Cháu xem TV chưa thấy hai thằng đàn ông cùng đi xe đạp bao giờ mà, một nam một nữ thì đây”

Đặng Thiệu cười một lúc, quay đầu : “ Vậy nhóc coi như chúng ta là một đôi nam nữ cũng được”

“Cháu không làm nữ đâu”

Lúc đi xuống dốc, Đặng Thiệu đạp chân hơn , hai chân dừng lại đặt trên bàn đạp : “ Chẳng lẽ chú làm nữ à?”

“Chú không làm nữ nổi đâu”

“Đệt, tự nhiên bàn vấn đề này làm gì, là nam hay nữ cũng không vấn đề gì hết, chỉ cần hai người cùng nhau đạp chung một chiếc xe là được rồi, giới tính có vấn đề gì”

Đặng Thiệu chở tôi chạy về hướng Đông, xuyên qua màn đêm vượt băng băng trên đường, gió lạnh quất vào mặt đã có tấm lưng dài rộng cản lại, tôi híp mắt dựa vào lưng hắn, mệt mỏi cả một ngày khiến mí mắt trĩu nặng.

Dường như cảm nhận được tôi mệt mỏi, Đặng Thiệu quay đầu lại hỏi : “ Mệt rồi à?”

Tôi nhẹ giọng, buồn ngủ thì buồn ngủ vẫn cố tỏ ra ngạo mạn : “ Chỉ hơi hơi thôi”

“Đừng ngủ , sắp đến nơi rồi” Đặng Thiệu đạp nhanh hơn, tiếng gió xé qua tai, dù sao ban đêm người đi đường thưa thớt, vô hình trung cả đường đi thông suốt chẳng phải dám tốc độ chút nào.

Vào lúc còn nửa tỉnh nửa mê, bên tai bỗng nghe được âm thanh ồn ào, náo nhiệt. Bất đắc dĩ mở ra đôi mắt kèm nhèm liền nhìn thấy một cảnh phồn hoa. Đầu hạ nóng bức, một đám người lại tụ tập ở đây quẩy nhạc cả đêm, mỗi người đều cầm trong tay chén rượu, thỏa mình cười vang, thi thoảng còn truyền tới vài tiếng ca ngẫu hứng.

Tôi chỉ vào phía trước, hỏi : “ Đây là cái gì?”

Đặng Thiệu tìm được một chỗ trống, khóa xe lại xong xuôi mới nói : “ Đây là phố quán bar, hồi còn đi học chú hay cùng bạn tới đây chơi lắm, từ lúc đi làm thì ít hơn”

(Phố quán bar : Một con phố tập trung nhiều quán bar, vẫn có các cửa hàng bán đồ linh tinh khác nhưng hầu hết là quán bar, dạng như phố ẩm thực, phố quần áo ấy)

“Quán bar?” Tôi đờ đẫn lặp lại

“Ừ, quán bar là nơi mọi người uống rượu, nhảy múa đó”

Tôi gật gật đầu: “Cháu từng thấy trên TV rồi.”

Đặng Thiệu sóng vai bước song song : “ Nhóc là người cũng thế giới nào vậy hả? Sao cái gì cũng toàn là xem trên TV thế”

“Nhà cháu ở nông thôn mà, làm gì có mấy thứ này....” Tôi đi nhanh hơn, chen qua đám người cả trai lẫn gái.

Đặng Thiệu chạy theo, nhỏ giọng nói : “Sao lại giận rồi, chú chỉ đùa nhóc chút thôi mà”

Tôi bực bội : “ Cháu không có giận”

“Còn nói không có? Chú xin lỗi nhóc được chưa, chú nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, về sau không dám nữa”

Tôi dừng lại, nói : “ Không dám cái gì ?”

Đặng Thiệu khẽ cười, xoay người đi thẳng vào phố quán bar.

Tôi không hiểu dụng ý của hắn, chỉ đành bước theo sau.

Hai bên đường phố chật ních những cửa hàng rực sắc màu, Đặng Thiệu dừng lại bên cửa hàng nho nhỏ , hỏi : “ Tất này bán bao nhiêu?”

“Mười đồng ba đôi”

Đặng Thiệu khom người chọn trong chốc lát : “ Vậy lấy ba đôi đi”

Tôi nhận tất thanh toán tiền, tiện tay đem ví trả lại cho Đặng Thiệu : “ Trả lại ví cho chú này”

Đặng Thiệu không nhận mà đi thẳng : “ Nhóc giữ giúp chú đi, bây giờ còn tỉnh, tí nữa uống say không biết trời đất gì, còn phải nhờ nhóc đưa về, có tiền đi lại cho tiện”

Tôi nhét ví tiền lại vào túi, nói : “ Chú uống say thì cho ngủ đường luôn, đưa về mệt lắm”

“Nhóc con thật đủ nhẫn tâm”

Chúng tôi đi tới một quán bar tên “ Cargo”. Vừa vào cửa toàn thân tôi đã phát run lên, âm thanh đinh tai nhức óc đánh thẳng vào đại não khiến chân tay co quắp. Thỉnh thoảng lại có vài người khách đi lướt qua, quần áo trên người bọn họ khiến tôi có chút mặc cảm, càng làm tôi hoài nghi liệu bản thân có thuộc về cuộc sống này.

“Nghĩ cái gì thế?” Đặng Thiệu gần cổ họng gào thét bên tai tôi.

Tôi nghiêng đầu nhích ra sau, cảm giác màng nhĩ cũng muốn giật điên cuồng.

“Đừng nhìn nữa, chúng ta tìm chỗ ngồi đi” Bị Đặng Thiệu kéo vào bên trong, càng vào sâu cảnh tượng càng khiến tôi ngạc nhiên. Ngồi vào chỗ rồi mà ánh mắt vẫn không rời khỏi đám người đang điên cuồng nhảy nhót kia.

“Sao nào, có giống trên TV không?”

Tôi gật gật đầu : “Giống lắm”

Đặng Thiệu cười, cầm lấy ly rượu uống một ngụm, chắc lưỡi : “ Hương vị vẫn thế”

Tôi nhìn chằm chằm cái ly trên tay hắn, hỏi : “ Đây là rượu à?”

Đặng Thiệu lắc lắc ly trong tay : “ Đây gọi là rượu cốc – tai, nhưng hương vị cũng bình thường thôi”

(Cocktail (Cốc – tai) là thức uống pha trộn giữa nhiều loại rượu với các phụ gia như rượu mùi, trái cây, mật ong v.v Cùng một công thức mà tỉ lệ khác nhau đã có thể tạo ra một hương vị khác)

“Chắc quý lắm nhỉ”

“Quý cũng không hẳn là quý, nhóc nếm thử đi” Đặng Thiệu đưa ly rượu ra trước mặt , mang theo đôi mắt ngây ngô tò mò của một đứa trẻ nhìn vạn vật thế gian huyền bí, tôi cầm ly rượu, nhấp một ngụm nho nhỏ.

“Thấy thế nào?”

“Cứ lạt lạt, như đang uống rượu xái ậy”

“Đệt, vậy cứ uống rượu xái của nhóc đi”

(Rượu xái : Tên lúc đầu của rượu xái, kỳ thật gọi rượu trắng. Dem nguyên liệu án theo tỷ lệ nhất định sau khi nghiền thì thêm nước, hấp chín, lại cho thêm men rượu vào, trộn đều sau đó lên men, bình thường 5 ngày sau sẽ chưng cất ra rượu, đây là nôi thứ nhất. Sau khi có rượu, lấy nguyên liệu trong cho ra, trải qua sân phơi, làm lạnh những nguyên liệu này, tán ra, sau đó cho thêm một chút nguyên liệu mới và men rượu, sau khi quấy đều lại mang đi lên men. 5 ngày sau lại lấy ra dùng để chưng cất nôi rượu thứ hai, đây là rượu xái)

Thực ra đây cũng không phải lần đầu uống rượu, nhớ có một lần bố không ở nhà, tôi cùng anh Đại Bằng mở trộm bình rượu của bố, bên trong là rượu xái. Hai đứa chúng tôi mỗi đứa một bát lớn, bắt chước bộ dạng mấy ông đàn ông khi uống, trăm phần trăm tới giọt cuối cùng. Rốt cuộc uống được nửa bát đã thấy đầu mọc đầy hoa, lăn đùng ra đất bất tỉnh nhân sự.

“Nhóc uống hết hai ly rồi, tửu lượng không tồi nha” Đặng Thiệu cười nói với tôi.

Thật ra hai mắt tôi đã hoa cả lên , ý thức sớm đã không còn lại là bao, ngây ngô cười : “ Cháu còn uống được, hai ly rượu còn con đã là gì”

Đặng Thiệu lắc lắc vài cái trước mặt, thấy ánh mắt tôi dại ra, chỉ dãn mặt ra cười ngu. Lúc này mới ngộ ra số nhỏ rồi. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Chương 13 : Gả cho chú đi

katappashi

“ Tổ tông à, nhóc vứt tất đâu rồi?” Đặng Thiệu lay mạnh tôi, một bên chịu đựng sức nặng toàn thân tôi thả trên người, một bên xoay người loay hoay tìm mấy đôi tất mới dưới đất.

“Thưa ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

Đặng Thiệu lười chẳng muốn giải thích với phục vụ, nhìn trên mặt đất vài cái rồi nói : “ Không có gì, vừa hay giúp tôi thanh toán với”

Phục vụ rút hóa đơn : “ Của ngài tổng cộng là 420 đồng”

Đặng Thiệu ép tôi ngồi lên ghế, trán lấm tấm mồ hôi , nói : “ Ngồi ngoan cho chú, cấm không được nghịch”

“Cháu Cháu không nghịch đâu...” Mặt tôi đỏ bừng, so với mong khỉ cũng không lấy gì làm khác lạ. Đặng Thiệu lục lọi túi áo để lấy ví khiến tôi cười hì hì né tránh : “ Ngứa quá, ngứa quá chú...”

“Chịu một chút.... Còn nghịch ngợm tới nay cho nhóc ngủ đường cái” Đặng Thiệu mắng khế vài câu, lục cho bằng ra cái ví rồi chạy đi thanh toán. Hắn vừa đi tôi ra đến cửa thì người phục vụ đuổi tới, nói : “ Thưa ngài, ngài quên cái này”

Thứ người phục vụ cầm là đôi tất hắn mới mua cho tôi hồi tối, Đặng Thiệu xấu hổ cười : “ Cảm ơn”

Với tình trạng này thì đạp xe là không thể rồi, cũng chỉ còn cách cố lết sang phố bên cạnh, may ra bắt được xe taxi quay về bệnh viện. Nhưng Đặng Thiệu lại sợ tôi say rượu đứng hứng gió, người đi thăm bệnh lại thành bệnh nhân. Cuối cùng cưỡng ép kéo lết tôi đi tìm một khách sạn gần đó.

Đặng Thiệu công tôi lên lầu ba, đến lúc đi vào phòng lại có chút ngần ngại , chậm chạp không chịu đi vào. Hắn ngập ngừng hỏi : “Ngủ chung được không? Làm phiền nhóc một đêm nhé.”

“Dạ?” Tôi cũng chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự, giữ lấy chút lí trí cuối cùng lắng nghe Đặng Thiệu làm bầm, rốt cuộc cười ngoác cả miệng : “ Chú ở cùng cháu nói chuyện tâm sự đêm khuya... Không làm phiền, không phiền đâu. Đàng nào cũng ngủ rồi giờ ngủ không nổi”

Đặng Thiệu ừ rừ đẩy cửa , nói : “ Nhóc đúng là biết tạo sức ép cho người khác”

“Chú mới... chú mới tạo sức ép” Tôi mơ mơ hồ hồ phản bác.

Vào phòng, hắn ném tôi lên chiếc giường rộng thênh thang, tôi lăn qua lăn lại vài vòng, tìm một tư thế thoải mái mà ngủ đến không biết trời đất.

Khi tỉnh lại, trên ti vi đang phát ra những tiếng động kì quái, tôi tò mò ló mắt ra khỏi ổ chăn. Đập ngay vào mắt là mặt con quỷ chình ỉnh trên màn hình như đang lườm tôi, tôi giật thót mình ồm ồm lên : “ Mày dám nhìn ông à”

“Ông nào cơ?” Đặng Thiệu từ toilet đi ra, toàn thân ướt đẫm, một cái khăn tắm hồ hững buộc từ thắt lưng, một cái đang được chủ nhân dùng để lau khô tóc : “ Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả nhóc?”

“Có nước không? Cháu khát” Tôi tựa vào đầu giường, giọng khan đặc yếu ớt.

Đặng Thiệu đưa cho tôi cốc nước, cười cười : “ Không ngờ nhóc uống khá đấy, tuy là chất lượng không dám nhắc đến nhưng về số lượng thì khá lắm, nốc như nước lã...” Đặng Thiệu bĩu môi, trong lời nói có chứa chút ít chọc ghẹo.

Tôi bợ, ngửa cổ uống hết cốc nước.

Uống xong, nằm nghỉ một chút tôi mới hỏi : “ Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Khách sạn, không thì nhóc nghĩ là đâu hả?” Đặng Thiệu cười ẩn ý : “ Tổ tông của chú à, đêm qua nhóc hành chú lên bờ xuống ruộng, về sau không cho phép uống rượu nữa, nghe chưa?”

Bảo sao tôi thấy toàn thân mỏi nhừ, xương cốt như muốn rời ra từng mảnh. Tôi nhún vai nói : “ Thực ra cháu không nhớ rõ lắm...”

Đặng Thiệu phi cái khăn lên mặt tôi, cả giận nói : “ Nhóc đương nhiên là không nhớ, về phòng một cái là ngủ như lợn chết, ngủ đến nửa đêm là bắt đầu sinh sự... Nhóc nhìn xem mình làm ra chuyện tốt gì đây này” Đặng Thiệu xoay người cởi áo khoe cơ ngực : “ Nhìn thấy chưa? Kiệt tác của nhóc đó”

Tôi nhìn, trợn tròn mắt Đầu ti bên trái của hắn in một dấu răng đỏ rực vô cùng bắt mắt ... Thực ra mà nói nhìn cũng giống Tattoo, trông nghệ thuật phết.

“Nhóc cũng quá độc ác, cắn rồi quyết không nhả, vẫn còn ở độ tuổi bú mẹ thì cũng đừng tìm chú biết chưa?” Đặng Thiệu thống khổ kêu thảm thiết không ngừng chỉ trích tôi.

Tôi nhếch miệng, tặc lưỡi : “ Hương vị cũng không tồi, tuy là hơi bé mót không đã lắm, cần cố gắng hơn”

“Nhóc con, ngứa răng phải không?” Đặng Thiệu vọt lên, khóa gối trên người tôi. Thử nghĩ đến cảnh một thằng đàn ông trưởng thành cao hơn 1m8, cân nặng mi nhon lắm cũng hơn 60kg đè lên người, cái loại cảm giác này chỉ có thể miêu tả bằng cụm từ : Sống không bằng chết. Đặng Thiệu bóp hai má tôi, dùng sức kéo mạnh, nói : “ Nhóc con có cái miệng thật lợi hại, hôm nay chú phải cho nhóc biết tay”

“Chú đừng có làm vậy, yêu quý nhau coi như gia đình thì cháu mới nói thật chứ” Nói xong câu này, tôi thật muốn ghé ra cửa sổ xem ông trời đã ói mưa chưa.

“Tốt, nếu đã là gia đình thì chú đây càng không cần hạ thủ lưu tình, tiếp chiêu đi” Đặng Thiệu xốc chân. Lúc này tôi mới biết bản thân đang trong tình trạng “trym chích bông” , khí lạnh bất ngờ ập đến khiến thằng em cũng muốn vẹo luôn.

“Chắc chắc, nhỏ nhỏ xinh xinh thế này , bộ chưa dậy thì sao nhóc?”

“Mẹ, hôm nay ông phải cùng mi liều mạng” Tôi dùng sức chín trâu hai hổ đè ngược lại hắn, Đặng Thiệu không có sự chuẩn bị, dễ dàng bị tôi áp đảo, khăn tắm cũng rớt trên mặt đất. Không chờ Đặng Thiệu phản ứng, tôi nhanh nhẹn chiếm thế chủ động ép rộng chân hắn.

(Vì hai anh cách nhau 6 tuổi thôi, vốn dĩ hai người xưng chú cháu là để trêu nhau là chính nên mình sẽ linh hoạt trong cách hô nhé, chứ không phải loạn ngôn đâu :()

“Đệt, nhóc con mau đứng dậy, nhóc đè chú muốn tắt thở rồi”

“Bây giờ biết cầu xin tha thứ rồi cơ à? Đã biết sự lợi hại của cháu chưa?” Tôi chưa thỏa mãn túm lấy hai má Đặng Thiệu thì nhau vắn vò. Gương mặt rạng rỡ tỏa nắng đẹp trai của hắn bị tôi mạnh bạo thay đổi đủ loại hình dạng, bộ dáng thống khổ chỉ còn nước giương cờ trắng đầu hàng thôi.

“ Để xem từ nay chú còn dám đánh cháu không”

Đặng Thiệu oan ức kêu ô ô : “ Không đánh, ... chú không đánh nhóc, đây là yêu thương”

Tôi mang tâm tình trẻ con phần chấn lên máu phọt qua não hành động bỗng bột là bình thường. Nhưng Đặng Thiệu nói gì thì nói cũng hơn 28 rồi , thân thể cũng không đủ tươi trẻ để chịu áp lực đùa giỡn thế. Hắn dần dần buông tay, tùy ý tôi cúi véo hành hạ mặt.

Ánh mắt của hắn khiến tôi sợ hãi. Vả lại, băng gạc trên đầu hắn cũng vì trận vật lộn vừa rồi mà lỏng ra, một góc vết thương sớm đã lộ ra rồi. Bất đắc dĩ tôi đành ngừng lại, ủy khuất nói : “ Cháu... trước kia cháu đùa đùa như vậy”

Đặng Thiệu ho khan vài tiếng, sờ sờ mặt, lông mày nhăn lại : “ Nhóc không định xuống khỏi người chú hả? Ngồi như vậy mà không thấy mất tự nhiên sao?”

Nhắc đến mới để ý, hai thằng đàn ông trưởng thành vật lộn loạn thành một đồng, tôi còn ngồi yên vị trên đùi người ta Cảnh tượng “trym chọc trym” này khiến da đầu run bần bật. Tôi xoay người nhảy xuống, ngoan ngoãn ngồi khoanh chân bên cạnh chờ Đặng Thiệu xử lí.

Đặng Thiệu trừng mắt , bực bội nói : “ Mặc quần áo vào, chúng ta quay lại bệnh viện”

“Nhưng mà...” Tôi chỉ vào băng gạc trên đầu hắn

Đặng Thiệu thở dài : “ Kệ đi, rắc rối quá đi mất”

Đặng Thiệu nghiêng người về phía trước, tôi quỳ gối trên giường, vòng hai tay ra sau đầu cởi băng gạc cho hắn. Có điều thỉnh thoảng lại cảm nhận hơi thở của hắn phả lên trước ngực, cảm giác ngứa ngứa này vừa khiến người ta đỏ mặt lại vừa thích thú. Tôi nhẹ nhàng xoa tóc Đặng Thiệu : “ Lúc tắm rửa vết thương dính nước đúng không?”

“Ồ”

“Đưa khăn mặt cho cháu”

Đặng Thiệu ném khăn mặt cho tôi, tôi cẩn thận giúp hắn lau khô chỗ vết thương bị ướt.

“Lúc này... lúc này cháu làm đau chú phải không?” Tôi đặc biệt nhỏ giọng, tỏ vẻ hối.

“Không đau” Hắn trả lời ngắn gọn , cụt lủn ngược lại càng khiến tôi thêm luống cuống chân tay.

“Xong chưa? Xong rồi thì mặc quần áo về bệnh viện “ Đặng Thiệu mắt kiên nhẫn.

“Chú giận cháu à?” Tôi ngồi xổm trước mặt Đặng Thiệu, thật cẩn thận quan sát biểu cảm người ta.

“Ha ha” Đặng Thiệu cười gian , vươn móng heo sờ soạng lưng tôi một phen, *** tà nói : “ Cháu trai có làn da thật mềm mịn, nếu là bé gái chú đây liền cưới về nhà tha hồ sờ soạng. “

“Tiếc quá, cháu là đàn ông” Tôi quay người mặc quần áo : “ Mà kể cả là con gái cũng không gả cho chú”

“Sao lại thế? Chẳng lẽ chú đây còn không xứng với nhóc sao?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi dừng lại động tác, quần vẫn còn kéo ngang đùi : “ Không phải không xứng mà là không dám. Nhỡ bữa nào chú thi hành công vụ bị đánh chết, chẳng lẽ cháu phải sống một kiếp quả phụ thủ tiết?” Đòn trả đũa này, xem ra cũng đủ đau đấy chứ?

Đặng Thiệu không thèm nhắc lại, im lặng mặc quần áo. Không hiểu có phải là lời của tôi kích thích đến hắn không mà hắn mặc nhầm luôn cả áo tôi lên người.

“Chú...thực ra nếu chú đổi công việc khác, cháu sẽ gả cho chú mà”

Đặng Thiệu dùng đôi mắt trong vắt nheo lại nhìn tôi, gật đầu : “ Được, chú đây sẽ suy nghĩ kĩ”

Trên đường quay về bệnh viện, Đặng Thiệu không nói thêm câu nào. Không lâu sau, hắn rút từ túi ra điện thoại, bấm bấm một hồi kết nối máy : “ Phó đội trưởng à, tôi hôm nay xuất viện, mai quay lại làm việc nhé”. Sau đó liền tắt máy.

Tôi tính khuyên hân nghỉ ngơi thêm vài ngày, rồi lại nhện xuống....

Hôm sau tỉnh lại đã không thấy tấm hơi Đặng Thiệu đâu. Tìm kiếm xung quanh cũng không thu được kết quả gì. Tôi ngồi trên giường bệnh gần người nửa ngày, tự an ủi bản thân không chừng hân ra ngoài đi dạo cho thoáng đầu óc. Mãi đến giữa trưa cũng không thấy trở lại, đến tận khi y tá tới dọn phòng, tôi mới biết hân xuất viện rồi.

Chậm rãi lang thang trên đường, ngẫu nhiên sẽ có vài tài xế taxi đỗ lại gạ đi xe, tôi chỉ mỉm cười lắc đầu. Hai tay bắt giắc nắm mặt, móng cắm sâu vào lòng bàn tay.

Thì ra, cảm giác bị bỏ rơi lại khó chịu như thế. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác muốn khóc, kìm nén đến nghẹn ngào.

“Hê, nhóc con”

Âm thanh phía sau vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Tôi ngao mạn chậm rãi xoay người, Đặng Thiệu giống như ánh mặt trời soi sáng sau cơn mưa, nụ cười rạng rỡ khiến người ta không khỏi nheo mắt lại. Hân ngồi trên xe đạp, cười tươi, hai má lúm đồng tiền chẳng biết từ lúc nào lại hân sâu đến thế.

Cảnh này sao lại quen như vậy nhỉ? À đúng rồi, cái ảnh trong ví..... Đăng bởi: admin

14. Chương 14

Chương 14 : Vậy thì lấy thân báo đáp đi.

dm2

“Chú đi đâu thế?” Tôi đứng tại chỗ, trong lòng chẳng biết vì sao thấy vui vẻ hơn hân.

Đặng Thiệu vỗ yên sau, nói : “ Nhóc nghĩ là đi đâu hử?”

Tôi nhìn ghi đồng xe rĩ sắt, đại khái cũng đoán được Đặng Thiệu đi nơi nào.

“Chú đi mượn xe à?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Bằng không nhóc nghĩ chúng ta về kiểu gì?” Đặng Thiệu đẩy xe lại gần : “ Chú vừa đi một lúc quay lại đã không thấy nhóc đâu, mắt công tìm gần chết”

Mặt tôi xị xuống, oán giận : “ Chú đi cũng không nói với cháu. Vả lại y tá nói chú xuất viện rồi chứ bộ”

“Chú có đặt giấy nhắn trên bàn mà, nhóc không thấy à?”

Tôi lắc đầu : “ Không thấy, cháu dậy một cái đi tìm chú luôn, không để ý”

Đặng Thiệu nhếch miệng cười vui sướng, nhân tiện dùng bả vai đẩy đẩy tôi : “ Có phải vừa dậy không thấy chú nên khấn trương đúng không? Đặc biệt sợ hãi, trống trải đúng không?”

Tôi cũng chẳng thèm che giấu, thẳng thắn khai : “ Đúng là thế, cháu đặc biệt sốt ruột, lỡ chú đi rồi ,trên người lại chẳng có đồng nào thì buộc phải đi bộ về ”

“Nhóc con cũng quá thẳng thắn rồi”

“Chả lẽ người thành phố các chú không nói thật bao giờ à?” Tôi trèo lên ngồi sau xe hại Đặng Thiệu gồng mình lên mà đạp , tôi tiếp tục nói : “ Xét trên phương diện hôn nhân, chú nhà không có, xe không có, tiền càng không, ai dám cùng chú kết hôn?Cứ tình hình này sống ở thành phố chú còn ế dài dài”

Đặng Thiệu gật gật đầu, cười : “ Chả lẽ ở quê nhóc thì không ế chắc?”

Tôi ngồi lắc lư hai đùi , khoái chí nói liến thoắng : “ Dĩ nhiên, ở quê cháu không đòi hỏi điều kiện nhiều thế đâu, chỉ cần có gian phòng riêng , lúc cưới có chút sinh lễ là được. Chủ yếu ăn nhau ở cái nhân phẩm, ý chí vươn lên của thằng đàn ông nông thôn thôi.”

Đặng Thiệu gật gù : “ Nhân phẩm thì công nhận, nhưng ý chí vươn lên của thằng đàn ông nông thôn nghĩa là sao? Mặt trời mọc thì đi hái lượm, mặt trời lặn thì săn bắt thú mang về ấy hả?”

Tôi trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói : “ Chú nghĩ là thời cổ đại à?”

Đặng Thiệu cười cười , nói : “Cổ đại cũng phải lấy vợ chứ, chồng lo việc nước, vợ gánh việc nhà”

“Thật ra.... Sống độc thân cũng rất tốt mà”

“Sao lại tốt?” Đặng Thiệu quay đầu lại hỏi tôi

“Ồ thì... Ít nhất không cần một mình kiếm tiền nuôi hai người.”

Đặng Thiệu cười khở : “Ngoài tiền ra còn lí do gì khác không?”

“Khác ấy à?” Tôi lâm vào trầm tư, tự dưng bảo nghĩ một lý do chứng minh sống độc thân là tốt đúng là hơi khó nhằn.

“Đôi lúc sống độc thân rất tốt, một mình tiêu sái tự do tự tại không gò bó. Nhưng có những lúc lại không ổn.” Đặng Thiệu quay lại nhìn tôi, thâm tình nói : “ Ví dụ như lần này chú nằm viện, nếu không có nhóc chú chẳng biết phải xoay sở thế nào”

Tôi ít nhiều có chút đắc ý : “ Chú biết vậy là tốt, nếu đã thế thì cũng nên xem phải báo đáp cháu thế nào chứ?”

Đặng Thiệu cười gian, không đạp xe nữa, ngược lại dựng chân chống, tựa vào ghi đông, thoải mái nói : “ Lấy thân báo đáp nhé?”

“Cháu nghĩ thôi cứ quên đi” Trong lòng tôi giật đánh thót, không cách nào đối diện với ánh mắt của hắn đành giả bộ đùa nghịch đệm yên xe.

“Sao lại phải quên? Chẳng phải nhóc đòi chú báo đáp sao?”

Tôi bất đắc dĩ nói : “ Báo đáp cũng có nhiều loại , không nhất thiết phải là lấy thân báo đáp”. Tôi ngắc đầu, tiếp tục luyên thuyên : “ Còn nữa, nếu là phụ nữ may ra cháu còn đáp ứng, bao giờ về nhà còn mang cho bố mẹ cô con dâu, chưa biết chừng lúc ấy đã có thêm thằng cu mập mập rồi”

“ Chẳng phải nhóc nói không biết gì về thành phố sao? Con gái thành phố người ta không chịu về quê ở, sinh con sòn sòn như ở quê đâu”

Tôi không phủ nhận lời hắn, thẳng thắn nói : “ Có ở thành phố thì cũng đâu có dễ kiếm đối tượng”

“ Cái đó cũng không nhất định, không kiếm được còn có chú đây mà”

“Chú cũng không được”

“Sao mà không được” Đặng Thiệu hỏi lại.

“Cháu... chú...” Tôi ấp úng không biết nói gì, cuối cùng bất đắc dĩ nói : “ Đừng trêu cháu nữa, nhỡ.... Nhỡ cháu xao động thì..”

Đặng Thiệu cười ha ha, quay lại nói to : “ Ôm chặt vào, rơi xuống đất dập mông không chịu trách nhiệm nha.”

Tôi nắm chặt quần áo hắn, nhỏ giọng nói : “ Cháu đói bụng”

“Ok, mang nhóc đi lấp bụng nào”

Đặng Thiệu vác theo tôi đạp thêm tầm ba cây nữa thì tới cửa Đông Trục. Đây là lần đầu tiên tôi có cơ hội quan sát toàn cảnh kiến trúc của Bắc Kinh. Nghĩ vắt óc mới nghĩ được hai câu thành ngữ để diễn tả cảnh tượng này, gì nhỉ, à .. là “ Nhà cao san sát, khí thế rộng lớn” . Tất nhiên tôi không dám chia sẻ với Đặng Thiệu, sợ hắn lại cười nhạo tôi là đồ nhà quê lên tỉnh.

“Bắc Bình lâu” Tôi ngửa cổ lăm lăm đọc mấy chữ cái khắc nhuộm đen trên bảng hiệu.

Đặng Thiệu khóa xe lại, nói : “ Đừng nhìn nữa , nhìn nữa cũng không có cơm ăn đâu”

“Bắc Bình lâu là bán cái gì thế?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói : “ Đồng chí từ trên núi xuống hả, dĩ nhiên là bán cơm rồi. Bộ nhóc tưởng dẫn nhóc đến pháo đài chơi à?”

Nghe lời hấn nói, tôi vội vàng lùi bước, tò mò nhìn kĩ kiến trúc Bắc Bình lâu, quả nhiên khá giống pháo đài mà.

“Đúng là khá giống...” Tôi cảm thán.

“Nói nhảm ít thôi, mau vào ăn cơm”

Bắc Bình lâu bài trí theo phong cách thời xưa, trước cửa là hai con sư tử đá chạm khắc rất sống động. Đi vào trong, dọc đường đi treo rất nhiều đèn ***g đỏ, nhìn một lúc còn tưởng bản thân trở về thời quá khứ luôn ấy chứ.

Cảm giác thật mới mẻ.

“Chỗ này giống cổ trạch ở quê cháu này”

(Cổ trạch : Là những căn nhà cũ vẫn giữ nét kiến trúc lâu đời đến nay)

Đặng Thiệu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói : “ Ở trong quê nhóc cũng có chỗ xa hoa thế này á?”

Tôi lắc lắc : “ Chỗ ấy bỏ hoang lâu rồi, mỗi lần có sự vụ gì thì dân trong làng đến đấy thấp hương thôi”

Đặng Thiệu sầm mặt, không thêm để ý tới tôi.

Hấn cầm thực đơn, rút kinh nghiệm đau thương lần trước không dám đưa cho tôi nữa, ngược lại hỏi trực tiếp luôn : “ Nhóc thích món gì nhất?”

Vốn định cự tuyệt nhưng bắt gặp ánh mắt hấn, tôi quyết định lần này phải tự làm chủ bản thân. Không chút khách khí giơ tay, đòi : “ Đưa thực đơn đây, tự cháu gọi”

Đặng Thiệu hé miệng cười, xoay thực đơn lại cho tôi. Còn mình thì cầm đũa chuột được chuẩn bị sẵn lên nhai ngấu nghiến.

Mở trang đầu tiên , tôi xem cũng không thêm xem nói ngay với phục vụ : “ Tôi muốn cái này”

Cô phục vụ khẽ cười : “ Ngài muốn cả con hay nửa con ạ?”

“Cả con”

Đặng Thiệu nhích tới , thì thầm : “ Cả con á, nhóc chắc chắn là ăn được hết chứ?”

“Được nhiên được, hôm nay ăn cho chú tán gia bại sản luôn”

Tôi lật thêm vài trang, nhìn món ăn nào cũng đẹp mắt, kết quả tùy tiện chọn vài thứ nữa rồi đem trả thực đơn cho Đặng Thiệu.

Hấn lười biếng liếc vài cái : “ Một cốc nước đậu xanh và bánh tiêu”

(Bánh tiêu : Không phải bánh có hạt tiêu đâu. Bánh này làm khá dễ, pha chế đường bột mì trứng sữa như bình thường, nặn thành từng cục tròn, lăn qua vừng. Sau khi thả vào chảo thì miếng bánh phồng lên gấp 3 lần lặn. Ăn khá ngon, bên ngoài thì giòn giòn thơm mùi vừng, bên trong thì mềm, vị ngọt rất vừa. Mọi người muốn ăn có thể ra Savico Long Biên =))) Ngon ra phết)

Người phục vụ đi rồi, Đặng Thiệu kê ghế ngồi cạnh tôi, cười nói : “ Không ngờ nhóc còn biết tới món vịt quay, xem ra coi ti vi lĩnh ngộ được không ít tri thức nhỉ”

Được ngưỡng mộ thì ra lại sướng thế này, tôi tâm tình vui vẻ, đắc ý : “ Đó là chuyện đương nhiên, muốn thấu hiểu quốc gia đại sự thì ngày nào cũng phải có thói quen xem TV”

“Khen đều nhóc béo mà còn ảo tưởng” Đặng Thiệu đem cốc nước đặt trước mặt tôi : “ Chú có chuyện quan trọng cần nhờ nhóc, giúp chú được không?”

Tôi ung dung tận hưởng cốc nước , nói : “ Chuyện gì?”

“Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, chẳng qua tối nay ủy khuất nhóc một chút, cho chú ở nhà nhóc một đêm được không?”

“Chú ngủ ở nhà cháu?” Tôi kinh ngạc không khép nổi miệng.

“Ừ, thế nào? Có được không?”

Tôi ho khan vài tiếng : “ Không phải là không được, chẳng qua cháu ở dưới tầng hầm, chú không chê chứ?”

Đặng Thiệu nói : “ Sao lại chê bai chứ, chú toàn thân vẫn còn vết thương thế này không dám về nhà, đành nói dối mẹ sang nhà bạn ngủ. Bạn bè cũng không tiện làm phiền, người ta còn có gia đình. Một lão già như chú đây đi đâu cũng không ổn.”

Tôi bĩu môi : “ Không làm phiền người ta còn làm phiền cháu thì không ngại hả?”

Đặng Thiệu giơ đôi mắt cún con nhìn tôi, tay nắm chặt lấy tay tôi, nói : “Chẳng phải nhóc là cháu trai thân yêu của chú sao, ở nhờ nhà cháu mình cũng đâu phải chuyện gì kinh thiên động địa, đúng không nào?”

“Tùy chú đấy, miễn đừng có chê hôi, chê bẩn là được” Thật ra trong lòng tôi không khỏi cao hứng, nói chuyện phiếm, ăn uống cũng thấy ngon miệng hơn hẳn.

“Sao mà nhiều đồ ăn thế này?”

Đặng Thiệu cười : “ Nhóc gọi thì phải ăn bằng hết. Phần của chú thì...” Đặng Thiệu chỉ li sữa đậu trước mặt : “ Chỉ được uống cốc này và ăn thế thôi”

“Cái gì vậy, sao thối thế?”

Đặng Thiệu cười khoái chí : “ Đây là nước đậu xanh, giới trẻ bây giờ ít người biết uống loại nước này lắm”

Đối với thứ gì chưa từng được thấy, tôi vĩnh viễn không ngăn được cái tính tò mò. Lấy cái thìa sạch múc một ít nước trong cốc, đưa lên trước mũi ngửi, nhăn nhó nói : “ Thối chết đi được.”

Đặng Thiệu gật đầu : “ Đúng là rất thối, nhưng uống quen thì nghiện luôn”

“Thật không?” Tôi không chút do dự nuốt luôn thứ nước đậu xanh trong thìa, mùi thối thấm xuống tận cuống họng quả thật khó mà chịu nổi.

“Thế nào? Ngon không?”

Tôi nôn khan vài cái, nói : “ Không ngon lắm”

Lại đây, ném thử món này đi” Đặng Thiệu đưa bánh tiêu cho tôi, tôi nghi hoặc hỏi : “ Đây là cái gì?”

“Bánh tiêu, làm gần giống bánh quẩy”

Tôi bán tin bán nghi cắn một miếng, bên ngoài giòn giòn , đúng là khá giống bánh quẩy.

Tôi gật gật đầu, đem miếng bánh tiêu nuốt xuống, liếm khóe môi dính mỡ , nói : “ Món này không tệ, ngon dã man”

“Ngốc nghếch” Đặng Thiệu rút cái bánh về, ở ngay miếng cắn của tôi cắn mạnh một cái.

(Mọi người có để ý anh nhà hồi trước mắc bệnh sạch sẽ không, giờ đã biết cắn luôn miếng em nó vừa ăn này =)))

Tôi không đáp lại, vội vàng nuốt nuốt bụng, hưng phấn đánh chén no nê. Xong xuôi lại nghe tiếng Đặng Thiệu : “ Ăn no chưa, chú mang nhóc đi chỗ này”

“Đi đâu? Lại bảo đi uống rượu đi?”

Đặng Thiệu xem ra ăn đã no, chỉ tay về phía căn phòng ở giữa dù đóng kín cửa vẫn phảng phất sương khói lan ra khe cửa. Đặng Thiệu tiếp tục nói : “ Không biết uống rượu còn ham cái gì, đi một hồi sẽ biết, bảo đảm khiến nhóc cao hứng”

Tôi nuốt nốt miếng thịt trong miệng, nghi ngờ nói : “ Hay là chú định hại cháu? Kéo vào đó xả thịt hun khói đúng không?”

Đặng Thiệu dỏ khóc dỏ cười : “Từ nay xem TV ít thôi nhé”

Tôi chặn đầu trước : “ Mặc kệ là đi đâu, nói cho chú biết, cháu không có tiền”

“Đệt, nhóc không có thì chú có, đi được chưa?”

Tôi nhếch miệng cười to , nói : “ Vậy thì đi”

Nói xong, Đặng Thiệu lấy ra một hộp giấy từ túi áo trong, đặt vào tay tôi, nói : “ Tặng cho nhóc, tuy không phải thứ gì quý giá, nhóc cứ dùng luôn đi”

“Thứ gì thế?”

“Mở ra xem đi”

Tôi cẩn thận từ tốn mở từng lớp băng keo sợ rằng mạnh tay một chút sẽ làm rách giấy bọc. Lúc mở hộp ra, tôi nghi hoặc nhìn hẩn, hẩn ngược lại cười toe toét : “ Đây là lần đầu tiên chú mua quà cho người khác đó, không biết có hợp ý nhóc không”

Tôi mở hộp ra, kinh hỉ nói : “ Chú có chắc đây là tặng cho cháu?”

(Kinh hỉ : Mừng rỡ đến kinh ngạc, cảm xúc đan xen giữa ngạc nhiên và hạnh phúc)

“Ừ, thích không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình

Sơ Lục rời khỏi bệnh viện, y tá thu dọn phòng bệnh. Lúc quét dọn phòng mới nhặt được tờ giấy trên mặt đất

“Sơ Lục, chú đi lấy xe. Bao giờ tỉnh thì ngồi ngoan chờ ở đây, đừng đi lung tung, nhớ chưa? Hôm nay sẽ cho nhóc một kinh hỉ, chờ xem!”

Y tá cầm theo tờ giấy, chạy như điên ra khỏi phòng thì gặp ngay y tá trưởng.

“Có chuyện gì mà gấp gấp như vậy?”

Y tá thở hổn hển : “ Không... không có gì”

Y tá trưởng mắt kiên nhẫn nói : “ Em lại định bày trò gì hả?”

Y tá cười ha hả : “ Không có gì, chẳng qua em kinh hỉ quá thôi”

“Kinh hỉ? Kinh hỉ gì?”

Y tá ghé vào tai y tá trưởng, thì thầm vài câu.

Y tá trưởng trừng lớn hai mắt, nói : “ Thật hay giả vậy?” Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Chương 15 : Bí quyết của đàn ông độc thân

images (38)

Nếu tôi chưa từng nhận được món quà nào.Vậy tôi sẽ không biết nên biểu lộ tâm trạng gì lúc này.

Nếu đây là lần đầu tiên nhận được quà.Vậy tôi sẽ thật kích động mà nhận lấy nó.

Đơn giản vì, món quà này là dành cho tôi. Món quà người ta dùng tình cảm để lựa chọn.

Lấy món quà nằm giữa đồng giấy gói tinh xảo, ngón tay chạm khẽ lên bề mặt. Tâm tình bỗng trở nên vui sướng, kích động : “ Thứ này hẳn rất đắt phải không?”

Đặng Thiệu cười : “ Không đắt”

Tôi cẩn thận nâng bảo bối trong tay, thỉnh thoảng không kìm được lại xoa bóp bàn phím, chạm vào phím nào lại có tiếng vang nho nhỏ vui tai. Xuyên qua màn hình, tôi còn nhìn thấy rõ khuôn mặt mình với nụ cười không kìm lại được. Nụ cười ấy là sự hạnh phúc từ trong thâm tâm.

Đang lúc tôi không biết làm gì tiếp theo, Đặng Thiệu đem tờ giấy đưa cho tôi, nói : “ Đây là sổ của nhóc”

Tôi nhận tờ giấy , nhìn lướt qua, một dãy những con số không trật tự, ba số cuối là “ 557”

Giây phút này, dường như khoảng cách giữa chúng tôi như rút ngắn thêm một khoảng. Ngắc đầu bất gặp ngay nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Rõ ràng là đẹp đến thế, nhưng lại khiến tôi khiếp đảm , vô thức mà trốn tránh nụ cười ấy.

Tính tiền xong, tôi đứng chờ hân ở cửa. Đặng Thiệu đạp xe đến trước mặt tôi, bắt gặp tôi cẩn thận ôm chặt món quà của hân, cười nói : “ Đừng ngại ra đó nữa, lên xe đi”

Tôi trèo lên xe, ôm món quà hân tặng vào trong ngực, nhẹ giọng nói : “ Cám ơn chú”. Lúc này, tôi cảm nhận có một loại xúc động đè nặng trong lòng, nước mắt cứ muốn trào ra . Nhưng giống như thiếu đi cái gì đó khiến lòng muốn khóc mà mắt lại ráo hoảnh.

Chẳng biết tại sao, Đặng Thiệu không quay đầu nhưng tôi lại biết, hân cười.

“Đây là nơi nào?” Tôi chỉ vào khu nhà trước mặt.

Đặng Thiệu khóa kỹ xe, đứng bên cạnh tôi, nói : “ Không phải nhóc muốn kinh doanh sao? Chú mang nhóc tới đây tìm thử xem có cửa hàng nào ổn không”

Tôi vội vàng nói : “ Không cần đâu, chị dâu nói sẽ đưa cháu đi mua rồi”

“Mấy cửa hàng chỗ này chú đều quen biết, nói không biết chừng còn tìm được cho nhóc chỗ tốt đấy” Đặng Thiệu cầm tay tôi kéo đi, vừa mới bước vào cổng Đặng Thiệu đã đụng ngay người quen.

“Ô, Đặng đội trưởng đến đây từ bao giờ thế này” Người đàn ông mập mạp, trong tay ôm một đồng hàng hóa cười nói tiến lại gần.

Đặng Thiệu cười xem như đủ lễ phép, nói : “ Không có gì, em đưa thằng cháu đi shopping”

Người đàn ông trung niên cười vang, gương mặt mập mạp với từng thớ thịt căng ra che lấp cả biểu cảm.

“Đặng đội trưởng, hai chú cháu cần cái gì cứ bảo với anh”

Hai chúng tôi đi xuyên giữa bao người, thỉnh thoảng lại có người dẫm vào gót dép. Tôi buồn bực quay lại nhìn chăm chú nhưng lại chẳng tìm ra kẻ nào giữa đám đông bận bịu ồn ào.

“Nhìn cái gì thế?” Đặng Thiệu hỏi

Tôi mất kiên nhẫn, nói : “ Chẳng biết là ai cứ dẫm vào gót dép, sắp đi toi đôi dép rồi.”

Đặng Thiệu cúi đầu nhìn đôi dép mủ tôi đi, mỉm cười : “ Lát nữa mua cho nhóc đôi giày”

(Dép mủ : Dép làm từ mủ cao su, xuất xứ từ Trung Quốc có dạng bánh ra ở các ngón chân. Nói chung ở Việt Nam mình chắc nhà nào cũng có một đôi =))) Một hồi dép này rộ lên là nghi án có độc đó. Mọi người search là ra ngay)

“Không cần” Tôi cự tuyệt : “ Bao giờ đôi này hỏng hân tự cháu mua”

Đặng Thiệu không nói nữa, kéo tôi đi tới cửa hàng gò hàn. Hân chỉ vào cửa hàng nói : “ Nhóc muốn bán bánh rán ắt phải có xe hàng, ông chủ cửa hàng này tay nghề nổi tiếng lắm, nhờ ông ấy làm cho một cái cũng được đấy.”

“Có đắt lắm không?”

Đặng Thiệu choàng tay qua vai tôi, nói : “ Nói đắt cũng chẳng đắt, vả lại có chú đây còn lo cái gì”

Vào cửa hàng, đón tiếp chúng tôi là một cô bé tầm 5,6 tuổi. Cô nhóc vui mừng nhào vào ***g ngực Đặng Thiệu, cười khanh khách : “ Chú hai, sao lâu vậy không tới chơi với Tròn Tròn, Tròn Tròn nhớ chú lắm”

Đặng Thiệu nhẹ nhàng nhéo cái mũi cô bé, cười nói : “ Nhóc con còn nhớ chú hai sao? Đợt này chú hai bận công việc, không có thời gian đến thăm Tròn Tròn”

Tròn Tròn bĩu cái môi nhỏ xinh, oán giận nói : “ Nhưng mà chú hai nói cuối tháng sẽ dẫn Tròn Tròn đi công viên trò chơi mà”

“Ừa, chú nói bao giờ thế?” Đặng Thiệu nghi hoặc hỏi.

“Chú hai xấu xa” Đôi mắt Tròn Tròn ngập nước, môi mếu máo báo hiệu một trận náo loạn long trời lở đất.

Để kịp phòng ngừa tiểu tổ tông Tròn Tròn, Đặng Thiệu vội vàng nói : “ Chú hai nghĩ ra rồi, hay là cuối tuần này đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi nhé?”

“Tròn Tròn, con có xuống khỏi người chú hai không thì bảo? Không nhìn thấy chú bị thương à?” Mẹ của Tròn Tròn đồng thời là chị dâu của hắn đi từ trong ra.

Đặng Thiệu buông Tròn Tròn ra, nói : “ Chị dâu, anh đâu rồi ạ?”

Chị dâu bê thùng hàng hóa lên, nói : “ Anh chú đi giao hàng rồi” . Chị dâu quay lại nhìn chăm chăm hắn, tò mò hỏi : “ Nhưng mà, rốt cuộc đầu chú làm sao mà bị thương ra nông nổi kia?”

“Em ổn rồi, sáng mai có thể đi làm”

Chị dâu ôm Tròn Tròn lên ghế sofa ngồi , nói : “ Đừng trách chị dâu không nói trước cho chú, chuyện này mà để mẹ biết, xem chú thoát thân thế nào. Chi bằng nghe lời chị dâu, đổi công việc đi”

Đặng Thiệu trộm nhìn tôi : “ Chị dâu, bạn em còn ở đây, chị chờ cho em chút mặt mũi đi”

Chị dâu Đặng Thiệu lướt qua hắn, gật đầu với tôi, ngữ khí ôn hòa : “ Bạn đến còn không nói sớm, hai đứa mau ngồi đi, chị rót cho hai đứa cốc trà.”

“Không cần đâu, em định dẫn cậu ấy lại đây hỏi em cửa hàng nhà em có làm xe hàng theo yêu cầu được không thôi”

“Chú em muốn làm gì?”

Chị dâu nhìn tôi chăm chăm, tôi ngại ngùng nói : “ Em tính bán bánh rán ạ”

Chị dâu Đặng Thiệu suy nghĩ một lúc, chắc nịch nói : “ Làm thì làm được, tuy nhiên phải đợi vài hôm. Anh nhà chị dạo này bận đến mức chỉ hận không mọc thêm ba đầu sáu tay, chú em đợi vài ngày được không?”

Tôi gật đầu đồng ý nhưng Đặng Thiệu lại chen vào : “ Chị dâu, chị nói với anh giúp bọn em đi. Bạn em giờ đang sốt ruột lắm rồi, chị biết không, giờ chậm trễ một ngày thôi là tổn thất không biết bao nhiêu là tiền”

Tôi kinh ngạc nhìn Đặng Thiệu chăm chăm, bắt đầu hoài nghi sao hắn luyện được khả năng nói dối người thân không chớp mắt như thế. Nhưng Đặng Thiệu lại trộm trừng mắt với tôi, cái bộ dạng bướng bỉnh ngang ngược này trông chẳng khác gì một đứa nhỏ.

Chị dâu xem chừng cũng khó xử, nhưng chung quy vẫn là đồng ý. Với điều kiện là cuối tuần không được đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi.

Để cửa hàng tôi sớm được khai trương, Đặng Thiệu chỉ có thể hy sinh Tròn Tròn đáng thương. Lúc chuẩn bị ra về, Tròn Tròn ngồi trên sofa khóc không ngừng, hai tay vươn ra phía cửa như đòi bế , miệng mếu máo gọi chú hai.

“Làm thế lỡ sau này Tròn Tròn ghét chú thì sao?”

Đặng Thiệu nghiêng đầu nhìn tôi một cái, vừa đi vừa nói : “ Nhóc yên tâm, Tròn Tròn là vẫn là trẻ con , nhanh dỗi nhanh quên. Vả lại chú chỉ đáp ứng cuối tuần này không đưa con bé đi chơi chứ có nói tuần sau thì không đâu”

“Chú rất xấu xa”

Đặng Thiệu cười ha ha : “ Nhóc nói câu vừa rồi nghe cứ như làm nũng chú ấy, khiến lòng chú ngứa ngáy muốn cưng nựng nhóc một phen quá.”

Tôi bực bội lườm hắn : “ Tốt nhất chú đừng chọc cháu, cháu mà giận rồi thì tối nay chú chỉ có ngủ đường”

Đặng Thiệu dừng lại, nhăn mặt nói : “ Nhóc không thể nhăn tâm như thế, chú đây còn mang thương tích trong người đó”

Tôi không thèm để ý đến Đặng Thiệu, hắn biết thân biết phận mang xe tới. Từ hôm mượn xe tới giờ cũng hai ngày rồi, e là ông bảo vệ kia lo lắng cho xe bảo bối của mình muốn bạc đầu luôn rồi.

Tôi không muốn ngồi xe, gỡ chứng ham vui đòi đi bộ hóng gió. Trên đường trở về, tôi cố ý đi bộ, Đặng Thiệu lay chuyển không nổi phải chiều ý đi theo. Chẳng được bao lâu hắn đành công đứng ì một chỗ, buồn bực nói : “ Tổ tông của chú ơi, chú phải dắt xe muốn treo lưng rồi”

Tôi nhún vai : “ Không, cháu chỉ muốn đi bộ thôi”

“Nhưng nhóc cũng phải lo lắng cho chú chứ , già rồi, đi không nổi”

Tôi cười nói : “ Chú mà già, bao tuổi mà già?”

“28”

Tôi có chút đăm chiêu , xoa xoa cằm gật đầu : “ Đúng là hơi lớn tuổi, ở thôn chúng cháu 18,19 tuổi là kết hôn, 20 tuổi là có con rồi”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười : “ Không phải nhóc nói ở thành phố khó kiếm vợ sao? Chú không tìm được đối tượng phù hợp chứ bộ. Vả lại, đàn ông ưu tú ở thành phố này đông như quân nguyên, đâu phải có mình chú, chi bằng...” Đặng Thiệu liếc mắt đưa tình với tôi “ Chi bằng, hai thằng đàn ông cô đơn chúng ta tiến tới luôn đi”

Tôi biết thừa Đặng Thiệu lại khôi phục cái tính thích đùa, ngày nào không trêu chọc người khác là ăn cơm không còn khẩu vị. Mới ở chung vài ngày mà tôi đã đại khái hiểu kha khá bản chất tên này. Đàng nào cũng chỉ là đùa vui thôi, tôi cũng chẳng phản bác, thậm chí còn hòa theo : “ Cháu thấy ổn đấy, dù sao nhà cháu cũng chẳng có tiền cưới vợ, chi bằng cưới chú cho rồi.”

Tôi cảm giác Đặng Thiệu có chút kinh ngạc, hắn chần chừ trong chốc lát trong nháy mắt lại tươi cười như cũ : “ Cưới chú thì nhóc cũng phải đưa sính lễ sang chứ, chẳng lẽ nhóc không định cho chú một thân phận sao?”

(Editor: Bỏ với =))))))

Tôi xoay người đi mất, miệng lầm bầm : “ Cháu không có tiền, lấy vì yêu chứ có lấy vì tiền đâu”

Đặng Thiệu cười đuổi theo : “ Nhóc ki bo thật đấy, thôi được rồi, nếu không có tiền cưới chú thì chú lấy nhóc vậy, được không?”

Tôi dừng lại, mặt thoáng đỏ : “ Cháu nghĩ đề tài này không dành cho hai thằng đàn ông như chúng ta đem ra tán gẫu đâu.”

Đặng Thiệu cười thản nhiên : “ Nhóc không phải đàn ông”

“Cháu không phải đàn ông thì là cái gì?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Về nhà mới nói cho nhóc biết” Đặng Thiệu đi trước vài bước rồi mới quay lại hỏi tôi : “ Nhà nhóc ở có bao nhiêu tầng?”

Tôi cố gắng vận dụng trí nhớ, chỉ vào tòa nhà trước mặt nói : “ Tầng hai mươi”

Mở cổng sắt khu nhà, vừa hay gặp bà chủ tầng hầm. Bà sưng sốt một hồi, rất nhanh lại cười nói : “ Hai ngày không thấy chú em quay về, đi đâu đó?”

“Em ra quán phụ anh trai”

“Người trẻ là phải năng động như thế, mau vào nhà đi”

Tôi đưa Đặng Thiệu men theo dãy hành lang gấp khúc dưới tầng hầm. Ngọn đèn bên trong mờ mờ khiến Đặng Thiệu không ngần được nhìn chặt lông mày, nói : “ Chỗ này không có ánh sáng mặt trời, ngủ làm sao biết đường mà dậy?”

Tôi bình tĩnh trả lời : “ Chú có thể dùng đồng hồ báo thức”

Mở cửa vào nhà, Đặng Thiệu tò mò quan sát bốn phía,nói : “Phòng ốc vừa nhỏ vừa ảm thấp thế này, ở thời gian dài sẽ sinh bệnh đó.”

Tôi lườm Đặng Thiệu một cái sắc lẹm : “ Chú nói lắm thế”

“Đúng là có lòng hảo tâm mà bị hiểu nhầm thành lòng lang dạ thú.”

Tôi cầm chậu tính đi hứng nước, đi tới cửa lại dừng bước, nói với hắn một câu : “ Cháu không có tiền nên chỉ có thể ở nơi như thế này, bằng không chú nghĩ cháu tình nguyện ư?”

Đặng Thiệu cứng đờ một chỗ, có đôi chút xấu hổ .

Tôi ra khỏi cửa, lúc trở về mang theo một chậu nước ấm, nói : “ Rửa chân đi, nơi này điều kiện sinh hoạt không tốt, chú không tắm rửa được đâu.”

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Đặng Thiệu chẳng biết lột quần trong lẫn quần ngoài ra từ lúc nào, nằm chình ịch trên giường tôi, trong tay cầm quyển sách chẳng biết từ đâu ra, tôi tò mò xem tên sách “ Đàn ông phải bảo vệ tuyến tiền liệt như thế nào?”

(Tuyến tiền liệt : là một cơ quan nằm ở bụng dưới hay cổ bàng quang. Là tuyến bao quanh đoạn đầu của niệu đạo. Có chức năng kiểm soát nước tiểu và sản sinh một số chất trong dịch thể)

Tôi cố nén cười, hỏi : “ Tuyến tiền liệt của chú có vấn đề à?”

Đặng Thiệu buông sách, khinh thường liếc tôi : “ Đối với một người đàn ông độc thân, bí quyết để bảo vệ tuyến tiền liệt là ...” Lời kể tiếp Đặng Thiệu lại dùng khẩu hình để nói, đáng tiếc tôi nhìn chẳng hiểu gì. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Chương 16 : Nghĩ tới chuyện cũ mà kinh người.

20120719170446_jypq8-thumb-600_0

Tôi không phải người thông minh, nhưng nói là ngu si thì cũng không đến. Như mẹ nói thì tôi là kiểu thật thà ngơ ngơ, dễ mắc mưu thiên hạ. Thế nên tôi tập thói quen nghĩ gì cũng giấu hết trong lòng, lâu dần còn học được cách quan sát sắc mặt người khác, thậm chí là phỏng đoán được nội tâm của đối phương. Có đôi khi cảm thấy sống mãi như vậy thật chán nản, u uất, thiếu đi lạc thú cuộc đời. Tôi cũng muốn thay đổi chính mình, biến thành con người lúc nào cũng có tinh thần, như thầy giáo ở trường hay nói thì là bừng sức sống tuổi thanh xuân.

Tôi thừa nhận, vì quá khứ chịu quá nhiều áp lực nặng nề nên sớm đã quên mất định nghĩa của từ cao hứng.

Sở dĩ nói vậy không phải để nâng hàng Đặng Thiệu mà là để cảm ơn hắn đã thay đổi tôi đến mức nào. Ít nhất so với quá khứ, tôi chẳng còn lặng lẽ u uất nữa.

Đặng Thiệu ngân nga theo một bài hát nào đó, hai chân quẩy nhẹ trong nước, trên mặt không giấu nổi nét mệt mỏi nhưng miệng thì vẫn luôn mỉm cười.

Tôi lấy bánh xà bông duy nhất trong nhà tắm ướt, tạo thành bọt rồi vẽ loạn lên lòng bàn chân hắn, cười nói : “ Mệt mỏi tích ít làm hao tổn tinh thần, mệt mỏi tích tụ nhiều dẫn tới hại thân, đừng chỉ lo cho mỗi tuyến tiền liệt, thận hư thì cũng coi như xong.”

Hai chân Đặng Thiệu cố ý quẩy mạnh, nước trong chậu hắt tung lên như đóa hoa thủy tiên, xả thẳng vào mặt tôi. Tôi theo bản năng lấy tay áo lau đi, bực bội hỏi : “ Chú làm cái gì đấy?”

Đặng Thiệu vừa lườm vừa cười : “ Không ngờ nhóc biết nhiều như thế, chú còn tưởng nhóc đơn thuần , ngây thơ như tờ giấy trắng, hóa ra cũng chẳng phải dạng vừa đâu”

Tôi không phản bác, ngược lại còn tán thành : “ Cháu cũng có nói mình đơn thuần bao giờ đâu, tự chú tưởng tượng đấy chứ”

Đặng Thiệu hứng trí bùng bùng, hai tay giầy vò cái túi đựng tất, nói : “ Làm sao nhóc biết, kể chú nghe xem nào”

Tôi vắt óc nhớ lại trước kia, từ những kỉ niệm tuổi thơ như còn như mất tới những kí ức nhắc tới lại đỏ mặt tía tai “ Hồi còn nhỏ, cháu cùng Đại Bằng lên núi bắt chuồn chuồn. Khi về nhà cũng khá khuya rồi, vô tình nghe thấy tiếng nước chảy, tò mò đi tìm thì bắt gặp.... gặp hai bác gái đang tắm....” Tôi chậm rãi ngẩng mặt, ngại ngần nhìn hẩn một cái thấy không có biểu hiện gì lạ mới đủ can đảm nói tiếp : “ Sau đó cháu không nhìn trộm nữa, nhưng anh Đại Bằng thì nhìn từ đầu đến cuối”

Đặng Thiệu cười ha ha, nói : “ Nhóc cũng ranh thật đấy, tí tuổi đầu đã dám xem trộm phụ nữ tắm.”

Tôi xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm một cái lỗ nẻ trên tường mà chui vào, vừa ngại vừa cuống giải thích : “ Thật ra... Cháu nhìn có tí ti thôi, bây giờ không nhớ gì nữa mà.”

Đặng Thiệu quyết tâm không buông tha, cười như đang khoái trí lắm : “ Nhìn một tí cũng là nhìn trộm, nhìn nhóc tưởng thật thà thế nào hóa ra cũng không phải dạng vừa đâu, dám làm ba cái trò đáng khinh đấy”

Tôi càng cuống, liên tục biện minh : “ Cháu không làm mấy trò đáng khinh, cháu không cố ý mà, tại anh Đại Bằng cứ lôi kéo rủ cháu xem đấy chứ.”

Đặng Thiệu thấy tôi bắt đầu nóng nảy, cười cười, phẩy tay : “ Được rồi, không đùa nhóc nữa. Nhóc mới nhìn trộm phụ nữ tắm đã là gì. Chú đây thời đại học còn bị bạn gái chuốc say mang về phòng này.”

Tôi kinh ngạc hỏi : “ Thế chú có làm gì không?”

Đặng Thiệu liếc mắt xem thường tôi ngu ngốc, cười thản nhiên : “ Nhóc nghĩ có thể làm gì, mở dăng đến miệng thì chén thôi”

Tôi giật mình, phản xạ tự nhiên đặt hai tay lên ngực, làm động tác bóp bưởi : “ Như thế này á?”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, xoay xoay móng đối tư thế cho thoải mái : “ Còn không thì là gì nữa”

Tôi bĩu môi, trào phúng nói : “ Chắc chắn hôm sau chú bị bạn bè cười cho thối mũi đúng không?”

Đặng Thiệu phản bác : “ Có gì mà buồn cười, nhóc phải biết làm một thằng đàn ông thì làm sao đủ sức chống cự, thằng nào chẳng thử rồi... Đừng có nói...” Đặng Thiệu híp mắt nhìn chăm chú, cười tà : “ Đừng có nói, nhóc là trai nguyên zin nhá?”

Câu này hoàn toàn đã kích nghiêm trọng tới tự tôn một thằng đàn ông, nằm ngoài phạm trù có thể trả lời. Tôi không thêm đáp lại, buồn bã gục đầu giúp hẩn lau khô chân xong, đứng dậy phủi quần, nói : “ Cháu đi đổ nước, chú ngủ trước đi”

(Khổ thân em, toàn bị anh bắt nạt =)))))

Tôi bưng chậu nước ra ngoài, Đặng Thiệu ở sau lưng than thở điều gì tôi nghe không rõ. Lúc quay lại, thế nhưng lại thấy hẩn quần chăn quần gối lẫn lộn trên đất.

“Chú định ngủ trên mặt đất à?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Đặng Thiệu gật đầu, xoay người ngoan ngoãn nằm im, nói : “ Giường bé quá, chú sợ ban đêm ngủ đá phải nhóc, vả lại...” Hẩn nhìn lướt bốn góc phòng, nói : “ Cái phòng này bé quá chẳng có gió, đêm nằm chết vì nóng mất. Nằm đất cho mát”

Mặc dù tán thành ý tưởng này từ tận đáy lòng nhưng nói gì thì nói hẩn còn mang bệnh trong người, tôi áy náy nói : “ Trên đầu chú còn đau, đừng để cảm lạnh. Cháu ngủ đất cho.”

“Nhóc nằm đấy thì chú đau lòng chết mất” Đặng Thiệu lẩn một vòng rồi ngồi dậy, vòng đeo trên cổ xộc xệch, mặt vòng sớm đã chạy ra sau. Đặng Thiệu xoay vòng lại, chỉnh trang vuốt vuốt đầu tóc một hồi, tiếp tục nói : “ Nhưng mà thôi, nhóc mời thì nằm vậy”

Đặng Thiệu đá chăn đem ra, sửa sang cho tử tế, sau đó thì triển khinh công một bước đem đồng thịt rắn chắc đổ cái rằm lên chiếc giường gỗ mong manh đáng thương. Tôi vội vàng xộc đem lên xem, hình ảnh bị thương đập ngay vào mắt : phần gỗ ở giữa bị gãy một đoạn lớn. Nuốt nước mắt chảy ngược vào tim, thở dài kéo đem che lên nói : “ Xong, lần này phải đền thật rồi”

Đặng Thiệu đi chân trần đứng trên đất lạnh, cười làm lạnh : “Cái giường này của nhóc chẳng chắc gì cả, thôi thì đem nay hai ta ngủ đất nhé”

Tôi tức giận : “Cháu cực kì nghi ngờ có phải kiếp trước cháu bạo hành con chú không nữa?”

Giường thủng như vậy muốn nằm cũng không được, hai người chúng tôi mang hết chăn đem trải thật dày dưới đất, nằm lên cảm giác còn thoải mái hơn nằm giường nhiều. Tôi với tay tắt đèn, cả phòng tối đen như mực, chỉ còn tiếng tim đập rộn ràng và tiếng hít thở khe khẽ của cả hai. Tôi kéo chăn lên tận cổ, nói : “ Ngày mai nhớ đưa tiền bồi thường nha”

Trong đêm tối, tôi nhìn không ra biểu hiện của Đặng Thiệu, nhưng đoán chắc cái mặt hắn giờ đang dần ra, kinh ngạc chẳng hiểu chủ đề câu chuyện chạy về đâu , hắn hỏi : “ Bồi thường? Bồi thường gì ?”

“Giường là chú phá, đương nhiên là chú bồi thường”

Đặng Thiệu phì cười : “ Câu vừa rồi nghe quen tai quá, chú thật nghi ngờ nhóc đang mượn chuyện trả thù cũ.”

Tôi mặt dày coi như là đương nhiên : “ Chú nghĩ là trả thù thì là trả thù, dù sao cũng là chú bỏ tiền, cháu không có tiền đâu.”

Đặng Thiệu giật giật khóe miệng, đau khổ nói : “ Biết nhóc lâu như vậy, ngày nào cũng nói câu này, nếu sau này nhóc mà có tiền, chắc chắn sẽ trở thành một thần giữ của thế hệ mới”

Tôi không thể phủ nhận, tiền đối với tôi mà nói không chỉ đơn giản là tờ giấy có mệnh giá mà còn là một sự bảo đảm tuyệt đối, có tiền có thể làm được nhiều thứ.

“Thần giữ của có gì là xấu? Phải biết giữ tiền thì mới sống qua ngày được chứ” Tôi tìm một cái cớ bao biện cho sự keo kiệt của mình.

“Muốn giữ tiền chi bằng gả cho chú đi, bảo đảm lương mỗi tháng đưa hết cho nhóc, tha hồ mà quản lí chi tiêu cho cả hai, được không?”

Trong đêm tối, tôi trộm nhìn hắn nhưng có mấy cũng chẳng thấy gì, nhưng lại cảm nhận được trong lời Đặng Thiệu có vài phần thật giả lẫn lộn. Không muốn phải tiếp tục đau đầu , tôi buông hai chữ “ Ngủ đi” đập tắt chủ đề này.

Tôi nhắm mắt, cố gắng đến mấy cũng không ngủ được. Càng cố lại càng tỉnh, có lẽ vì trong lòng có tâm sự, cứ như tảng đá đặt nặng trên ngực.

Tôi do dự hồi lâu, cuối cùng mới cất tiếng khe khẽ : “ Ngủ chưa?”

“Sao thế?” Âm thanh trầm ấm xuyên qua bóng đêm xuyên vào lỗ tai khiến tôi nhất thời tỉnh táo không ít.

“Chưa ngủ, sao vậy nhóc?”

Tôi tỏ vẻ trấn định, nói : “ Sao chú còn chưa ngủ? Ngày mai không định đi làm sao?”

Đặng Thiệu thở dài : “ Không ngủ nổi”

Tôi xoay người, dịch lại gần hắn, hỏi : “ Có tâm sự à?”

“Không tính là tâm sự, có chuyện phiền não thôi”

“Ồ” Tôi không biết nên hỏi tiếp thế nào, một lúc ngẫm nghĩ mới ngập ngừng hỏi : “Chú nghĩ.... Cháu giả dụ thôi nhé, nếu hai người đàn ông ở bên nhau có bị người đời xem thường không?”

“Ý nhóc là gay ấy hả?” Đặng Thiệu lăm bà lăm bằm : “ Bây giờ là thế kỉ bao nhiêu rồi, mấy chuyện này cũng không có gì mới, yêu nhau thật lòng thì đến với nhau thôi, quan tâm làm gì người đời.”

Tôi không nói gì, cứ thế lăm vào dòng suy nghĩ riêng.

Thì ra, dần ông cũng có thể ở cùng dần ông, chuyện này mới chỉ nghe người khác nói, chính mình lại chưa tận mắt thấy bao giờ.

“Sao đột nhiên nhóc lại hỏi cái này? Thích chứ rồi phải không?”

“Chú.... Chú đừng có nói bậy, cháu không có, tương lai cháu còn muốn cưới vợ” Tôi giật mình, giải thích không đầu không cuối.

Đặng Thiệu cười, trong bóng đêm, chẳng hiểu sao tiếng cười ấy lại khiến tôi chói tai, khó chịu đến kì lạ. Một lúc sau, hần vạt tay đè lên ngực tôi, cảm giác như đem tôi ôm vào lòng.

“Không sao, chú chỉ nói vậy thôi. Nếu nhóc thật sự thích chú cũng không có gì lạ, ai bảo chú đây mị lực đầy người, đúng không nào?” Đặng Thiệu lấy tay còn lại xoa tóc tôi, dịu dàng đến khó hiểu : “ Thật ra, chú vẫn xem nhóc như em trai, biết không?”

“Cháu biết” Trong lòng tôi thấy khó chịu cùng cực, nhưng lại chẳng lí giải nổi.

Đặng Thiệu vỗ nhẹ đầu tôi : “ Có phải trong lòng thấy khó chịu đúng không?”

Tôi lắc đầu : “ Không”

Ps : Điểm chung các chương của bộ này, phần đầu bao giờ cũng là mấy câu không liên quan , phần giữa là đoạn đối thoại đầy bá đạo của hai bạn, phần cuối sẽ thả lỏng cho độc giả một ít ngọt và chút buồn buồn xót xa Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Chương 17 : Cuộc sống ở nhà chơi rông.

6b85b79cgw1dkwjzm11pfj

Ngủ thẳng đến nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông dồn dập của di động. Dĩ nhiên, chuông không phải từ di động của tôi, bởi có mỗi Đặng Thiệu biết số, hần nằm đây rồi mà điện thoại reo được mới là lạ. Bực mình vì bị đánh thức, tôi đập cho Đặng Thiệu một cái, hần nửa tỉnh nửa mê với tay lấy điện thoại , không thèm nhìn trực tiếp ngắt máy, nhét xuống dưới gối. Tay còn lại sờ sờ lên ngực tôi, vuốt vuốt cho người giãn.

Tôi có chút sợ hãi, gắt gao giữ chặt lại tay hần, Đặng Thiệu không biết điều, được voi còn đòi Hai Bà Trưng , tay càng ngày càng lưu loát xoa xoa bóp bóp khắp ngực khiến tôi gần như chẳng thở nổi.

Cứ như thế, trải qua một hồi giãy dụa, tôi đuối sức lặn ra ngủ như lợn chết. Vì hôm nay đã quá mệt mỏi nên cứ thế làm một giấc đến tận trưa hôm sau mới tỉnh.Xung quanh tối đen như mực, tôi lần mò bật cái đèn lên lại phát hiện Đặng Thiệu sớm đã không còn nằm bên cạnh, trên bàn đặt thêm một phần ăn sáng.

Tôi do dự đấu tranh giữa rời giường hoặc không, tính đi tính lại cuối cùng lại chọn rời giường. Dù sao ngủ ít một chút không chết nhưng đói khát thì chết đấy. Mở cặp ***g lấy bữa sáng ra, hai cái bánh bao và một bát tào phớ, vừa ngon mắt lại thoang thoang hương thơm, điểm trừ duy nhất là để lâu nguội hết mất rồi.

Nói thì nói vậy chứ tôi cũng chẳng để ý đâu, ở quê tôi ấy mà, được ăn no đã là chuyện tốt . Huống gì bây giờ, đồ ăn dâng tận miệng thế này có gì mà chê bai chứ.

Ba miếng chén xong một cái bánh bao, mồm phồng to nhồm nhoàm đủ nhét cả quả táo vào trong. Còn đang mải tập trung nhai nuốt đồng thức ăn thì chuông điện thoại vang lên dồn dập, tôi giật đánh thót. Dừng đầu gối cũng đoán được ai tới, tôi không chút do dự nhấn trả lời.

“Êu, nhóc dậy rồi sao?” Tiếng Đặng Thiệu vọng qua loa, tâm trạng hình như không tồi.

Tôi lau miệng, nói : “ Cháu dậy lâu rồi, vừa mới ăn sáng, bánh bao ngon lắm”

Đặng Thiệu cười ha ha , nói : “Buổi sáng thấy nhóc ngủ ngon quá nên không nỡ gọi dậy, buổi tối thích ăn gì? Chú mua về cho”

Tôi ợ một cái thỏa mãn, xoa xoa bụng : “ Buổi tối chú còn định đến à?”

“ Sao nào? Mới có một buổi tối mà đã định ruồng rẫy chú à?” Đặng Thiệu cười nói.

Giờ phút này, tôi dễ dàng tưởng tượng được gương mặt tươi cười rạng rỡ của hắn, mơ mơ hồ hồ đáp : “ Cháu muốn ăn thịt kho tàu , còn có... Miễn là thịt cháu đều muốn ăn”

Đặng Thiệu cười thành tiếng : “ Vậy có muốn ăn thịt chú không?”

Tôi nói : “Thịt chú cũng ăn, làm thành thịt hun khói ngon phải biết”

Đặng Thiệu nói : “ Thịt chú không phải tùy tiện mà ăn được đâu, ăn một miếng là thọ trăm tuổi, trường sinh bất lão đấy”

Tôi cười khúc khích : “ Chú tưởng mình là Đường Tăng à?”

(Đường Tăng : Tên là Đường Huyền Trang, còn được gọi là Đường Tam Tạng, là một vị cao tăng nổi tiếng của Trung Quốc, nhân vật chính trong tác phẩm Tây Du Ký, nhận sứ mệnh cùng bốn vị đồ đệ : Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Bạch Mã đi Tây Thiên thỉnh kinh. Trên đường đi 4 người và 1 ngựa gặp rất nhiều kiếp nạn, yêu ma quỷ quái tìm mọi cách ăn thịt Đường Tăng vì thịt của ông ăn vào có thể tăng pháp lực và trường sinh bất lão)

Đặng Thiệu mặt dày : “ Chú đây cũng không định làm hòa thượng đâu, không được uống rượu ăn thịt, đến vợ cũng không được cưới, sống vậy khổ lắm”

“Được rồi được rồi, đừng phí tiền điện thoại nữa, buổi tối về rồi nói, cháu chờ chú”

Không hiểu vì sao đầu dây bên kia Đặng Thiệu hồi lâu không trả lời, tôi ngơ vực nhìn thoáng qua điện thoại, vẫn ở trạng thái kết nối mà, đừng bảo mới mua một hôm đã hỏng loa nhé. Áp điện thoại lên tai, hỏi lại : “ Nè nè, chú nghe cháu nói không đó?”

“Đang nghe đây” Thanh âm Đặng Thiệu trầm thấp kì lạ : “ Tan làm chú liền đi mua đồ ăn, nhớ ở nhà chờ chú”

(Khiếp, anh nhà xúc động =))) Anh đi tìm tình yêu quên luôn má rồi =))))

“Được”

Chuẩn bị ngắt máy thì Đặng Thiệu nói tiếp : “ Nói cho nhóc một tin mừng, anh Đại Bàng của nhóc được thả rồi, chắc tầm này cũng sắp về đến nhà rồi đó”

Tuy rằng trong lòng cao hứng muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình thản như nước, nhẹ nhàng nói một câu cảm ơn rồi ngắt máy.

Nằm xuống đất, thần thờ nhìn cái trần nhà bong tróc vữa, nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi với hắn. “ Cháu chờ chú” Nghĩ đến lại thấy vui, niềm vui từ tận đáy lòng. Tôi cười toe toét, trong lòng dấy lên dục vọng có được một gia đình.

Thật ra.... Như thế này cũng tốt.

Buổi tối, tôi vẫn nằm lì trên giường, nằm một lúc thấy ù cả đầu, ngẫu nhiên lại nhìn thấy điều thuốc cháy dở Đặng Thiệu đặt trên gạt tàn. Ma xui quỷ khiến thế nào lại bỏ dậy, cầm điều thuốc đặt vào miệng, dùng bật lửa châm lại. Sương khói lượn lờ, tôi tò mò hút thử một ngụm, tuy hít vào chẳng thấy vị gì nhưng trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn đến lạ.

Tôi từng thề với mẹ, tuyệt đối không bao giờ hút thuốc, say rượu. Bây giờ hút lần đầu tiên, trong lòng ngoại trừ rung động còn có thêm vài phần áy náy.

Tôi vừa định dập tàn thuốc thì cửa phòng mở ra.

“Học hút thuốc từ bao giờ thế?” Đặng Thiệu xách theo hai túi lớn nguyên liệu nấu ăn vào phòng, phía sau còn mọc thêm một vị khách không mời mà đến.

“Chú Lục”

Tròn Tròn đứng sau Đặng Thiệu ngó đầu ra, đôi mắt to trong veo như nước nhìn tôi chăm chú, bộ dáng nghịch ngợm này trông giống Đặng Thiệu như đúc. Có điều cách xưng hô của Tròn Tròn làm tôi không tự nhiên lắm, cứ kì kì sao ấy.

“Sao Tròn Tròn lại đến đây?”

Đặng Thiệu nghịch bím tóc của Tròn Tròn, cười nói : “Hôm nay lúc giao ban, anh trai chú đưa Tròn Tròn đến chơi, nhóc con này sống chết không chịu về nhà, không còn cách nào khác phải đưa về đây”

Tôi kinh ngạc : “ Buổi tối Tròn Tròn định ngủ đây sao?”

Hắn lục túi nguyên liệu nấu ăn một hồi mới ngẩng đầu hỏi : “ Ủ, sao thế?”

Tôi thập phần khó xử, nói : “ Hai người chúng ta ngủ còn chật, để Tròn Tròn ngủ đâu bây giờ?”

Đặng Thiệu thoải mái cười to : “ Hóa ra nhóc phiền não vụ này à, Tròn Tròn ngủ cạnh chú mà được, mà nhóc” Đặng Thiệu híp mắt cười gian, kề sát vào tai tôi nói thầm : “.....”

Nói xong, Đặng Thiệu đứng dậy : “ Được không?”

Tôi xoa xoa lỗ tai nóng bừng, nhỏ giọng : “ Cũng được, chỉ sợ chú không chịu nổi thôi”

Đặng Thiệu không giải thích thêm, quay lại chọn nguyên liệu, bê ra cửa, nói : “ Nhóc trông Tròn Tròn đi, chú đi nấu cơm”

“Nấu cơm?” Tôi vội vàng hỏi : “ Chỗ này làm gì có phòng bếp, chú định đi đâu nấu cơm?”

“Hồi nãy ở dưới nhà, chú có hỏi qua bà chủ rồi, họ có một phòng bếp nhỏ, có thể cho chú mượn dùng. Tốt nhất nhóc ngoan ngoãn trông Tròn Tròn, nếu không phạt nhện dối tối nay”

Đặng Thiệu đi rồi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Tròn Tròn, cô nhóc dĩ nhiên cũng khá ngượng ngùng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chả lẽ tôi đáng sợ đến thế? Để giảm bớt không khí ngượng ngập , tôi ho khan , cố bắt chuyện với con bé : “ Tròn Tròn, năm nay con bao tuổi rồi?”

Tròn Tròn không mở miệng, ngập ngừng vươn ngón tay nhỏ bé non nớt, giơ ra “9” ngón tay.

“Con sợ chú à?” Tôi cười hỏi

Tròn Tròn lắc đầu, do dự thật lâu mới mở miệng : “ Chú hai thích chú nên Tròn Tròn cũng thích chú”

Đối với câu trả lời của cô nhóc, tôi cũng không quá kinh ngạc. Tôi sớm biết trẻ con ở thành phố trưởng thành sớm hơn trẻ con ở quê nhiều, già đời một tí cũng là bình thường. Vả lại, có khi tôi lại hiểu lầm lời Tròn Tròn, cô nhóc tâm tư hẳn là đơn thuần không có tạp chất gì, chữ “thích” chắc chỉ mang hàm nghĩa đơn giản giữa bạn với bạn thôi.

(Em có tật giật mình tàn bạo =)))

“ Hai người tán gẫu gì thế, hăng say dữ ha” Đặng Thiệu bưng cốc nước ép đến, tiện tay nhét cho tôi xiên táo tắm, nước tắm ngọt ngào chảy đầy xuống tay, tôi sầm mặt : “ Chú lau cho cháu đi? Không là cháu bôi vào chân rồi chú giặt nhé”

Đặng Thiệu nhìn Tròn Tròn, cười cười : “ Mặc thêm quần áo vào, cháu gái chú còn nhỏ, đừng đầu độc con bé”

Lúc này tôi mới ý thức được bản thân trên dưới có mỗi cái quần cộc, nhìn qua bộ dạng lôi thôi cực kì. Tròn Tròn vươn đầu lưỡi làm mặt quỷ trêu chọc làm tôi càng thêm xấu hổ. Tôi vội vàng đứng dậy mặc quần áo, đi tới cạnh Đặng Thiệu, nhỏ giọng găm ghè : “ Tối nay cháu đề chết chú “

Đặng Thiệu ý cười lan khắp mặt : “ Lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp đại gia”

“Chú hai và chú Lục thì thâm tình tứ, xấu hổ quá xấu hổ quá” Tròn Tròn đứng dậy, cười toe toét khoe hai cái răng nanh nhỏ đáng yêu.

Tôi ho khan lù sang một bên, Đặng Thiệu mỉm cười , ánh mắt vô tình liếc qua hai gò má tôi đỏ ửng : “ Chú đi nấu cơm, nhóc tròn tròn nhé”

Tôi cầm xiên táo tẩm đưa cho Tròn Tròn một miếng, Tròn Tròn lại không nhận, lắc đầu làm nũng : “ Cháu không ăn vỏ đậu, chú Lục gọt cho cháu đi”

Tôi liếc yêu bé con một cái : “ Nhóc con lắm chuyện”

Tôi ngồi xếp bằng trên chăn, một bên gọt vỏ trái cây, một bên hỏi : “ Tròn Tròn, con nói cho chú Lục nghe, sao con lại biết chú hai thích chú?”

“Dạ?” Tròn Tròn xoa xoa má, nghiêng đầu một bên dăm chiêu suy nghĩ, nhìn qua đáng yêu cực kì, nhóc con cười nói : “ Cháu cũng không biết, chẳng qua Tròn Tròn cảm giác được, chú hai quan tâm chú Lục lắm, nên chắc là rất thích chú Lục đó”

Câu trả lời của bé con cũng không khiến tôi vừa lòng, ít nhiều có chút thất vọng . Có điều vì sao mà thất vọng thì tôi cũng chẳng rõ. Tôi thở dài, an phận ngồi gọt nốt vỏ táo đưa cho Tròn Tròn, nhìn bé con ăn ngon lành, trong lòng tự cảm thấy mình thật vô nhân đạo, ai đời lại đi điều tra qua lời nói một đứa bé 9 tuổi không?

Thực đơn bữa tối phong phú, bốn món ăn một món canh đều do Đặng Thiệu tự tay làm, Tròn Tròn vỗ tay khen ngợi khiến hân sướng phổng mũi. Chúng tôi ngồi trên chiếu, đầu lưỡi sớm không kìm nổi muốn hoạt động lắm rồi, tôi dùng đầu ngón tay chạm vào bát canh, lập tức cho lên miệng ngậm.

“ Sao lại giống trẻ con thế hả?” Đặng Thiệu mỉm cười lườm tôi.

Tôi chặc lưỡi, cười nói : “ Cái này gọi là đầu lưỡi hưởng mỹ thực trước là đầu lưỡi khôn”

Đặng Thiệu xới cơm cho từng người, cười không dứt : “ Có lần lúc thấy nhóc không giống người nông thôn tí nào, có lúc lại thô lỗ không dạy nổi luôn”

Tôi ăn một miếng cơm, hưởng thụ đã đời rồi tiếp lời : “TV xem nhiều sẽ biết thôi. Thật ra, cháu rất muốn có một cuộc sống ổn định trên thành phố, tiếc là không có cái phúc ấy”

Đặng Thiệu gấp đồ ăn vào bát tôi : “ Thật ra, cuộc sống ở thành thị cũng không thập phần hoàn mĩ, ngược lại càng nhìn rõ bản chất con người, xã hội bây giờ, đồng loại cũng phải tìm cách diệt trừ lẫn nhau.”

“Chú hai còn thích chú Lục không?”

Tròn Tròn chốt một câu nói toạc thiên cơ, khiến tôi và hân hai người nhìn nhau chằm chằm, không ai biết nên phản ứng thế nào.

Ps : Sau này chú hai cưới được chú Lục là phải cho Tròn Tròn phong bao =))) Nhiều lúc nghĩ thấy mình ngu thiệt, lên lớp 12 thì bày đặt chui vô hồ :(, làm thì không có thời gian mà không làm lại sợ mọi người quên bộ này :’(((Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Chương 18 : Câu chuyện ở tiệm giặt đồ Ô Long

1003958620bf76befb1

Tôi luôn tin rằng, con người sinh ra có bản năng ỷ lại cực lớn, ở cùng ai đó một thời gian dài ắt sẽ sinh ra những cảm giác khác biệt . Có người bảo đây gọi là lâu ngày sinh tình, tôi cũng nguyện ý tin như thế. Có điều, đây là xảy ra khi hai bên là một nam một nữ, còn giữa hai người đàn ông hoặc hai người đàn bà thì chẳng hợp với luân thường đạo lí chút nào.

Nội tâm sớm đã muốn vắn vẹo , hoảng hốt nhận ra tình cảm của mình thay đổi lúc nào không hay. Vì một giấc mộng xuân mà bưng tỉnh giữa đêm, mồ hôi ướt đầm áo, không ngừng thổ hửn hửn. Trong bóng đêm, tôi cúi đầu nhìn sang người nằm bên cạnh, hô hấp hân vẫn đều đều, hân vẫn còn say giấc. Nội tâm dậy sóng cũng dần bình ổn, nhớ lại giấc mộng kia khiến tôi ngượng chín mặt.

(Mộng xuân : Là những giấc mộng liên quan đến ***, đối tượng thường là người mình thích hoặc đôi khi là tâm sinh lý bình thường, không có đối tượng nhất định. Những giấc mộng thể này xuất hiện ở cả nam và nữ nhưng ở nam thì nhiều hơn =))))

Sáng sớm hôm sau, Tròn Tròn hờn đòi đi vệ sinh, Đặng Thiệu bị cô nhóc quấy phát điên, không còn cách nào khác đành giương cờ đầu hàng. Lúc trở về, hắn thấy tôi vẫn làm tổ trong chăn không thèm cựa quậy, cười gian : “ Đêm qua nằm mơ hả?”

Tôi trong lòng khê giật, giả vờ trấn tĩnh gật gật đầu : “ Vâng, sao chú biết?”

Đặng Thiệu cười, lấy tay che tai Tròn Tròn lại, nói : “ Vẫn là mộng xuân , đúng không nào?”

Tôi kinh ngạc ngồi dậy, tóc tai buổi sáng lộn xộn không theo nếp, môi khô nứt nẻ, tôi theo bản năng liếm liếm môi : “ Không... Không phải, cháu gặp ác mộng”

Đặng Thiệu không vội vạch trần lời nói dối vụng về, liếc nhẹ tôi một cái , giúp nhóc con mặc quần áo, đứng đĩnh nói : “ Lúc ấy chú tỉnh rồi, nếu không phải mộng xuân, nửa đêm ai đẩy lén lút đổi quần lót làm gì?”

Tôi quần bách cú gằm, trong lòng vừa thốn vừa đau như bị dũa thú đập lên, ngượng ngùng nói : “ Đánh người không đánh mặt, người khôn không nói trọng điểm, đạo lý đơn giản như vậy sao chú không hiểu?” Tôi phần hận lườm cái mặt khoái trí của tên tiểu nhân nào đó.

Đặng Thiệu không nhanh không chậm dò hỏi : “ Tình nhân trong mộng là ai thế?”

“La Ngọc Phượng”

(La Ngọc Phượng : * Cười cái đã =)))) * Là một cô gái người Trùng Khánh, sinh năm 1985, nổi tiếng là một cô gái xấu xí nhưng vô cùng tự tin, tiêu chuẩn chọn bạn trai trên trời.Vì không tìm được bạn trai do nhan sắc hơi khiêm tốn nên cô tìm mọi cách để nổi tiếng như phát tờ rơi v..v =))) Cô được coi là hiện tượng của mạng xã hội Trung Quốc về sự “tự kiêu”, xấu mà vẫn tự tin, người Trung Quốc gọi thân mật là “ Phượng tỷ” , mọi người search “La Ngọc Phượng” để biết thêm nha)

Đặng Thiệu cười ha ha, lại lấy hai tay giữ tai Tròn Tròn : “ Không ngờ nhóc con khẩu vị lại nặng thế, mơ tưởng đến chú còn chưa tỉnh, lại còn đem chú so với cô ấy??”

Tôi cứng người trờng lớn hai mắt, chột dạ nói : “ Ai mơ tưởng chú chứ hả?”

“Không phải sao?” Đặng Thiệu nháy mắt, hàng lông mi dài thật dài khê rung : “ Nếu không phải mơ tưởng chú, vậy sao vừa tỉnh lại đã nhìn chú đầu tiên? Căn cứ theo tâm lý học mà nói, cái này gọi là phản xạ tự nhiên, là phản xạ có điều kiện”

Tôi á khẩu không biết trả lời sao, tay nắm chặt một góc chăn, ngoan cố cãi lại : “ Cháu không có mà, vả lại, chú đâu phải phụ nữ”

Đặng Thiệu mặt mày hớn hở : “ Ồ, nhóc cứ chống chế tiếp đi”

Đại khái tại tôi và hắn nói lâu làm Tròn Tròn mất kiên nhẫn, rõ ràng cô nhóc tai thính mắt tinh, tự nhiên sáng ra đã bị ông chú nhà mình bưng chặt lỗ tai, lại còn có chiều hướng càng ngày càng quên sự tồn tại của mình.Rốt cuộc không chịu nổi nữa, kêu lên : “ Chú hai, chú tỏ tình với chú Lục , để con nghe chút có sao đâu”

Đặng Thiệu búng khê lên ót Tròn Tròn, cười nói : “ Nhóc con, tại sao phải là chú hai tỏ tình với chú Lục mà không phải chú Lục tỏ tình với chú hai?”

“Hả?” Tròn Tròn buồn bực đứng dậy, ô ô cái miệng : “ Vậy là chú Lục tỏ tình với chú hai sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu, trứng mắt : “ Đương nhiên không phải, Tròn Tròn còn nhỏ, con chưa hiểu cái gì gọi là tỏ tình đâu”

“Chú đừng có coi thường trẻ con” Hai mắt Tròn Tròn sáng bừng, hào hứng nói : “ Dĩ nhiên con biết cái gì gọi là tỏ tình, trong TV diễn suốt ngày đấy thôi”

“Đệt, lại một mâm non nữa chịu sự đầu độc của TV, tương lai của tổ quốc xem chừng lâm nguy rồi” Đặng Thiệu cười đưa cặp sách cho Tròn Tròn, nắm tay Tròn Tròn đi ra cửa : “ Buổi tối muốn ăn gì ?”

Tôi nghĩ nghĩ : “ Chú mua gì thì cháu ăn nấy”

“Ừ, chờ chú về đây” Đặng Thiệu đưa bé con đi, để lại tôi một thân một mình trong phòng. Cậu nói “Cháu chờ chú” đơn giản như thế, trước tôi cứ nghĩ chỉ là câu nói xã giao đơn thuần mà các gia đình hay nói với nhau. Đến lúc này mới hiểu không chỉ như thế, ba chữ ấy thể hiện ý nghĩ thật lòng của tôi, tôi thật sự muốn chờ hắn trở về.

Bởi vì, những lúc chỉ có một mình tôi, bản thân sẽ không kiềm được mà nhớ hắn.

Hôm nay, tôi không tính nằm ì trên giường nữa, tính đi ra quán anh Đại Bằng xem một cái. Tính ra ngày đầu tiên hắn trở về từ trại giam, tôi cũng nên biểu hiện tích cực chút. Lúc ra khỏi cửa, tôi thoáng thấy đồng quần áo màu trắng Đặng Thiệu đặt trên bàn làm việc, tôi cầm theo để vào túi, mang đi giặt luôn thể.

Trông thấy Đinh Đại Bằng, cả người hắn gầy đi một vòng, trông không còn béo tốt mạnh mẽ như hồi trước. Đôi mắt thâm đen giống như mấy đêm không ngủ, Đinh Đại Bằng chạy tới chạy lui trong cửa hàng, vất vả nhưng trông vẫn có vẻ vui sướng vì được tự do.

“Anh Đại Bằng?” Tôi thử kêu tên hắn

Đinh Đại Bằng nghe tiếng gọi liền quay lại nhìn, cười hớn hở : “ Chú mày đến đây à, lần này may mà có chú, không thì anh cũng chẳng biết phải làm sao”

“Em có làm gì đâu?” Tôi lơ mơ nói.

“Chị dâu chú nói cả rồi, nếu không có chú hỗ trợ chăm sóc vị quản lí đô thị kia, anh cũng không được ra sớm thế” Đinh Đại Bằng lại gần, bá vai tôi thân thiết như bạn thân : “ Anh định tới đây giao cửa hàng này lại cho chú, anh và chị dâu chú tính đi chỗ khác mở thêm chi nhánh, chú thấy ổn không?”

“Giao cho em?”

“Ừ, giao cho chú” Đinh Đại Bằng ngẩng đầu nhìn cửa hàng , nói : “ Nơi này là tâm huyết của anh, một tay anh tạo lập. Tuy không có chút không nở nhưng rất cuộc vẫn phải đổi chỗ khác làm ăn”

“Nếu đã luyến tiếc thì đừng đi” Tôi giẫy khởi tay Đinh Đại Bằng, tiếp tục nói : “ Vả lại, em cũng đâu có kinh nghiệm, không đảm đương nổi đâu. Em còn chờ chị dâu dạy làm bánh rán cơ mà”

Đinh Đại Bằng hảo sảng vỗ vai tôi : “ Nếu đã vậy anh cũng không miễn cưỡng chú, vậy từ mai bắt đầu cùng chị dâu học làm bánh rán đi”

Nghe Đinh Đại Bằng nói thế, tôi đại khái hiểu hắn nói cho “có lệ” thôi, thật ra trong nội tâm hắn cũng không tính giao cửa hàng cho tôi, chẳng qua là nói ra để thể hiện mình không phải kẻ không có tình có nghĩa mà thôi.

“Trong tay cầm gì thế?” Đinh Đại Bằng hỏi

Tôi lắc lắc cái túi to , nói : “ Quần áo của Đặng Thiệu, em tính mang đi giặt”

“Sao không giặt ở nhà?”

Tôi lắc đầu : “ Quần áo của anh ấy trông có vẻ đắt tiền, em sợ tự giặt hỏng mất”

(Nhắc lại, Sơ Lục và Đặng Thiệu hơn kém nhau vài tuổi thôi nên lúc người này nhắc đến người kia vẫn là anh ấy, nhóc ấy. Lúc nói chuyện với nhau hai đứa trêu nhau nên mới xưng Chú / nhóc thôi. Sau này yêu nhau rồi sẽ đổi lại thành anh em nhé)

“Ồ ra thế” Đinh Đại Bằng cười ngây ngô, nhe ra nguyên hàm răng vàng : “ Vậy để anh đây chi tiền coi như là đền bù đi. Quần áo này đem đi giặt cũng phải tầm 30 đồng, anh cho chú 50 đồng, còn thừa chú cứ giữ mà dùng”. Đinh Đại Bằng lấy từ trong ví ra tờ 50 đồng đưa cho tôi. Tôi không nhận, ngược lại nói : “ 50 đồng thì coi là đền bù? Anh đánh người ta thành vậy, người ta ngay cả nghĩ xấu về anh còn không có, anh tưởng người ta đánh không lại à?”

Lòng tôi tức giận, bất bình thay cho Đặng Thiệu, lại càng muốn mắng Đinh Đại Bằng một lần cho ra ngô ra khoai, chỉ ít cũng phải xả giận cho Đặng Thiệu.

Đinh Đại Bằng suy nghĩ trong chốc lát, rút ra tờ 100 đồng đưa cho tôi.

“Ngân này được không?”

(Em tổng tiền trắng trợn quá =)))

Tôi gật đầu đem tiền nhét vào túi quần, Đinh Đại Bằng thấy tôi hành động lưu loát, một chút tâm tư cự tuyệt cũng không có, hơi hơi nhíu mày hỏi: “ Sao anh cứ có cảm giác chú mày hình như bên Đặng Thiệu chứ có thương gì anh đâu”

Tôi ý thức được tình hình không ổn, nói dài nói dai thành ra nói đại, tốt nhất chuẩn là thượng sách : “ Em đi trước đây, ngày mai lại ra thăm anh chị sau” Tôi chạy vội ra đường cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng quay đầu lại hét to : “Anh Đại Bằng, nhớ đánh răng nha”

Tôi vừa đi vừa cười, nghĩ thầm chắc Đinh Đại Bằng giờ này đang giận phát điên rồi, cuối cùng chạy về nhà vừa chữi vừa lấy bàn chải chải lấy chải để. Cái hình ảnh này tưởng tượng thôi đã làm người ta cười muốn ngất.

Tôi cầm quần áo vào tiệm giặt, tiếp đón là một cậu bé không kém hơn tôi là bao, thấy có khách, khuôn mặt tươi cười diễn hình chào : “ Xin hỏi quý khách muốn giặt cái gì?”

Tôi đem bọc quần áo để lên quầy, chỉ chỉ : “Chỗ quần áo này thì hết bao nhiêu?”

Cậu bé đem đồng quần áo mở ra, chuẩn bị báo giá thì thấy bên trong quần còn thứ khác . Cậu bé bình thần lôi cái quần sịp ra đặt trên quầy không chút giấu diếm, nói : “ Tiệm chúng tôi không giặt cái này”

Tôi xấu hổ vội vàng cầm lấy quần lót, cười gượng : “ Cái này do tôi quên mất, ngại quá”

Cậu bé cười thông dong : “ 35 đồng, tối mai có thể đến lấy”

Tôi gật đầu, lấy từ 50 đồng ban nãy Đinh Đại Bằng đưa cho đặt ở quầy : “ Nhất định phải giặt thật sạch nhé”

Cậu bé gật đầu , nói : “ Quý khách yên tâm, chỗ chúng tôi đều dùng máy móc tiên tiến để giặt, bảo đảm sạch mọi vết bẩn” Cậu bé cầm quần áo giữ ra, nhìn kích thước quần áo một hồi, lại đảo mắt nhìn vóc dáng tôi, tò mò hỏi : “ Bộ này to thật, hẳn không phải quần áo của quý khách?”

Tôi gật đầu.

Cậu bé nhếch miệng cười ẩn ý, nói : “ Vậy được rồi, ngày mai quý khách nhớ mang biên lai đến nhận đồ, xin đừng làm mất”

Tôi nắm chặt biên lai trong tay, ra khỏi cửa rồi vẫn cứ mãi nghĩ đến nụ cười của cậu bé kia, thế quái nào lại thấy chột dạ nhỉ.

Trên đường về, tôi nhân lúc bốn phía không có ai, đem quần lót của Đặng Thiệu ra gấp lại cho tử tế, đặt ở túi quần bên trái. Bây giờ mới yên tâm mà đi tiếp.

Nhớ hồi Đặng Thiệu nằm viện, hẳn từng nói thèm uống canh gà, tôi lại lười không mua. Thật ra mà nói, khi ấy tôi tiếc tiền là chính, nhưng mà bây giờ nói gì thì nói , hẳn cũng đáng để tôi bỏ vốn ra chăm mà.

Tôi đi xung quanh chợ chọn được một con gà đất to, đầu bé, chân to, còn khỏe mạnh, lông sáng màu. Gà mái thế này mà dùng để nấu canh là bổ nhất, có điều giá cũng bổ y như gà.

Tôi tìm người làm thịt hộ, tiện vật lông luôn. Mang theo tất cả nguyên liệu hưng phấn chạy về nhà.

Vừa về tới cửa đã thấy bà chủ cho thuê nhà đang giặt quần áo, vội vàng nói : “Chị à, hôm nay em mượn phòng bếp dùng chút được không?”

Bà chủ cười : “ Cứ dùng đi, chị đây cũng ít nấu cơm, vừa lúc phòng bếp đang thiếu hơi người”

Trở về phòng, tôi đem gà đặt trên bàn, một mối thả người nằm lên chần, không kiềm chế được lại lôi quần lót Đặng Thiệu ra ngắm.

Xét về chất lượng mà nói, họa tiết gì cũng không có nhưng chất liệu thì mềm nhẵn thật là thích.

Không biết vì sao, cầm trong tay quần sịp của hắn, trong lòng lại thấy rung động khó hiểu. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Chương 19 : Lần đầu thổ lộ

Cre Pinterest.com 1

Hồi còn học trung học, có một học sinh mới chuyển đến trường chúng tôi, nhìn từ xa môi hoa anh đào, mi dài mắt phượng, ai đi lướt qua đều phải thần thờ đứng lại. Đáng tiếc người bạn đó lại là một thằng nhóc, theo ngôn ngữ ở quê tôi cái mặt ấy đặt trên cơ thể con trai đúng là “ Phí của giới”

Cậu ta khiến tôi nhớ như in trong đầu, bởi lúc nào gặp cậu ta cũng trong bộ dáng quần đen áo trắng chần chu, sơ vin gọn gàng, dáng người thon gọn, cười rộ lên ánh mắt híp lại. Mỗi khi gặp cậu ấy, tôi lại không kiềm được mà hoảng hốt, thế nên mới tưởng rằng cậu ấy là một nữ sinh.

Lâu dần, cậu ta cũng khá nổi bật trong trường, nhưng là nổi vì cậu ấy suốt ngày lôi kéo các bạn nữ cùng nhau chụp ảnh, thi thoảng lại nghe tiếng cậu lạnh lạnh : “ Cùng nhau chụp ảnh lưu giữ khoảnh khắc thanh xuân nào...”

Cứ như vậy, mấy thằng con trai nông thôn đều ít tiếp xúc với nhiều loại người thấy vậy thì gai mắt lắm, đặt biệt danh cho cậu ta là “Thằng đàn bà”, “thằng éo lá”...

Tuy rằng nhân duyên với con trai thì không tốt lắm, nhưng cậu ấy lại được đám con gái bao che hết mực.

Rất nhiều đứa trong chúng tôi chửi cậu ta là biến thái. Thực tình lúc ấy mới là mấy thằng ranh con trung học, cũng có đứa nào biết biến thái là gì đâu. Chẳng qua trong tiềm thức cho rằng đàn ông thì phải ra đàn ông, cao to đen hời, vai năm thước rộng thân mười thước cao, chứ không phải như cậu ấy, đàn ông đàn ông mà ngấp mũi son phấn đàn bà.

Bên cạnh trường có một bể chứa nước, chỗ ấy là nơi cho các bác trung niên rảnh rỗi ra thả mỗi câu cá. Thi thoảng tan học sớm, một đám nam sinh chạy tới đây bắt cá, bơi lội, dĩ nhiên chỉ trong giới hạn nước cạn thôi. Nhớ có một lần, cậu bạn ấy cũng đến, vừa mới cởi quần thì lũ chúng tôi ồn ào, reo lên : “ Mau cởi mau cởi, để bọn tao xem mày có t(r)ym không?”

Có lẽ cậu ấy tức giận thật, tiêu sái cởi quần, nhảy xuống nước bơi ra giữa lũ bạn. Không thể không công nhận cậu ấy bơi giỏi lắm, đập sóng bơi tới gần thẳng lớp trưởng. Chúng tôi không trêu nữa mà nhìn chăm chú cảnh mập mờ dưới nước, tay cậu ấy vươn tới hông thằng lớp trưởng....

Chuyện tiếp theo thế nào hiện tại tôi nhớ không rõ nữa, hình như lúc ấy thầy chạy đến, rồi cuộc chuyện gì cũng chưa làm.

Tôi có cảm giác, hình như càng ngày mình càng tiến gần cái cụm từ “ Biến thái” rồi. Nào có oan ức gì, ngăn ra một hồi, đến lúc tỉnh lại đã thấy dí mũi ngửi quần lót Đặng Thiệu từ lúc nào, hương thơm hoàn toàn khác với ảo tưởng của tôi, hương thơm thoang thoang xà phòng lại pha chút nam tính đặc trưng. Khi tôi chân chính ý thức được hành vi của mình... cảm giác thật là...

Từ khi đến Bắc Kinh, tôi đã hai lần mộng xuân, mà cả hai lần lại khác biệt khá lớn.

Trong lần đầu tiên, tuy rằng gương mặt của đối phương hoàn toàn không phải của con gái nhưng ít nhất hành động trong giấc mơ còn đâu vào đó. Lần này thì thậm chí, chẳng những mơ nằm dưới mà còn rõ mặt ai kia. Hắn bước tới gần, tay cởi dần lớp quần áo để lộ ra thân thể khiêu gợi, chỉ ngần ấy cũng đủ kích thích làm tôi chảy máu mũi rồi.

Tôi thở hổn hển, cả người đổ mồ hôi hột. Cởi bớt quần áo cho thông thoáng, cơ thể mệt mỏi dậy không nổi nữa.

Tôi nằm chổng vó trên chần, trong lòng hối hận không thôi. Cảm thấy mình chẳng khác gì mấy ông chú dê già trên TV ngày ngày ham muốn cơ thể con gái nhà người ta, chẳng qua đối tượng của tôi là đàn ông mà thôi, đối tượng thì khác nhưng độ đáng khinh thì tương tự.

Tôi hồi hận cào tóc, hận không thể kéo đứt luôn một mảng làm cho cả người đau đớn đến tỉnh táo luôn. Đáng tiếc, lòng thì muốn nhưng sức chẳng đủ.

Tôi cặm cùi chuẩn bị thuốc bắc, trên người đeo tạp dề bà chủ nhà cho mượn, cả buổi lẫn vòng vòng khắp bếp. Thi thoảng lại có vài ba con ruồi bọ, tôi tìm đủ mọi cách từ gương nanh múa vuốt dọa cho đến đập chết toi.

Có lẽ nếu lũ ruồi bọ ấy nói được, chắc chắn sẽ khinh bỉ : “ Thằng này đúng là có bệnh về thần kinh, đi xem bác sĩ đi là vừa.”

Nấu canh gà tuyệt đối phải kiên nhẫn, châm lửa nhỏ , để cho nước sôi ừng ực thoảng mùi thịt gà đã ướp thì đổ hương liệu vào, bỏ cả thuốc bắc vào trong bụng gà, như vậy canh sẽ ngon và thấm vị hơn.

Kinh nghiệm này đều là nhờ mẹ mà có, tôi nhớ mẹ từng nói : “ Cả đời mẹ chẳng cần phúc lớn gì, chỉ cần có thể vì bố con mà nấu canh, chăm sóc cho béo trắng ra. Sau này có vợ rồi lại có vợ nó nấu cho mà ăn”

Tôi không rảnh nghĩ tới tương lai, có điều nhìn tình huống hiện tại, trông tôi giống cô vợ nhỏ trong lời mẹ nấu canh chờ ai kia trở về hơn thì phải. Có điều, nghĩ thì nghĩ vậy chứ trong lòng đều thấy ngọt ngào muốn chết.

Lúc Đặng Thiệu trở về, canh gà cũng chuẩn bị xong, hắn vừa vào cửa đã chặc lưỡi : “ Nhà ai nấu cơm mà thơm quá”

Tôi chỉ vào phòng bếp : “ Cháu nấu canh gà”

Đặng Thiệu kinh ngạc một chút rồi mỉm cười : “ Chẳng phải nói nhóc chờ chú về sao, sao tự mình làm trước rồi?”

“Chẳng phải chú muốn uống canh gà sao? Hôm nay cháu rảnh nên đi mua, có điều đắt chết đi được, một con gà bé tí cũng vài chục đồng”

Tôi chính là loại người chuyên sát phong cảnh thế đấy, không khí đang tốt đẹp bỗng chốc bị tôi đập cho nát bét.

Cũng may Đặng Thiệu chẳng để ý, cười gật gật đầu, vọt tới hôn nhẹ lên má tôi , nói : “ Trông nhóc giống hệt cô vợ nội trợ ở nhà chờ chú về”

Tôi biết hắn là kiểu người hay nói đùa, loại vui đùa giữa anh em với nhau mà thôi. Biết thì biết nhưng trong lòng vẫn không kìm được mà cao hứng, tôi cười ha hả : “ Muốn được thế thì mang sính lễ tới đây”

Đặng Thiệu cười : “ Lại còn yêu cầu cao như thế nữa, có muốn kiểu tám người khênh đến rước không? Một đoàn ca hát nhảy múa theo sau đi quanh một vòng Bắc Kinh luôn. Như vậy đủ thỏa mãn khao khát được nổi tiếng của nhóc chưa?”

“ Nếu chú có khả năng thì được thôi, cháu chiều tất”

Đặng Thiệu cởi đồng phục đặt một đầu giường, nói : “ Đệt, chú đây muốn lấy vợ chứ không phải mang một hoàng hậu nường nường về nuôi nha”

Tôi không muốn tiếp tục chủ đề này, đánh lảng hỏi : “ Sao Tròn Tròn không tới đây?”

“Anh chú đưa Tròn Tròn về rồi, con bé đâu thể chạy theo chú mãi, dù sao cũng không tiện” Đặng Thiệu nhướn mày nhìn tôi, trong mắt ít nhiều ẩn chứa hàm ý.

Đặng Thiệu vào bếp làm thêm hai món nữa, một bữa cơm giản dị trôi qua. Cơm no rượu say rồi, chúng tôi sóng vai nằm lăn ra đất, Đặng Thiệu thừa năng lượng không chịu nằm yên, hai chân lắc lư ngo nguẩy, điều thuốc trong tay chậm rãi mà cháy, thi thoảng hắn phả hơi thuốc. Hơi thuốc không bay lên mà cứ lững lờ luẩn quẩn trong phòng.

“Giặt quần áo rồi à?” Đặng Thiệu hỏi.

Tôi gật đầu : “ Vâng, mang ra tiệm giặt rồi”

Đặng Thiệu cười khanh khách : “ Thế quần lót nhóc cũng mang đi giặt rồi à? Chú nhớ tiệm giặt là đâu có nhận món đó”

Tôi chỉ lên bàn làm việc : “ Cháu để trên ấy”

Đặng Thiệu cười xoay người lại, nhìn sâu vào mắt tôi : “ Sơ Lục, chú hỏi thật nhóc, nhóc thích chú phải không?”

Tôi nhìn Đặng Thiệu, cả người thập phần khẩn trương, môi run run không nói nên lời.

Đặng Thiệu hình như nhận ra gì đó, sắc mặt nghiêm túc ngồi dậy, ánh mắt như ghim chặt vào nội tâm : “ Thích hay là không thích?”

Thật ra tôi cũng không định che giấu tình cảm của mình, chẳng qua thật sự không có cách nào thoát ra thành lời.

Đặng Thiệu thấy tôi phản ứng chậm chạp, thở dài : “ Sơ Lục, chú là loại người không nghiêm túc, lại hay nói đùa...Trước giờ chú chỉ xem nhóc là em trai, nếu có hành động gì khiến nhóc hiểu lầm, cho chú xin lỗi” Đặng Thiệu châm thêm một điếu nữa, hít vào một tay, tiện tay mặc lại đồng phục vắt trên đầu giường : “ Sơ Lục còn nhỏ, có nhiều chuyện chưa thể hiểu hết, chú thật sự mong nhóc có được cuộc sống bình thường, hiểu không?”

Lúc này , tôi sớm đã chẳng biết nội tâm có cảm giác thế này, nhạt nhẽo đến mức không cảm nhận được nữa rồi. Tôi gạt đầu xem như đã hiểu.

Đặng Thiệu mỉm cười : “ Nhóc con thông minh, chú vừa nói là hiểu rồi. Vậy chú về trước đây, sáng mai còn phải đi bệnh viện cắt chỉ, đêm nay không ở đây được. Cảm ơn canh gà của nhóc, uống ngon lắm.”

Mùi hình như sắp lên men rồi, tôi khẽ gạt đầu: “ Được”

Đặng Thiệu nhận ra mắt mát của tôi, vươn tay sờ đầu một chút, cười : “ Nhóc con đừng buồn”

Tôi ngăn lại ghen ngào như cơn sóng dữ sắp trào ra, cổ phản bác : “ Chú mới buồn”

Đặng Thiệu cười ha ha “ Được rồi, chú phải đi đây. Nhóc ngủ sớm đi, bao giờ có thời gian mang nhóc đi lấy xe hàng, anh chú cũng làm sắp xong rồi”

Đặng Thiệu cầm kẹp tài liệu ra cửa, tôi không nhìn theo, bởi tôi hiểu, càng lưu luyến ai đó sẽ chỉ làm chính mình đau khổ thêm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tôi nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống thường nhật. Mỗi ngày, sáng sớm ra giúp Đinh Đại Bằng trông cửa hàng, hết giờ đồ lại phục vụ. Trừ việc thỉnh thoảng nhìn thấy bóng Đặng Thiệu bên ngã tư đường, còn lại tôi dần học được cách đem hẳn vứt ra khỏi cuộc sống,sớm thôi, bóng hình ấy sẽ biến mất...mãi mãi .

Vài ngày sau, đang ngủ ngon thì bị chuông điện thoại dồn dập làm cho bừng tỉnh, tôi còn đang do dự có nên nghe không thì điện thoại sập nguồn.Suốt thời gian qua, tôi cũng lười chẳng muốn sạc pin, đơn giản cầm điện thoại nhét xuống gối, điện thoại im lìm cô độc như chính tôi.

(Ai gọi tới thì mọi người biết rồi đấy, máy em nó có mỗi một số thôi =)))

Vừa vào cửa hàng , “Hoàng hậu bánh rán” mờ mờ mờ kê chạy lại : “ Chú đi đâu giờ mới đến , làm chị vội gần chết”

Tôi nhìn quanh tiệm một hồi : “ Anh Đại Bằng đâu rồi?”

“Anh Đại Bằng nhà chú đi đón mẹ ổng rồi, tí nữa mới về”

Tôi giặt mình : “ Thím lên chơi ạ?”

“Hoàng hậu bánh rán” nhìn đồng hồ , nói : “ 11 giờ thì lên đến nơi, chú nói xem bà ta cũng chọn đúng lúc quá còn gì, rình đúng lúc đông khách nhất” “ Hoàng hậu bánh rán” cả người đều tỏ thái độ chán ghét .

“Hoàng hậu bánh rán” và mẹ của Đại Bằng trước nay không hợp nhau, một việc nho nhỏ cũng phải phang nhau vài câu cho sướng mồm, chị ấy tỏ thái độ như vậy cũng không lạ gì.

Tiểu Long thấy tôi thì chạy tới, cười cười : “ Anh Lục lại đây, hôm nay có người tìm anh này”

“Tìm anh?”

Tiểu Long cười gật đầu, nói : “ Chính là cái vị quản lí đô thị hồi trước ấy,lúc tìm hình như nóng ruột lắm”

“Ồ”

Tôi rửa sạch tay chuẩn bị làm việc, cố hết sức không nghĩ tới lí do Đặng Thiệu đến tìm, nhưng vẫn không tìm được mà nghĩ tới.

“Nhóc con đến rồi à? Sao lại muộn thế chứ?”

Tôi nghe thấy giọng Đặng Thiệu, toàn thân như bị điện giật sợ hãi đứng dậy, thậm chí bụng tự giác hóp lại, đến hoa cúc cũng căng thẳng. (=))) Hoa cúc là ass đó)

Tôi chậm chạp ngẩng đầu, hần vẫn như trước kia... Mày rậm mắt to, lông mi dài, ánh mắt luôn toát ra vui đùa, má lúm đồng tiền hai bên má hần sâu.

Ps : Mọi người đừng ném đá anh Thiệu vội :’Đăng bởi: admin

20. Chương 20

, Chương 20 : Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc

large

Thật ra trong khoảng thời gian này, tôi không ngừng suy nghĩ về cảnh tượng gặp lại Đặng Thiệu, gặp mặt rồi câu đầu tiên nên nói gì, nên thể hiện thái độ thế nào , nhìn nhau ngượng ngập hay chủ động lảng tránh. Dù loại ý tưởng, dù loại dự kiến khiến tôi khẩn trương không thôi.

Thực tế đã chứng minh, ảo tưởng mãi chỉ là ảo tưởng, dấu cho tôi có nghĩ tới tình huống chân thật cỡ nào, nhân vật chân thật cỡ nào thì vĩnh viễn cũng chỉ là hư ảnh do não bộ tạo ra, mong manh đến mức chỉ cần chạm khẽ cũng biến mất không chút dấu vết.

Hiện tại, Đặng Thiệu hàng thật đứng trước mặt tôi, thản nhiên cười nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngẫu nhiên cũng nghiêm túc nhíu mày, nét mặt sống động mà chẳng một “hư ảnh” nào đo được. Không biết từ bao giờ, tôi có thói quen quan sát từng cử chỉ, nét mặt của hần. Không thể phủ nhận, Đặng Thiệu có rất nhiều nét mặt, cứ từng cái từng cái khắc sâu vào lòng khiến đối phương muốn vùng vẫy thoát khỏi hần cũng không được.

“Anh Đặng đến đây à?Tìm Sơ Lục nhà tụi em có việc gì không?” “Hoàng hậu bánh rán” một tay khuấy nồi cháo, một tay lau lau vào tạp dề, gọi Tiểu Long mang cho Đặng Thiệu chén nước, chị ta không ngừng nịnh nọt : “Anh xem quán chúng em tuy hơi loạn một tí nhưng anh yên tâm, quán chúng em bảo đảm vệ sinh an toàn thực phẩm tuyệt đối”

“Hoàng hậu bánh rán” không dám càn quấy như trước, lần này đặc biệt khách khí cung kính như khách quý tới chơi. Thái độ như vậy khiến Đặng Thiệu không khỏi ngại ngùng, cười trừ : “ Sạch sẽ là tốt rồi, hôm nay tôi không đi làm nên không có ý định kiểm tra hành chính, chị yên tâm đi”

“ Được vậy thì tốt quá, anh Đặng kể cả không phải đi làm, nếu thích cứ tới đây ngồi chơi cho vui” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” nhìn tôi, tiếp tục nói : “ Sơ Lục, còn đứng ngây ở đây làm gì, mau ra lấy cho anh Đặng cái ghế, chú xem người ta vất vả cả ngày kia. Thằng bé này thật không hiểu chuyện gì cả.

“Hoàng hậu bánh rán” đột nhiên niềm nở , nói nhiều như mọc thêm một cái miệng nữa, tôi lười chẳng thèm phản ứng, túm lấy cái ghế đặt trước mặt hần, lạnh lùng như băng : “ Ngồi đi”

Đặng Thiệu cũng không khách sáo, bệ ghế ngồi tựa vào tường, một tay gõ gõ bàn, nhú mồm nói : “ Mấy ngày không gặp, sao tính tình lại xấu thế này? Có phải muốn bị chú dạy dỗ một trận không?”

Tôi không để ý Đặng Thiệu, hít hít cái mũi, như cũ ngồi trước chậu nước rửa rau, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới thực vật.

“Hoàng hậu bánh rán” nhìn vậy không yên lòng, vội vàng ho khan : “ Tiểu tử tông của tôi ơi, chú xem chú rửa rau thành cái dạng gì rồi, hồn bay lơ lửng ở đâu thì ra đó hứng đi, đừng làm khổ đồ ăn nữa” “ Hoàng hậu bánh rán”lườm tôi một cái, đem rau vớt ra khỏi chậu, lại nói : “ Chú đừng rửa rau nữa, dù sao cũng trưa rồi, chị dâu cho chú tiền, đưa anh Đặng đi ăn cơm trưa đi”

“Không đi”

“Hoàng hậu bánh rán” nhận ra điều gì, quay đầu nhìn lướt Đặng Thiệu , lại quay lại nhìn tôi, ý vị thâm trường nói : “ Sao nào? Cãi nhau với anh Đặng nhà chú hả?”

(Ý vị thâm trường : Ý vị sâu xa, tức là biểu hiện ra thì ít nhưng ý nghĩa thì rộng mở, sâu xa)

“Ai cãi nhau với anh ta, em không quen anh ta” Được rồi, đây cũng không phải lời thật lòng, chẳng qua cuống quá nói liều mà thôi.

Đặng Thiệu xem đủ, đứng lên nói với “hoàng hậu bánh rán” : “ Chị đang vội, tôi xin phép mang Sơ Lục ra ngoài trước, có chút chuyện cần nói với em ấy”

“Hoàng hậu bánh rán” cười nói : “ Cứ đi đi, cứ mang Sơ Lục đi thoải mái, thằng nhóc này mấy ngày nay chẳng biết ăn phải thuốc gì lúc nào cũng cáu giận, vất vả anh Đặng giúp dạy dỗ nhé”

“Hoàng hậu bánh rán” thấy tôi không động đây, túm tay áo lắc lắc lắc để, tôi không tình nguyện trừng mắt hỏi : “ Chị làm sao thế?”

“Làm sao cái gì? Anh Đặng mang chú ra ngoài một chút, chú còn đứng ì đây làm gì? Còn không mau chạy theo, đừng có như trẻ con thế” “ Hoàng hậu bánh rán” ra sức nháy mắt ra hiệu với tôi.

Tôi lườm Đặng Thiệu một cái, không tình nguyện tháo tạp dề xuống đưa cho “hoàng hậu bánh rán”, đi thẳng ra cửa, nói : “ Đi thôi”

“Đi đi, cứ đi đi, cửa hàng giờ cũng bớt khách, hai người cứ từ từ mà tâm sự”

Ra khỏi cửa hàng, tôi cúi gầm mặt, thủy chung nhìn đất. Đá lát đường dưới chân đáng thương bị xem làm bóng đá lăn long lóc. Đi được một lúc, Đặng Thiệu thấy tôi không định mở miệng, cười hỏi : “ Sơ Lục, xem ra nhóc thật sự rất thích chú”

Tôi càng ngày càng khẳng định chúng tôi kiếp trước từng quen nhau, cho nên bây giờ ông trời cho chúng tôi gặp lại kiếp này, tiếp tục dây dưa mối duyên dang dở.. không đúng... cái này là nghiệt duyên thì có.

Đặng Thiệu bỏ mũ kê-pi xuống , biến mũ thành quạt. Bây giờ, tôi mới trộm ngẩng đầu nhìn hẩn một cái.

Đặng Thiệu cười vui vẻ : “ Sao giờ còn không dám nhìn chú thế này? Ngượng à?”

Tôi lắc đầu : “ Cháu không ngượng, mà là đồng băng gạc trên đầu chú chưa gỡ được ra , bị thương nặng lắm à?”

Đặng Thiệu theo bản năng sờ đầu, nói : “ Không sao, ngày nào cũng dãi nắng dầm mưa, vết thương con này tính là gì. Nhưng còn nhóc ấy, nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên”

Tôi lơ mơ hỏi : “ Sao cháu lại không được tự nhiên chứ?”

Đặng Thiệu cùng tôi sánh vai đi thêm một đoạn, vừa hay tới một quán bán đồ uống ướp lạnh. Đặng Thiệu chạy tới mua hai chén trà lạnh, lúc trở về quần áo trong đã ướt đầm mồ hôi.

Chúng tôi ngồi ở cạnh bồn hoa, mặt trời chiếu rọi xuống khiến không khí trở nên ngọt ngào, nóng nực, ngồi trên bồn hoa mà cứ như ngồi trên lò lửa vậy. Tôi nháy nháy mông mấy cái, sau đó mới chịu ngồi yên.

Đặng Thiệu đưa trà lạnh cho tôi, nhiệt độ mát lạnh từ ly trà khiến cơ thể cũng thoải mái hẳn : “ Hôm nay nóng thật đấy, buổi tối nấu canh đậu đỏ uống đi”

“Còn lâu” Tôi bóp khê ly trà

Khóe miệng Đặng Thiệu giơ lên thành hình cung hoàn hảo, hần nói : “ Nhóc định cắt đứt quan hệ với chú với đây à?” Đặng Thiệu uống một ngụm trà lạnh, tiếp tục nói : “ Mấy ngày nay không gặp chú, có phải rất nhớ đúng không?”

Tôi theo bản năng gật đầu, sau đó lại liềm mạng lắc đầu.

“Nhóc vừa gật rồi lại lắc, rốt cuộc là nhớ hay không?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cúi đầu nhìn đôi dép cũ nát của mình. Chẳng biết vì sao, tôi bỗng sinh ra cảm giác chán ghét chính mình, thậm chí là căm thù tận xương tủy sự yếu đuối của bản thân.

Đặng Thiệu thở dài, nói : “ Tối hôm ấy chú nói nhiều như thế, nhóc có cho vào đầu câu nào không hả? Nếu đã nghe không vào, vậy chúng ta liền thử một chút đi?”

“Thử một chút?” Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn hần chằm chằm.

Nét mặt Đặng Thiệu như đang đùa cợt khiến tôi không thể không nghi ngờ lời hần nói. Có điều, trong nội tâm lại sinh ra một áp lực lớn ép buộc tôi phải tin, phải đáp ứng.

Mặc kệ là giả hay thật...

Đặng Thiệu thấy tôi gật đầu đáp ứng, cũng không cười nữa, ngược lại nghiêm túc nói : “ Sơ Lục...” Tôi thấp phận mong chờ lời tiếp theo của hần, nhưng hần lại chẳng nói, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Tôi bị hần coi như gà chip bông mà nghiên cứu, quần bách nói : “ Anh nhìn cái gì mà nhìn?”

(Hai bạn bắt đầu yêu đương rồi nên từ giờ xưng anh – em cho nó sến sẩm nhé, trừ những lúc hai bạn trêu nhau thì quay lại chú cháu còn bình thường vẫn là anh – em nha)

Đặng Thiệu thở dài , đứng lên giãn gân cốt, tiện tay đội mũ lên đầu, nói : “ Đi thôi, chúng ta về nhà nào”

“Về nhà?” Tôi đứng lên, vội vàng nói : “ Buổi chiều anh không đi làm à?”

Đặng Thiệu quay lại nhìn tôi, ánh mắt trời chói chang khiến tôi không thể nào thấy rõ nụ cười của hần, chỉ nghe hần nói : “ Em là đồ ngốc à, hôm nay là thứ sáu, chiều anh được nghỉ mà”

Không biết đã bao lâu rồi kể từ lần cuối tôi hạnh phúc như bây giờ, ngay cả đôi mắt cũng không giấu được sự vui sướng. Lúc này, ngoài trừ “vui vẻ”, tôi không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng . Thì ra mấy hôm nay tâm trạng nặng nề, như người mất hồn hóa ra đều là vì hần, vì hần từ chối. Cũng vì một câu “ Thử một chút” lại khiến tôi như được cứu về từ địa ngục, trở lại cuộc sống bình thường tươi sáng, rạng rỡ.

Tôi thích cách hần gọi tôi là đồ ngốc, tiện tay xoa loạn trên đầu. Tuy rằng sau đó kiểu tóc sẽ giống như ổ chim, nhưng trong lòng lại thấy thật ngọt ngào. Khóe miệng nhếch tới mang tai, tôi nghĩ... Có lẽ tôi đang trải qua sự kì diệu của mối tình đầu.

Tôi vừa kể chuyện hần là mối tình đầu của tôi, Đặng Thiệu cười ha ha đứng lên, nhòm tới nhòm lui nói : “ Nhóc con, em đúng là được voi đòi tiên, đáng tiếc em không phải mối tình đầu của anh.”

Đối với chuyện này tôi cực kì để ý, tuy là chẳng có vấn đề gì nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hối hận, giá mà gặp nhau sớm tí nữa, như vậy mối tình đầu của hần sẽ là tôi.

Đặng Thiệu nghe tôi nói thế, tỏ ra ghê tởm, không ngừng chọc tôi : “ Em đúng là phạm phu tục tử, thế kỉ bao nhiêu rồi còn muốn tranh giành làm mối tình đầu”

Tôi biết hần là cố ý nói vậy, thật ra trong lòng hần so với tôi còn cao hứng hơn.

Sắc trời ngả tối, chúng tôi bàn xem cơm chiều nên chuẩn bị món gì, đến tận cổng chợ rồi vẫn chẳng biết ăn món gì, tùy ý chọn vài ba thứ nấu qua loa. Trên đường trở về, Đặng Thiệu ngân nga một bài hát, tôi chưa từng nghe qua, dù sao cũng không biết nhiều hí khúc . Nhiều lúc thật nghi ngờ, rõ ràng cách nhau có 6 tuổi mà sao cứ như sống ở hai thời đại ấy.

(Hí khúc : Là các bài hát diễn viên hát trong khi diễn một vở kịch kịch. Thể loại này gần giống với tuồng của Việt Nam ta)

“Chờ một lát”

Đặng Thiệu dừng chân, hỏi : “ Sao thế?”

“Quần áo của anh còn ở tiệm giặt, chúng ta tiện đường thì qua lấy đi, không sợ quá hạn mất”

Đặng Thiệu gật đầu đi theo.

Tới tiệm giặt, vẫn là cậu học sinh ăn mặc theo một chạy ra đón tiếp, cậu ta nhận ra tôi, nói : “ Quý khách lại tới à?” Nói rồi lại nhìn lướt ra sau tôi.

Tôi đưa biên lai cho hắn, nói : “ Tôi tới thử quần áo”

Cậu học sinh bật cười khúc khích, nói : “ Quý khách hài hước quá, chúng tôi là tiệm giặt quần áo, nào phải hàng may hàng bán đâu mà thử, phải nói là tới lấy quần áo chứ ,haha”

(Bé nhà tôi từ nhà ra đến ngõ đi đâu cũng bị chửi ngu =)))

Cậu học sinh quay lại tìm quần áo, tôi quần bách đứng tại chỗ, xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Đặng Thiệu đột nhiên ghé sát tai tôi, nhỏ giọng nói : “ Cậu ấy mắng em ngốc đó” Nói xong, còn rất tận lực đổ thêm dầu vào lửa, cười hắc hắc.

Tôi bực bội đáp lễ : “ Anh mới ngốc”

Đặng Thiệu rất nhanh nháy mắt, cười đến bất diệp nhạc hồ.

(Bất diệp nhạc hồ : làm việc gì đó vui vẻ đến quên cả trời đất)

Thời điểm cậu học sinh trả lại quần áo , tôi không kịp nhìn đã cầm đồ chạy ào ra ngoài. Đặng Thiệu không theo kịp , mắt thấy tôi sắp lủi vào đám đông, bất đắc dĩ đành hét to : “ Anh đếm từ 1 đến 3, không đứng lại đừng trách , 1...2...”

Không cần đếm tới 3, tôi sớm ngoan ngoãn đứng yên đợi hắn.

Đặng Thiệu thở hổn hển đi tới, tức giận nói : “ Em điên rồi à, đang yên đang lành chạy như chó đuổi để làm gì? Em tính hại người yêu em một chết à?”

Tôi ngang bướng : “ Một chết anh mới tốt”

“Em nói xem, anh một thì em được lợi gì nào?” Đặng Thiệu hỏi

Tôi nghĩ nửa ngày, nói : “ Anh một chết rồi sẽ không có ai tranh giường với em nữa”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói : “ Được được, của em hết, giờ em vui lòng để cho chú già này một con đường sống đi” Đặng Thiệu đem túi đồ ăn đặt trên đất, đứng thẳng dậy, nói : “ Vả lại, chính em là người đồng ý ngủ chung đây nhé , có phải là...” Đặng Thiệu nhướng mày cợt nhả.

Đúng là.. nhóc con không thành thật Đặng bởi: admin

21. Chương 21

,Chương 21 : Cuộc chiến đâm lê

11200575_713711615404582_5514944014638414153_n

(Đâm lê : Mọi người có biết cái trò dùng cung tên bắn quả táo trên đầu hoặc dùng kiếm đâm lê không =))) Đại loại là sự giao thoa giữa “Kiếm” và lê, còn muốn hiểu thêm đọc là rõ =))))))

Trước kia mẹ từng nói, gia cảnh như nhà chúng tôi tốt nhất nên kiếm cô vợ nào môn đăng hộ đối một chút, sau này vợ chồng sống chung cũng bình đẳng. Những lời này khi ấy nói thì quá sớm nhưng lại rất có đạo lý. Nhớ hồi ấy ở làng tôi có một con nhỏ, mọi người hay gọi là nhỏ Ú, gia đình giàu nứt đổ đổ vách, quyền góp không biết bao nhiêu là tiền cho trường học khiến con nhỏ đó đi đâu cũng nghênh nghênh cái mặt ra điều tự hào lắm.

Cái này chắc gọi là chỗ cao không thắng hàn nhĩ, lắm tiền nhiều của thì sao chứ? Cả làng không một thằng đàn ông nào dám cưới nhỏ, không phải vì ngại gia thế nhà nhỏ mà vì con bé đó tính tình kiêu ngạo, chẳng được mấy thằng chịu nổi tính tình ấy.

(Chỗ cao không thắng hàn : Đại khái nghĩa là càng ở trên cao thì càng cô độc)

Tôi thường nói giỡn với mẹ, tương lai sẽ cưới một cô vợ giàu có lắm tiền tính tình thật tốt về phụng dưỡng cha mẹ. Giờ ngẫm lại mới thấy châm chọc làm sao, chẳng những không có cơ hội kén chọn, mà đến phụ nữ còn chẳng tán được, sắp tới khéo còn lòi về một anh đẹp trai to cao ngời ngời.

Tôi đem ý nghĩ của mình kể với Đặng Thiệu, hắn nằm đờ lên chần cười haha, thỉnh thoảng ngẩng đầu nháy mắt , tôi cảm tức quá : “ Anh đừng có dùng ánh mắt đó câu dẫn em”

Đặng Thiệu ngồi xếp bằng cạnh tôi, nhỏ giọng nói : “ Anh câu dẫn em khi nào hả? Chính mới là người khinh bạc anh”

Tôi không hiểu mô tê gì , lườm Đặng Thiệu chấy cả mặt : “ Em khinh bạc anh bao giờ?”

Đặng Thiệu cười ha hả : “ Nhóc con *** tặc muốn bị anh vạch trần sao?” Đặng Thiệu với tay cầm cái quần lót bữa trước hắn thay ra, đưa lại gần mặt tôi, cười : “ Thử du cùng quần lót của anh già này rất sướng đúng không?”

Tôi luống cuống chân tay, cái loại chuyện này lộ ra sau này tôi còn biết sống thế nào đây. Cách duy nhất bây giờ là mạnh miệng chống chế, chết không thừa nhận.

“Em không có làm”

Đặng Thiệu cũng không thèm đôi co, lột trái lột phải cái quần vài lần, vu vơ nói : “ Anh nhớ lúc mới bỏ ra, quần mới mục có một ngày mà sao giờ lại lòi ra cái mẩy cái nhầy nhầy thế này? Đừng bảo là nước mũi nhá?” Đặng Thiệu lé mắt nhìn tôi.

Tôi sững sờ, vội vàng nói : “ Đúng rồi, nước mũi đấy. Hôm đó em bị cảm, nửa đêm tìm không thấy khăn giấy, tiện tay túm được thì lau luôn. Ngại quá, trí nhớ em kém quên bống mất không giặt sạch cho anh, để anh hiểu lầm” Cảnh này chính xác gọi là có tật giật mình đây, tôi ra sức bao biện mà không hay tự mình giấu đầu hở đuôi mất rồi.

Đặng Thiệu ý vị thâm trường gật gật đầu, hình như nghĩ tới gì đó, nói : “Ồ với em bao lâu, có bao giờ thấy em mua khăn giấy đâu? Chẳng lẽ bình thường không có quần lót thì dùng giấy báo lau mũi à?”

Cái kiểu người nói chuyện giả vờ giả vịt, thả bẫy chờ người khác sập hố này... rất không có lương tâm.

“Dĩ nhiên là tận dụng giấy báo rồi, đi WC cũng cần mà”

Đặng Thiệu tặc lưỡi, cầm quần lót lắc lắc trong không trung, cười : “ Nhóc con, em cũng lắm nước mũi thật đấy”

Lúc này mà dưới đất mọc ra cái lỗ cho tôi chui vào thì tốt, phần hạn đứng lên ôm theo chậu nước, tôi lẩn mất : “ Em đi tắm”

Ra khỏi cửa vẫn còn nghe được tiếng Đặng Thiệu cười như bắt được của, chắc giờ hắn coi tôi là biến thái luôn rồi, nhưng mà.... Lúc ấy quả thật người ta không kìm được mà.

Trong lúc tắm rửa, tôi tận lực rặn cái chuyện xấu hổ kia ra ném sau đầu, cởi truồng đứng trước gương, tôi gầy gầy lông mi. Hình ảnh phản chiếu trong gương cũng đang gầy lông mi theo. Khách quan mà nói, tôi lớn lên không xấu tí nào, mắt hơi nhỏ một tí nhưng rất hút hồn. Không phải người ta hay nói : “ Mắt to lung linh, mắt nhỏ mê hồn, mắt vừa câu dẫn” sao.

Được rồi, tôi thừa nhận câu này tự tôi chế ra. Dù sao thì đôi mắt cũng là bộ phận tôi tự hào nhất trên mặt mình.

Đang bận thưởng thức đôi mắt động lòng người của mình, cửa phòng tắm bỗng vang lên.

“Ai đấy?” Tôi cảnh giác hỏi.

Đặng Thiệu cố nén cười : “ Ngốc, mở cửa ra cho anh”

Tôi áp tai vào cửa phòng tắm, cẩn thận hỏi : “ Anh tính làm gì?”

“Làm gì? Dĩ nhiên là làm em” Đặng Thiệu là loại người thích đùa cợt, bất kể lời gì từ miệng hắn phun ra đều mang theo hơi thở mờ ám.

Tôi lạnh lùng đáp lại : “Chờ ông đây rửa mông xong đã”

“Chờ không nổi, anh sắp bùng nổ luôn rồi, củ khoai lang sống sắp nổ thành khoai lang nướng vừa nóng vừa cứng rồi này” Đặng Thiệu lại phát ngôn bậy bạ.

Để tránh ảnh hưởng đến hàng xóm xung quanh, tôi đành mở cửa. Cửa vừa mở, Đặng Thiệu luôn lách chui tọt vào trong, cả người mặc độc cái quần sịp mà dám không không đi khắp hành lang.

“Sao anh mặc mỗi sịp thế này, không sợ bị người khác thấy à?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Đặng Thiệu không cho là đúng, xoay người cởi nốt quần sịp, cười nói : “ Giờ này mọi người ngủ hết rồi, còn ai rảnh rỗi ra xem anh múa thoát y đâu.”

“Nhưng mà....” Tôi nuốt nước miếng, tiếp tục nói : “ Nhưng hành lang ở đây có gắn máy theo dõi đó, nhớ bị tung lên Internet thì anh tha hồ làm người nổi tiếng”

“Anh có mặc quần sịp mà, tung cái mông ”

Tôi xoay người, cười phớt lờ : “ Bảo sao người ta gọi anh là quản lí lưu manh, em thấy đúng quá còn gì nữa, vừa *** dê vừa dê tiện”

Đặng Thiệu đứng dưới vòi hoa sen để mặc nước xối vào lưng : “ Đệt, nếu anh mà là lưu manh thật thì chỗ này sớm đã cứng rồi, hay là....” Nói rồi, Đặng Thiệu xoay người ép chặt tôi vào góc tường, tôi hoảng sợ hỏi : “ Anh định làm gì?”

Đặng Thiệu cười meo meo nhìn chăm chăm, cố ý liếm mép như là thèm thường lắm : “ Còn có thể làm gì? Dĩ nhiên là làm lưu manh đùa giỡn em”

Thật ra mà nói ngay từ lúc Đặng Thiệu nhào tới, tôi sớm đã có phản ứng rồi, chỗ phía dưới ngạnh lên thành gậy sắt nóng bỏng, ngẫu nhiên ngọ nguậy một chút thẳng nhỏ đã lọt giữa hai chân Đặng Thiệu.

Đặng Thiệu cúi đầu nhìn hạ thể hai người, cười nói : “ Đồ ngốc, em tính chơi đâm lê cùng anh à?”

“Đâm lê là cái gì cơ?” Tôi hỏi.

Đặng Thiệu chỉ xuống hạ thể vì khoảng cách gần mà đụng nhau càn cạch của hai đũa, nói : “ Tự em nhìn đi”

Đến giờ mà còn không hiểu họa chẳng là thằng ngu, giữa hai chân chòi ra một cái gậy chen vào, hai cái thì nhau đấu đá.

“Anh... anh .. đừng bảo là định... thật nha?” Tôi lắp bắp hỏi Đặng Thiệu, hắn trừng mắt nhìn tôi, nhỏ giọng nói : “ Đương nhiên là thật... mới là lạ” Nói xong, Đặng Thiệu rời khỏi người tôi, đứng dưới vòi hoa sen tẩy rửa.

Tôi thở phào một hơi, khẽ hỏi : “ Anh không sợ bị ghen chết à?”

Đặng Thiệu nhắm mắt kìm nén, tắm rửa xong xuôi mới quay lại, nói : “ Cho dù ghen chết anh cũng không nở tàn phá đóa hoa cúc của tổ quốc, hiểu chưa?”

Tôi cam chịu gật đầu, nói cũng có lý.

Vì thế, hai người chúng tôi yên ổn tắm giặt xong xuôi. Lúc rời phòng, mỗi người mặc một cái quần sịp. Được cái quần của tôi là dạng quần cộc nên so ra với kẻ nào đó chơi hàng tam giác thì còn kín đáo chán. Đặng Thiệu xấu hổ túm tôi chắn trước ngực, nhỏ giọng nói : “ Che cho anh đi, nhớ ai thấy thì sao”

(Nửa đêm hai thằng mặc sịp nhong nhong ngoài hành lang, biến thái vồn =))))

Cơ hội trả thù tới rồi, tôi quay người lại, cười nói : “ Chẳng phải anh nói không sợ bị người ta nhìn sao? Vả lại, giờ là nửa đêm rồi còn ai rảnh rỗi ra đây ngắm ông chú già này chứ”

Đặng Thiệu nhăn mặt, mạnh mẽ túm tôi lại ôm trước ngực, nói : “ Đừng nghịch nữa, nhờ người ta thấy thì xấu hổ lắm”

Vì thế tôi bất đắc dĩ trở thành ô dù cho hắn, hắn một bước tôi một bước, đi được một đoạn, thằng em e ấp nấp trong quần của đồng chí Đặng Thiệu ép sát vào hông tôi, rồi cuộc bùng nổ, hiên ngang mà cương. Hắn cầu nhàu : “ Sớm đã bảo em chỉ giỏi câu dẫn anh mà, giờ thì hay rồi”

“Cho anh chết, đáng đời lắm, tự anh cương chứ ai ép”

Đặng Thiệu nhỏ giọng nói : “ Vô nghĩa, bị đụng chạm thằng nào không cương có gọi là đàn ông không? Không khỏe mạnh sinh lực dồi dào thì em sẽ thích anh chắc?”

Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu hăng say, mới đi đến góc rẽ thì gặp ngay bà chủ cho thuê xách theo mấy túi rác, thấy tôi và Đặng Thiệu thì cười hiền : “ Đi tắm đấy à?”

Tôi gật đầu : “ Vâng, bọn em vừa tắm xong” Nói xong, không chờ Đặng Thiệu kịp phản ứng, tôi chui thoát khỏi tay hắn, lần còn nhanh hơn đà điều, để lại Đặng Thiệu mặc sịp tam giác đứng một đống tại chỗ.

Xem ra Đặng Thiệu bị dọa luôn rồi, không khí ban đêm lạnh lẽo tịch mịch, giữa lối đi một anh đẹp trai mặc độc cái quần lót, bà chủ nhà e là sắc mắ cũng không tốt đẹp nổi.

Bà chủ nhà ho khan vài tiếng, nói : “ Cậu về phòng đi, khéo bị cảm” Nói xong, bà chủ ôm bịch rác dùng vận tốc của đà điều chạy mất dạng.

Tôi sợ Đặng Thiệu tức giận, vội vàng chạy về chui tọt vào ổ chăn không dám hé răng.

(Ai bảo chơi ngu =))))))

Tôi nín thở lắng nghe nhất cử nhất động của hắn, Đặng Thiệu khóa kỹ cửa, chặn mọi đường trốn của tôi. Bấy giờ, lòng tôi quặn cả lại, trái tim đập bang bang như muốn phá nát ***g ngực, tôi hứng chịu sự tra tấn trong im lặng . Đặng Thiệu ngồi lên lưng tôi, bẻ ngược hai tay tôi về sau, mặt như hung thần nhìn tôi chằm chằm. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

Chương 22 : Anh, em biết lỗi rồi.

dfec34d7d63f6b5e40ca9b39562381fa

Các cụ có câu : “ Trời làm bậy không thể tha, tự mình làm bậy càng không thể sống”. Giờ này khắc này, tôi bị trói chặt đặt trên đất, cổ thể nào cũng không giẫy dựa nổi, không làm sao thoát khỏi gọng kìm của Đặng Thiệu. Thật ra thì... bị đè thế này cũng không tệ lắm, giẫy mạnh quá thấy cũng tiếc.

Có lẽ bộ dạng tôi lúc này tức cười muốn chết, hai tay trói đằng sau, hai chân bị nâng lên cao, trông thể nào cũng thấy giống lợn bị buộc đem đi thịt. Tôi cắn chặt răng vặn vẹo một hồi, thật sự mệt đến không còn sức nữa, cọ cọ vào ai đó, nói : “ Anh định làm gì hả? Em mệt sắp chết rồi”

Đặng Thiệu lột chăn trên người tôi xuống, tay lần mò xuống cặp hông tròn,... hung hăng đánh cái bốp. Tiếng da thịt chạm nhau vang thấu trời xanh, tôi thét một tiếng đau đớn, nói : “ Đau chết em rồi, anh buông ra ngay”

Đặng Thiệu cười nói : “Chúng ta vừa mới bắt đầu, mới đau một chút em đã chịu không nổi, vậy sau này đau hơn thì làm sao đây?” Đặng Thiệu cười tà, ngón tay lướt qua hông , nhân lúc tôi lơ là néo mạnh một cái. Cảm giác đau đớn đập thẳng vào đại não, tôi nhìn không hết lớn, mắng : “ Đặng Thiệu, tôi tha cả nhà anh, anh mau buông tôi ra, bằng không tôi với anh liều mạng”

(Thao : =)))) Thôi chả giải thích nữa =))))

“Liều mạng?” Đặng Thiệu cười hì hì “Nhóc con, không cần em cố gắng vậy đâu, anh chỉ muốn dạy dỗ em một chút, nếu không phạt sau này em chọc giận anh nữa thì sao”

“Thối lắm” Tôi gần như hét lên, bộ mặt dữ tợn lườm cháy mặt Đặng Thiệu, hắn cười ha hả ngồi xuống cạnh tôi, nói : “ Em học mắng chửi người khác từ bao giờ hả? Xem ra hôm nay anh phải thay thầy giáo dạy dỗ lại em mới được”

“Anh thối vừa thôi, thầy giáo nào dám trừng phạt thể xác học sinh thế này”

Đặng Thiệu không thêm đôi co, lật người tôi lại nằm đè lên đùi hắn. Tôi càng ra sức giãy dụa lại càng chọc giận hắn, hung hăng đánh mạnh vào mông , nói : “ Biết điều thì ngoan ngoãn một chút, bằng không hôm nay người chịu thiệt là em đấy”

“ Anh đây người ta gọi là dùng hình phạt riêng đó” Tôi gào thét.

Đặng Thiệu bật cười khúc khích, nháy mắt : “ Anh cũng đâu phải mama tổng quản trong cung cấm, áp dụng hình phạt riêng một chút cũng có sao. Mà yên tâm đi, cùng lắm cũng chỉ đánh mông vài cái thôi, sẽ không ghim đinh vào tay chân. Em đau, anh cũng đau mà”

“Anh còn định đánh vài cái? Anh là đồ vương bát đản, chờ đấy cho tôi, tôi mà thoát được ra, tôi giết anh” Tôi gần như nóng cháy bugar, nói năng lộn xộn không ra trật tự nữa rồi.

Đặng Thiệu chặc lưỡi, không hài lòng nói : “ Vẫn không chịu nghe lời, xem ra hôm nay phải trừng phạt em một trận ra hồn”

Không đợi tôi phản ứng, hắn trực tiếp tụt luôn quần đùi trên người tôi xuống đùi, hung hăng vỗ mông. Tôi theo bản năng la hét kêu đau , giống như trận đòn nhớ đời lúc còn nhỏ.

Chuyện xảy ra vào khoảng thời gian nghỉ hè, thầy giáo đưa rất nhiều bài tập hè, quả thật không khác gì gong xích chèn ép lũ học sinh chỉ chờ xổ ***g tự do vậy vùng như chúng tôi. Hai tháng qua đi, nửa bài tôi cũng chưa làm. Mãi đến gần ngày khai giảng, cha đột nhiên kiểm tra vở bài tập hè, tôi nhẩn nha tìm cách thoái thác. Cha thấy có điều gì đó đáng ngờ, tức phờ râu , hai mắt trợn trừng lườm tôi. Vì để tránh bản thân sợ quá tè ra quần, tôi bất đắc dĩ đành lôi vở bài tập ra.

Cha cầm quyển “vở sạch chữ đẹp” từ trang đầu đến trang cuối trắng bóc của tôi, nhất thời nổi trận lôi đình, ấn tôi lên phản đánh cho đến khóc cũng không ra hơi, suốt một tuần không xuống nổi giường. Chuyện này chắc cũng tạm coi là bóng ma tuổi thơ của tôi.

Đặng Thiệu đánh luôn tay, tôi đau đến nhe răng há miệng, cuối cùng buộc phải đầu hàng : “ Anh, em sai rồi, anh tha em đi, về sau em không dám... nữa” . Tiếng nói lúc này như hòa vào tiếng khóc nghẹn ngào, thực ra không phải vì mông đau mà khóc, cơ bản là... tiếp xúc với hắn gần quá, thẳng nhỏ phía dưới không nghe lời , cương một cục to đùng mất rồi.

Đặng Thiệu cũng cảm giác được biến hóa cơ thể tôi, cười nói : “Nhóc con, em biến thái thật đấy. Càng đau càng thích phải không?Xem ra sau này muốn hầu hạ em cũng khó đấy” Đặng Thiệu chớp mắt hạ lưu.

“Em... em không cần hầu hạ... Tự em...” Đặng Thiệu không cho tôi nói hết lời, mạnh mẽ vỗ thêm cái nữa vào mông. Tôi đáng thương nói : “ Anh, em biết sai rồi”

“Sai ở đâu?”

Tôi nghẹn khóc, hít hít cái mũi, nói : “ Em không nên câu dẫn anh, cũng không được làm anh mất mặt trước người ngoài, em biết sai rồi mà, tha cho em đi”

Đặng Thiệu gật đầu , nói : “ Biết vậy là tốt, lần sau nhớ kĩ một chút. Nhưng anh tức giận vì chuyện khác, em còn chưa nhận ra anh còn phạt tiếp” Đặng Thiệu làm bộ giơ tay lên, không đợi hắn đánh xuống, tôi đã quát âm lên : “ Đặng Thiệu, anh đồ vương bát đản, nói không giữ lời, em đã nhận sai rồi anh còn không thả”

Ý cười trên môi hắn càng sâu, nói : “ Nhóc con xem chừng vẫn không biết mình sai ở đâu, chúng ta tiếp tục chơi vậy” Đặng Thiệu hất tôi khỏi đùi, tôi phịch một cái quỳ rạp trên đất.

“Đặng Thiệu, iem không để yên cho anh đâu”

(Bình thường khi tức giận em nó mới dùng tiếng địa phương, giống như Đinh Đại Bằng hồi trước, lúc nóng máu mới dùng “iem”)

Đặng Thiệu không để ý tôi gào thét, đứng lên kéo dây lưng từ cặp quần, nắm trong tay quật vào không khí.

Lòng tôi thăm kêu không ổn , ra sức cuộn tròn mình lại tìm chỗ mà trốn nhưng sàn nhà lạnh băng bằng phẳng biết tìm ra chỗ nào đây? Tôi nơm nớp lo sợ nói : “ Anh, anh định dùng cái đó đánh em? Khẩu vị nặng quá rồi đây”

Đặng Thiệu đánh giá dây lưng một hồi, cười nói : “ Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn nhận sai đi”

“Nhận sai, nhận sai, em biết sai rồi, từ nay em không dám đùa giỡn anh nữa, như vậy còn chưa được sao?” Tôi có cảm giác khóe không ra nước mắt, Đặng Thiệu bây giờ bỗng trở nên thật xa lạ, hẳn không phải người thích nói đùa như mọi khi, luôn dịu dàng mà chọc tôi là cậu ngốc nữa.

Tôi thật sự rất sợ, sợ Đặng Thiệu đột nhiên biến thành ác ma, đem tôi đánh chết trong căn phòng không chút ánh sáng này. Đặng Thiệu tựa hồ nhận ra tôi không ổn, vội vàng ném dây lưng trong tay đi, ngồi xổm xuống nói : “ Sao thế? Anh hù dọa chút để sau này em nghe lời hơn thôi mà”

Đặng Thiệu ôm tôi từ trên đất đặt lên đùi, nhỏ giọng nói : “ Anh đùa với em chút thôi mà, sao lại sợ hãi đến mức này ?” Đặng Thiệu nháy mắt, nụ cười khiến má lúm đồng tiền bên miệng hẳn càng sâu.

Đặng Thiệu quen thuộc đã trở lại, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, má lúm đồng tiền in sâu trên má, biểu hiện thiên biến vạn hóa, hình ảnh thân thuộc kích thích mạnh mẽ tới tuyền lệ. Tôi mở rộng miệng, oa một tiếng khóc nức nở, vừa khóc vừa mắng : “ Anh đồ vương bát đần, làm em sợ muốn chết, em còn tưởng.. tưởng anh định đánh chết em”

Đặng Thiệu xem chừng chưa từng gặp qua loại tình huống thế này, bối rối nói : “ Sao vẫn khóc thế này? Là lỗi của anh được chưa, về sau không đánh em nữa, thế được chưa? Nào nào, lại đây cười một cái cho anh xem nào” Đại khái hẳn chẳng có mấy kinh nghiệm dỗ dành người khác, gượng gạo an ủi được vài câu rồi im luôn. Tôi bất đắc dĩ nức nở nói : “ Anh giả vờ làm người tốt ít thôi, lúc nãy đánh em đã cả tay sao không thấy nhận lỗi ?”

“Đệt, nhóc con em đúng là không biết điều, cũng được, vậy từ nay anh không để ý đến em nữa” Đặng Thiệu thất vọng nhìn tôi một cái, làm bộ không quan tâm thả tôi từ trên đùi xuống.

“Anh...” Tôi nhẹ nhàng gọi.

Đặng Thiệu nhăn mặt : “ Sao?”

Tôi hít hít cái mũi, đem nước mắt nuốt vào trong, nói : “ Anh, iem sai rồi. Về sau.. về sau sẽ không dám... chúng ta...” Rụt rè nhìn Đặng Thiệu một cái, thấy hẳn không có vẻ gì là mất kiên nhẫn mới dám nói tiếp : “ Chúng ta... có thể tiếp tục không?”

“Biết sai rồi?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi gật gật đầu, nói : “ Em biết sai rồi, về sau không dám trêu.. trêu anh nữa”

Đặng Thiệu nhìn tôi cười, vươn tay chạm lưng tôi, kinh ngạc nói : “ Bắt nạt em một chút sao ra nhiều mồ hôi thế này. Lại đây, anh mang em đi tắm”

Đặng Thiệu nắm tay kéo tôi đi tắm. Tôi thăm nghĩ... chắc anh ấy sẽ không tức giận lần nữa đâu nhỉ, vẫn sẽ tiếp tục để ý đến tôi, lại càng không có ý định chấm dứt mối quan hệ này.

Bối đêm qua bị quần cho mệt lả, tôi đặt lưng liền ngủ không vấy tai. Lúc tỉnh lại đã thấy nằm gọn trong ***g ngực hẳn, Đặng Thiệu thấy tôi tỉnh, híp mắt nói : “ Dậy rồi sao? Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi”

“Xuất phát? Đi đâu?” Tôi ngơ ngác hỏi.

Đặng Thiệu ngáp một cái, vươn vai xoay người xuống giường : “ Hôm nay là cuối tuần, chúng ta đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi”

“Công viên trò chơi? Em cũng chưa từng đi”

Đặng Thiệu cười nói : “ Chưa đi thì càng tốt, coi như mang hai đứa nhóc đi chơi”

“Vé có đắt lắm không?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu suy nghĩ trong chốc lát, nói : “ Cũng bình thường , có 180 đồng một người thôi”

“180 đồng còn không đắt?” Tôi kinh ngạc.

Đặng Thiệu gãi gãi lỗ tai, nhíu mày nói : “ Thì cũng coi là đắt, dù sao cũng đâu phải dùng tiền em, em tiếc tiền làm gì hả? Nếu em cảm thấy tiếc...” Đặng Thiệu cười gian, khước miệng nhếch lên : “ Buổi tối về lấy thân gán nợ là được, thế nào?”

Tôi ho khan vài tiếng, nói : “ Gán nợ cái rắm, ông đây có tiền, đưa anh luôn” Nói xong, tôi cúi người lật ván giường lấy ra 5000 đồng mang ra.

Tôi thổi bay bụi dính bên trên, rút ra vài tờ đưa cho hắn.

Đặng Thiệu bĩu môi, nói : “ Nhóc con, hóa ra em còn có quỹ đen, thế mà trước giờ toàn giả nghèo giả khổ thôi”

Tôi lườm Đặng Thiệu, tức giận nói : “ Cái gì gọi là giả nghèo giả khổ, tôi túng quần thật chứ bộ. Tiền này là cả nhà cả cửa bố mẹ em tích cóp được đó, dùng hết là chẳng còn gì đâu” Nói xong liền thở dài, chẳng biết đưa hết chỗ tiền dành dụm bao nhiêu năm cho tôi, bố mẹ ở nhà sống thế nào đây.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Tiền em giữ lại đi, anh không dùng tiền em đâu” Đặng Thiệu ngồi dậy, nói : “ À, phòng này của em bao giờ hết kỳ hạn?”

Tôi tư tưởng chậm chạp chả hiểu mô tê gì, ngờ nghệch đáp : “ Tầm cuối tháng này”

Đặng Thiệu gật đầu : “ Vậy đi luôn, đợi cho hết kì hạn đừng ở đây nữa, đi theo anh đi”

“Về nhà anh á?” Tôi há mồm kinh ngạc.

Đặng Thiệu một bên mặc quần áo, một bên gật đầu thản nhiên : “Ừ, bằng không còn đi đâu ?” Nói xong còn không quên liếc tôi một cái.

“Nhưng mà...” Tôi lí nhí nói : “ Mẹ anh... bác...”

“Anh đưa em tới chỗ người quen ở tạm. Chứ đừng cái mang em về nhà, mẹ anh chắc chắn sẽ nghi ngờ”

“Nghi ngờ? Nghi ngờ chuyện gì?”

Đặng Thiệu cười khỏ, nói : “ Nghi đầu óc anh có vấn đề, đi lôi một đứa nhóc ở dơ ăn lăm về nhà”

“Anh mới ở dơ” Tôi cầm tất trên mặt sàn ném về phía hắn, Đặng Thiệu lạnh tay lẹ mắt bắt được, cười : “ Vũ khí sinh học hạng nặng cỡ này không ném tùy tiện được đâu, dễ chết người lắm đó”

Tôi bỗng cảm thấy yêu cuộc sống thế này. Mỗi sáng cùng nhau đấu võ mồm, tối trước khi ngủ lại đánh nhau vài cái. Lúc nào nhàm chán không có việc gì làm có thể vì đối phương mà nấu canh đậu đỏ. Viễn cảnh tương lai hạnh phúc như vậy , kì diệu thay lại do chính người tôi yêu thương dâng tặng, chỉ cần tôi cố gắng bước tới là có thể chạm tới. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

Chương 23 : Mặt dày

Pixiv ID 45935416

Thực tế đã chứng minh, muốn hiểu được Đặng Thiệu còn khó hơn lên trời. Chưa biết tương lai thế nào, chỉ cần nói hiện tại, muốn thả một cái rắm cũng phải tìm chỗ kín mà thả. Lỡ mà làm hắn phật lòng, tôi ăn đủ cho coi.

Tôi từng hoài nghi có khi nào Đặng Thiệu thuộc loại đàn ông thuần chủ nhân không nhỉ, lại còn thuộc khuynh hướng mê ngược đãi nữa. Nhưng nhìn bề ngoài thế nào cũng ra đàn ông 31 hào hoa phong nhã, hành động cử chỉ đều lịch thiệp, mị lực vô cùng.

(Tức là em nó nghi ngờ anh có khuynh hướng chơi SM, dạng boss và slave đó =)))

Vận vật trên thế gian đều tuân theo quy luật tự nhiên mà sinh tồn, con người cũng thế, chẳng ai thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh. Có nhiều người không tin vào số mệnh, họ đứng trên phương diện khoa học mà nhìn cuộc đời. Cái này cũng không sai, mỗi người một ý kiến, không ai giống ai, kẻ tin thì vẫn tin thôi.

Huống chi tôi là người rất tin vào số mệnh, một số người thân quen hay chê cười nói tôi mê tín, thời đại nào rồi còn tin vào ba cái thứ vận mệnh vớ vẩn.

Chưa kể, làng tôi ngày xưa có một ông thầy bói, lần đầu tiên gặp tôi đã nói thẳng bé này là để mổ. Tôi hoảng sợ, nhớ mẹ từng nói lúc mang thai tôi vì thai quá to, nếu đẻ thường sẽ rất nguy hiểm nên gia đình buộc phải chọn đẻ mổ. Tôi bèn hỏi ông ta làm sao biết, ông chỉ rung đùi đắc ý nói : “ Thiên cơ bất khả lộ” . Kể từ đó trở đi, tôi liền tin trên đời có thần linh, chỉ cần thành tâm thần linh ắt sẽ phù hộ cho chúng ta.

Hiện tại tôi chỉ có hai nguyện vọng.

Thứ nhất, xin phù hộ để tôi kiếm được thật nhiều tiền.

Thứ hai, xin phù hộ cho tôi và Đặng Thiệu mãi mãi không tách rời.

Trước khi đi, Đặng Thiệu nói hôm nay trời nóng, mặc mát mẻ một chút nếu không sẽ nổi rôm mẩn. Đặng Thiệu nói năng uyển chuyển khéo léo, cũng coi như cho tôi bậc thang, đi hay không tùy tôi lựa chọn. Tôi kéo kéo quần áo trên người, nói : “ Em có mỗi bộ quần áo này thôi”

Đặng Thiệu nhìn chằm chằm bao hành lí đặt góc phòng, hỏi : “ Thế ở đó có gì?”

“Mang một cái chăn mùa đông với một bộ quần áo dài” Tôi hổ thẹn liếc túi hành lí, tiếp tục nói : “ Hay là anh đi thôi, em ở nhà vậy”

Đặng Thiệu không thêm nghe, cúi đầu lục bao hành lí , nhìn lướt qua vài tờ nhân dân tệ bên trong, nói : “ Thời gian còn sớm, trước tiên chúng mình đi đón Tròn Tròn sau đó đi mua cho em một bộ quần áo, được không?”

(Nhân dân tệ : Đơn vị tiền của Trung Quốc)

Tôi vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn mặt Đặng Thiệu... thôi đồng ý cho rồi.

Thực ra tôi ngại nhất là phải đi mua quần áo, nói thế nào nhỉ? Chủ yếu là vì diện mạo lẩn dáng người tôi rất bình thường, mua quần áo một một tí mặc lên người trông chẳng ra cái thể thống gì. Mua đơn giản một tí thì khác gì bộ đang mặc đâu. Lần này coi bộ làm khó Đặng Thiệu quá rồi.

Đi liên tiếp vài cửa hàng, Đặng Thiệu hoàn toàn bị tôi đánh bại. Tròn Tròn bên cạnh rầu rĩ : “ Chú hai, bao giờ chúng ta đi công viên trò chơi? Tròn Tròn vội lắm rồi”

Đặng Thiệu cúi thấp người đối diện bé con, cười nói : “ Tròn Tròn đợi một chút, chờ chú Lục mua xong quần áo thì chúng ta đi được không?”

Tròn Tròn bĩu cái môi nhỏ nhắn, rất không tình nguyện liếc tôi, giận dỗi nói : “ Nhưng mà... Nhưng mà còn mất bao lâu nữa? Chú Lục cái này cũng chê, cái kia cũng không chịu, so với Tròn Tròn còn khó tính hơn nữa”

Tôi lần đầu tiên bị bé con ghét bỏ, hổ thẹn nhìn loạn một hồi, ho khan vài tiếng nói : “ Nếu không thì bỏ đi, Tròn Tròn không đợi nổi rồi”

Đặng Thiệu không cho là đúng, cười nói : “ Không được, vất vả lắm mới có dịp ra ngoài, mua bằng được thì thôi”

Vậy là một nhà ba người lại tiếp tục dạo phố, hễ cứ nhìn thấy bộ đồ nào đẹp lại vào thử. Nói cái gì mà người đẹp vì lụa chứ, mặc đồ đẹp lên người không thấy soái ca thêm tí nào, chỉ thấy kinh dị thôi.

Cuối cùng tôi lựa chọn bỏ cuộc, suy sụp ngồi xổm ven đường, nản lòng nói : “ Không mua nữa, mua quần áo còn khổ hơn mổ lợn”Tôi uống nước xong tùy tiện vứt luôn chai xuống đường.

Đặng Thiệu thả Tròn Tròn xuống, ngồi xuống cạnh tôi : “ Bảo sao Bắc Kinh lắm rác thế này, đến cả thể hệ trẻ như em còn không có ý thức” Nói xong, Đặng Thiệu vỗ mông Tròn Tròn, nói : “ Nhóc con, cầm lấy chai này đem vứt thùng rác bên kia đi”

Tròn Tròn cao hứng gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời lắc lư chạy đi.

Tôi sầm mặt, nói : “ Ở làng em thích vứt đâu thì cứ vứt, ai như người thành thị các anh già mồm cãi láo, chỉ biết giảng đạo thôi”

Đặng Thiệu bĩu môi, nói : “ Đệt, già mồm thì già mồm, nào, chúng ta tiếp tục đi xem quần áo, nếu không không kịp đi chơi mất”

Không thèm ngẩng đầu, tôi tội nghiệp nói: “ Không mua, xem tới xem lui cũng không tìm được thứ gì hợp” Tôi kéo tay áo, tiếp tục nói : “ Không phải quá to thì là quá bé, không phải quá mỏng thì là quá tục tũ, em hỏi anh mua cái gì bây giờ?”

Xem chừng Đặng Thiệu chưa từng thấy tôi nói nhanh như vậy, trong phút chốc không biết phản ứng thế nào, mặt cứ nghếch ra. Vừa lúc Tròn Tròn chạy về, chỉ vào cửa hàng bán hoa cách đó không xa : “ Chú hai, Tròn Tròn thích hoa kia, chú mua cho Tròn Tròn được không?”

Tròn Tròn lôi kéo Đặng Thiệu tới cửa hàng bán hoa, tôi chỉ có thể đứng dẫy phui mông rồi chạy theo.

“ Chú hai, hoa này nè, đẹp quá đi. Chú mua cho Tròn Tròn được không?” Tròn Tròn chỉ vào bông hoa trong cửa hàng, nói.

“Bà chủ, hoa xấu hổ (*) này giá bao nhiêu?”

Cô chủ cửa hàng đang đùa nghịch với cây hoa nghe thấy thế, chạy ra cười tươi tắn, chỉ vào cây hoa xấu hổ, nói : “ Anh định trồng một cây sao?”

Đặng Thiệu vuốt ve đầu Tròn Tròn nói : “ Không phải, mua cho cô nhóc này”

Cô gái cười, cúi người đối diện Tròn Tròn, nhéo khê lên mặt bé con : “ Cây xấu hổ này không thể cho em nghịch được rồi”

“Sao lại không ạ?” Tròn Tròn ngạc nhiên hỏi.

“ Bởi vì hoa này có độc, nhỡ làm bàn tay bé bé xinh xinh này bị thương thì sao?”

Tròn Tròn tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, gặp chuyện không vừa lòng cũng không khóc không quấy, im lặng gật gật đầu, nói : “ Vậy Tròn Tròn không mua cây xấu hổ nữa”

“Tròn Tròn ngoan quá” Cô gái khen.

Tôi thấy họ càng nói càng hăng, nhân cơ hội ngồi xổm bên cây xấu hổ, cẩn thận quan sát. Hồi còn ở làng tôi từng nghe giai thoại cây xấu hổ, gắn liền với một chuyện tình buồn. Tôi chạm khê vào nhụy hoa tím tím, chợt lại chợt , sao chẳng có gì thay đổi?

Đang lúc tôi buồn bực không hiểu, Đặng Thiệu đi tới, cười nói : “ Nghiên cứu cái gì đó?”

Tôi không cam lòng hừ một tiếng, nói : “ Nghe bảo cây xấu hổ này chạm vào một cái sẽ thay đổi màu, sao em chợt nửa ngày vẫn thế?”

Đặng Thiệu có chút đăm chiêu ngẫm nghĩ một hồi, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cố nén cười , nói : “ Gặp phải người da mặt dày nên hoa cũng không thêm thẹn thùng luôn”

Hừ, đây rõ ràng là giễu cợt cực điểm, tôi vuốt ve bông hoa, nói : “ Em mặt dày thì sao? Anh có giỏi thì cắn thử xem”

Đặng Thiệu nhìn quanh bốn phía, thấy Tròn Tròn cùng chủ tiệm đi xem hoa vui quên trời đất, lúc này mới tiến gần mặt tôi, há mồm cắn một ngụm lên cổ.

Cảm giác đau đớn làm tôi lùi lại vài bước, che lấy cổ nói : “ Anh cần thật đấy à?”

Đặng Thiệu chặc lưỡi, biểu hiện như thèm thuồng lắm, nói : “ Em đã nói anh nào dám không vâng lời”

Không ngờ một câu đơn giản như vậy lại làm cho con người ta hưng phấn đến vậy, hơn nữa còn là hưng phấn tới cực điểm. Tôi kìm lại trái tim loạn nhịp, chạy đến cạnh Tròn Tròn trốn tránh một hồi : “ Tròn Tròn, có thích thứ gì không? Chú Lục mua cho con”

“Thật không ạ?” Đôi mắt Tròn Tròn trong veo như mặt nước mùa thu chăm chú nhìn tôi.

Tôi trịnh trọng gật đầu, nói : “ Chú Lục mang tiền mà, thích cái gì nói với chú, chú mua cho con”

Tròn Tròn vui vẻ đứng tại chỗ chỉ vào mấy bông hoa hồng, nói : “ Ba tháng trước ba ba mua tặng mama hoa này, Tròn Tròn cũng muốn”

Tôi không kịp nghĩ nhiều, quay sang nói với chủ tiệm : “ Gói cho tôi một bó”

Cô gái cười cười, nói : “ Hoa hồng không nhất thiết phải theo bó đâu, quý khách có thể tặng một bông, hai bông hoặc nhiều hơn”

“Vây lấy mười một bông” (**)

Cô gái cười, xoay người đi vào trong gói hoa.

Đặng Thiệu từ ngoài đi vào cửa hàng, tôi ra vẻ nhưng đang nghiên cứu mấy bông hoa. Kì thật khóe mắt không nhận được đều đặt trên người hắn. Hắn càng ngày càng tới gần, cuối cùng ghé sát vào tai tôi, nói khẽ : “ Hôm nay không xót tiền đến chảy máu nữa sao? Có biết 11 bông hoa hồng đắt lắm không hả?”

Tôi ghét nhất cái mặt này, có tiền thì ngon hả?

Đặng Thiệu thấy tôi không đáp lời, nói thêm : “ Nhưng em cũng thông minh thật đấy, mua 11 bông hoa hồng tặng Tròn Tròn, tiện tay trói anh cả đời”

Tôi ra vẻ hồ đồ, giả ngu nói : “ Trói cái gì? Em không hiểu”

Đặng Thiệu ôm lấy Tròn Tròn, cười đi ra ngoài, nói : “ Em muốn cùng anh bên nhau trọn đời, giá tiền 11 bông xem ra rẻ quá” Nói xong, hắn bế Tròn Tròn đi thẳng.

Bị vạch trần âm mưu, tôi xấu hổ mặt đỏ như quả cà chua, lâu như vậy giờ mới là lần đầu tiên chính thức thổ lộ với hắn. Tuy rằng biểu hiện của Đặng Thiệu không thể tiêu được, nhưng dù sao vẫn khiến tôi vui sướng, vui vì rốt cuộc hắn cũng hiểu ý tôi.

Dọc đường đi, Tròn Tròn cầm bó hoa hồng cười toe toét, ngẫu nhiên lại nhìn tôi cười hì hì : “ Chú Lục đối xử với Tròn Tròn là tốt nhất, đối với chú hai cũng tốt luôn.”

Nhất thời, đắc chí quá hóa liều , tôi hỏi bé con : “ Tròn Tròn, sao con biết chú Lục đối tốt với chú hai?”

“Vì.....”

“Đủ rồi” Đặng Thiệu đánh gãy lời Tròn Tròn, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, nói : “ Con bé còn nhỏ, đừng để nó nói linh tinh”

Một gáo nước lạnh dập tắt nội tâm hưng phấn, tôi chỉ có thể cúi đầu đi bên cạnh Đặng Thiệu, mãi đến khi bước vào công viên trò chơi, đối mặt với biển người trước mắt, tôi mới buột miệng : “ Sao mà đông người thế này?”

“Cũng phải thôi, hôm nay là cuối tuần mà”

Thời điểm xếp hàng mua vé, tôi đánh giá xung quanh. Bốn phía xung quanh cửa ra vào có rất nhiều sạp hàng nhỏ, buôn bán náo nhiệt, tôi vội hỏi Đặng Thiệu : “ Sạp hàng nhỏ ở đây buôn bán tốt không?”

Đặng Thiệu ngẫm nghĩ, nói : “ Ở đây một ngày muốn kiếm 1000 đến 800 đồng không thành vấn đề, nhưng đổi lại cũng rất nguy hiểm”

“Nguy hiểm? Có gì mà nguy hiểm” Tôi hỏi.

“ Thì ví dụ như bị quản lí đô thị túm lại phạt tiền, bữa nào xui xẻo gặp người khó tính có khi còn bị tịch thu hết xe đẩy, dụng cụ, bàn ghế, thế có gọi là nguy hiểm không?”

“ Quản lí đô thị đúng là không có nhân tính” Tôi nhỏ giọng than thở.

Đặng Thiệu nhún vai không quan tâm, nói : “ Luật không phải anh quy định, không có nhân tính cũng không phải anh”

Tôi cãi lại không nổi, hòa theo dòng người vào công viên.

(*)Cây hoa xấu hổ : Hay còn gọi là cây mắc cỡ, cây trinh nữ, hàm tu thảo, tên khoa học là Mimosa Pudica. Là loại cây cỏ nhỏ có gai, mọc rả ở đất, lá bẹ có rìa lông. Khi bị đụng đến và lúc về đêm thì lá xếp lại. Hoa hình đầu tròn, có màu hồng, quả có lông, rụng thành từng đốt. Cây có tính an thần, giúp dễ ngủ. Cây này khi chạm khê vào lá, lá sẽ cụp lại do liên quan tới sức căng trương nước tác dụng tới thể gối. Nói thế chứ chưa nghe đến vụ chạm vào thì hoa đổi màu như trong truyện, mà tìm thì chỉ có loại cây này thôi. Còn một loại nữa là Trinh nữ hoàng cung thì hoa màu trắng nên chắc là không phải rồi. Hình ảnh hoa xấu hổ :

su_tich_hoa_trinh_nu_1

(**) 11 : Theo như mình tìm được thì trong tiếng Trung, cách đọc số thường gần âm với một số từ, vì thế người ta hay dùng số để nói một số câu thông dụng. Ví dụ như 5 (Tôi, mình, anh, em), 2 (Yêu) , 0 (Bạn, em, anh, cậu) ==> 520 : Tôi yêu bạn, anh yêu em. Theo đó thì 1 là Muốn =))) Muốn bên nhau một đời =))) Đăng bởi: admin

24. Chương 24

, Chương 24 : Phổ tẩu thuốc

nj90e20ju904

Hồi trước, ở bên trấn Tây Đông có một ngọn núi nhỏ, ban đầu mọi người tính toán dùng để xây dựng thành nơi đình chùa khấn vái. Sau chẳng biết nghĩ thế nào lại phá núi dựng thành công viên. Nói là công viên nhưng lại khác xa ở thành phố. Công viên ở thành phố mở cửa miễn phí, chủ yếu phục vụ người dân nghỉ bộ đường chân, ngắm cây cỏ hoa lá hít tí khí trời. Mà công viên ở chỗ chúng tôi, cùng một tên gọi mà ôm đồm nào là vườn bách thú, nào là công viên trò chơi, cây cỏ hoa lá đủ cả.

Tuy nhiên trò chơi ở đây so với thành phố cũng không thua kém là bao.

Mỗi năm cứ đến quốc tế thiếu nhi, mẹ lại đưa tôi đi công viên. Mấy gánh hàng rong tụ tập đông nghịt trước cửa. Đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được gánh hàng của ông cụ bán đồ chơi làm bằng đường. Những món đồ chơi được làm ra từ đôi bàn tay khéo léo ấy đều trở nên sống động lạ thường làm lũ nhóc chúng tôi yêu thích đến không nỡ rời tay. Lần nào tôi cũng đòi mua tới ba con, dĩ nhiên không phải mua mấy con hình người, tôi chỉ thích đồ chơi nặn hình con hổ, rồng và ngựa thôi. (*)

Tay dính toàn đường thơm ngọt, yết hầu không kìm được cao thấp lên xuống, nuốt nước miếng một hồi, rốt cuộc lí trí không thắng được cái bụng, một ngụm cắn lấy, cả miệng đều ngọt lịm, thơm lừng.

Còn chuyện nữa tôi cũng nhớ như in, công viên có cái cầu trượt con voi, khi ấy chơi mãi không sao, giờ nhớ lại mới thấy bồi hồi trong lòng.

Cầu thang trèo lên là phía móng con voi, mà đường trượt xuống là cái mũi. Tôi hồi bé rất ngốc, toàn trèo lên từ phía mũi, trèo một hồi trơn quá lại trượt xuống, miệng cười ha ha không ngừng. Ấy là tuổi thơ ấu của tôi.

Vài năm sau, công viên bị bỏ hoang, không còn cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa. Ông cụ làm đồ chơi bằng đường cũng không còn xuất hiện nữa. Chỉ còn cái cầu trượt con voi lặng lẽ im lìm ở đó, không còn rực rỡ sắc màu như ngày nào, xung quanh bám đầy rêu xanh lại càng tôn lên sự cô độc trống trải. Để như vậy một

thời gian dài, công viên ngẫu nhiên trở thành nhà xí công cộng cho mấy kẻ vô ý thức, mỗi lần đi qua mùi khai bốc lên khiến người khác chỉ có thể bịt mũi chạy dài.

Tôi đem tuổi thơ của mình kể lại cho Đặng Thiệu, Đặng Thiệu nghe đến mê mẩn. Kể hết rồi mà hắn còn ngơ ngẩn, Tròn Tròn ngồi trong lòng lại hét lên thích thú : “ Chú Lục, Tròn Tròn cũng muốn ăn đồ chơi làm bằng đường, Tròn Tròn ngần này tuổi đầu mà chưa được ăn bao giờ”

Tôi cầm bím tóc bé con nghịch, cười nói : “ Ông cụ làm đồ chơi đã giải nghệ rồi, chú Lục không biết làm sao tìm cho con được”

Thực ra tuổi thơ của tôi rất đơn giản, đi học, đi cày, đi phá làng phá xóm. Những trò này trong mắt Đặng Thiệu chắc không đáng nhắc tới, nhưng chính tôi lại thập phần hoài niệm.

Tròn Tròn mắt mát mát bấu cái môi, mà tôi cũng cảm thấy mát mát thở dài một tiếng. Đặng Thiệu quay trái qua phải nhìn hai đứa nhóc tội nghiệp, cười nói : “ Đồ chơi bằng đường chứ gì? Để đây anh làm cho”

“Thật á?” Tôi và Tròn Tròn trằm miệng một lời.

Đặng Thiệu vỗ ngực tự hào nói : “ Chú đây cái gì chẳng biết” Một câu đơn giản làm hài lòng Tròn Tròn, cũng khiến tôi hoài niệm (?)

Đặng Thiệu ôm Tròn Tròn đi trước, nói : “ Sợ Lục, hôm nay anh sẽ đưa em trở về tuổi thơ, bảo đảm chân thật khó quên”

Đây là lần đầu tiên Đặng Thiệu gọi tên tôi, trước giờ chỉ nghe anh ấy gọi nhóc hay tiểu Lục, hôm nay tự nhiên nghe một tiếng Sơ Lục khiến tôi bỗng dưng sinh ham muốn, giá mà sau này anh ấy cứ gọi mãi như thế thì tốt biết bao.

Tôi đứng chết trân nhìn lên thuyền viking (**) cao ngất. Há miệng nửa ngày không khép nổi, thực ra trên TV cũng từng thấy rồi nhưng giờ nhìn tận mắt vẫn không tin nổi. Tôi híp mắt tránh cho ánh mặt trời chiếu vào, cảm thán không ngừng : “ Cao quá, to quá đi..”

“Chú Lục, mấy cái này trông đáng sợ quá ha” Tròn Tròn che miệng cười khanh khách.

Tôi không chớp mắt, hỏi : “ Thật à? Chú cũng thấy rất dọa người”

Đặng Thiệu vỗ đầu Tròn Tròn, cười nói : “ Em nghe Tròn Tròn dọa mà cũng sợ à, đúng là trẻ con. Nào, thử một chút cho biết”

Tôi do dự lùi về sau vài bước, phát tay nói : “ Em thấy hay là quên đi, em không hợp mấy trò này lắm”

Đặng Thiệu không để ý kháng cự của tôi, ôm Tròn Tròn hòa vào dòng người xếp hàng. Tôi thở dài bất lực, gian nan bước từng bước chậm rì rì, mỗi bước chân lại cảm thấy như đang đi trên mây vậy, nghiêng nghiêng ngã ngã.

Chờ đến lượt chúng tôi, Đặng Thiệu chen qua đám người tìm được một hàng ghế, anh kéo tay tôi chạy tới. Vừa bước vào thuyền khê rung, tôi trong lòng mặc niệm mẹ ơi, sao mà vừa cao vừa chơi với thế này. Tôi túm chặt lan can, nói : “ Em muốn xuống”

Tròn Tròn lại cười khanh khách : “ Chú Lục, chú thật nhát gan, Tròn Tròn còn không sợ nè” Nói xong, bé con học bộ dạng của chú mình, lấy tay vỗ bồm bộp lên vai tôi an ủi.

“Thấy chưa, Tròn Tròn còn không sợ, em sợ cái gì?” Đặng Thiệu tiến tới đứng cạnh tôi, dùng âm thanh nhỏ nhất để nói : “ Cứ yên tâm, trò này để ngắm cảnh từ trên cao là chính, mà nếu có nguy hiểm gì đã có anh ở đây rồi” Nói xong, Đặng Thiệu thừa dịp Tròn Tròn đang lo nhìn đông ngó tây trộm cầm tay tôi nhét vội vào túi quần anh.

Đặng Thiệu cũng không gạt tôi, chờ khi thuyền bắt đầu chuyển động, phong cảnh dưới chân nhìn không sót tí nào. Tôi dần thả lỏng, ý cười trong suốt chỉ ra xa : “ Nhà của chúng mình ở hướng kia đúng không?”

Đặng Thiệu gật gật đầu : “ Ủ, nhà của chúng...” Đặng Thiệu tạm dừng một chút, ý cười thật sâu , nói : “ Nhà của chúng ta ở hướng ấy”

Tôi hưng phấn nắm lấy lan can, tay phải nắm chặt Đặng Thiệu, ngẫu nhiên anh ấy dùng chút lực bóp mạnh tay tôi. Nhưng cái này không quan trọng, bởi đầu đón ở bàn tay sao so được với niềm hạnh phúc mãnh liệt giờ phút này.

Theo hướng thuyền lên xuống, tôi hưng phấn tươi cười, mở rộng hai tay đón lấy gió rít qua tai. Giống như đứa trẻ con hét lên sung sướng. Đặng Thiệu và Tròn Tròn từ sau nhìn một hồi, Tròn Tròn nhìn Đặng Thiệu oán giận : “ Chú hai, sao con cảm giác hôm nay chú Lục mới là nhân vật chính?”

Toàn nói trẻ con ngây thơ không biết gì. Đầu ra chút, tội nhỏ bây giờ, đứa nào đứa nấy vừa thông minh lại còn nhạy cảm chết đi được.

Hành trình kế tiếp hoàn toàn dựa theo an bài của Đặng Thiệu, nào là vương quốc con kiến, nhà ma gì gì đó tôi đều chưa từng chơi qua. Tôi đã muốn hưng phấn cực điểm rồi, chỉ hận không thể yêu thương mà hôn chụt một cái lên mặt anh , phải vậy mới biểu đạt được cái sự sung sướng này.

“Chơi cái này xong rồi, chúng ta về nhà thôi” Đặng Thiệu cùng Tròn Tròn có vẻ đã mệt mỏi, bé con dựa vào vai Đặng Thiệu gật đầu đồng tình. Mà tôi thì ngược lại, cả một ngày ăn chơi nhảy múa mà sinh lực trong cơ thể vẫn bùng bùng lửa cháy, chỉ muốn được chơi mãi, chơi mãi.

Đặng Thiệu liếc tôi một cái, lười biếng cười nói : “ Đồ ngốc, hôm nay vui đủ chưa hả?”

Tôi dùng sức gật đầu, nói : “ Vui lắm, lâu lắm rồi em chưa được chơi đùa thoải mái thế này” Tôi cười toe toét, khoe miệng rộng tới mang tai luôn rồi.

Đặng Thiệu cố ý mân mê miệng, nói : “ Em thì vui vẻ rồi, bọn anh thì mệt muốn chết”

Tròn Tròn lập tức phụ họa : “ Đúng đúng, hôm nay con không vui vẻ chút nào hết” Tròn Tròn hung hăng lườm tôi một cái, quay đầu nói với Đặng Thiệu : “ Chú hai, Tròn Tròn đói bụng, con muốn ăn hoành thánh(***)”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói : “ Ặc, ngài đúng là tiểu tử tông của tôi, tiếc là ...” Đặng Thiệu do dự một chút, tiếp tục nói : “ Tiếc là, ba ba và ma ma con đến rồi, đành để hôm khác mang con đi ăn nhé”

Một giờ trước, Đặng Thiệu nhận được điện thoại của Đặng Minh, hiện giờ Đặng Minh đã đưa vợ đợi ở cổng chờ. Đặng Minh bế bé con từ tay anh, trách cứ nói : “ Về sau đừng đưa con bé đi chơi, trẻ con chiều quá sinh hư, hưởng chi chú cũng đâu có nhiều tiền”

Đặng Thiệu dường như đã quen bị trách vì tội chiều cháu, vui vẻ cười nói : “ Em là chú của Tròn Tròn, không chiều con bé thì chiều ai? Vả lại nhóc con bé thế này có thể tiêu tốn bao tiền chứ?”

Đặng Minh muốn nói gì đó lại bị vợ ngăn lại, nói : “Chú mang Tròn Tròn đi chơi chị dâu không phản đối, nhưng mà con bé còn nhỏ sao lại mua hoa hồng thế này? Ai mua thế?”

Đặng Thiệu không tự giác nhìn tôi, tôi đoán ý hần nhắc thừa nhận đi, vì vậy không thêm suy nghĩ , thú tội ngay lập tức : “ Em thấy Tròn Tròn thích cho nên mua cho con bé”

Hai vợ chồng cao thấp đánh giá tôi một phen, bưng tỉnh đại ngộ nói : “ Cậu chẳng phải là người ở cửa hàng ngày đó sao?”

Tôi gật đầu.

Xem chừng chị ấy thấy quay ra trách tôi thì không hay lắm nên chỉ có thể cười trừ , nói : “ Được rồi, anh chị mang Tròn Tròn về trước, hai đứa muốn đi cùng không?”

Tôi theo bản năng nhìn Đặng Thiệu, anh vội vàng nói : “ Thôi, chúng em còn có việc đi ngược đường, anh chị cứ mang Tròn Tròn về trước đi”

Đặng Minh rút từ trong ví vài tờ 100 đồng đưa cho Đặng Thiệu, nói : “ Chú cũng chẳng có bao nhiêu, cầm lấy đi, để mẹ biết anh tiêu tiền của chú lại mắng anh không ra dáng anh trai”

Tôi tưởng Đặng Thiệu sẽ từ chối, ai ngờ anh thần nhiên cầm lấy, nói : “ Thế em cầm vậy, anh chị đi trước đi”

Một nhà ba người lên xe đi mất. Tôi đứng tại chỗ nhìn họ khuất dần khỏi tầm mắt, nhỏ giọng hỏi : “ Sao em có cảm giác hai anh em tình cảm không tốt lắm, phải không?”

Đặng Thiệu không phủ nhận, bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói : “Quen rồi cũng đành chịu, đi thôi”

Tôi chạy theo sau anh, hỏi : “ Chúng mình đi đâu?”

Đặng Thiệu nhìn phía trước nói : “ Phổ tửu thuốc”

(*)Món này chắc là kẹo đường hay còn gọi là kẹo thối, người ta đun chảy đường kéo thành vòng, nghệ nhân sẽ thổi không khí vào bên trong để kẹo uốn thành con vật hay hình thù gì đó. Mọi người có thể xem món này qua phim Nghịch tập

Cảm ơn bạn A Tà đã nhắc nhớ :’>

245_2010030419431014kcq

(**) Thuyền viking, đây là trò chơi khá nổi tiếng , mô hình trò chơi phỏng theo chiếc thuyền của người Viking, mỗi lượt chơi cái thuyền sẽ lên cao rồi lại xuống. Nhìn xa thì trông cũng bình thường, ngồi lên phê ra phết=)))

DSC_0276

Bây giờ nhiều nơi họ cải biến thuyền Viking thành thế này

Dream-world-bangkok_09

(***) Hoành thánh : Là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc, du nhập vào Việt Nam thì hay gọi là Vằn thắn hoặc hoành thánh, mằn thắn. Ở Trung Quốc gọi món này là (hún tún) , âm hán việt là Hồn đồn. Món này làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem luộc.

hon-don Đăng bởi: admin

25. Chương 25

, Chương 25 : Chuột đê rắn

1324800108968731073_574_0

Xin lỗi mọi người, đợt vừa rồi máy phải cài lại win giờ mới post bài được :((((

Tôi thừa nhận bản thân chỉ là một con ếch, thậm chí là một con ếch bị nhốt lâu năm dưới đáy giếng, mỗi khi có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài lại kìm không nổi sự tò mò xuất phát từ nội tâm. Tôi bỗng nhiên phát hiện, thì ra mình khá yêu thích thành phố này, thích chen mình trong dòng người vội vã, thích đứng giữa đám đông cố tìm cho mình chút không khí trong lành hiếm hoi. Nhưng, Đặng Thiệu mới chính là động lực lớn nhất khiến tôi yêu nơi này.

Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ, tò mò nhìn ngắm bên đường. Chú tài xế chăm chỉ dùng hết những kĩ năng lái xe tích lũy lâu năm mà lách trên đường, đường thì đông mà xe vẫn chạy êm ru. Bỗng, một chiếc xe phóng vượt lên, cách mặt tôi trong gang tấc. Tôi vì sợ hãi mà hét lên một tiếng.

Tôi vỗ ngực cố gắng trấn an chính mình.

Đặng Thiệu giang tay kéo tôi vào trong xe, căn dặn : “ Về sau đừng có thò đầu ra khỏi cửa sổ khi xe đang chạy, chẳng lẽ điều cơ bản ấy em cũng không biết à?”

Tôi theo bản năng gật đầu, nói : “Em chỉ muốn xem phong cảnh ngoài kia thôi mà”

Ý cười bên môi anh càng sâu hơn, nói : “ Chỗ này phong cảnh có gì mà xem, chờ lát nữa đến nơi cho em ngắm đã đời luôn”

Tôi oán thăm trong lòng, gương mặt hỏi Đặng Thiệu : “ Anh nói đi phổ tửu thuốc, có phải phổ đó chuyên bán tửu hút thuốc (*) đúng không?”

“ Có thể coi là thế” Đặng Thiệu nghiêng người nhìn ven đường, chắc đang xác nhận lại đường rồi mới quay đầu lại nói với tôi : “ Thời nhà Thanh nơi này là phố chuyên bán tẩu thuốc nổi tiếng, tuy rằng cách đây đã trăm năm nhưng tập tục này vẫn được bảo tồn đến bây giờ”

“Hóa ra em đoán đúng à?” Tôi ít nhiều có chút đắc chí, quả nhiên mình thông minh vô sự tự thông. Trong giây lát mới nhớ tới vấn đề trọng yếu : “ Đừng bảo anh mang em đến đây để mua tẩu thuốc nhé?”

Đặng Thiệu giật mình, hỏi : “ Em biết hút thuốc à?”

Tôi lắc đầu : “ Không, sao thế?”

“Không biết hút còn thắc mắc làm gì, ngoan ngoãn ở đây chờ cho anh, lát nữa mang em đi ăn” Đặng Thiệu chỉ vào con đường phía trước, cách đó không xa là những tòa nhà có kiến trúc hoàn toàn bất đồng với bây giờ, nói sao nhỉ, chúng đều mang nét cổ phong nhã vận xa xưa. (**)

Tôi buồn chán áp má vào thành xe, xe thì thoải đi lại xóc nảy một chút khiến hai hàm răng tôi va nhau lách cách. Tôi chẳng thèm để ý, ngược lại cười nói : “ Em đột nhiên phát hiện ra, em đến Bắc Kinh là để buôn bán kiếm tiền, thế mà giờ mục đích lại hoàn toàn bị ném qua sau đầu rồi” Tôi trừng mắt nhìn anh.

Đặng Thiệu cười, tôi chẳng còn tâm tình để ý thứ gì khác ngoài đôi má lúm đồng tiền ấy.

“ Loại chuyện này không thể nóng vội được. Xe hàng của em cũng sắp xong rồi, hôm nào anh dẫn em đi xem hợp ý không nhé?”

Tôi chăm chú nhìn anh, mà ẩn trong ánh mắt hơn phân nửa là cảm kích. Không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ càng thấy lo, tôi là kiểu người có tính ỷ lại, một khi đã hình thành chỗ dựa cho mình , một khi có người đối xử thật tốt với tôi thì đến chân tay cũng không buồn động nữa. Vò đầu bứt tai một hồi, thật hoài nghi liệu sau này rời khỏi con người này, chính mình có thể sống tốt không nhỉ?

“Cười cái gì đấy?” Đặng Thiệu bình tĩnh nhìn tôi.

Hóa ra, chẳng biết từ bao giờ tôi thất thần nở nụ cười. Nụ cười này xuất phát từ chính nội tâm chân thành nhất. Ngưng cười, tôi trấn định nói : “ Không có gì, em chỉ nghĩ mình tới đây cứ như đi du lịch ấy”

Đặng Thiệu cười : “ Làm gì có ai đi du lịch như kiểu của em. Vả lại, du lịch thì phải có tiền trả cho hướng dẫn viên du lịch. Nói đến mới nhớ, em không định trả tiền làm hướng dẫn viên cho anh à?” Đặng Thiệu thần nhiên xòe tay, hai mắt sáng lấp lánh , cả người sắc mùi phú ông hám tiền.

Tôi đánh lảng nhìn ra xa, nói : “ Em không có tiền”

“Đệt, lại ki bo rồi”

Không gian của khu phố này hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác, không nói tới kiến trúc các nhà bên đường, ngay cả cách bày trí cửa hàng hai bên cũng mang tới cho người ta cảm giác bất đồng.

“Thế nào? Có thích nơi này không?” Đặng Thiệu kéo tôi đi về trước.

Tôi gật đầu, nói : “ Chỗ này thật tuyệt, mọi người ở đây trông cũng hòa nhã, chất phác”

Đặng Thiệu bắt giắc bật cười, nói : “ Nhóc con, từ bao giờ ăn nói văn vẻ thế này? Xem ra hồi còn đi học thành tích môn văn không tệ đâu nhỉ?”

Tôi được thể kiêu ngạo, phồng mũi vỗ ngực : “ Dĩ nhiên, hồi còn ở trường, môn văn của em luôn đứng top đó”

“Ồ...” Đặng Thiệu cố ý dài giọng, tán thưởng nhìn tôi, nói : “ Thất kính, thất kính rồi, thì ra là nhân tài văn học..”

Tôi nheo mắt, nghiêm túc nói : “ Sao em lại có cảm giác anh đang châm chọc em?”

Đặng Thiệu cười , phẩy phẩy tay : “ Anh nào dám châm chọc em, đây là lòng kính nể vô cùng chân thật dành cho nhân tài văn học nước nhà”

Nhân tài văn học nước nhà, shit, sao nghe chói tai thế nhỉ. Tôi theo bản năng ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi : “Giờ chúng mình đi đâu?”

“Sắp tới rồi” Đặng Thiệu lợi dụng ưu thế chiều cao, ở giữa đám đông thoải mái tìm đường ra. Chúng tôi rất nhanh tách khỏi dòng người, bước vội vào mấy ngõ tắt, rốt cuộc cũng tới đích rồi.

(Chương trước thấy Đặng Thiệu tự nhận mình vạn năng... Giờ mấy thấy đúng. 25 Chương đủ để chứng nhận bạn ấy như cái google map =))) Hang cùng ngõ hẻm nào cũng biết)

Đừng từ xa xa,tôi ngửi thấy mùi đường thơm ngọt quen thuộc, giống như gợi lên những kí ức ngày thơ bé. Nhưng càng làm tôi bất ngờ hơn, một câu nói vu vơ lúc trò chuyện với Tròn Tròn của tôi cũng khiến anh để tâm đến vậy.

“Sao thế? Có phải rất cảm động đúng không?” Đặng Thiệu đứng cạnh tôi, thân hình cao lớn chắn trước mặt tôi, che khuất đi ánh nắng chói chang.

(Anh nguyện vì em mà che nắng chắn mưa =))))

Tôi muốn nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt,nhưng lại không dám, tôi sợ...

Đặng Thiệu cầm đồ chơi bằng đường đứng trước mặt tôi từ khi nào, tôi chậm chạp không nhận, anh tò mò hỏi : “ Sao vậy? Không thích ăn à?”

Tôi lắc đầu, nói : “ Em thích cái khác cơ”

“Cái khác là cái nào?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi gãi gãi gương mặt không mấy dễ nhìn của mình, nở nụ cười khó coi, nói : “Em muốn làm đồ chơi bằng đường theo hình mình thích cơ, được không?”

Đưa cho Đặng Thiệu một đề bài nan giải, thế nhưng tôi lại tin anh có thể làm được. Bởi anh sẽ luôn tìm cách làm cho bằng được, khiến tôi hết lần này tới lần khác cảm động không thôi.

Đặng Thiệu trầm tư mất nửa ngày, bắt đầu dĩ ngôn luôn đồ chơi bằng đường vào miệng, hàm hồ nói : “ Sơ Lục, em thích con gì?”

Tôi giật mình, không hiểu anh muốn làm gì, lắp bắp nói : “ Con... con rắn”

Đặng Thiệu gật đầu, lại chạy đi xếp hàng. Tôi một mình ngồi xuống ghế đá cách đó không xa, trong lòng vừa lo lắng vừa có chút mong chờ, mong chờ anh sẽ lại xuất hiện cùng một cây đồ chơi bằng đường thơm ngọt.

“Chú ơi, chú làm ơn làm phúc cho cháu chút tiền đi”

Tôi sững sốt, đứa nhỏ trước mặt quần áo tả tơi quỳ một bên, hai tay đen thùi lùi của cậu ôm lấy hai chân tôi. Nét mặt vừa đáng thương vừa chờ mong , miệng không ngừng oán thán : “Chú làm ơn làm phúc đi chú”

Tôi cũng không phải người có ý chí sắt đá, tuy bản thân cũng không có tiền, nhưng chí ít chưa đến mức phải làm ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ. Tôi thò tay vào túi quần lấy ra mấy đồng tiền lẻ cho cậu, mỉm cười : “ Chú chỉ có nhiều đây thôi, cầm đi”

Cậu bé mở cuộn tiền, thấy bên trong có tờ 20 đồng và 5 đồng lẻ lập tức cao hứng cười với tôi, nói : “ Cầm ơn chú”

Thấy cậu bé cao hứng chạy đi, tôi ít nhiều cũng thấy vui vẻ. Hóa ra chính mình cũng có ngày giúp được người khác.

“Ngồi một mình cười ngốc gì thế?” Đặng Thiệu cầm đồ chơi bằng đường đi tới.

Tôi chỉ vào xa xa, cười nói : “Ban nãy có thằng bé xin em tiền, bảo không có cơm ăn, em cho thằng bé mấy đồng”

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh tôi,nói : “ Không ngờ nhóc em cũng có lòng tốt đến thế, mỗi tội ...”

“Mỗi tội gì?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu do dự một lát, tiếp tục nói : Anh cũng không nói ra đâu nhưng thôi cứ nói (=))) Ở chỗ này ăn xin hơn nữa là lừa đảo. Bọn họ hợp lại thành tổ chức, mấy đứa nhỏ đáng thương này chỉ là công cụ làm ăn của mấy kẻ thất đức lợi dụng lòng tốt người khác thôi.”

Tôi gật đầu, không thêm nói gì nữa.

“Sao thế? Tiếc tiền à?”

Tôi nhìn Đặng Thiệu, lắc đầu : “ Không tiếc, em chỉ thấy mình rất ngốc thôi. Về sau tuyệt đối không để lãng phí một đồng nào nữa.”

Đặng Thiệu nhún vai, nói : “ Em hiện tại như tờ giấy trắng vậy. Chờ sau này tiếp xúc với xã hội nhiều khắc sẽ rành đời hơn. Quan hệ giữa người với người không đơn thuần chỉ xuất phát từ tình cảm, hiểu không?”

Xã hội ngoài này phức tạp và đầy rẫy lừa lọc, không giống như cái đáy giếng mà tôi an phận bấy lâu nay. Xung quanh đều là những con người thô tục mà chân chất, về nhà lại cùng cha mẹ quây quần bên kệ bếp. Nơi này khác với cái làng nhỏ của tôi , khác nhiều lắm.

“Lại nghĩ cái gì đấy? Sao trầm ngâm thế này?”

“Không có gì, em chỉ nghĩ nhanh bắt đầu buôn bán, chứ cứ ăn tiêu thế này đến lúc hết tiền thì đời em chấm hết”

Đặng Thiệu không phủ nhận, thấy đồ chơi bằng đường trên tay có dấu hiệu sắp tan bèn đưa cho tôi : “ Nào, ăn đi. Chuyện tương lai thì để tương lai nói”

Tôi cầm đồ chơi bằng đường, nước đường đã muốn chảy dọc thân que. Tôi liếm nước đường ngọt lịm dính trên ngón tay trước tiên, sau đó mới bắt đầu ăn đồ chơi mà Đặng Thiệu khó khăn lắm mới kiếm được.

“Thế nào? Đúng ý chưa?” Đặng Thiệu hạ lưu nhếch lông mi.

Tôi cầm đồ chơi bằng đường trong tay nhìn chăm chú, lớn hơn cái hồi này nhiều. Hình một con rắn cuộn tròn lại, mà trên đầu nó lại chêm chệch con chuột béo. Chẳng hiểu sao nhìn con chuột cứ như đang che miệng cười trộm vậy. Tôi ngờ nghệch hỏi : “ Sao lại lòi thêm con chuột thế này?”

“Vớ vẩn, con chuột kia đương nhiên là anh” Đặng Thiệu tự hào nói.

Tôi không vừa lòng, âm trầm nói : “ Rắn thì phải ăn chuột chứ, ở đâu ra cái thể loại chuột ngồi trên đầu rắn thế kia? Chẳng phù hợp với quy luật tự nhiên gì cả”

Đặng Thiệu tức trí đa mưu (***) cười nói : “ Xem ra em không chỉ là nhân tài văn học mà còn là anh tài sinh học nữa ha”

Tôi trở mình xem thường : “ Đừng có đánh trống lảng, mau trả lời em”

Đặng Thiệu nghĩ một lát, mỉm cười nói : “ Theo góc độ khoa học mà nói, đúng là rắn ăn chuột, em nói không sai. Nhưng xét trên phương diện thực tế...” Đặng Thiệu ý cười càng sâu, thấp giọng nói : “ Trên phương diện thực tế, con chuột của em đang đè con rắn của em, đè cả đời không cho cơ hội cự mình luôn”

(Đệt =))) Anh gian vãi)

Tôi đầu tiên là bất bình vì lời giải thích sai trái của anh, sau đó không phục nói : “ Chém gió ít thôi? Thăng nào đè thăng nào hả? Cần thận bữa nào em đói bụng đem anh ăn sạch sẽ luôn.”

Đặng Thiệu cũng không phản bác, ngược lại nheo mắt, cười *** tà : “ Cũng không tồi, vậy anh liền làm con chuột chờ em tới ăn, dám không?”

(*) Tẩu thuốc :

taunga

(**) Cổ phong nhã vận : Thường để chỉ, miêu tả sự vật, con người theo hơi hướng cổ xưa.

(***) Tức trí đa mưu : lắm mưu kế và đủ tài trí Đăng bởi: admin

26. Chương 26

Chương 26 : Dùng một tay cũng giải quyết được anh.

737a0479jw1dm94j05lijj-1

Trong một ngày, khoảng thời gian tôi thích nhất là khi hoàng hôn buông xuống. Cái nóng oi bức ban ngày bỗng chốc tan biến, toàn thân đều bải hoải, lười biếng. Hồi còn ở nhà, tầm này tôi đã sớm vác cuốc chuẩn bị về, ngẫu nhiên đi qua con đường làng nhìn ánh nắng dần rút đi lại nhin không được đuổi theo một phen.

Có bữa,vừa về đến nhà nghe con vịt kêu quac quac hòa với tiếng kêu ôn thuận của cừu nghe thật chói tai. Tôi liền không kìm được cái ham muốn nghịch ngu, cầm gậy lừa vịt. Địch càng chạy ta càng đuổi, càng đuổi càng hưng phấn. Mà cái thời trẻ trâu ấy thằng nào trong đầu cũng có vài cái suy nghĩ vừa biến thái vừa dần, tôi lừa con vịt vào nhà xí, đẩy nó xuống hố phân. Lưu ý là hố phân đó, vịt càng giầy càng nhanh chìm. Mắt thấy con vịt đáng thương sắp thối chết, bác Trương hàng xóm vội vàng chạy sang vớt nó lên.

(Thật sự là bó tay mấy cái vụ hồi tưởng tác giả viết =))) Chả liên quan)

Tất nhiên sau đó, tôi bị mẹ hung hăng đập cho một trận, còn bị phạt quỳ rách cả gối. Ít nhất sau đây tôi cũng thấu hiểu một chân lí ... Không được ngược đãi vịt.

“Hôm nay sao cứ buồn buồn, không hoạt bát như mọi hôm thế, có tâm sự gì à?” Tôi và anh ngồi trong một trà lâu. Nơi này cũng tạm coi là nửa nhà hàng đi, xung quanh bao bọc vẫn là bốn bức tường chỉ khác là đỉnh đầu không có mái che. Du khách vào đây vừa phẩm trà giữa không gian cổ kính vốn có nơi này, vừa cảm nhận chút gió thoáng từ trên cao, thật rất ôn hòa.

Tôi có chút mệt mỏi, lười biếng nằm ườn ra bàn, nói : “ Hôm nay đùa nhiều có hơi mệt, em lười chẳng muốn nói chuyện nữa”

Đặng Thiệu không cho là đúng, hai tay ngả sang ghế bên cạnh, cả người ưỡn ra sau, hai chân cọ chân bàn phía dưới, hung hăng ngáp một cái rõ to : “ Hôm nay anh cũng mệt, ăn cơm chiều xong thì về nhà ngủ sớm vậy”

Nói tới về nhà, tôi không khỏi nhớ tới một chuyện, đặt cằm lên bàn, híp mắt hỏi : “ Anh nhiều ngày thế chưa về nhà mà mẹ anh không hỏi gì à?”

Đặng Thiệu gãi tai, cười nói : “ Làm gì có chuyện không hỏi, ngày đều đặn ba cuộc luôn. Nhưng mà không thể nói thật là bỏ nhà theo trai được nên đành nói đi công tác đó”

Tôi gật đầu, lại hỏi : “ Vết thương trên đầu anh thế nào rồi?”

Đặng Thiệu lấy tay vuốt ve đồng vãi trên đầu, cười nói : “ Cũng tạm tạm, vài ngày nữa cắt chỉ được rồi, đến lúc ấy có thể thoải mái tắm rồi”

Tôi không thể phủ nhận : “ Ừ, nên tắm đi. Anh dạo này toàn tắm qua loa hơi muốn chết.”

“Sao nào? Mới đó mà đã ghét bỏ anh? Nhưng mà giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi, vì....” Đặng Thiệu thấy phục vụ bưng thức ăn tới đành ngừng lại, chờ người ta xong xuôi đi mất mới tiếp tục nói : “ Bởi vì em thành thói quen của anh mất rồi”

“Anh cũng thành thói quen sao?” Tôi ngẩng đầu trấn tĩnh nói.

“Con người đều có bản năng như vậy, chúng ta lâu không đi làm, lâu không học tập tự nhiên sẽ sinh ra lười biếng,đó là thói quen. Mà anh bây giờ đã thành thói quen mỗi ngày cũng em ngây ngốc, sớm muộn cũng ngu như em luôn”

“Đệt, anh mới ngu” Tôi không biết phản ứng lại thế nào,đành tự tìm cho bản thân có để lãng mất.

Trên đường về, tôi một câu cũng không nói với anh, cố ý đi nhanh một chút. Người đi trước, kẻ theo sau, không gần hơn một bước, không xa hơn bước nào. Nhìn thì tưởng ngốc nghếch nhưng cảnh này rất lãng mạn đó, phim truyền hình Hàn Quốc kinh điển nào cũng có.

Trong lúc tôi còn mải mơ mộng Đặng Thiệu sẽ chạy tới đi song song thì điện thoại anh vang lên. Anh nhận điện thoại, mặt mày lộ ra ý cười, chẳng hiểu sao lại khiến tôi có chút khó chịu.

Đặng Thiệu ngắt điện thoại, lập tức chạy tới. Tôi cố ý quay đi không thèm để , anh còn cười nói : “ Sao thế? Vẫn còn giận à? Như đứa trẻ con ấy” Thấy tôi không có vẻ gì là giận dữ, anh vội vàng nói : “ Nói cho em một tin tốt, anh trai anh muốn đưa xe hàng tới nhà em đây”

“Nhà em?” Tôi lập tức phản ứng lại, vội vàng hỏi : “ Đã đưa đến nhà em rồi á?”

Đặng Thiệu gật đầu : “ Ừ, đưa tới rồi nhưng nhà em ở tầng hầm, đành phải để xe trước cửa khu”

Tôi có chút lo lắng : “Lỡ mất thì sao?”

Đặng Thiệu cười khỏ : “ Cái xe to chình ình làm sao mất dễ thế được. Vả lại anh hai còn đặc biệt tặng kèm một ổ khóa tự chế, bảo đảm không bao giờ sợ mất hàng”

Tôi sớm đã vứt cơn giận qua đầu, thay vào đó là bộ dạng hưng phấn bồng bồng, nói : “ Chúng ta về nhà nhanh đi, em chờ không nổi rồi”

Đặng Thiệu nhân cơ hội chọc ngoáy, cố tình xuyên tạc lời lẽ trong sáng thành hạ lưu : “ Nhanh như vậy đã chờ không nổi? Đêm đó chúng ta nhiệt tình...” Đặng Thiệu cố ý nhếch lông mày.

(Thoại kinh điển của H văn =))))

“Anh thèm khát đến vậy cơ à?” Tôi cố ý khiêu khích

“Sao lại không” Đặng Thiệu lướt qua người tôi, chậm chạp vượt lên trước, miệng nói : “ Em nghĩ kĩ lại đi, anh- một thằng đàn ông khỏe mạnh, cường tráng lại không có bạn gái, làm sao không thèm khát cho được. Mỗi ngày chỉ có thể quay tay mà sống, aiiii...” Đặng Thiệu cố ý dài giọng : “ Đúng là số khổ mà”

“Thì...” Tôi có hơi thẹn thùng, mãi mới rặn được một câu : “ Hôm đó em cũng muốn giúp anh, là anh không chịu đẩy chứ”

Tôi cố ý cúi đầu không dám cùng anh đối diện.

Đặng Thiệu dừng chân, chậm rãi thả ***, cười nói : “ Ngày đó anh cũng muốn lắm, chẳng qua... Anh sợ em không tiếp nhận nổi. Dù sao em cũng còn nhỏ, hướng chi em là xử nam, kĩ năng quay tay rách nát như vậy, lỡ không cẩn thận bóp chết bạn nhỏ của anh thì sao ?”

Tôi tức giận ngẩng đầu, ngu si tự cho đầu vào bẫy : “ Sao anh biết kĩ năng của em rách nát, anh còn chưa được thử đâu”

Đặng Thiệu hiển nhiên không ngờ tôi sẽ nói thế, giật mình, cười nói : “ Đây là em nói đó, tối nay mà làm anh đau, anh sẽ đánh mông trừng phạt như tối hôm đó. Dám không?”

(Đây là được lợi còn khoe mẽ một cách trắng trợn =)))

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi : “ Em mà sợ em làm cháu nội anh”

Đặng Thiệu cười ha ha : “ Đệt, làm chú cháu không thích lại thích chơi ông và cháu nội hả, khẩu vị nặng quá đấy”

Mỗi người một khi gặp được đồ vật hay sự việc gì khiến mình yêu thích đều có cách thể hiện cảm xúc của riêng mình. Đối với tôi chính là chạy xung quanh không ngừng, hết nấn lại sờ, luyến tiếc không muốn rời nửa bước, chỉ hận không thể vác vào ổ chăn nằm ngủ cùng, sợ người khác cướp mất.

Đặng Thiệu thấy tôi thích cái xe hàng tới không nỡ buông tay, vui đùa nói : “ Em đúng là trai quê dễ thỏa mãn, có cái xe thôi mà cũng hưng phấn thành thế này”

Tôi ngồi lên yên xe, đằng sau là thùng bán hàng (*). Tôi thử đạp vài vòng, cao hứng nói : “ Trai quê thì sao nào? Trai quê cũng là người mà”

Đặng Thiệu thấy tôi cao hứng, lần đầu tiên không nỡ chọc ghẹo, nghiêm túc dặn dò : “ Về sau đạp xe này ra ngoài nhớ cẩn thận, không được bắt cấn như trước nữa”

Tôi gật đầu, lại lắc vài cái, nói : “ Em biết rồi... Nhưng mà em còn chưa học làm bánh rán, làm sao bây giờ?”

“Thì học có sao đâu, chẳng phải có chị dâu em còn gì? Học sớm một chút, chẳng mấy mà có được thành quả, thành thạo rồi thì khai trương”

Hóa ra, không biết từ bao giờ, Đặng Thiệu sớm đã trở thành một phần quen thuộc trong cuộc sống của tôi, một phần không thể tách rời.

Ban đêm, tôi sớm đã đem vụ “ hứa hẹn” (Quay tay cho chồng đấy =))) kia ra sau, đầu óc không ngừng mơ tưởng về một tương lai sáng ngời.

Đặng Thiệu tắm qua xong đi về phòng, thấy tôi chệnh ềnh một đồng đàn cả mặt ra, hỏi : “ Vẫn đang nghĩ tới chuyện làm ăn à?”

Tôi nghiêng đầu úp mặt vào chăn, he hé mắt liếc trộm cơ bụng Đặng Thiệu. Mặc dù không có khoa trương như cơ bụng mấy anh vận động viên trên ti vi nhưng nhìn vẫn múi nào ra múi ấy, khiến tôi không khỏi vừa hâm mộ vừa ghen tị. Hình như đây là lần đầu tiên tôi chú ý cơ thể anh nhỉ?

Đặng Thiệu hỏi không được trả lời, chậm rãi đi tới cạnh. Nhắc chân dẫm lên mông tôi, cười nói : “ Nhóc con, đừng quên chuyện em hứa với anh chiều nay”

Tôi lẩn thoát khỏi chân anh, xoay người ngồi xếp bằng trên giường, hít một hơi vận sức, nhỏ giọng nói : “ Cởi quần”

(*) Mình nghĩ xe của em nó giống thể này, khác là thay vì đẩy thì đạp được ấy.

20141123-013148-saigon-8_520x341 (1) Đăng bởi: admin

27. Chương 27

Chương 27 : Dùng sức cắn nó

CÓ H NHA!!!!!!!!!!

01a81d0283b6ba6beab52520c8dec852_500_666-1

Nhớ rõ hồi bà ngoại, bà ngoại còn sống, nhà chúng tôi có một cái rương (*) thần bí, không lớn lắm, hai tay tôi hồi nhỏ vòng ôm qua cũng đủ. Nghe bảo đó là bảo bối của bà nội để lại, lần lúc tôi vô tình thấy bà ngoại ngồi xếp bằng trước cái rương, tay lật đi lật lại thứ gì đó bên trong.

Đại khái là do lòng hiếu kì muốn xem bên trong có cái gì. Một đêm nọ, sau khi ăn cơm chiều xong, tôi dò hỏi mẹ trong rương có cái gì, mẹ chỉ cười nó , bên trong đó toàn là bảo bối của bà nội con lúc còn sống, còn một vài dụng cụ may vá thêu thùa nữa.

Tôi tự động xem nhẹ nửa câu sau, lại quay ra hỏi , thế bảo bối bên trong là gì ạ? Mẹ do dự nửa ngày, cười nói tôi biết, bảo bối bên trong là gì chính mẹ cũng không biết, chỉ biết nó đã được lưu truyền từ rất lâu.

Dùng ngôn ngữ hiện tại thì bà ngoại và bà nội tôi là khuê mật với nhau. Nói xỏ phết ra thì là bạn thân từ thời trưởng cời. Hai người lớn lên chỉ cách nhau một cái vách, sau này lấy chồng sinh con khéo thế nào nhà cũng sát cạnh nhau. Hồi trẻ đã thân thiết là thế, vài chục năm trôi qua tình cảm cũng chẳng thay đổi gì.

Trộm mở hé cửa đủ để quan sát nhất cử nhất động của bà ngoại, mãi đến khi bà rời phòng tôi mới đủ dũng khí chạy vào buồng trong, mở tủ quần áo lên lấy ra cái rương bí ẩn.

Cái rương màu đỏ nâu, gần giống màu tủ quần áo. Tôi nhẹ nhàng mở rương lên, cảm giác hưng phấn hồi hộp như tên cướp biển rút cuộc cũng tìm ra hòn đảo kho báu.

Thế nhưng mở rương ra, bên trong ngoại trừ vài bộ thêu thùa còn có hai cái ống tranh. Tôi nơm nớp lo sợ gỡ nắp ống, ba cái nhẫn con rơi trợn vào lòng bàn tay. Lúc ấy tôi không biết, cái đó gọi là nhẫn mã não(**). Loại nhẫn này vào thời của bà nội bà ngoại cực kì được yêu thích.

Tôi đặt nhẵn sang một bên, chậm rãi mở bức tranh cuộn bên trong. Thế nhưng bức tranh ấy so với những bức thư họa bình thường lại khác biệt quá nhiều.

Đặng Thiệu quơ tay trước mặt, tôi vừa lấy lại tinh thần đã thấy anh ngồi cạnh từ bao giờ.

“Lại thần người cái gì đấy? Hiện giờ em hồi hận còn kịp ”

Tôi không phải kẻ nói không giữ lời, huống gì chính mình cũng cần giải quyết vấn đề sinh lí. Tôi lắc đầu, nói : “ Không có, ban nãy tự nhiên em nghĩ tới chuyện quá khứ thôi.”

“Chuyện quá khứ?” Đặng Thiệu nghe thế sinh hứng thú, đắp chăn che hạ thân, cười ha ha nói : “ Anh thích nhất là nghe chuyện cũ của em, mau kể coi nào.”

Tôi có chút cuối xử, cuối cùng vẫn mở miệng nói : “ Hồi trước em tò mò nhìn mở rương của bà nội xem bên trong cất thứ gì. Nhưng mới xem trộm được vài lần thì bị mẹ phát hiện, đánh cho em một trận lên bờ xuống ruộng luôn. Mãi đến tận khi hai bà qua đời, em cũng không còn thấy cái rương đó nữa”

“Thế trong rương có cái gì? Có khi nào là bảo vật vô giá không?”

Tôi lắc đầu, thoáng mất mát nói : “ Không phải bảo vật, em nhớ hình như là hai cuộn tranh, hơn nữa...” Tôi do dự không biết có nên nói cho anh không.

“Hơn nữa cái gì? Là tranh của danh họa nổi tiếng à?”

Tôi lại lắc đầu, lúng túng nói : “ Là.. là đông cung đồ (***)” =)))))))))))))

“ Cái gì? Đông cung đồ...” Đặng Thiệu muốn cười rồi lại dần lòng nhịn xuống, ghen đến là khổ sở, nói : “ Sao bà nội, bà ngoại em lại có cái thứ đó?”

“Em cũng không biết. Sau khi bà nội bà ngoại đều qua đời, lúc ấy em học tiểu học, hàng xóm bên cạnh nhà bà ngoại nói cho em biết cái đó là gì.”

“ Thế sau đó em còn xem nữa không?” Đặng Thiệu hỏi.

Tôi thở dài, lắc đầu nói : “ Không có, hình như bị mẹ em tịch thu rồi. Dù sao cái loại hàng đó không xem cũng tốt”

Đặng Thiệu nghe xong nở nụ cười, không ngừng khen tôi có tuệ căn, sờ đầu trúng đó.

(Ý đùa em ***, từ bé đã đánh hơi được mấy cái ấy =)))

Chuyện xưa kể mãi cũng chán, tuy chẳng chứng minh được gì nhưng ít ra cũng gia tăng chút tình thú. Đặng Thiệu xoay người nằm xuống, nhỏ giọng nói : “ Lục tử, em có chắc là sẵn sàng rồi không?”

Tôi quay đầu không thèm để ý tới nghi ngờ của anh. Ngược lại vươn tay đóng cửa sổ, trong phòng tối đen như mực, giờ năm ngón tay trước mặt cũng không rõ. Không khí như vậy khiến tôi không khỏi khẩn trương, sờ soạng nằm xuống, cánh tay lơ đãng chạm vào thân thể Đặng Thiệu, cảm giác man mát của da thịt chân thật trong từng nhịp thở.

“Sơ Lục, anh thấy em khẩn trương quá rồi. Nếu không được thì hôm nay tạm quên đi.”

Làm sao có thể dễ dàng quên đi, khó khăn lắm mới có được cơ hội để tiến triển thêm mối quan hệ này. Tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ dễ dàng. Cổ hích sâu lấy dũng khí, bàn tay thăm dò vào trong chăn của anh, chậm rãi tiếp cận “cậu em nhỏ” Đặng Thiệu.

Tôi nghe tiếng anh cười khanh khách không ngừng, thẹn thùng nói : “ Cười cái gì mà cười?”

“Em sờ nhột như thế, bảo anh không cười mà được à?”

Vì không để Đặng Thiệu chịu nhột, tôi không thèm thăm dò nữa mà trực tiếp bỏ vào chiếm đất, bàn tay nắm lấy “tiểu Thiệu” vượt cao thấp không ngừng. Da Đặng Thiệu trơn bóng loáng, hơn nữa còn vừa được tẩy rửa xong nên cảm giác tươi mát mười phần, khe nhéo một chút còn co dãn rất tốt. Tôi chạm vào ngực anh, không nhìn được mà cảm thán : “ Cơ ngực anh to thật đấy”

Đặng Thiệu thật lâu không đáp lại, tôi nghĩ anh chắc đang cố kìm nén cảm xúc ha. Cố nén cười lại bắt đầu hành hạ khuôn ngực cường tráng, nào cần, nào cầu, nào cào, vui quên trời đất luôn. Được một hồi thấy thân thể Đặng Thiệu dường như có biến hóa, tôi lấy tay tính nhéo lên núm vú một chút, anh run rẩy, vội vàng giữ lấy cái tay không biết điều, nghiêm khắc nói : “ Sơ Lục, đừng có dại dột mà đùa với lửa”

Đã đi tới bước này thì tôi còn phải sợ anh sao, xốc chăn Đặng Thiệu lên chui vào, đè lên người anh, tôi nói khẽ : “ Em liếm ti nha?”

Đặng Thiệu chưa từng nghĩ tôi còn có vẻ mặt lưu manh này, gạt tay tôi ra nói : “ Liếm cái con khỉ, em nhanh làm chính sự đi, muốn để ông đây ghen chết hử?”

Tôi bị Đặng Thiệu giục đến phiên, đành phải đưa tay mò xuống thân dưới, nắm lấy thằng em nhỏ sớm đã cứng ngắc, nắn nắn bóp bóp từ trên xuống dưới, không khỏi tán thưởng một phen : “To thế.”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, nói : “ Rốt cuộc em giúp anh quay tay hay nghiên cứu cấu tạo cơ thể con người hử?”

Trong bóng đêm tiếng tôi cười vang dội cả phòng : “ Đàn ông chẳng phải thằng nào cũng thích được khen trым to sao ? Mấy thằng nhóc xóm em suốt ngày đo xem thằng nào là trым vô địch kìa” (=))))))))))

Đặng Thiệu buồn bực nói : “ Lớn nhỏ thì quan trọng gì, kĩ thuật mới là mấu chốt. Nhóc con mới lớn như em sao hiểu được điểm này chứ.”

Tôi lên xuống nhanh hơn, Đặng Thiệu đem lời kể tiếp nuốt xuống, thở hổn hển nói : “ Tay em khô quá, không thoải mái gì cả”

“Vậy em nhỏ nước bọt vào nha?” Tôi làm bộ rút tay lại, chuẩn bị nhỏ mấy bãi vào lòng bàn tay.

“Đet đet đet, thôi cứ dùng tay không đi. Nhỏ nước bọt vào tay ghê lắm” Đặng Thiệu điều chỉnh cơ thể, một chân gác lên hông tôi , nhiệt độ ấm áp từ cơ thể anh truyền sang, thật thoải mái. Trong lòng không khỏi than thở, vị này đúng là khó hầu hạ, cái này không chịu, cái kia không xong.. chi bằng...

Thừa dịp Đặng Thiệu lơ lửng cảnh giác, tôi chui thấp xuống, nghĩ cũng không nghĩ, cầm lấy phân thân to lớn ngậm vào miệng. Đặng Thiệu thẳng đờ người, bàn tay to túm chặt không cho đầu tôi động đậy, miệng nói : “ Sơ Lục, em làm trò gì đấy hử?”

Tôi lắc đầu, ý bảo anh mau bỏ tay ra. Trong lúc vô tình liên ngậm sâu hơn, phân thân vừa nóng vừa cứng đâm sâu vào cổ họng khiến tôi có chút buồn nôn.

Đặng Thiệu nhận ra tôi khó chịu, bàn tay túm lấy tóc tôi dùng sức kéo ra.

Tôi phun ra phân thân giờ đã đầm nước, nuốt một ngụm nước bọt, nói : “ Chẳng phải anh bảo tay em khô sao? Dùng nước bọt bôi trơn thì không cho thì em đành dùng miệng thôi. Đây là lần đầu tiên em làm cho người khác đó”

Nói xong, không đợi Đặng Thiệu trả lời, tôi tiếp tục công cuộc cày cuốc, ngậm lấy phân thân bắt đầu nhả ra mút vào.

Tôi nghĩ, Đặng Thiệu hẳn là cũng thoải mái, anh vô tình mà cố ý đóng đưa cái eo đẩy sâu vào họng tôi, miệng nói : “ Đây cũng là lần đầu tiên anh để người khác làm thế này đấy”

Tôi nhả phân thân của anh ra, chặc lưỡi nói : “ Em còn tưởng anh kinh nghiệm giường chiếu dày dặn lắm cơ”

Đặng Thiệu vuốt ve mặt tôi, quẹt lấy một ít nước miếng vương trên mặt, ngón tay lấp lánh nước gợi cảm cạy miệng tôi, hai ngón tay dùng sức kẹp đầu lưỡi nho nhỏ, nói : “ Nếu dùng tay cũng được tính là kinh nghiệm thì cũng đúng đấy”

Bị anh túm đầu lưỡi, da đầu tôi khẽ run lên. Lưỡi bị kiềm hãm không cử động được, vừa đau vừa rói, rốt cuộc miệng nhanh hơn đầu cúi xuống hung hăng cắn một cái lên bảo bối của anh. Hình như dùng lúc có hơi quá một chút, Đặng Thiệu hét lên mẹ ời , bật cả người dậy, nói : “ Nhóc con xấu xa, em dùng sức vậy muốn cắn gãy anh à?”

Lúc tôi đi đăng kí, dặn Đặng Thiệu ngồi ghế chờ ai ngờ khi trở về đã chẳng thấy tăm hơi đâu. Mà phòng cấp cứu lúc này đã chật ních người, tiếng gào xé gan rách ruột vang dội cả phòng, có lẽ là của một sản phụ đang sinh. Tôi không còn tâm trí bận tâm đến người khác, chạy khắp nơi tìm kiếm, tìm mãi rồi cuộc cũng thấy anh ở góc phòng WC.

Đặng Thiệu đau đớn khó chịu, mông áp vào cửa phòng WC, thấy tôi tiến vào mới hơi lui người nhường đường, tay quệt mồ hôi lạnh trên trán, nói : “Em rút cuộc cũng trở lại, em còn không về anh sẽ chết”

Tôi phe phẩy bản đăng ký trên tay, hỏi : “ Chẳng phải bảo anh ngồi ghế đợi sao? Vào WC đứng làm gì?”

Đặng Thiệu chỉ tay ra ngoài, nói : “ Có một phụ nữ có thai ngồi phòng cấp cứu, đấy là vợ của đồng nghiệp anh. May mà anh chạy nhanh bằng không chết chắc”

“Nhưng mà... nhưng mà cũng đừng trốn ở chỗ thế này chứ, sắp đến anh rồi”

Đang nói liền nghe tiếng gào của y tá bên ngoài đồng loạt gọi tên anh. Vì đề – xi – ben tương đối cao nên toàn bộ hành lang đều nghe được, sắc mặt Đặng Thiệu khó coi đứng dậy, anh bắt đầu nói : “ Đi nào, là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh”

Tôi không thể không bội phục anh thần kinh thép. Tôi dìu anh ra ngoài, hành lang vốn cũng không còn mấy người nhưng cô y tá vẫn tỏ ra không hài lòng lắm bầm vài câu chê chúng tôi chậm.

Vào phòng cấp cứu, tôi nhìn trộm ra ngoài tìm được người phụ nữ mang thai và người nhà ở phòng bên cạnh, xong mới quay lại an ủi anh : “ Anh yên tâm, bọn họ hình như không nghe thấy gì đâu. Chúng ta cho bác sĩ xem nhanh là có thể về nhà rồi, như vậy quý không hay thần không biết.”

Đặng Thiệu thở dài : “ Cũng đành vậy. ”

Khi bác sĩ bước vào, nhìn tôi và Đặng Thiệu một cái rồi nói : “ Làm sao mà không thoải mái?”

Tôi đỡ Đặng Thiệu ngồi đối diện bác sĩ, vốn định trả lời thay tránh cho anh xấu hổ ai dè anh lại giành nói trước : “ Hôm nay không cẩn thận nên bị xước” Đặng Thiệu chỉ vào hạ thân, bác sĩ liếc mắt một cái, gật đầu nói : “ Cởi quần ra đi tôi xem”

Bác sĩ đứng dậy, nói với tôi : “ Phiên cậu ra ngoài đóng cửa được không?”

Tôi vội vàng đứng lên đóng cửa, khi trở về Đặng Thiệu đã đem quần cởi xong xuôi, ngồi ở mép giường dạng chân ra, nói : “ Đau thì không đau lắm nhưng vết thương thì có vẻ hơi sâu”

Bác sĩ gạt đầu, đeo khẩu trang y tế cùng găng tay, cầm lấy phân thân ỉu xiu xoay xoay kiểm tra, có lẽ do dùng lực mạnh quá, Đặng Thiệu đau đến nhe cả răng.

Bác sĩ quan sát một hồi, đứng dậy, nói : “Khá nặng đấy. Làm thế nào mà bị thương đến mức này, vào sâu tận phần trong đấy”

Mặt Đặng Thiệu đỏ bừng, không nhìn được liếc tôi mấy cái, trong ánh mắt tràn ngập trách cứ. Vì cứu vớt cho tội lỗi tày đình của bản thân, tôi đành mở mồm chịu trận : “Là cháu không cẩn thận cẩn phải...”

“Cẩn...cẩn phải?” Bác sĩ sững sờ tại chỗ, Đặng Thiệu mở to mắt nhìn không ngờ tôi lại xô phệt ra hết như vậy. Chắc trong lòng sớm đã đem tôi ra mắng mấy ngàn mấy vạn lần luôn rồi.

“Buổi tối cháu không cẩn thận cẩn nhầm”

Bác sĩ cũng đã có tuổi, với những chuyện này xem như đã gặp nhiều thành quen. Kinh ngạc một chút, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, đeo găng tay y tế vào, ngồi vào bàn làm việc viết bệnh án bằng nét chữ “Rồng bay phượng múa” : “ Miệng vết thương không lớn, đi mua các loại thuốc tôi kê trên đơn này, uống theo chỉ dẫn. Quan trọng nhất không để vết thương dính nước, mùa hè dễ đổ mồ hôi thì phải thay đồ lót thường xuyên, nhớ chưa?”

Tôi vội vàng cầm lấy sổ khám, liên tục gật đầu nói : “ Vâng ạ”

Bác sĩ thấy tôi khẩn trương như vậy không nhìn được cười khê, nói : “ Chàng trai, về sau làm chuyện này phải chú ý một chút, phân thân đàn ông là bộ phận yếu ớt nhất, không thể quá mạnh bạo, hiểu không?”

Tôi thật hối hận vừa rồi lại đi nói thật, thà bốc phét nói dối cho qua chuyện còn hơn. Giờ thì hay rồi, thành trò cười cho người ta luôn .

Ra khỏi phòng cấp cứu, Đặng Thiệu nhin không được đá mông tôi, lạnh lùng nói : “ Nhóc con, đầu em có úng nước không hả? Chuyện như thế mà cũng dám nói ra? Không sợ dọa chết người ta luôn hử?”

Tôi vốn là người thẳng tính, lắm lúc cứ nghĩ gì nói nấy thôi, chẳng quan tâm xem nói thế có lịch sự hay không. Mẹ hay bảo dạng như tôi là vô tâm vô phể.

Đặng Thiệu thấy tôi cúi gằm không nói tiếng nào đành thở dài : “ Được rồi, đừng xị mặt nữa. Mau đi mua thuốc rồi chúng mình về nhà. Thiệt tình, bị em làm cho mệt chết rồi. “

Tôi đỡ Đặng Thiệu ngồi xuống ghế chờ, sau đó dùng tốc độ 120km/h chạy khắp nơi lấy thuốc. Thấy tôi đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển không nói nên lời, anh mới thân thiết nói : “ Anh có ép em chạy đâu, tự mình làm khổ mình vậy làm gì.”

Tôi ngờ nghech cười ha hả, nói : “ Không vấn đề, lấy thuốc sớm thì sớm được về nhà mà”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, nâng tay để giữa không trung nói : “ Tiểu Sơ Lục, bãi giá hồi cung”

(Anh ấy cố tính gọi em là Tiểu Sơ Lục giống tên các thái giám ngày xưa đó =)))) chả biết vô tình hay cố ý nhưng mà có vẻ thù dai vụ bị cắn ra phết =))))

Xét thấy Đặng Thiệu còn thương tích trong người, tôi không dám phản ứng đành phải nhân nhượng vì lợi ích chung , hòa theo trò đùa của anh : “ Nô tài cung nghênh Hoàng Thượng hồi cung”

Tôi bắt chước bộ dạng thái giám, đỡ lấy tay Đặng Thiệu, anh cười nói : “ Thôi được rồi, tạm thời tha cho nô tài nhà người”

Tôi hí hửng ngây ngô cười, Đặng Thiệu búng một cái lên trán tôi, nói : “ Bị hành cả đêm rồi, nhóc con,em đưa anh đi ăn cơm đi”

Tôi giương mắt nhìn đại sảnh bệnh viện, hoang mang nói : “ Giờ này còn nơi nào mở nữa?”

Đặng Thiệu nhếch lông mày, cười nói : “ Anh biết một chỗ”

“Ở đâu?”

“Đi theo là được, hỏi nhiều vô nghĩa làm gì”

Tôi bĩu môi, trong lòng khó chịu mà tay vẫn phải đỡ Đặng Thiệu khập khiễng ra khỏi bệnh viện.

“Chỗ anh nói là đây à?” Tôi chỉ vào quầy bán đồ nướng ven đường, khói đặc mang theo mùi thịt nướng thơm phức bốc lên không trung, chỗ ngồi ven đường sớm đã chật ních những người đi ăn đêm.

Đặng Thiệu lấy chân kéo ghế ngồi xuống, cười nói : “ Mau ngồi xuống đi, món sườn nhà này siêu ngon luôn, không chừng còn giúp ích cho em đấy”

Tôi không hiểu gì, kéo bàn qua ngồi xuống ghế, nói : “Một miếng sườn nướng thì giúp ích được gì cho em?”

Đặng Thiệu đi gọi đồ nướng, quay lại bàn còn cầm theo chén rượu, uống một ngụm xong mới nói : “ Sườn là để ăn, anh nói giúp ích tức là em tham khảo cách người ta buôn bán ấy, hiểu chưa?”

Tôi đại khái hiểu ra. Lúc ăn, Đặng Thiệu câu được câu mất tán gẫu cùng chủ quán, ví dụ như mở cửa mấy giờ, đóng cửa lúc nào, vài thứ linh tinh khác. Mà chủ quán cũng xem như một người thật thà, thao thao bất tuyệt nói hết. Còn về phần nói thật bao nhiêu phần thì mình ổng biết, tôi với Đặng Thiệu cũng chỉ coi như nghe cho vui tai thôi.

“Biển rộng toàn là nước.... Con lừa có bốn chân.....Í a” Về đến nhà, Đặng Thiệu do tác dụng của cơn đã say quá cần câu rồi. Miệng lảm nhảm mấy câu khôi hài, tôi đành cởi bớt quần áo, đặt anh nằm lên giường.

“Sơ Lục, lại đây đi” Đặng Thiệu giơ hai tay về phía tôi, nói.

Tôi nhìn mặt anh đỏ bừng vì rượu, hỏi : “ Để làm gì?”

“Bảo em lại đây thì cứ lại đi, nhanh lên” Đặng Thiệu mân mê miệng, vội vàng kéo tôi. Từ khi quen nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nằm trong ***g ngực anh.

“Sơ Lục, em thích anh không?”

Tôi không hé răng, im lặng nằm trong lòng anh. Có lẽ vì chờ quá lâu, Đặng Thiệu mất kiên nhẫn lắc cánh tay tôi, nói : “ Thích hay không thích?”

Bất đắc dĩ tôi chỉ có thể gật đầu : “ Thích”

“Hê hê, anh biết mà” Đặng Thiệu ôm chặt tôi hơn, ngây ngô cười : “ Sơ Lục,anh nói thật cho em biết. Hồi đầu anh chỉ muốn chọc em cho vui thôi, không ngờ sau này lại thích luôn đồ ngốc như em”

Tôi gật đầu, má phải cọ cọ vai anh, nói : “ Em biết em ngốc rồi”

Đặng Thiệu nghe vậy, lấy chân trái gác lên, hôn cái búp lên mặt tôi : “ Nhưng anh thích em ngốc thế này”. Nói xong, lại vươn người hôn lên mặt tôi cái nữa.

Tôi cảm nhận cơ thể chính mình, mọi chỗ anh chạm qua đều nóng bỏng hơn bình thường, thẹn thùng nói : “Nói nhiều như vậy làm gì, đi ngủ sớm đi”

Đặng Thiệu mở to hai mắt nhìn , lắc đầu nói : “ Không ngủ được, đầu đau lắm, trym cũng đau” (=))))))

Tôi vòng qua lưng anh, đầu ngón tay lén sờ soạng tấm lưng dài rộng, nói : “ Nhưng mai anh đi làm còn gì Mà bị thế này rồi, hay mai xin phép nghỉ đi”

Đặng Thiệu bị tôi sờ đến nhột, một tay đè lại tay tôi, nói : “ Thế thì xin nghỉ vậy. Vừa ở nhà nghỉ ngơi một ngày vừa đưa em đi học hỏi xung quanh luôn.”

Tôi kinh ngạc ngồi dậy, hỏi : “ Anh giúp em học mở quán bánh rán á?”

“Đúng vậy, sao nào? Anh sợ em học một mình không hiểu, biết đâu anh ở cạnh chỉ lại học nhanh hơn thì sao?” Đặng Thiệu đắc ý dạt dào.

“Em vừa dốt thì dốt thật nhưng không đến mức ấy đâu. Anh về nhà ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi. Anh đi cùng lỗ mê mãi luôn không chịu về, em chịu không nổi trách nhiệm đâu”

Đặng Thiệu tỏ ra không vấn đề gì, nói : “ Vừa rồi uống rượu quên uống thuốc rồi. Cũng may không đau như tưởng tượng” Nói xong, Đặng Thiệu lôi kéo tôi nằm xuống, nhỏ giọng nói : “ Sơ Lục, em ngồi lên người anh đi”

“Ngồi trên người anh á? Để làm gì?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Đặng Thiệu hơi híp mắt, hai má lúm đồng tiền càng hẳn rõ hơn , nói : “ Anh chỉ muốn ôm em thôi mà. Đôi khi anh thấy mình thật đáng thương”

“Anh còn đáng thương? Anh mà đáng thương thì em là cái giống gì?”

Đặng Thiệu mân mê miệng : “ Em ngồi lên thì anh nói cho em vì sao anh đáng thương”

Tôi phát hiện chiêu này của Đặng Thiệu hiệu quả khỏi nói, anh chỉ cần tỏ ra xấu xa một chút tôi đã tình nguyện phục tùng rồi. Vì thế tôi nhẹ nhàng ngồi lên người anh, chậm rãi nằm xuống : “ Nói đi”

Đặng Thiệu ôm lấy tôi, nhỏ giọng nói : “ Vì anh rất cô đơn cho nên mới đáng thương”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Đây là một câu chuyện từ rất rất lâu rồi.

Một ngày, có một người đàn ông đến khám tuổi còn trẻ, đi cùng là một chàng trai cũng tầm ngang tuổi.

“Bác sĩ, hình như của tôi bị nứt ra” (cúc đó ạ =))))

Bác sĩ nói : “ Cởi quần ra tôi xem”

Người đàn ông trẻ tuổi cởi quần cho bác sĩ cẩn thận xem xét một phen, liếc mắt nhìn chàng trai đi cùng, nói : “ Chàng trai, chuyện phòng the phải tiết chế một chút. Còn dùng sức như vậy miệng vết thương sẽ rách ra rất nghiêm trọng”

Hai chàng trai sững sờ tại chỗ.

Đây là một câu chuyện tình thú có thật năm xưa.

Rất hi vọng hai người bạn này sẽ không đọc được. Nếu không tôi chết chắc! Đăng bởi: admin

29. Chương 29

, Chương 29 : Chủ quán và vợ chủ quán

11011071_713715085404235_3908527505219489915_n

Các cụ có câu kẻ đáng thương cũng có chỗ đáng giận (*), nếu Đặng Thiệu không đến cửa hàng Đinh Đại Bằng đòi thu đồ ắt sẽ không gặp tôi. Không gặp tôi thì đã không xui xẻo thế này. Cho nên chung quy ra tội lỗi đều từ anh mà ra.

(Từ lúc quen em anh toàn bị đánh, bị thương =))))

Đồng thời, thiếu chút nữa quên mất mục đích mình đến Bắc Kinh. Tiền tuy rằng rất quan trọng nhưng trong lòng tôi Đặng Thiệu sớm đã vượt qua địa vị của đồng tiền . Nếu có thể gìn giữ đoạn tình cảm này thì cho dù trở thành kẻ khác biệt với xã hội có là gì.

Tối hôm qua Đặng Thiệu nói anh muốn sống vai cùng tôi phần đầu, nếu được sẽ cùng nhau đạt tới mục tiêu. Vậy mục tiêu của bạn là gì? Tôi từ nhỏ chỉ có một mục tiêu, ấy là phải kiếm thật nhiều tiền, sau đó đến sống ở thành phố, tìm một cô vợ xinh đẹp để một thằng cu, hạnh phúc khoái hoạt cả đời.

Đặng Thiệu lại nói mục tiêu này không có khả năng thành sự thật rồi. Đầu tiên, tiền vĩnh viễn không bao giờ là đủ, như anh nói thì có ai thấy tiền của mình đủ nhiều đâu. Tiếp theo, đến sống trong thành phố, Đặng Thiệu nói thành phố khác với nông thôn, sống trong thành phố rất nhiều người chịu không nổi cuộc sống áp lực. Cuối cùng là cưới vợ sinh con, cái này càng không có khả năng thành sự thật bởi giờ tôi đã có Đặng đại gia đây, làm sao mà cưới vợ sinh con giờ?

Rốt cuộc tôi đành phải bỏ đi những mục tiêu từ thuở nhỏ, học cách chỉ nhìn vào tương lai trước mắt, dùng đôi tay mình tạo nên cuộc sống về sau. Vì thế, hôm sau rời giường, chờ Đặng Thiệu xin phép nghỉ xong, chúng tôi cùng tới cửa hàng của Đinh Đại Bằng. Cũng lâu lắm rồi mới gặp lại, Đinh Đại Bằng vẫn như trước kia khí thế bừng bừng, đứng trong tiệm miệng thì mời khách tay thì bận rộn làm việc.

Đinh Đại Bằng thấy tôi và Đặng Thiệu tới vội vàng tiếp đón. Về phần bữa sáng cũng giải quyết luôn trong tiệm hần. Mà Đinh Đại Bằng với Đặng Thiệu xem ra cũng không còn thù hằn gì lớn, tuy rằng vẫn có chút không tự nhiên nhưng tốt xấu gì anh cũng là quản lí, không thể không nể mặt.

Tôi đi tìm “Hoàng hậu bánh rán” ai ngờ chị ấy lại bận đưa mẹ chồng đi mua sắm chưa trở về. Chúng tôi chỉ có thể ngồi chờ tới tận trưa, “hoàng hậu bánh rán” rốt cuộc mới trở lại, trong tay còn xách theo hai túi lớn chiến lợi phẩm, tâm tình rất tốt hướng chúng tôi cười đùa : “ Ô ôi, anh Đặng với tiểu Lục tới đó à? Lâu rồi không thấy mặt bạn đi với cô nào hả?”

“Hoàng hậu bánh rán” vốn là cái tính tự nhiên, không câu nệ tiểu tiết lắm. Tôi thì không sao nhưng Đặng Thiệu lại không biết, hơi nhăn mặt, đại khái trong lòng không thoải mái.

Đinh Đại Bằng tinh mắt khéo léo, cười nói : “ Bà xã em đừng có nói vậy, anh Đặng là ai hả? Nói vậy cũng nói. Còn Tiểu Lục hôm nay tới tìm em học làm bánh rán đó”

“Hôm nay muốn học à? Vậy những thứ cần thiết đã chuẩn bị xong chưa?”

Tôi gật đầu : “ Chuẩn bị xong rồi, xe và đồ cần thiết em đều mang đến rồi” Tôi chỉ vào chiếc xe bánh rán mới tinh trước cửa hàng : “ Đây là anh trai của Đặng Thiệu làm đó, tay nghề không tồi đúng không?”

“Hoàng hậu bánh rán” đi vòng quanh xe hai vòng, khen ngợi : “ Quả không tồi, ngay đến các chi tiết cũng làm tốt, nhưng mà xe đẹp thì tay nghề cũng phải tốt, bằng khúc bánh rán làm ra ăn không nổi thì nhục”

“Khắc khắc” Tôi nghe tiếng cười vang bên cạnh, quay đầu lại, Đặng Thiệu vội vàng che miệng nhin cười, phát tay nói : “ Không có việc gì, ngài cứ tiếp tục nói chuyện đi”

Tôi trừng mắt nhìn anh, ý bảo đứng đắn một chút đi. Sau đó liền cùng “hoàng hậu bánh rán” chuẩn bị , ví dụ như : Quán bánh rán cần những vật dụng gì, nguyên liệu gì, trong thùng xe phải giữ nhiệt độ tầm nào, tất cả tôi đều phải học hết.

“Hoàng hậu bánh rán” từ trong cửa hàng cầm ra chục trứng chim, lại ra sau kho lấy thêm ít bột chiên, rau thơm, hành thái sẵn , v..v, tất cả đều có sẵn trong cửa hàng. Tôi thấy bàn tay chị ấy lưu loát trộn nhân, vo tròn, một cái lại một cái bánh rán thành hình, tuy nhiên do ít thời gian nên lúc thành bánh nhân hơi vỡ một chút, nhưng vị thì tuyệt vời.

Trong thôn chúng tôi, bánh rán là món ăn được yêu thích. Chẳng qua bánh rán mà “hoàng hậu bánh rán” đang làm ở thôn gọi là nem rán kìa. Vốn ban đầu là món bột gạo vo với bột tương, nhào nhuyễn rồi rán, sau này phát triển thêm thì gọi là bánh rán.

Mẹ cũng biết làm bánh rán nhưng hồi còn ở nhà tôi làm gì có tâm tư theo học. Giờ nhìn “Hoàng hậu bánh rán” lưu loát nhanh nhẹn làm ra một cái bánh, chính mình đứng cạnh ít nhiều cũng thấy hưng phấn hơn hẳn . Nói thì nói vậy chứ đến lúc “hoàng hậu bánh rán” để tôi tự vo nhân , hai tay cứ thế phát run lên.

“Đồng chí, cách mạng còn chưa thành công. Cố lên, đừng khản trương” Tuy có Đặng Thiệu đứng bên cạnh hết lòng cổ vũ nhưng run thì vẫn cứ là run thôi. Tôi vụng về nhét nhân vào trong bột bánh, lăn mấy vòng rồi thả vào chảo. Bánh sau khi rán vàng đại khái cùng ra hình thù, nhưng mà...xét tổng thể vẫn khiến người ta không muốn nhìn thẳng.

“Ài, thằng nhóc ngốc này, nói chú bao nhiêu lần không thể dùng lực quá mạnh hả? Mạnh quá sẽ vỡ nhân, nhẹ quá thì không đều. Chú có nghe hiểu lời chị nói không?”

Tôi gật đầu, lấy tay lau mồ hôi, nói : “ Em biết rồi, để em thử lại”

Dựa theo những gì vừa học, tôi lại nặn một cái. Đáng tiếc lại thất bại lần nữa. Tôi nản lòng ngồi xuống cái ghế gần đấy, ừ ừ nói : “Không làm nữa, khó quá đi mất”

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh tôi, cười nói : “ Bình thường tính em trầm ổn lắm cơ mà, sao hôm nay lại trẻ con thế này? Em không cố gắng làm sao biết mình làm tốt hay không?”

Tôi bất đắc dĩ nói : “ Em đã cố gắng lắm rồi nhưng anh nhìn đồng bánh này em, có cái nào ra hình ra thù đâu huống chi mang đi bán” Tôi chỉ vào đồng bánh hỏng, nói.

Đặng Thiệu ý vị thâm trường nói : “ Trông cũng khó đấy nhưng anh đứng xem cũng hiểu hiểu một tí. Để làm thử xem thế nào” Đặng Thiệu lấy tạp dề từ trên người tôi, sau đó dựa theo những gì “hoàng hậu bánh rán” chỉ trước đó, nặn nặn vo vo một hồi đã ra cái bánh rán, hơn nữa nhìn không tệ chút nào.

“Anh Đặng thông minh thật đấy, vừa học đã có thể lĩnh hội. Anh xem thằng nhóc Tiểu Lục kìa, sớm muộn gì cũng chết đói” “Hoàng hậu bánh rán” lườm tôi một cái.

(Chết đói đã quá Đặng đại gia nuôi =))))))

Tôi trăm triệu lần không ngờ tới Đặng Thiệu có thể làm thành công một cái bánh rán. Chỉ thấy anh thoăn thoắt nặn nhân, nhét vào một cái trứng chim, một ít hành thái rau thơm, một ít tương, lăn tròn với bột, thả vào chảo đánh xèo một cái, vớt ra là có thành phẩm.

Tôi dùng ánh mắt sùng bái nhìn Đặng Thiệu, anh hạ lưu nhếch nhếch lông mày, nhỏ giọng nói : “ Thế nào, có phải cảm thấy chồng em rất lợi hại không?”

Tôi không ngừng gật đầu, cười nói : “Lợi hại, lợi hại. Em hâm mộ muốn chết rồi đấy”

Đang lúc tôi cao hứng, hai cô gái từ xa tiến đến, mở miệng nói : “ Cho tôi hai cái bánh rán, một cái không ớt, một cái không rau thơm”

Tôi không ngờ nhanh vậy đã có khách tới mở hàng, hưng phấn đến lắp bắp không nên lời. Ngược lại Đặng Thiệu thập phần bình tĩnh nói : “ Hôm nay quán chúng tôi khai trương, có thể ưu đãi cho hai bạn nha”

Nói xong, Đặng Thiệu đem cái bánh rán vừa rồi đưa cho tôi, trộm nói : “ Đây là anh vì em mà làm đó, nên người ăn nó cũng phải làm em.”

Tôi cầm lấy bánh rán, ngồi một bên vừa ăn vừa xem.

Đặng Thiệu lúc không mặc đồng phục lại có nét quyến rũ gần gũi hơn hẳn. Một thân thước tám, bo đì sáu múi, gương mặt ưa nhìn. Miệng cười ôn hòa lộ ra hai cái má lúm đồng tiền với khách hàng. Như mẹ hay nói đây là hình mẫu trai đẹp tiêu chuẩn đó.

Tôi cầm bánh rán ăn mà nhin không được cười trộm, mĩ nam này là của tôi nha.

“Đây, tổng cộng chín đồng, thu của hai bạn tám đồng thôi” Đặng Thiệu đưa bánh rán gói cẩn thận cho hai cô gái.

Hai cô gái thanh toán tiền, hỏi : “ Về sau anh mở quán ở đây luôn ạ?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Cũng chưa biết nữa, hôm nay mới là thử thôi, không ngờ lại gặp được hai cô gái xinh đẹp thế này. Nếu sau này có duyên nói không chừng sẽ gặp lại, đến lúc đó nhớ lại ghé thăm quán nhé”

Hai cô gái bị chọc cười không ngừng, nói : “ Nhất định rồi, vậy chúng em đi trước”

Đặng Thiệu phải bột trên tay, túm khăn lông lau sạch sẽ xong trở lại ngồi cạnh tôi, nói : “ Công nhận bán bánh này thú vị thật mỗi tội mệt quá. Thắt lưng anh đau muốn chết, miệng vết thương còn hơi ngứa nữa này.”

Tôi hờn dỗi nói : “ Đáng đời”

Đặng Thiệu sững sốt, cười nói : “ Này này sao đột nhiên lại trở mặt thế hả? Đừng bảo em ăn dấm chua (**) của hai cô bé kia nha?”

Tôi quệt miệng, đoạt lấy tạp dề, nói : “ Quản lí là đồ lưu manh”

Không hiểu có phải vì tôi nói chuyện lớn giọng hay “hoàng hậu bánh rán” này giờ cố ý nghe lén mà một câu này vừa ra khỏi miệng, “hoàng hậu bánh rán” đã vọt ra, cười nói : “ Tiểu Lục, chú đừng có nói lung tung. Anh Đặng tuần tú lịch sự làm sao lại lưu manh được. Anh Đặng thấy có đúng không?”

Đặng Thiệu cười gật đầu, tiến đến cạnh tôi, cầm lấy bánh rán ban nãy chưa ăn hết cắn một cái, chậm rãi nhấm nháp, cười nói : “ Ngon ghê mà, em thấy sao?”

Tôi giả bộ nôn, nói : “ Ngon gì chứ, khó ăn chết đi được”

Đặng Thiệu không cho là đúng, cười nói : “ Em cũng mau mau làm ra một cái tử tế đi. Anh muốn cái đầu tiên em làm là dành cho anh”

Tôi phát hiện lời nói của Đặng Thiệu rất có sức uy hiếp, nói vu vơ mấy câu liền làm tâm tình chán nản này giờ biến mất.

Tôi nỗ lực, thật hy vọng mau một chút có thể làm ra cái bánh rán hoàn chỉnh. Nhưng cho dù có cố gắng thế nào, khoảng cách giữa hy vọng và thực tế vẫn là rất xa vời.

Càng làm càng hỏng, tâm tình càng tụt dốc không phanh. Đặng Thiệu lại cổ vũ tôi, nói : “ Tiểu Lục, tối nay chúng mình mở quán nhé?”

“Mở quán?” Tôi kinh ngạc nói : “ Nhưng em còn chưa học được mà?”

Đặng Thiệu mỉm cười, cầm lấy dưa gõ vào chảo, nói : “ Tối nay anh đến quán làm bánh rán, em phụ trách thu tiền, làm bà chủ quán nhàn hạ, được không?”

(*) Theo tớ câu này nghĩa là cái gì cũng có nguyên do của nó, người đáng thương bởi vì đã gây ra tội lỗi gì đó khiến mình phải chịu hậu quả thành kẻ đáng thương =))) Giải thích xong nghe còn khó hiểu hơn ý nhờ

(**) Dấm chua : Là ghen ạ =)))

PS : Từ tuần tới đến hết 23/12 tớ bận thi học kì Năm nay lớp 12 rồi nên cũng không dám lơ là nữa. Có lẽ bộ này sẽ bị gián đoạn không ra đều như hiện tại. Yên tâm là sau 23/12 tớ sẽ tập trung làm cấp tốc, trước tết Âm lịch sẽ xong bộ này cho bằng được =)))))) Còn 25 chương nữa chứ mấy =)))))) Đăng bởi: admin

30. Chương 30

, Chương 30

10330365_713734402068970_1417833644132671027_n

Những người mà tôi quen biết hầu hết đều không thích công việc buôn bán, phần lớn là vì ngại mất mặt. Ở quê, mở sạp hàng cũng là một hình thức buôn bán, nếu thành thật ngày ngày ngồi quán góc mở đợi thì chẳng ai thèm để ý tới. Thế nên muốn bán được nhiều hàng thì phải rao thật to. Hồi trước mỗi sáng cùng mẹ ra chợ, lối vào chợ quê vốn đã nhỏ lại còn chật ních người, mấy bà bán hàng rong thì nhau hò hét, khuôn mặt tươi cười mời khách.

Bởi vì thế tôi cho rằng ở Bắc Kinh cũng nên làm thế, càng hét to càng mời chào được nhiều khách, nói không chừng lần đầu mở quán lại đắt khách thì sao.

Đặng Thiệu nghe thế vội vàng phản bác. Chắc anh ngượng đây mà.

Tôi lại cố tình không nghe, kiên định tin tưởng chính mình làm Đặng Thiệu chẳng còn đường cự tuyệt, bắt đấm dĩ phải đồng ý. Quan trọng vụ này lại gặp ngay vấn đề nan giải khác.... Hết thế nào bây giờ.

“Anh biết phải rao thế nào không?” Tôi đeo tạp dề, hỏi

Đặng Thiệu mãi mê sắp xếp quán, một thân đồng phục xám xịt trên người anh lại chẳng làm người khác thấy áp lực, ngược lại trông còn có chút giỏi giang, nhanh nhẹn nữa kia.

Đặng Thiệu lấy hành thái, rau thơm được chuẩn bị sẵn từ ban ngày, thêm trứng cút và vài nguyên liệu nữa sắp xếp thật tốt. Bây giờ mới nói với tôi : “ Anh nhớ hồi trước có xem một quảng cáo ngắn trên mạng, nói không chừng em lại dung được đấy”

“Quảng cáo ngắn? Quảng cáo thế nào?” Tôi khẩn cấp hỏi.

Đặng Thiệu suy tư một hồi, cười nói : “Nhớ mang máng thế này : Mại dô mại dô, mua ngay kéo hết. Bánh rán trái cây, nhân một trứng chim một đồng tiền, trong dai ngoài giòn, thơm mùi đậu rục rở sắc hành. Mua ngay kéo hết” Đặng Thiệu vừa nói vừa hoa chân múa tay phụ họa, ngón tay xoay tròn lắc lư không ngừng trước mắt tôi.

Tiết mục quảng cáo ngẫu hứng chấm dứt, Đặng Thiệu cũng ngưng làm lố, cười nói : “ Đại khái là như thế đó”

Tôi vận dụng trí nhớ siêu phàm của mình, vỗ tay cái bốp, không khỏi hí hửng nói : “ Vừa rồi anh đang múa rong phải không? Ôi xời, ngày xưa ở thôn em cũng có thằng cu đi học múa trên thành phố, về làng múa rong kiếm tiền nhìn oách ghê lắm.”

Đặng Thiệu xấu hổ cười nói : “ Em nói thế nào thì là vậy đi”. Nói xong lại vui đầu bận rộn với công việc chuẩn bị, tôi bắt đầu hoài nghi cái cửa hàng này rốt cuộc là của thằng nào. Sao mà anh còn để tâm hơn cả tôi vậy trời?

Tôi xấu hổ đến đau cả đầu nói : “ Nhưng mà vừa rồi anh nói nhanh quá em nghe chưa rõ” Hai mắt tôi phát ra hào quang ngưỡng mộ lấp lánh, kích động nói : “ Nhưng mà nghe có vẻ rất hay, anh dạy em đi, em hét cho”

Đặng Thiệu chán ghét bĩu môi : “ Nhóc con em có còn dây thần kinh xấu hổ không hả? Làm thế dị chết đi được, ngại chưa đủ làm trò cười cho thiên hạ hả?”

Tôi anh dừng vỗ ngực : “ Có gì đâu mà xấu hổ. Em có làm gì dị hợm đâu, em kiếm đồng tiền mà sức lao động chân tay. Quần tử chí ở bốn phương ngại gì chút tiểu tiết đời thường”

“Đệt đệt đệt” Đặng Thiệu vội vàng thủ thế xin thua, nói : “ Em muốn hét gì thì hét, anh dạy cho em là được” Đặng Thiệu lau tay bắn vào tạp dề trên người, tiếp tục nói : “ Nào, làm theo anh.”

Tôi vội vàng gật đầu : “ Ok, anh nói đi, lần này em chắc chắn sẽ nhớ.”

Đặng Thiệu nghiêm túc bắt đầu tiết mục “mua vui” : “Nghe rõ đây... Mọi đô mọi đô, mua ngay kéo hết. Bánh rán trái cây, nhân một trứng chim một đồng tiền, trong dai ngoài giòn, thơm mùi đậu rục rở sắc hành. Mua ngay kéo hết” . Có lẽ vì thói quen, miệng vừa hoạt động tay chân anh liền múa may quay cuồng. Trong mắt tôi, cái này tuyệt đối là múa rồng trên đường mà!

Mà tôi giống như một con vẹt ngốc nghếch làm theo. Cũng may Đặng Thiệu chỉ nhớ một đoạn ngắn của quảng cáo, phần sau hoàn toàn quên sạch bách nên tôi học cũng không khó khăn gì lắm.

“Nào, nói một lần anh nghe xem.”

Tôi háng giọng, dồn nội lực cất lên tiếng rao thánh thót : “ Mọi đô mọi đô...”

“Chờ đã” Đặng Thiệu cắt lời, đi đến cạnh tôi cười nói : “ Em nói cái giọng đó làm sao thu hút khách hàng được, phải làm giống như anh ban nãy ấy, đứng thẳng lưng.”

“Đứng thẳng lưng, hóp bụng vào , đứng ra giữa đường, rao thật hảo sảng xem nào”

Tôi do dự không biết làm sao, thở dài : “ Nhưng mà... em sợ rao không tốt lại thành xấu mặt.”

Đặng Thiệu nhướn mày, vui vẻ nói : “ Nhóc ngốc, em cứ làm như anh nói là được. Đến đây rao lại anh xem.”

Tôi thập phần buồn bực, nghi ngờ hỏi : “ Có phải anh đang tính giỡn em phải không? Cố tình làm em xấu mặt giữa đường giữa chợ?”

Đặng Thiệu vội vàng phẩy tay, cười : “ Em suy nghĩ nhiều thế. Anh sao nỡ để em xấu mặt chứ. Đến đây nào, rao một tiếng, nói không chừng đêm nay em có thể kiếm được kha khá nhờ khả năng rao vặt của mình ấy chứ”

Tôi nghĩ một hồi thấy cũng đúng, thôi thì vì tiền liều mạng vậy. Giơ tay lên cao, bắt chước theo tư thế của anh, tay trái phía trước tay phải phía sau, hai chân khom khom, bắt đầu rao : “ Mọi đô mọi đô, mua ngay kéo hết, bánh rán trái cây....” . Ban đầu chưa quen động tác thập phần gượng gạo, đến lúc quen rồi càng làm càng thấy dễ. Tôi ngẫu hứng rao hàng theo nhịp điệu luôn, chờ rao được một hồi quay lại đã thấy Đặng Thiệu ngồi xổm trên đất ôm bụng cười ngặt nghẽo : “ Giỏi... giỏi quá, thật sự là quá giỏi. Em đúng là thần đồng rao vặt” Nói xong, Đặng Thiệu lại cười điên cuồng, cười đến nỗi làm tôi nổi da gà luôn.

(Nói thiệt edit tới đây tui méo tưởng tượng được tư thế rao hàng của ẻm =)))) Khom chân ngồi xổm tay hai chiều =))) WTF??? =))))))

Tôi phụng phịu, nổi giận nói : “ Anh cười cái gì mà cười? Em rao không tốt chắc?”

“Nào có, nào có” Đặng Thiệu chậm chạp đứng lên, cố gắng nín cười : “ Đồ ngốc em rao không tồi đâu, chắc chắn làm không ít người cảm thấy vui vẻ.”

Tôi đắc chí chạy tới gần Đặng Thiệu, thập phần nghiêm túc nói : “ Tốt lắm, giờ chúng mình xuất phát, buổi tối hôm nay cùng mở hàng thật đắt khách nào”

Đặng Thiệu vì hòa theo cũng ra vẻ nghiêm túc, vươn tay nắm lấy bàn tay tôi, nói : “ Được, cùng nhau mở hàng đắt khách.”

Địa điểm mở hàng tối nay là do anh cẩn thận suy tính. Con phố này lưu lượng khách nhiều, lúc tan tầm thường sẽ chật ních người. Quan trọng nhất là phạm vi công tác của Đặng Thiệu không thuộc khu này, như thế đỡ phải gặp người quen vả lại cũng không ảnh hưởng gì tới công việc của anh.

Đặng Thiệu đạp xe, tôi phụ đẩy đằng sau. Lúc đi lên dốc phải dùng hết sức cong mông mà đạp. Lúc xuống dốc lại phải cố giữ chậm tốc độ. Đợi cho gần đến nơi, tôi sớm đã mệt bỏ hơi tai, mồ hôi đầm đìa.

(Xe hàng của em là dạng như xe đạp đạp đi ấy ạ Nhưng vì có thêm một đồng hàng nên hai đứa đi mới khổ thế =)))

Đặng Thiệu xuống khỏi yên, hỏi : “ Có mệt lắm không? Anh đã nói để anh đẩy cho mà.”

Tôi nâng tay lau mồ hôi trên trán, cười nói : “ Không vấn đề gì, hồi em phải đi làm nướng còn mệt hơn thế này nhiều.”

Không đợi Đặng Thiệu đáp lại, tôi vội chạy đi tìm một viên gạch chèn xuống bánh xe, đề phòng xe trượt dốc.

Cổ định xe xong, cuối cùng cũng có thể khai trương rồi. Đặng Thiệu lấy một lọ thủy tinh từ thùng xe đưa cho tôi, nói : “ Rao đi, bao giờ mệt thì uống cho thông giọng”

Tôi gật gật đầu, ngửa cổ nhấp thử mấy ngụm trong chai thủy tinh. Tôi giật mình, hương vị này là? : “ Đây là canh đậu đỏ à?”

Đặng Thiệu ừ hử, sau đó đứng ra sau thùng xe, chuẩn bị đón tiếp vị khách đầu tiên đêm nay.

“Anh mua à?” Tôi lắc lắc cái chai.

Đặng Thiệu quay đầu, bắt đắc dĩ nói : “ Chỗ này làm gì có bán canh đậu đỏ? Anh tự mình nấu đó.”

“Anh nấu? Nấu lúc nào? Sao em không biết?”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, búng nhẹ lên trán tôi, cười nói : “ Cái gì cũng để cho em biết anh còn đáng làm chú em sao?”

(Trước em hay gọi trêu anh là “chú”. Không nhớ có thể đọc lại nha)

Tôi nghiêng răng ken két tiếp tục uống canh đậu đỏ, trong lòng không khỏi ngọt lịm. Người tính không bằng trời tính, cả buổi rồi cuộc vẫn chẳng có vị khách nào khiến tôi không thể không sốt ruột.

“ Anh nói xem, mình mở lâu như vậy sao vẫn không ai đến mua?”

Đặng Thiệu bình tĩnh nói : “ Buôn bán vốn là vậy mà. Hôm nào may thì đông khách, bữa nào xui thì chẳng có ai. Cái này dựa vào vận khí đó. Huống gì...” Đặng Thiệu chỉ vào mấy người bán hàng rong gần đó : “ Em nhìn xung quanh đi, có tới hai nhà nữa bán bánh rán, cạnh tranh kịch liệt như thế không vắng khách mà được sao”

“Nhưng mà em vẫn sốt ruột.”

Đặng Thiệu thấy tôi lòng nóng như lửa đốt, an ủi : “ Đừng nóng vội, từ từ sẽ được thôi. Chỉ cần bánh rán của em ngon, tự nhiên khách sẽ tìm đến. Quan trọng hơn cả là anh dạy em rao hàng rồi còn gì, em cứ thử rao thật to lên, bảo đảm sẽ thu hút không ít khách.”

Tôi bùng tỉnh đại ngộ, hối hận : “ Em đúng là nãi lợn mà. Quên xừ mất chuyện quan trọng, bây giờ em đi rao liền”

Nói xong tôi hít một hơi thật sâu, hét to : “ Mại dô mại dô, mua ngay kéo hết, bánh rán trái cây.” Tôi đứng cạnh xe bánh rán khoa chân múa tay, hăng say đến quên cả trời đất. Tiếng rao sau lại to hơn tiếng trước, tựa như sắp đem toàn bộ hơi trong cổ họng rút cạn.

Quan trọng là tôi hét to như vậy rất có hiệu quả. Không ít người vây quanh quán, mắt thấy càng ngày càng nhiều người tò mò tới, tôi càng hăng say mà rao. Rồi cuộc cũng có thể nghênh đón những vị khách đầu tiên, đó là một cặp vợ chồng dắt theo đứa con nhỏ.

“Bánh rán này bán thế nào?”

Đặng Thiệu nói : “ Hôm nay khuyến mãi 4 đồng được 5 cái. Có thể ăn kèm thêm chân giò hun khói, nếu không thích hoa quả có thể đổi thành bánh quẩy”

Cặp đôi gật gật đầu : “ Vậy không lấy hoa quả, đổi thành bánh quẩy, bánh không cay cho trẻ con nhé”

Đặng Thiệu nói : “ Được, hai anh chị chờ một chút” . Nói xong , hai tay Đặng Thiệu vung lên, đổ dầu làm nóng chảo, thả viên bánh rán vào chảo. Mùi thơm chín rộm nháy mắt lan ra bốn phía, ngay đến chính tôi vừa ăn cơm chiều xong còn thấy thơm thềm.

Mà đêm nay công việc chính của tôi là rao và thu tiền. Tôi điên cuồng gào to, cặp vợ chồng đi cùng con ấy thế mà lại che miệng cười trộm.

Tôi thừa dịp hai vợ chồng không chú ý liền giương nanh múa vuốt làm mặt xấu dọa đứa nhỏ. Nhóc con chẳng những không sợ còn ê a chỉ vào tôi cười khanh khách.

Thu tiền xong, hai vợ chồng mà con rời đi. Tôi cao hứng đem những đồng tiền đầu tiên cho vào hộp đựng. Ai ngờ bị Đặng Thiệu vỗ cái vào đầu.

Tôi thu lại ý cười, giận dữ nói : “Sao anh đánh em?”

Đặng Thiệu cười hì hì nói : “ Em lần sau còn dám giương nanh múa vuốt như thế, coi chừng không ai thêm đến mua bánh rán nữa. Lúc ấy thì khóc cũng không kịp đâu.”

Tôi nhăn mũi, nói : “ Ai bảo nhóc con vừa rồi cười em, chắc chắn trong lòng đang khinh bỉ nên em mới dọa nó chứ bộ.”

“Nói hươu nói vượn”. Đặng Thiệu lạnh lùng : “ Nhóc con kia mới vài tuổi biết cái gì là khinh bỉ hả? Nhiều lắm thì cho là em đang tấu hài thôi, sao em lại nghĩ thành như vậy hả? Áo tưởng là chứng bệnh nguy hiểm, sáng mai đi bệnh viện.”

“Lại đến bệnh viện?” Tôi kinh ngạc nói : “ Từ ngày biết anh đến giờ chưa được một tháng, em đã cùng anh vào viện ba lượt rồi đấy. Còn lâu em mới đi, đi hoài không bệnh cũng thành có bệnh”

Đặng Thiệu nghiêm mặt : “ Không muốn đi thì bình thường lại cho anh. Đừng có nhìn ai cũng nói xem thường mình. Đều là người cả, ai coi thường ai chứ?”

Tôi thấy anh nổi giận thật không dám tranh luận nữa, chỉ có thể gật đầu nhận sai : “ Em biết rồi, về sau không dám nghĩ lung tung nữa” . Tôi cười dịu dàng nói : “ Em phải ra kia rao tiếp đây, hôm nay phải thật đông khách mới bỏ công”

Đặng Thiệu bĩu môi : “ Để thỏa mãn được em thì vất vả ra phết đấy”

“Ô, hai cậu này cũng bán bánh rán đấy à?”

Tôi quay sang, chú bán bánh rán bên cạnh cười đến vui vẻ, thấy tôi chưa kịp phản ứng lại nói tiếp : “ Hôm nay lần đầu mở hàng đó hử?”

Các cụ có câu không ai đánh kẻ đang cười, tôi chỉ có thể gật đầu : “ Vâng, ngày đầu ạ”

Ông chú liếc tôi một cái, lại nhìn Đặng Thiệu phía sau , cười nói : “ Hai người là quan hệ gì thế? Anh em hử?”

Tôi lắc đầu : “ Đó là chú của cháu”

Ông chú bình tĩnh đại ngộ : “ Thì ra là hai chú cháu. Nhưng mà chú của cậu nhìn cũng trẻ quá đi”

Đặng Thiệu đứng sau tôi ghen cười, chờ tôi quay lại bèn thì thầm vào tai : “ Chính em thừa nhận em là cháu anh đó nha” Nói xong, thừa dịp xung quanh không ai để ý, lén hôn trộm tôi một cái. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

, Chương 31

large (2)

Buôn bán cũng cần cái đầu. Người trong xã hội giờ dạng nào cũng có, cả ngày chỉ mãi mê tìm cách lợi dụng nhau. Kể cả có là quan hệ thân cận, quan hệ bạn bè cũng khó lòng nói trước. Ngay đến cả những người bán hàng rong nhỏ lẻ lắm khi cũng vì đồng tiền mà mờ mắt.

Đây là những gì Đặng Thiệu dạy dỗ trước khi đồng ý cho tôi ra ngoài lăn lộn kiếm ăn. Đối với kẻ trời sinh vụng về ngờ nghệch như tôi, nếu không có anh ra tay, không sớm thì muộn cũng bị người ta hại cho mất hết.

Ngày đầu tiên mở hàng, chúng tôi lựa chọn mở hàng vào tầm chiều tối. Chờ đến khi mặt trời lặn, đúng đến giờ tan tầm, người người ào ào đổ ra từ các ngã tư. Tôi lại rao thật lớn giữa đám đông, không ít người đến mua bánh rán. Đặng Thiệu thủ pháp lưu loát, nhanh nhẹn hoàn toàn nhìn không ra là lần đầu mở quán.

Bắc Kinh tầm tháng 8-9 là lúc nóng đỉnh điểm. Bánh rán trong xe lại được rán trên dầu, tôi dù đứng từ xa thu tiền mà vẫn cảm giác được sức nóng hầm hập. Nhìn Đặng Thiệu, áo ngoài sớm đã cởi ra vắt trên thành xe. Áo T-shirt trắng mặc trên người ướt đầm mồ hôi, mồ hôi tuôn từ trán chảy xuống hai má rơi tí tách.

Quả nhiên là khi yêu xem bằng mắt, đau bằng lòng. Tôi chờ đến lúc vãn khách một chút liền bỏ tạp dề xuống, nói với Đặng Thiệu : “ Anh chờ em một chút, em đi có việc một tí quay lại ngay”

Đặng Thiệu nhăn nhó hỏi : “ Em đi đâu? Đang vội muốn chết này”

Tôi thận trọng gật đầu, an ủi : “ Anh chờ tí thôi, 5 phút sau em về liền”

Không chờ anh đáp lời, tôi xoay người chạy vào đám đông, tới gần một cửa hàng bán đồ uống mới hỏi ông chủ : “ Cho hỏi đồ uống nào quý nhất? Loại nào giải nhiệt tốt ấy”

Ông chủ cười ha hả chỉ vào một loại, nói : “ Loại này tốt này, 5 đồng một lọ”

“Vây lấy loại này” Tôi đưa 5 đồng cho ông chủ, cầm lấy chai nước ướp lạnh xoay người bỏ chạy. Lúc trở về quán, Đặng Thiệu bị một đám người vây quanh, tôi mạnh mẽ chen vào. Anh thoáng nhận ra liền nói : “ Nhóc con, em chạy đi đâu đó? Rình đứng lúc đông khách nhất nữa, mau thu tiền đi”

Tôi mới đi trong chốc lát, bên cạnh khay đựng bánh rán đã chất một đồng tiền lẻ. Tôi trả tiền thừa lại cho khách rồi nhét tiền vào hộp, nói : “ Trời nóng thế này, anh uống ít nước đi”

Đặng Thiệu không ngẩng đầu, vội vàng hết nặn rồi chiên bánh, nói : “Em lấy giúp anh đi, giờ không rảnh tay”

Tôi nghe lời mở nắp đồ uống, đem chai đưa tới. Bấy giờ Đặng Thiệu mới vươn tay ra nhận đồ uống, nói : “ Ồ, loại này hơi bị đỉnh luôn. Mua cho anh đây à?”

Tôi cười ha hả, gật đầu : “ Em cố ý chọn đó, chỉ sợ không phải loại anh thích thôi”

Đặng Thiệu hí hửng, ngửa đầu uống hết nửa chai, thở ra một hơi khoan khoái, nói : “ Thích lắm”. Anh chập chờn, đặt chai sang một bên, nói : “ Nhóc ngốc biết thương người yêu em rồi sao?”

Đúng là tôi đau lòng thật, nhìn anh mệt mỏi như thế trong lòng cũng khó chịu. Quyết tâm ngày mai nhất định phải học làm bánh rán cho bằng được, tuyệt đối không để anh chịu khổ thêm nữa.

Hôm nay rời nhà chỉ mang một cái khăn theo tính dưng để lau dầu mỡ dính trên quần áo, giờ bẩn quá rồi sao dưng được. Tôi ngó quanh quất tìm trong vô vọng, cuối cùng đành cởi áo, đưa cho Đặng Thiệu : “Hôm nay em không mang khăn mặt, anh dùng tạm áo lau sạch mặt đi”

Đặng Thiệu liếc cánh tay trơn bóng trước mắt, cười nói : “ Nhóc con em còn dám cởi đồ trước mặt anh, nhưng mà tay anh bận rồi, em lau giùm đi.”

Nói xong, Đặng Thiệu tay thì làm bận rộn làm bánh rán, cổ thì rướn dài cho tôi lau mặt nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào chảo bánh.

Tôi cầm áo mạnh mẽ chà xát mặt anh, Đặng Thiệu rụt cổ, nói : “ Nhóc con em làm gì mà mạnh tay thế hả? Mắt mũi anh cũng có bẩn đâu mà kì mạnh thế.”

Tôi cười : “ Tiện thì lau luôn cho sạch thôi mà.”

Tôi giữ quần áo rồi mặc lại lên người, vô tình liếc sang mấy người khách lại thấy hai cậu học sinh nhìn tôi cười. Cái kiểu cười này thế quái nào cứ làm người khác chột dạ nhỉ.... Tôi quần bách cúi đầu, nhỏ giọng nói với Đặng Thiệu : “ Sao hai cậu kia cứ nhìn em cười ...”

(Nghĩ án hủ nam trong truyền thuyết =))))

Đặng Thiệu không cho là đúng, cười nói : “ Người ta thích em rồi, cháu tôi giỏi gây chuyện quá đi”

Tôi thận trọng nói : “ Anh đừng có nói linh tinh, đều là đực rựa với nhau, thích cái gì mà thích hả?”

Đặng Thiệu nghe thế không nhịn được cười, vớt bánh đã chiên xong mới quay lại nhỏ giọng : “ Anh và em cũng đều là đực rựa đấy thôi. Em không thích anh à?”

Tôi á khẩu, nửa ngày mới nghẹn lời : “ Anh khác”

Đặng Thiệu nhún vai, miệng mang ý cười quay lại làm việc. Hai cậu học sinh kia lại không biết ý tứ nhìn tôi và Đặng Thiệu chăm chăm, làm như đang ngắm khỉ trong vườn bách thú không bằng.

Nếu hai cậu đó không phải khách, tôi của trước kia sớm đã xông lên cho một cái tát, tát cho tỉnh cái thói nhìn vô duyên đi. Nhưng bây giờ đã khác ngày xưa, tôi – một ông chủ tương lai làm sao xuống tay với khách hàng đây? Rất thiếu nhân đạo, rất thiếu chuyên nghiệp.

Đợi một lúc, hai cậu học sinh vào mua bánh rán rồi xoay người chạy mất, trước khi đi tôi còn kịp nghe loáng thoáng vài câu : “ Chắc chắn một cặp luôn, tuy là tiểu 0 (*) nhìn hơi bình thường nhưng 1(**) không tồi đâu” Nói rồi cả hai lác lư mông đi mất.

Tôi cứ cảm giác hai người họ đang nói tới tôi và Đặng Thiệu. Nhưng mà lời họ nói nghe chẳng hiểu gì cả, ngẫm một hồi không ra đành quay ra hỏi anh: “ Tiểu 0 là gì?”

Đặng Thiệu sững sốt một hồi, mãi sau mới lấy lại tinh thần, cười nói : “ Em biết tiểu 0 từ bao giờ thế?”

Tôi chỉ vào hướng hai cậu nhóc vừa rời đi, nói : “ Ban nãy lúc hai cậu ấy đi, nói cái gì mà tiểu 0 và 1. Em nghe không hiểu mới hỏi anh.”

Đặng Thiệu trợn trừng mắt, hỏi : “ Em muốn biết thật không?”

Tôi gật đầu : “Vâng, muốn”

Tạm thời không có khách, Đặng Thiệu tranh thủ nghỉ ngơi một chút. Anh đem chai nước ra uống nốt, bấy giờ mới đến chỗ tôi, vòng tay qua cổ ôm tôi, nhỏ giọng nói : “ Tiểu 0 là một nghề nghiệp thần thánh, họ có khả năng làm cho các 1 lên tiền.”

Tôi bị Đặng Thiệu làm cho hồ đồ, ngờ nghệch nói : “ Thế chắc cái nghề tiểu 0 này kiếm được nhiều tiền lắm nhỉ?”

(=))))))))))))))))))

Tôi vừa nói hết lời, Đặng Thiệu liền sầm mặt lại : “ Ranh con sao cái gì em cũng quy thành tiền thế hả? Em mà dám dùng nghề này kiếm tiền xem anh có đánh chết em không?”

“Ồ hay, anh gấp gì cái hả? Anh không nói rõ làm sao em biết tiểu 0 là cái nghề gì?” Tôi tức giận uất ức nói.

Đặng Thiệu thấy tôi nóng nảy, vội vàng tươi cười lấy lòng ,ghé đầu vào vai tôi cọ cọ : “ Thật ra tiểu 0 là nằm dưới ấy mà. Như anh với em, anh nằm trên, em nằm dưới. Hiểu chưa?”

Tôi lắc đầu, hồ đồ nói : “ Anh nằm trên, em nằm dưới là sao? Nghe không hiểu gì hết.”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, trầm mặc một lát , nói : “ Đành nói trắng ra vậy . Tiểu 0 là người bị đâm hiểu chưa? Đừng có bắt anh phải nói tục, không tình thú gì hết”

Đặng Thiệu nói đến nước này rồi còn không thủng ra thì tôi tuyệt đối là thằng nào lợn trời sinh, chạy ra chỗ nào vắng đâm đầu xuống đất chết cho rồi, sống làm gì cho lãng phí ôxi

Lúc này thật muốn tìm một cái ổ gà mà chui vào. Tiếc quá đây là đường nhựa, tìm hoài hồng ra.

Vì chữa ngượng cho chính mình, tôi ngắt lời : “ Bọn họ bảo em xấu, không xứng với anh.”

Đặng Thiệu giật mình, vội vàng hỏi : “ Bọn họ bảo em xấu?”

Tôi gật đầu tỏ ra ủy khuất, nói : “ Bọn họ bảo em lớn lên tầm thường, không xứng. Ông đây lớn lên bình thường cũng có ăn mất bát cơm nào của nhà họ đâu. Vả lại em cũng có trêu có ghẹo gì hai đứa đó đâu, chẳng qua đây là thành phố, phải ở quê em em đến tận nhà hỏi thăm luôn.”

Đặng Thiệu ý vị thâm trường gật đầu, cười nói : “ Tuy là bọn họ nói thật nhưng thẳng thắn quá gây tổn thương người khác là không có tình người, đáng chém”

Tôi gạt tay Đặng Thiệu ra, giận dữ quát : “ Ý anh là ông đây lớn lên xấu trai hả?”

Đặng Thiệu vội vàng phẩy tay, cười nói : “ Đồ ngốc em nói gì thế, anh làm sao chê em xấu được? Anh thích em như vậy, bằng không đúng hôm nắng nóng thế này chạy ra đây chịu tội làm gì, em nghĩ xem có đúng không?”

Tôi hơi hơi bốt giận nhưng chung quy vẫn để ý. Đừng nói là tôi, kể cả là người khác bị người ta vô duyên vô cớ nói xấu, hỏi xem có điên lên không.

“Thật ra tiểu Lục của anh lớn lên đâu có xấu, mày rậm mắt to môi cánh bướm, nhìn được mà”

Tôi càng nghe càng không thấy giống an ủi tí nào, phản bác : “ Sao anh miêu tả em nghe giống chó quá vậy?”

Đặng Thiệu hổ thẹn nói : “Hóa ra em cũng biết cơ à.”

“Nói vô nghĩa” Tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh, tiếp tục nói : “ Mấy tiểu phẩm hài của Quách Đông Lâm em đều xem đến chán rồi, lời thoại thuộc nằm lòng luôn rồi”

Lại một lần nữa TV lại khẳng định vị trí của mình, xem TV nhiều rất tốt, không bị người ta nói xấu.

“Tiểu Lục không xấu thật mà. Tuy thi thoảng có hơi nóng tính một tí nhưng là một cậu bé đáng yêu, ngốc nghếch...” Đặng Thiệu cao thấp đánh giá, tôi quần bách phải lùi lại mấy bước, hận không thể cầm giấy đập cho anh một trận.

“Có điều nói chuyện hơi tục. Xem chừng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, trên người vẫn còn hương vị nông thôn.”

Tôi cúi đầu nhìn quần áo trên người, hoang mang nói : “ Trông em quê lắm à?”

Đặng Thiệu bĩu môi gạt đầu : “ Quê,... quê cực kì, quê không phải dạng vừa đâu.”

Đối với lời nói thật lòng của Đặng Thiệu, trong lòng tôi vừa tự ti vừa tức. Ngày hôm nay ông sẽ nhớ những câu này, sau này làm giàu thành công sẽ cho mấy người biết cái gì gọi là “ Dân quê”

Sắc trời dần tối, khách cũng vắng dần, hai bên ngã tư đường các cửa hàng nướng bắt đầu dọn hàng. Tôi và anh sớm đã mệt đến không mở nổi mắt, thất lực đau không đứng thẳng nổi.

Chúng tôi quyết định dọn quán, đi về men theo con đường cũ. Đặng Thiệu đạp xe, tôi thì đẩy. Về đến nhà, bà chủ bắt gặp còn hào hứng hỏi : “ Ô, Sơ Lục về đấy à? Hôm nay thế nào? Kiếm được nhiều không?”

Tôi lễ phép gạt đầu : “ Cũng được kha khá ạ”

Bà chủ tán thưởng nói : “ Cái cậu này tương lai dễ thành ông chủ lắm đấy.”

Nhờ lời vàng ngọc của ngài, ông chủ đương nhiên có thể làm, tất cả mới chỉ là khởi đầu, con đường trở thành ông chủ lớn lại tiến thêm một bước.

Mở cửa vào nhà, Đặng Thiệu thả cả thân hình cao lớn đổ bịch xuống đệm, thoải mái nói : “ Tiểu Lục, chưa bao giờ anh mệt như hôm nay”

Tôi ngồi cạnh chân Đặng Thiệu, giúp anh cởi giày thể thao, cẩn thận đặt chân lên đùi tôi, nói : “ Em mát xa giúp anh nha?”

Đặng Thiệu ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lại nằm vật ra, nhắm mắt lại : “ Em biết làm không?”

“Biết, trước kia ba em đi làm về mệt mỗi đều gọi em ấn chân cho đấy. Đầu tiên phải rửa sạch chân, như vậy mát xa mới thoải mái” Tôi bỏ tất của anh ra, đặt một bên : “ Em đi múc nước về rửa chân cho anh.”

Tôi bưng chậu đi ra cửa, quay đầu lại thấy Đặng Thiệu nhắm mắt như đang ngủ, ***g ngực hô hấp đều đều theo tiết tấu. Tôi cười khế, chuẩn bị đóng cửa đi ra lại nghe Đặng Thiệu nói : “ Tiểu Lục, em đối với anh tốt quá.”

(*) 0 : Thụ, bot, uke..

(**) 1 : Công, top, seme.. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

, Chương 32 : Học cách hôn môi

Tác giả : Kinh Thành Nam Sủng

Editor : Nhimkishu

10410434_352117531661891_4368579522243537061_n

Có đôi khi cuộc sống giống như một giấc mơ vậy, nó cho bạn cảm giác hạnh phúc tuyệt vời, hạnh phúc đến mức hầu như không có thật vẫn chẳng đành buông tay. Có khi cuộc sống lại như cục cứt chó, những đên đui, vận rủi thổi nát cứ liên tiếp đập vào mặt bạn. Nhưng cuộc sống vốn là như thế, hầu là hạnh phúc hay khổ khổ, con người vẫn phải bước tiếp.

Mẹ từng nói với tôi, con người chia ra làm nhiều loại. Không phải đơn thuần chỉ có đàn ông và phụ nữ, người tốt và người xấu mà là người kể chuyện và người nghe chuyện, người sống cuộc sống phần khích kích tính, người chọn cuộc sống bình lặng như nước. Kì thuật, tôi luôn muốn được sống như dạng thứ hai, cuộc sống bình lặng không có gì không tốt.

Nhưng mà tôi lại cực kì không cam lòng, không cam lòng một cuộc sống bình thường quá đổi như vậy, nhưng tôi còn cách nào khác đây? Không có gương mặt đẹp, không có cái đầu thông minh, không có suy nghĩ nhanh nhạy. Nhưng cũng không hề gì, tôi vẫn còn đôi bàn tay lao động, có thể tự mình xây dựng tương lai tươi đẹp.

Tôi thích nghe Đặng Thiệu khích lệ, bởi mỗi câu anh khen vô hình trung đều trở thành động lực giúp tôi dũng cảm tiến lên hưởng thụ cuộc sống này. Có lẽ anh chính là quý nhân của tôi, là người thay đổi vận mệnh đời tôi. Gặp gỡ là duyên phận, tôi phải học được cách giữ lấy mối duyên này.

Tôi chậm rãi mở ra đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, trời vẫn một mảng tối đen. Bên tai truyền tới tiếng hít thở đều đều của Đặng Thiệu. Chẳng biết vì sao chính mình bỗng thấy sợ hãi, sợ hãi một ngày ... anh rời xa tôi.

Tôi ngừng không suy nghĩ vẩn vơ, tham lam ngắm bộ dạng của anh khi còn say ngủ, thật muốn có thể giữ người này thật chặt bên mình. Cái loại khao khát mãnh liệt này làm tôi càng thêm kiên định, nhắm lại hai mắt, trộm thò vào trong chăn tìm kiếm tay anh. Nắm lấy đôi bàn tay to dày ấm áp, giữa lòng bàn tay Đặng Thiệu ra, tôi nghịch ngợm vuốt theo từng đường chỉ tay. Bỗng Đặng Thiệu dùng sức nắm chặt tay tôi, ghé sát vào nói : “Nhóc ngốc, sáng sớm đã trêu anh, cẩn thận anh xử em.”

Tôi cũng không vừa túm ngược lại , xoay người gác chân lên đùi anh, nói : “ Đêm qua ngủ có ngon không?”

“Có” Chẳng biết Đặng Thiệu mò đâu ra điều thuốc , trong bóng đêm chầm cháy, ánh sáng leo lắt từ đầu thuốc giúp tôi thấy nét mặt Đặng Thiệu mờ mờ, anh cười. Đặng Thiệu hút điều thuốc, tiếp tục nói : “ Chắc là mệt quá nên ngủ không vậy tai luôn. Em mà không chọc anh anh còn ngủ được thêm lúc nữa đó.”

“Đừng ngủ, chúng mình đi chợ sáng shopping đi?”

Đặng Thiệu lại rít một hơi, nói : “ Đợi một lát, anh còn bận việc quan trọng.”

“ Bận việc?” Tôi kinh ngạc nói : “ Việc gì?”

Đặng Thiệu vứt điều thuốc cháy dở xuống đất, nhào sang ôm tôi vào trong ngực, cười nói : “ Chuyện này có tính là quan trọng không?”

“Chờ một tí” Tôi vội vã đẩy Đặng Thiệu ra, nghi hoặc nói : “ Thằng em anh còn đang bị thương mà, làm vậy có sao không?”

Trong bóng đêm Đặng Thiệu chạm vào sườn mặt tôi, nói : “ Đừng lo, tối hôm qua anh đã kiểm tra cẩn thận rồi, miệng vết thương ổn rồi. Vả lại các cụ có câu : “Chết dưới hoa mẫu đơn có làm quỷ cũng phong lưu mà” (*)

Tôi phản bác : “ Làm ơn đi, câu đấy để nói phụ nữ mà..”

Đặng Thiệu chê tôi lắm mồm, không đợi nói hết câu đã chồm lên môi chạm môi. Toàn thân tôi cứng đờ, cảm giác như ngón chân đều lạnh toát. Hôn một hồi thấy tôi không phản ứng gì, anh nói : “ Đồ ngốc, mở miệng ra. Anh cũng có định công thành chiếm đất đầu mà phải ngậm chặt răng như thế?”

Tôi không biết làm sao đành nghe lời anh mở miệng ra, mà còn mở rõ là to. Đặng Thiệu lại gần chuẩn bị hôn tiếp, vừa đụng tới miệng tôi liền hoảng sợ, vội vàng nói : “ Em há lớn thế làm gì? Định ăn thịt người à?”

“ Anh bảo em mở miệng ra còn gì? Mở thì lại bảo ăn thịt người. Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tôi cảm giác Đặng Thiệu len lén thở dài, cười khổ nói : “ Nhóc ngốc em đúng là trang giấy trắng ra, còn cần dạy dỗ nhiều lắm”. Vừa dứt lời, Đặng Thiệu xoay người đè lên tôi, cười : “ Đã thế hôm nay anh sẽ dạy em”. Nói xong, anh giữ hai tay tôi đặt lên đầu, chờ đến khi môi cả hai chạm nhau, Đặng Thiệu vướn đầu lưỡi muốn luôn vào xâm chiếm vùng đất mới, nhưng tôi không chịu há mồm.

Đang lúc tôi còn mơ mơ hồ hồ, quai hàm truyền đến một trận đau đớn khiến tôi không thể không mở miệng, ú ớ nói : “ Đau quá...”

“Đau thì mở miệng ra, phối hợp với anh” Đặng Thiệu nói xong lại cùng tôi hôn môi tiếp.

Mãi cũng quen, tôi học được cái gọi là hôn môi, ngoan ngoãn phối hợp theo Đặng Thiệu, anh làm gì thì tôi làm đó. Thẳng đến khi cả hai sắp thở không nổi, Đặng Thiệu mới thỏa mãn buông tha tôi.

“Đồ ngốc em học nhanh lắm, trẻ nhỏ dễ dạy có khác” Đặng Thiệu ngồi dậy mở đèn. Tôi vội vàng dùng tay che mắt, nói : “ Anh bật đèn sao không nói với em một tiếng.”

“Dậy đi, anh đi chợ sáng với em. Sau đó anh còn đi làm nữa”

Tôi hơi thất vọng, tuy rằng rất muốn hỏi Đặng Thiệu sao không làm tiếp nhưng lại kìm xuống. Dù sao những chuyện chủ động quá mức thế không phải phong cách của tôi.

Chợ sáng ở Bắc Kinh không khác chợ đêm là bao, ngã tư đường thường đông nghịt người tuy nhiên thành phần thì không giống nhau. Chợ sáng thường là các bác gái, các chị gái hoặc chủ quán ăn tranh thủ mua đồ tươi ngon. Chợ đêm đa số toàn là nhân viên công sở, học sinh, sinh viên.

Chọn đồ ăn cho mấy ngày tới xong xuôi, Đặng Thiệu lại tranh đi trả tiền. Tôi tính tình vô tâm không để ý, giờ ngồi nghĩ mới thấy từ ngày quen Đặng Thiệu tới giờ mới gần một tháng, anh chiều chuộng, chi hết mọi thứ cho tôi. Tính ra cũng phải hơn một ngàn đồng, nghĩ mới thấy áy náy.

Về đến nhà, Đặng Thiệu tùy tiện ăn một ít điểm tâm rồi đi làm. Tôi đành chạy ra cửa hàng Đình Đại Bằng, đem đồ ăn và rau củ cắt thái tốt, chỗ cần dùng thì dọn sẵn ra, chỗ còn thừa bọc lại cất vào tủ lạnh

Thời gian còn lại, tôi cùng “hoàng hậu bánh rán” học làm bánh rán, một giây cũng không dám lơ lỏng, tôi cố gắng, cố gắng, cố gắng. Rốt cuộc trời không phụ không lòng người, tầm giữa chiều tôi đã có thể làm ra một cái bánh rán hoàn mỹ. Tôi cao hứng đem cái bánh bọc lại bỏ tủ lạnh, sau đó mới ngồi nghỉ ngơi một chút.

“Anh Lục” Tiểu Long từ sau bếp gọi, tôi quay đầu lại hỏi : “ Sao thế?”

Tiểu Long lau tay bắn vào tạp dề, chẳng biết lời từ đâu ra điều thuốc lá, nói : “ Anh Đặng đi làm rồi à?”

Tôi cầm lấy điều thuốc gạt đầu : “ Đi làm rồi” . Tôi trả lại điều thuốc cho Tiểu Long, nói : “ Anh không hút đầu”

Tiểu Long hắc hắc hai tiếng, nói : “ Làm gì có thằng đàn ông nào mà không hút thuốc, vậy mà cũng gọi là đàn ông sao? Thử một điều xem, không chết đầu anh” Nói xong Tiểu Long châm điều thuốc trên tay, đưa cho tôi.

Tôi tiến thoái lưỡng nan đành nhận lấy, ngậm điều thuốc rít một hơi.

Tiểu Long cười nói : “ Anh Lục giỏi thật đấy hút thuốc mà không sặc. Em lần đầu hút ho gần chết.”

“Vậy à?” Tôi thập phần tò mò, vội vàng hút thêm mấy hơi, đầu óc bấy giờ mới choáng váng.

Tiểu Long thấy tôi không ổn, vội hỏi : “ Có phải phê rồi không?”

Tôi gật đầu, đánh rơi cả điều thuốc : “ Anh không quen hút thuốc, mẹ anh nói thuốc lá không tốt cho cơ thể.”

Tiểu Long nhún vai tỏ vẻ không sao, cười nói : “Anh Lục, em vẫn luôn tò mò, anh thân với anh Đặng như vậy vì mục đích gì?”

“Mục đích là sao?” Tôi sững sốt.

Tiểu Long không có hảo ý nhìn tôi, cười cười : “ Thì một số cô gái từ quê lên thành phố làm quen với kẻ nhiều tiền để đổi đời. Đạt được mục đích thì lật mặt. Anh từng nghe chưa?”

“ Ý cậu là anh sống hai mặt?”

Tiểu Long gật đầu : “ Đúng vậy, sống hai mặt tuy rằng không đạo đức lắm nhưng mà có tiền, những ngày tháng sau này càng tốt chứ sao?”

Tôi cái hiểu cái không, hỏi : “ Tiểu Long, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Tiểu Long vội vàng phát tay : “ Không có gì, anh đừng nghĩ nhiều, em còn nhiều việc phải làm, đi trước nha.”

Nhìn dáng Tiểu Long vội vã rời đi, lòng tôi không khỏi lo lắng. Chẳng lẽ Tiểu Long đã nhận ra quan hệ của chúng tôi? Hay cậu ta cho rằng tôi làm thân với anh vì tiền? Hay vì một mục đích nào đó đáng sợ hơn?

Tôi cứ mãi canh cánh lời của Tiểu Long, đây xem như là khúc mắc trong lòng không bỏ ra được. Buổi tối mở quán, không có Đặng Thiệu hỗ trợ , tôi không đủ khả năng đi xa như hôm qua. Rốt cuộc chỉ có thể mở quán bên cạnh cửa hàng Đình Đại Bằng.

Ngay từ đầu trong lòng đã không yên, đầu cứ lặp đi lặp lại lời nói của Tiểu Long. Sau đó cũng chẳng còn thời gian tự hỏi nữa, vì khách hàng đến ngày càng đông, đến thờ còn chẳng kịp nữa là.

Thủ pháp làm bánh tuy vẫn chưa thuần thục lắm, thường một vị khách tôi phải làm 2,3 lần mới thành hình, chân tay luống cuống. Làm dần thì cũng nắm bắt được quy luật, cũng đơn giản thôi, thả bánh rán vào chảo, sau đó lợi dụng thời gian chờ để thu tiền và trả tiền thừa sau đó lại lật mặt bánh. Sau một lúc lung tung, rốt cuộc làm mãi cũng quen.

Đặng Thiệu giúp tôi chuẩn bị thời gian biểu, tầm 5h chiều mở quán, 10h đêm đóng cửa. Tuy chỉ có mấy tiếng nhưng là vào đúng giờ cao điểm, kiếm vẫn khá tốt.

Nhân lúc không có khách, tôi tìm cái ghế đơn ngồi hết nhìn đồng lại ngó tây, trong đầu trống rỗng. Ngẫu nhiên sẽ có vài người qua đường liếc mắt nhìn, bốn mắt gặp nhau người ta lại vội vã quay đi.

Đang lúc mơ màng bỗng trước mắt tối sầm lại. Bàn tay ai đó che lấy mắt, lòng tôi cả kinh. Đang tính giãy giụa thì cả người liền rơi vào ***g ngực ấm áp. Tôi không chống cự nữa, cười nói : “Anh tan làm rồi à?”

Đặng Thiệu buông tay, không thú vị đứng đối diện tôi, nói : “ Chơi chẳng vui gì cả, mới đó mà em đã đoán ra”

Đặng Thiệu mặc đồng phục, gậy cầm trong tay, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Anh ăn cơm chưa?”

Đặng Thiệu lắc đầu : “ Hôm nay vội cả ngày , đến cơm trưa còn chưa ăn nè. Hôm nay em mở hàng thế nào? Có vội lắm không?”

“Vội chết đi được, em vừa mới học xong thôi mà rõ là lắm khách, vừa mệt vừa cuống đó.”

Đặng Thiệu nói : “ Đừng nóng vội, từ từ là quen thôi” . Nói xong anh cởi bộ đồng phục trên người ra, lấy tạp dề mặc lên người, nói : “ Từ nay chiều nào giao ban xong anh cũng qua đây, em khỏi lo một mình vất vả nữa nhé.”

Tôi nghi hoặc hỏi : “ Thế anh không về nhà à? Bác gái không hỏi gì sao?”

Đặng Thiệu ngược lại cười nói : “ Không vấn đề gì, anh không ở nhà suốt ấy mà, mẹ quen rồi.”

(con với chả cái =)))

“Vậy bữa nào em với anh cùng về nhà đi, em muốn mua tặng bác ít đồ. Được không?” Đây là ý định tôi ấp ủ từ lâu rồi.

“Sao thế? Chưa chi đã muốn gặp bố mẹ chồng rồi sao?” Đặng Thiệu cười ôn hòa.

(*) Chết dưới hoa mầu đơn làm quỷ cũng phong lưu : Nguyên văn là “Mầu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu” nghĩa là được chết trong tay người đẹp thì có chết vẫn được làm một con quỷ phong lưu. Nói dễ hiểu theo ngôn ngữ mình thì “ Chết vì gái là một cái chết rất thoải mái” =)))) Đặng bởi: admin

33. Chương 33

, Chương 33 : Lột xác (Thượng)

Cre Pinterest.com 3

9 năm trước, lúc ấy tôi vẫn còn khá nhỏ, cả ngày chỉ thích bám lấy mẹ, rảnh rồi không có việc gì làm sẽ la hét đòi mua meo meo. Mỗi lần như vậy mẹ luôn tức giận không cho đi theo nữa, ban đầu tôi còn khóc ầm ỹ, sau thấy chẳng ai để ý đến nên cũng chán chường buồn dưng nữa.

Ba toàn lấy chuyện này ra trêu, tôi tức giận đỏ mặt tía tai, ngay cả bà nội dõ cũng không thèm nghe. Ba vì dõ tôi không còn cách nào khác phải bật đầu đĩa VCD lên cho tôi xem . Cái thời ấy đầu đĩa VCD là hàng hot, giá toàn lên tới vài ngàn, chút tiền ấy tuy là không nhiều nhận gì nhưng cũng là ước mơ một thời của lũ trẻ nông thôn.

Như vậy tôi sẽ không giận nữa mà tập trung tinh thần xem TV, ba sẽ gọi mọi người, cả nhà cùng nhau tụ tập đông đủ cùng xem TV. Cảnh tượng hòa thuận vui vẻ ấy vẫn mãi khắc sâu trong tâm trí tôi.

“Em vẫn còn nhớ rõ mấy bộ phim hồi đó ấy à?”

Tôi gật đầu, khẳng định chắc nịch : “ Phim “ Hãy cho con yêu mẹ” là hay nhất. Em nhớ rõ hồi ấy xem xong khóc như mưa, em còn ôm mẹ nói sau này lớn sẽ chăm sóc mẹ thật tốt.”

Đặng Thiệu nâng tay lên giả bộ dạng ông lão râu bạc , cười nói : “ Quả nhiên tầm mắt chú đây không tồi mà, lần đầu tiên gặp đã biết Tiểu Lục là đứa trẻ tốt.”

Tôi bật lại : “ Điều vừa thôi, lần đầu tiên gặp anh muốn lấy tiền của em đấy”

Đặng Thiệu nhún vai : “ Ai bảo em là người trông hàng, không phạt em thì phạt ai? Mà cho dù có phạt, em cũng có tiền đâu.”

Tôi bĩu môi : “ Chuẩn luôn, em lúc ấy nửa xu cũng không có, anh muốn phạt em chỉ còn cách lột đồ đem quần áo đi bán thôi.”

“Ồ?” Đặng Thiệu xoa cằm, cao thấp đánh giá tôi : “ Quần áo em bán thì được mấy đồng, nhưng thân thể này bán không chừng được giá tốt đấy.”

Mặt tôi đỏ bừng : “ Anh bảo em dám dùng cách ấy kiếm tiền anh đập chết mà?”

Đối mặt với phản bác của tôi, Đặng Thiệu vô sỉ nói : “ Dĩ nhiên là không được bán cho người khác nhưng bán cho anh thì được.”

Tôi không thèm để ý tới Đặng Thiệu, cặm cụi lo thu xếp đồ đạc.

Đặng Thiệu đi làm một ngày , công việc cũng không dễ dàng gì. Tan tầm còn phải chạy về giúp tôi bán hàng, anh tựa vào xe đẩy, nói : “ Tiểu Lục, anh nói với em chuyện này.”

Tôi không ngắt đầu cặm cụi làm nốt công việc còn lại : “ Chuyện gì cơ?”

“Hai ngày nữa mẹ anh mừng thọ, em có muốn đi không?”

“Mừng thọ?” Tôi ngẩng lên, tròn tròn hai mắt : “ Bác gái mừng thọ em cũng muốn đi, nhưng mà...” Tôi do dự : “ Nhưng mà... em nên biếu bác cái gì bây giờ?”

Đặng Thiệu phát tay cười : “Khỏi cần tặng, em ra ngoài kiếm ăn cũng không dễ dàng gì. Dù sao cũng chỉ là đi ăn một bữa, người một nhà nhân cơ hội tụ tập quây quần thôi mà”

“Người một nhà?” Tôi chỉ vào chính mình, nghi hoặc nói : “ Anh đem em thành người một nhà, ý là sao....”

Đặng Thiệu bất đắc dĩ nói : “ Làm gì có ý gì. Nói người một nhà thì là người một nhà thôi. Em cũng chuẩn bị dần đi, chúng mình chọn bữa nào đi mua quần áo. Em đâu thể mặc thế này đến nhà anh đúng không?”

Cúi đầu đánh giá chính mình, cũng không nổi bật gì. Đi trên đường ai mà liếc nhìn, nói không chừng tôi còn nghĩ người ta cho rằng tôi ảnh hưởng tới bộ mặt mỹ quan của thành phố mất.

Mười giờ đêm, chúng tôi mau chóng dọn quán. Lúc đi qua cửa hàng Đình Đại Bằng, “hoàng hậu bánh rán” giữ lại ăn cơm, không lay chuyện được chị ấy nên cả hai đành nhận.

Về đến nhà, Đặng Thiệu la hét phải tắm rửa mà tôi chỉ muốn lăn ra ngủ ngay lập tức. Mắt chẳng thêm mở ra, tôi đem giày ném ra góc nhà, tắt quạt trên sàn, quyết tâm nằm giả chết trên giường.

Đặng Thiệu cúi đầu thấy thế, đá đá vào chân tôi : “ Tiểu Lục, rửa chân rồi hãy ngủ”

Tôi híp mắt, mơ hồ nói : “ Không rửa, hôm nay mệt chết rồi, mai rửa cả thể.”

“Chân em thối như vậy ai mà ngủ được? Phải tập rèn thành thói quen sống tốt đẹp , hiểu chưa?”

Đặng Thiệu nói đạo lý , nếu là lúc bình thường không chừng tôi còn biết điều mà nghe. Nhưng giờ là tình huống nào? Con sâu ngủ ăn mòn tâm trí, đạo lý bên tai có khác gì muỗi vo ve đâu. Tôi lật người đưa lưng về phía anh, nói : “ Em ngủ đã... Tỉnh ngủ rồi rèn.”

Một lúc lâu đằng sau không còn âm thanh gì. Tôi cũng dần dần tiến vào giấc ngủ. Được một lúc mỗi người, trở mình một cái lại thấy chân chạm vào nước ấm., tôi bất đắc dĩ chậm rãi mở mắt.

Đặng Thiệu ôn hòa cười : “ Em ngủ thì ngủ đi, anh rửa chân cho em”

(Tiểu công của lòng tui =))))))))))

Tôi cười ha hả gật đầu, lập tức nhắm mắt lại. Nghĩ thầm, vốn tưởng hôm nay là một ngày bình thường như mọi ngày, không ngờ đến cuối ngày mới nhận ra hôm nay là một ngày tuyệt vời.

Không lâu sau, tôi thấy man mát, bên cạnh có người tiến vào nằm cùng. Đặng Thiệu kéo tôi ôm vào người, tôi ngòl mát ăn bát vàng tìm vị trí thoải mái nhất mà ngủ.

Ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh lại Đặng Thiệu đã đi rồi, trên bàn đặt một tờ giấy.

“Bữa sáng anh để trong phòng bếp chủ nhà, rồi giường nhớ hâm nóng hăng ăn. Buổi tối tan làm anh ra giúp em, chờ anh.” Phía dưới là chữ kí siêu đẹp của anh.... tuy là nhìn chẳng ra chữ gì.

Đem tờ giấy gấp lại đem cất vào ngăn kéo như bảo vật. Lúc mở ngăn kéo tình cờ lại thấy điện thoại Đặng Thiệu mua cho . Nếu không nhờ tờ giấy này, khéo tôi còn quên mình có một cái di động.

Tôi bấm nút khởi động máy, màn hình không sáng lên. Giờ mới nhớ ra đã lâu rồi không sạc điện thoại.

Dựa theo Đặng Thiệu dạy, tôi lấy dây ra sạc điện thoại, sau mới đứng dậy đi tắm. Lúc quay lại, điện thoại tự khởi động từ lúc nào, lật ra xem bên trong chỉ có số điện thoại của mình Đặng Thiệu.

Tôi nảy ra một ý, vội vàng khăn gói cắm điện thoại ra bàn, trên ấy có số điện thoại của Đình Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán”.

Đó là một quyển sổ cũ bé bé bằng lòng bàn tay, bìa là hình đại minh tinh “Lý Linh Ngọc” (*). Mẹ tôi rất thích cô ấy, mở sổ ra lật lật một hồi cũng tìm được số điện thoại cần thiết.

“Xin chào, cửa hàng cơm văn phòng Đại Bằng xin nghe.”

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh nghiêm túc, tôi hoài nghi có phải bấm nhầm số rồi không ta? Tôi nhẹ giọng nói : “ Chị dâu,em là Tiểu Lục”

Bên kia điện thoại dừng vài giây : “ Ai nha, Tiểu Lục đó à. Chú dùng điện thoại từ bao giờ vậy?”

“Em mượn của người khác ấy mà. Đúng rồi, hôm nay chị có thời gian không? Cùng em đi mua quần áo đi.”

“Hoàng hậu bánh rán” sảng khoái đồng ý. Ngắt điện thoại một cái tôi liền vội vàng mặc đồ, dựa theo địa chỉ “hoàng hậu bánh rán” nói mà đến.

Đợi tôi đến được nhà ga “hoàng hậu bánh rán” đã chờ đến mất kiên nhẫn, hai mắt trợn trừng : “ Thăng nhóc xấu xa đi gì mà chậm vậy hả? Đi có hai con phố mà như bò vậy”

Tôi vội giải thích : “ Xin lỗi chị dâu, tại em chưa quen đường mà.”

“Hoàng hậu bánh rán” lườm thêm một cái, nói : “ Được rồi, mau đi thôi. Nói không chừng chiều cửa hàng lại đông khách thì chết.”

Hôm nay ra khỏi cửa chỉ cầm theo có 500 đồng. Vốn định lấy hẳn 1000 đồng nhưng sau một quá trình đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, rốt cuộc tôi vẫn chỉ mang có 500 đồng.

“Hoàng hậu bánh rán” hỏi tôi mang bao nhiêu tiền, nghe câu trả lời 500 liền khinh bỉ nhìn một cái. Tôi biết tại thành phố này 500 đồng không đáng kể gì, nói không chừng còn chả đủ tiền mua một cái quần của tầng lớp trí thức.

Nhưng mẹ từng nói, tôi không khác gì con cánh cam, mặc đồ cũng nên biết lượng sức mình.

(Tức là em không đẹp, mặc đẹp cũng chỉ đến thế thôi =))) Mẹ em thặc dã man =)))

Đi dạo hết một vòng trung tâm mua sắm, không thể không thừa nhận mắt thẩm mỹ của “hoàng hậu bánh rán” không tồi tí nào. Chị ấy giúp tôi chọn quần áo, giá cả vừa phải mà nhìn khá đẹp, trang bị từ đầu tới chân chỉ gần 200 đồng. Mà còn hơn 200 nữa, tôi quyết định mua cho Đặng Thiệu cái gì đó.

Mua quần áo xong, “hoàng hậu bánh rán” la hét đòi tôi thay cả bộ cho chị ấy ngắm. Tôi không lay chuyển nổi sự cố chấp của phụ nữ, đành chui vào buồng vệ sinh thay. Khi tôi bước ra, chị gật đầu vừa lòng : “ Quần áo không tồi, có điều...” “Hoàng hậu bánh rán” nhìn thoáng qua tóc tôi, nói : “ Tóc xấu quá, nhìn qua liền bại lộ hơi thở quê cha đất tổ rồi. Quê quá”

Tôi trong lòng thầm phản bác, em cũng có phải người thành phố quái đâu.

“Đứng trước gương ngắm thử xem.”

Tôi đi đến trước gương, nếu không nhìn tóc thì đến chính chủ còn chẳng nhận ra thật.

“Được rồi, đừng ngắm nữa. Chúng ta đi tìm cửa hàng làm tóc”

“Đợi một chút” tôi vội vàng xoay người, nói với chị : “ Em còn muốn mua thêm một bộ nữa”

“Còn mua nữa?” “Hoàng hậu bánh rán” kinh ngạc : “ Trên người chú còn bao tiền đâu mà vẫn muốn mua nữa á?”

Tôi gật đầu : “ Em tính mua thêm một bộ rộng mặc cho thoải mái”. Tôi mà dám nói mua cho Đặng Thiệu, chị ấy không mắng cho ngu người mới là lạ.

“Hoàng hậu bánh rán” ôm nghi ngờ trong lòng giúp tôi mua quần áo. Đi một vòng từ tầng 2 đến tầng 3 rốt cuộc tìm được một bộ không tồi. “Hoàng hậu bánh rán” cầm trong tay ước lượng hỏi : “ Chú muốn mua rộng cỡ nào?”

Tôi tính toán một hồi, không ước lượng nổi Đặng Thiệu mặc cỡ bao nhiêu. Đang lúc còn do dự, một người đàn ông thân cao so với Đặng Thiệu không khác biệt lắm bước vào cửa hàng. Tôi chỉ vào người đàn ông đó, nói : “ Cỡ mà anh ta mặc được ấy.”

Người đàn ông kia bất thành linh bị tôi chỉ vào gật mình, lấy lại tinh thần cười nói : “ Cậu muốn mua quần áo tặng người ta hả? Tôi có thể chọn giúp cậu”

Nhân viên bán hàng vội vàng giải thích : “ Đây là ông chủ chúng tôi.”

“Hoàng hậu bánh rán” trước giờ siêu thích loại hình mãnh nam này, vừa thấy người ta cười với mình liền xuân tâm nhộn nhạo nói : “ Vậy liền phiền toái anh vậy.”

Lúc này, tôi chính thức thay Đinh Đại Bằng mặc niệm.

Người đàn ông mặc quần áo đã chọn đứng trước mặt , tôi vừa lòng gật gật đầu, Đặng Thiệu mặc vào nhất định còn đẹp trai hơn anh ta. Tôi cười : “ Vậy lấy bộ này đi, bao nhiêu tiền thế?”

Người đàn ông một bên cúi đầu, một bên nói : “ Bán cho người khác thì 530 đồng. Vì chúng ta có duyên thôi chiết khấu lấy 500 đồng thôi”

“500 đồng?” Giá này làm tôi lú cả lưởi.

“Hoàng hậu bánh rán” chán ghét gái cầm, cười nói : “ Anh zai thật biết nói đùa. Quần áo này đẹp thì đẹp thật nhưng đâu có giá vậy. Thế này đi, tôi nói giá, anh ưng thì mua. Không thì thôi.”

Người đàn ông cười nói : “ Vậy cô nói giá đi tôi nghe đây”

“Hoàng hậu bánh rán” vung bàn tay to lên, nói : “ 300 được không?”

Người đàn ông do dự một hồi, cười nói “ Vậy 300 cũng được, cô em ra giá cũng chắc thật đấy.”

“Hoàng hậu bánh rán” đắc ý cười, đẩy người tôi : “ Tiểu Lục, trên người chú còn hơn 200 đồng, vậy chị dâu cho chú mượn 100. Hai ngày nữa trả lại cho chị là được.”

Tôi chưa kịp nghĩ đã đáp ứng, thanh toán xong xuôi bọn tôi cùng nhau tới cửa hiệu cắt tóc, dựa theo ý tưởng của “hoàng hậu bánh rán” mà cắt. Thợ cắt tóc ngầm hiểu, chờ đến khi xong hoàn toàn, tôi mới chính thức hiểu thế nào là “Lột xác”

(*) Lý Linh Ngọc : Là diễn viên đóng vai Ngọc Thổ tinh (thổ ngọc xuống trần gian làm loạn) và công chúa Thiên Trúc trong Tây Du Ký bản 1986.

19-9402-1428564692 Đăng bởi: admin

34. Chương 34

, Chương 34 : Lột xác (Hạ)

10255279_782909615147150_2740113157228000331_n

“Hoàng hậu bánh rán” đến Bắc Kinh cũng đã vài năm. Thực ra ngay từ hồi chị ấy còn ở trong thôn đã nổi tiếng có mắt thẩm mỹ tốt. Bây giờ dựa theo chỉ dẫn của chị cả người đều rực rỡ hẳn lên. Có điều nhìn thoáng qua kiểu tóc lại làm tôi không được tự nhiên lắm.

Tóc đó là kiểu trước ngắn sau dài, hai bên đều cắt thật ngắn, chỉ để nhiều tóc ở giữa đầu. Nhìn thế nào cũng thấy như đang cạo trọc dở vậy.

Dựa theo yêu cầu của “hoàng hậu bánh rán”, thợ cắt tóc tỉa tốt nốt tóc. Chờ xong hoàn toàn, “hoàng hậu bánh rán” che miệng cười nói : “ Không ngờ Tiểu Lục nhà chúng ta mặc đẹp một cái là đẹp trai hẳn. Nhưng mà lạ thật.”

Tôi ngơ ngác hỏi : “Lạ gì ạ?”

“Hoàng hậu bánh rán” cao thấp đánh giá tôi một phen, cười nói : “ Tiểu Lục dạo này thay đổi không ít. Thực ra chị dâu cũng đoán được, chú đang yêu đúng không?”

Tôi giật mình, bật tanh tách nói : “ Chị dâu, chị đừng nói vậy, em làm gì có ai để yêu chứ”

“Hoàng hậu bánh rán” không thêm đôi co, kéo tôi ra khỏi hàng cắt tóc, đi được vài bước mới quay lại nói : “ Tiểu Lục, chú thích Đặng Thiệu đúng không?”

“Hoàng hậu bánh rán” thái độ chắc nịch khiến tôi tự nhiên có tật giật mình, tỏ vẻ hồ đồ nói : “ Chị nói gì thế, em và Đặng Thiệu đều là đàn ông, sao em lại thích anh ta được.”

“Hoàng hậu bánh rán” sắc mặt nghiêm túc, nói : “ Chị dâu chú không phải nhóc con 1,2 tuổi, chuyện này ai để ý cũng nhận ra thôi. Hiện giờ chú còn không tiếc tiền đi dạo phố mua quần áo, riêng chuyện này cũng đủ để chị khẳng định rồi.” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” chỉ gói to tôi cầm, nói : “ Còn bộ quần áo kia là mua cho Đặng Thiệu đúng không?”

Tôi đứng chết trân không phản bác nổi, “hoàng hậu bánh rán” không kiên nhẫn nói : “ Mấy chuyện thế này chú chưa đủ trình gạt chị đâu. Chú sợ anh chị biết thì để ý phải không? Thực ra cũng không sao, Đặng Thiệu là người đàn ông không tồi, quan trọng là... nếu chú ở cùng cậu ta, vậy tính ăn nói thế nào với thím chưa?”

Tôi cả kinh, sợ “hoàng hậu bánh rán” sẽ đem chuyện này nói với mẹ, vội vàng ngăn : “ Chị dâu, chị đừng nói cho mẹ em biết. Em sợ mẹ tức giận.”

“Hoàng hậu bánh rán”nhún vai tỏ vẻ không sao cả : “ Thực ra chị cũng sẽ không nói. Dù sao đây là chuyện tình cảm của chú, chị không muốn can thiệp sâu. Nhưng chú nghe chị dặn một câu, nếu cả hai cố gắng nói không chừng sẽ có tương lai tốt đẹp. Nếu không thể cùng cố gắng, vậy tốt nhất là sớm buông tay, chú hiểu không?”

Tôi cúi đầu, không dám nhìn “hoàng hậu bánh rán”,chỉ có thể ảo não nói : “ Em hiểu, em sẽ cố gắng.”

“Hoàng hậu bánh rán” nở nụ cười,giơ tay xoa loạn tóc sau gáy tôi, nói : “ Được rồi, việc này chị dâu coi như không biết, anh Đại Bằng cũng sẽ không nghi ngờ gì đâu nên hai người cứ thoải mái đi.”

Hòn đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm, nói : “ Cảm ơn chị dâu”

“Không cần cảm ơn, còn thứ nữa chưa mua, chúng ta đi thôi.”

“Thứ gì nữa?” Tôi hoài nghi.

“Hoàng hậu bánh rán” cười nói : “ Chú không biết sao, một tiểu thụ tốt phải đáp ứng được ba điều kiện : Kiểm tiền giỏi, chăm sóc gia đình tốt, công phu trên giường ngon. Nhưng mà chị dâu có thể thêm vào một tiêu chí, ngoại hình, một đôi mắt đẹp là thế mạnh đó. Chúng ta đi mua lens (**)thôi.”

(=)))) Anh Đại Bằng lấy vợ là hủ nữ chắc luôn =)))

“Hoàng hậu bánh rán” nói như bắn pháo hoa, một hơi nghe tai trái qua tai phải làm tôi chả hiểu mô tê gì đã bị chị ấy lôi đi. Chị nghe mang máng được từ “lens” như tôi biết là kính sát trùng thì phải. .

“Ông chủ, lens bán thế nào?”

“Cô muốn dạng thế nào?Đường kính bao nhiêu? Kiểu dáng ra sao?”

“Hoàng hậu bánh rán” khổ tâm suy nghĩ một hồi, lại nhìn vào con mắt bé bé xinh xinh , cười lên là không còn đường nhìn thấy tổ quốc của tôi, nói : “ Loại đường kính lớn nhất, màu đen, lấy kèm cả hộp đựng kính và nước rửa lens nhé.”

Ông chủ dựa theo lời khách tìm ra loại phù hợp, nói : “ Tổng cộng 90 đồng”

“Hoàng hậu bánh rán”không chút suy nghĩ liền rút tiền ra thanh toán, nhét vào tay tôi túi đồ rồi nói : “Tiểu Lục,đây là lễ vật chị tặng chú, không cần trả chị tiền.”

Tôi do dự trong chốc lát rồi nhận lấy. Trên đường về, “hoàng hậu bánh rán” không chịu cho về mà đòi xem tôi đeo lens bộ dạng thế nào. Sau đó thì thế nào à? Nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, bởi vì tôi không biết đeo nên “hoàng hậu bánh rán” buộc lòng phải ra trận, đánh vật với hai mắt của tôi.

Mất hết sức của chín trâu hai hổ,rốt cuộc cũng cho lens vào được mắt. Tôi trừng hai con ngươi, cảm giác thốn thốn chả quen tí nào, nói: “Chị dâu, chị bảo em đeo cái này làm gì?”

“Hoàng hậu bánh rán” lấy gương từ trong túi ra cho tôi soi, nói : “ Đương nhiên là để mắt chú lớn hơn chứ sao, trong veo như nước. Đặng Thiệu nhất định sẽ thích.”

“Thế à?” Tôi nghi ngờ, chờ tôi nhìn vào gương, ngấm ngấm một hồi đúng là thấy mắt mình tươi ngon mọng nước dễ sợ, tự nhiên trong lòng cũng thấy tự tin hơn hẳn.

“Anh Lục hôm nay đẹp trai thế?” Tiểu Long cầm điều thuốc ngồi xuống cạnh tôi, cao thấp đánh giá nói : “ Bộ này chắc không rẻ đâu ha?”

Tôi không thể không gật đầu thừa nhận : “ Vài trăm lạng.”

Tiểu Long tấm tắc khen, cười nói : “ Anh Lục chịu khó bỏ tiền thật đấy.”

“Đồ ngọc” “Hoàng hậu bánh rán” cười nói : “ Bản thân phải chăm chút cho tốt thì mới mong giữ được trái tim người yêu, chú nói có phải không?”

“Anh Lục có người yêu à? Ai thế? Có phải anh Đặng không?” Tiểu Long há hốc mồm.

(Em giấu kiểu gì mà cả thế giới biết vậy=))))

Tôi vội vàng biện minh : “Cậu đừng nói bậy, anh có thích ai đâu.”

Tiểu Long bĩu môi : “ Còn không chịu thừa nhận nữa.”

Để khỏi phải ngồi đây ăn nhục, tôi cầm đồ chạy mất dạng, nói một tiếng với “hoàng hậu bánh rán” : “Chị dâu, em về nhà trước đây. Một tiếng nữa là mở quán rồi.”

“Ừ, về trước đi. Nhớ nha, lúc mở hàng phải mặc tạp dề vào, đừng có làm bẩn quần áo.”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào để ý tới lời “hoàng hậu bánh rán” , vắt chân lên cổ mà chạy. Về đến nhà tùy tiện chuẩn bị một tí rồi đẩy xe ra mở hàng.

Tới chỗ đã hẹn, tôi chẳng còn lòng dạ nào để ý tới kiếm ăn, chăm chăm rút di động ra nhìn giờ. Tầm này chắc Đặng Thiệu tan làm rồi nhỉ, chắc đang trên đường ra đây nhỉ?

Tôi mặc tạp dề đứng dựa gốc cây, trong đầu chỉ nghĩ tới viễn cảnh lát nữa Đặng Thiệu thấy tôi sẽ phản ứng ra sao ta? Có khi nào sẽ khen tôi vài câu không?

“Ông chủ, cho cái bánh rán nào”

Tôi lấy lại tinh thần, chuẩn bị nghênh đón vị khách đầu tiên của đêm nay.

Tôi làm thật cẩn thận, sợ mạnh tay một cái bột hay dầu mỡ sẽ làm dơ quần áo cho nên lúc đầu làm có chút rón rén. Làm ra một cái bánh rán hoàn chỉnh mà mất đến năm, sáu phần căng thẳng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khách hàng cũng đông dần, tôi cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến quần áo. Đến lúc tôi vội tới sát đầu bếp, Đặng Thiệu mới chạy đến. Anh đứng một bên nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, mãi đến lúc tôi quay lại nhìn anh, Đặng Thiệu nở nụ cười.

Lau mồ hôi , nói : “ Anh cười cái gì mà cười? Còn không vào giúp em đi, vội muốn chết rồi này.”

Đặng Thiệu ôm cánh tay, cười nói : “ Nhóc con, em hôm nay trông khác thật đấy. Lại đây anh xem kĩ nào” Đặng Thiệu quan sát, lật trái lật phải một hồi, nói : “ Hóa ra là mua quần áo mới, tóc cũng đổi luôn nha.”

Tôi mắc cỡ đỏ mặt, hỏi : “ Đẹp không?” Tôi hỏi mà lòng thì run như cây sậy, lỡ anh bảo khó coi thì sao.

Đặng Thiệu gật đầu, khen : “ Đẹp lắm, trông khác hẳn hồi trước, nhưng mà...” Đặng Thiệu do dự một lát, nói : “ Nhưng mà anh lại thích thằng nhóc lồi thối hồi trước hơn.”

“Hả?” Tôi tưởng mình nghe nhầm luôn rồi, vội vàng rút tay về, nói : “ Sao lại thế?”

Đặng Thiệu mở miệng nói : “Anh cũng không biết tại sao, chỉ là trong lòng cảm thấy thế thôi.”

Nhân lúc không có khách, Đặng Thiệu nâng mặt tôi lên, cười nói : “ Tiểu Lục, em đeo lens đấy à?”

Tôi theo bản năng gật đầu : “Vâng, chị dâu em nói tiểu thụ tốt phải làm được ba điều : Nhan sắc, mắt đẹp, chủ động...” Tôi nhớ nhớ nửa ngày, hình như sai thì phải, tiếp tục nói : “ À đâu, là kiếm tiền giỏi, chăm gia đình tốt, công phu trên giường ngon.”

Đặng Thiệu giật mình, bật cười : “ Dạy em đúng là bằng không mà. Người ta vừa dạy em đã quên, cũng tốt, loại chuyện này ít biết thì hơn.”

“Ồ” Tôi miễn cưỡng coi như đồng ý, kì thật cho dù anh không nói tôi cũng chẳng hiểu “hoàng hậu bánh rán” nói thế là có ý gì.

“Nhóc con, anh đói” Đặng Thiệu bĩu môi, cố ý hướng tôi làm ánh mắt đáng thương.

“Em làm bánh rán cho anh ăn nhé?”

“Không ăn đâu” Đặng Thiệu ra sau tôi, nói : “ Anh muốn uống canh. Hôm nay lúc đi làm thấy đồng nghiệp uống, anh thèm chết đi được. Em mua cho anh đi”

Tôi nhìn ngả tư phía xa xa một cái, nói : “ Anh chờ nhé, em đi mua cho.” Nói rồi tháo tạp dề vứt cho Đặng Thiệu, một đường cong giò chạy. Tốc độ này, tôi tự hỏi có khi nào mình chọn sai đường rồi không ta? Hồi ấy mà đăng kí làm vận động viên điền kinh, có khi giờ người làm rạng danh tổ quốc là tôi cũng nên.

Trên đường trở về tiện tay mua thêm hai cốc nước giải nhiệt, tổng cộng hết 60 đồng. Hôm nay coi như thả cửa tiêu xài một ngày vậy.

“Về rồi đấy à?” Đặng Thiệu từ xa đã trông thấy tôi, anh mặc bộ quần áo hôm nay tôi vừa mua, cười đến là vui vẻ , nói : “ Nhóc con biết chọn thấy đấy. Quần áo này anh thích lắm.”

Tôi đặt đồ ăn lên xe, hỏi ngược lại : “ Sao anh lại nghĩ em mua cho anh chứ?”

Đặng Thiệu mân mê miệng, nghịch nghịch góc áo, nói : “ Từ kiểu dáng đến kích cỡ đều hợp với anh . Vả lại, anh cũng chắc chắn một điều, em chỉ bỏ tiền ra cho người quan trọng của em. Mà trong lòng em, anh là quan trọng nhất.”

Tôi mỉm cười

Ps : Một đôi ảo tưởng * Quỳ*

(*) Tui thề tìm mòn háng không ra kiểu tóc nào giống tác giả miêu tả, chẳng ra undercut chẳng ra gì cả =))) Thôi lấy cái này dụng tạm. Cũng na ná ha =))) Nhưng mà Tiểu Lục nó mang cái đầu này về chắc Đặng Thiệu cho sập luôn tiệm của Đinh Đại Bằng

toc-bui-nam-1.jpg

(**) Kính áp tròng : Cái này chắc bạn nữ nào cũng biết rồi ha. Kính áp tròng có cách dùng như tên, nó làm từ loại nhựa dẻo đặc biệt để đặt sát vào lòng đen. Kính áp tròng chia làm 2 loại chính, cận và không cận. Loại cận có thể thay thế cho kính chúng ta đeo bình thường, loại không cận thường đeo để làm đẹp. Đeo lens khá lợi tuy nhiên đòi hỏi phải biết vệ sinh sạch sẽ và mua lens ở những địa chỉ uy tín.

deo-kinh-ap-trong-thuong-xuyen-co-tot-khong.jpg Đăng bởi: admin

35. Chương 35

, Chương 35 : Mối tình đầu

11058729_713732725402471_654741098203477377_n

Mọi người nói tôi đang thay đổi, càng ngày càng giống bộ dạng si tình của kẻ đang yêu, cái này chắc cũng tính là lời khen nhỉ? Có những lúc tôi vẫn nghĩ trong tương lai phải phấn đấu thành loại người như mấy ông đại gia giàu có, cả người toàn là hơi tiền, bảo đảm đi đâu người ta cũng phải ngoái lại nhìn.

Ấy vậy mà giờ, thứ tôi quan tâm hàng đầu không phải kiếm tiền mà là một người khác.

“Hoàng hậu bánh rán” từng nói chúng tôi chưa chắc đã có tương lai. Tôi không tin, bởi cái gọi là tương lai phải do chính mình quyết định. Nói ra nghe có vẻ lí thuyết sáo rỗng, nhưng thực tế chứng minh, rất nhiều người đã làm được đấy thôi.

Xã hội bây giờ, vật chất che mờ mắt con người, cảm tình trở thành thứ chẳng đáng giá nửa xu. Tôi tuy rằng không ủng hộ, nhưng cũng chẳng phản đối. Bởi vì giữa tôi và Đặng Thiệu chênh lệch quá lớn, cả về

gia đình, địa vị, tiền bạc... Nói không chừng một ngày nào đấy trở thành ăn mày, Đặng Thiệu sẽ trốn khỏi tôi thì sao?

Cho nên tôi nhắc nhở chính mình, mỗi ngày càng phải cố gắng hơn nữa, cố gắng cho một tương lai tốt đẹp.

Từ lúc thay đổi bề ngoài xong, cùng anh đi ra đường cảm giác như khoảng cách giữa hai đứa được kéo lại gần. Quá khứ đều là cúi đầu bước theo anh, giờ đây tôi đã có thể hiên ngang ngẩng đầu ưỡn ngực, hiên ngang sánh vai cùng anh.

Đặng Thiệu nói tôi có tự tin, nhưng anh không biết, sự tự tin này là nhờ anh mà có. Cho nên tôi vẫn luôn cầu nguyện, cầu nguyện anh đừng mang nó đi. .

Mở quán cũng được hai, ba ngày. Mấy ngày nay tiền tôi đều gói trong một túi chưa từng đếm qua. Hiện giờ mới lấy ra, thả hết lên chặn bắt đầu ngồi tính.

Đặng Thiệu lấy quyển sổ mới toanh từ cặp tài liệu, nói : “ Tiểu Lục, từ nay về sau em tập viết sổ đi. Mỗi ngày chỉ cái gì, thu được bao nhiêu viết hết ra. Cuối ngày tính xem hôm nay thừa thiếu bao nhiêu, gộp lại thành lãi. Quan trọng nhất là tiền bạc phải rõ ràng, đừng có để lẫn lộn khoản nợ khoản kia, sau này khó quản lý lắm, hiểu không?”

Tôi thận trọng gật đầu, nhận quyển sổ từ Đặng Thiệu, nói : “Mới hai, ba ngày đã kiếm được nhiều thế này. Chẳng biết sau này có bị lỗ không.”

Đặng Thiệu trừng mắt nhìn một đồng tiền lẻ, cười nói : “Lỗ thì chắc không đâu, nhưng lãi e là không nhiều lắm..”

“Sao lại thế?”

Đặng Thiệu chỉ vào quần áo trên người, cười nói : “ Thế quần áo này từ đâu mà có? Không phải em bỏ tiền ra sao? Còn cả tóc em, lens nữa, phải tính cả các khoản này chứ.”

Đặng Thiệu không nói tôi cũng quên luôn, vội vàng lấy ra một trăm đồng nói : “ Hôm nay đi mua quần áo không mang đủ tiền, chị dâu phải cho em vay một trăm đó.”

Đặng Thiệu cười, nói : “ Nói thật, đồ ngốc em cũng giỏi thật đấy.Nhiều lúc đi làm tự nhiên lại nghĩ em đang làm gì ở nhà, cứ như bị em cho bùa mê thuốc lú ấy.”

Lòng tôi mềm ra, chôn đầu trước ngực, nói : “Em cũng thế, lúc nào cũng tự hỏi anh đang làm gì.”

(Sao mà sến thế =)))

Đặng Thiệu hồi lâu không đáp lại, tôi trộm ngẩng đầu lại thấy anh liếc mắt đưa tình với mình : “Đồ ngốc, chúng ta thế này gọi là yêu đương cuồng nhiệt đó nhỉ?”

“Yêu đương cuồng nhiệt?” Tôi lắc đầu : “Em chưa từng yêu , làm sao biết yêu đương cuồng nhiệt là cái quái gì.”

Đặng Thiệu che miệng, ngáp một cái, nói : “ Thực ra anh cũng chưa nói chuyện yêu đương bao giờ. Nhưng chắc cũng là cảm giác như bây giờ thôi.”Vừa dứt lời, Đặng Thiệu vỗ tay cái bốp, nói : “ Đúng rồi, chiều nay anh về nhà một chuyến mang máy tính sang đây. Như thế buổi tối chúng mình có cái để giải sầu rồi.”

Nói xong, Đặng Thiệu lấy máy tính từ trong túi, cắm nguồn, mở máy lên rồi nói : “ Ở đây có wifi đó. Em đi nói với chủ nhà để họ kết nối là mình lên mạng được thôi.”

Tôi nghĩ cũng không nghĩ ném chỗ tiền lẻ lại cho Đặng Thiệu, đi dép chạy ra ngoài. Lúc tôi quay lại, Đặng Thiệu sớm đã xếp tiền gọn gàng đặt đầu giường, bản thân thì nhả nhả tựa vào thành giường nghịch máy tính.

Tôi cởi giày, hỏi : “ Anh đếm xong rồi à? Sao nhanh thế?”

Đặng Thiệu ừ một tiếng, nói : Tổng cộng là 416 đồng, em bỏ ra 600 mua đồ. Vậy tính ra mấy ngày vừa rồi kiếm được hơn 1000 đồng.”

“Nhiều như thế á?” Tôi hưng phấn cầm tiền, nói : “ Sớm biết kiếm được nhiều như thế em đã mua cho anh bộ quần áo tốt hơn.:

Nghe tôi nói thế, Đặng Thiệu ngẩng đầu, cười nói : “Tiểu Lục, em từng nghe câu này chưa?”

“Câu gì?”

“Nhân bất vị kỷ (*), vì cái gì em có tiền rồi không lo cho mình mà chỉ lo cho anh hả?” Đặng Thiệu một lời nói trúng tâm sự (**), chạm đúng vào điểm mấu chốt.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một phen, cổ ý nâng giọng, nói : “ Đó là vì em thích anh, cho nên mới muốn lấy lòng anh. Em thì thế nào cũng được, mặc gì cũng như nhau thôi.”

Đặng Thiệu nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, cuối cùng đành thở dài, mỉm cười nói : “Đồ ngốc thì mãi là đồ ngốc mà. Em đã có thể vì anh mà làm mọi thứ như thế, nếu anh còn phụ bạc em chẳng phải không bằng thứ súc vật sao?”

Tôi cố lấy dũng khí tới gần Đặng Thiệu, cười hì hì nói : “Không sao, nếu anh thật sự phụ bạc em, em sẽ coi mình là nhân vật chính trong phim điện ảnh tình yêu lâm li bi đát.”

Đặng Thiệu nắm lấy tay tôi, dùng sức nắm lấy, nói : “ Nếu em thật sự không sao thì tốt rồi .” Nói xong, Đặng Thiệu nâng người để tôi dựa vào vai anh, nói : “ Anh tìm được một bộ anime (***) hay phết, cùng xem đi.”

“Anime? Không thể nào, già như anh còn học đòi xem phim hoạt hình làm gì?” Tôi nhớ mình từ mấy năm trước đã khinh không thèm xem hoạt hình nữa rồi.

Đặng Thiệu cười hôn lên gáy tôi một cái, cười nói : “Ngốc, tóc em thơm thật đấy.”

“Đúng rồi, hôm qua đi cắt tóc, thợ cắt tóc đổ cái gì lên đầu em đó.”

Đặng Thiệu cười không phúc hậu, dán miệng lên lỗ tai tôi, nói : “ Đồ ngốc đúng là mãi không đổi được mà, vẫn mười phần dân quê. Thợ cắt tóc là cách gọi cũ rồi, giờ người ta gọi là nhà tạo mẫu tóc.”

(Chê em quê mà chết mê chết mệt cái vị quê của em =))))

Tôi không thèm quan tâm, nhún vai : “ Ở chỗ em mọi người toàn gọi thế.”

“Thế mới nói em đổi không được” Đặng Thiệu ôm tôi, tay còn lại bấm bấm trên máy tính, lúc tiếng nhạc nổi lên, anh nói : “ Bộ anime này gần đây anh mới tìm được đấy. Ở cơ quan anh có hai cô bé bị đội trưởng bắt được lúc đang xem trộm, anh nhân cơ hội xém lén liếc nhìn kỹ luôn.”

“Phim hoạt hình gì cơ?” Tôi nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Đặng Thiệu đột nhiên buông tay ra, hôn thoáng một cái lên môi tôi. Khi anh rời đi, trong mắt đã đọng đầy ý cười : “ Mỗi tình đầu”

(=)))))) Sở thích thật đặc biệt =))))

Tôi bị nụ hôn bất thành hình làm cho giật mình, chờ lấy lại tinh thần đã buột miệng nói : “ Thực ra, anh mới là tên tục tũ ấy, xem trộm của người ta mà còn khoe.”

Hai gò má Đặng Thiệu ửng đỏ, thẹn thùng nói : “ Chẳng qua anh muốn lãng mạn một chút thôi mà. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối xem kiểu này này đó, giờ nghĩ thấy buồn nôn muốn chết.”

Tôi cười rộ lên : “ Anh mà cũng biết buồn nôn cơ á? Nhưng mà phim hoạt hình này thật sự tên là “Mỗi tình đầu” à?”

Được Đặng Thiệu ôm vào ngực, vô thức đùa nghịch tay tôi, nói : “Tên là “mỗi tình đầu” thật mà, thực ra thì là câu chuyện mấy người đàn ông yêu nhau thôi mà.”

Tôi nhất thời kinh ngạc, nói : “ Mấy người đàn ông yêu nhau? Ếc, quá xằng bậy. Thế chẳng phải là loạn luân sao?”

(Nếu không nhầm thì hình như bạn Sơ Lục tưởng là 3P.4P =))))Kiểu nhất thụ đa công nên em mới thấy ghê)

Nghe tôi nói thế, Đặng Thiệu không cười nữa, mặt lạnh tanh nói : “ Thứ nhất, không phải mấy người cùng nhau mà là một đôi yêu nhau. Thứ hai, cái này không gọi là loạn luân, loạn luân là chỉ những người cùng huyết thống mà có quan hệ yêu đương. Hiểu chưa?”

“A.....” Tôi dài giọng, bưng tỉnh đại ngộ nói “Anh nói sớm có phải em hiểu rồi không. Nhưng mà phim hoạt hình bây giờ cũng cởi mở thật đấy, em chưa từng thấy bộ nào tương tự cả.”

(Hai chị đồng nghiệp của anh Thiệu hủ nữ chắc luôn =)))

Sắc mặt Đặng Thiệu hòa hoãn hơn : “ Chưa thấy thì cùng xem đi. Ngoan ngoan nằm yên cho anh, không được lộn xộn.”

Chúng tôi tắt đèn, cả hai chui vào ổ chăn nho nhỏ cùng xem câu chuyện tình yêu xưa. Tuy là hoạt hình, tình tiết không có gì mới nhưng lại làm người ta cảm động không thôi, bởi tình yêu của những kẻ chấp nhất quá khứ, dẫu biết là phải buông tay nhưng chẳng thể buông, rốt cuộc cả hai đều chịu tổn thương.

Tôi luôn thẳng thắn nói suy nghĩ của mình cho Đặng Thiệu, vì thế liền hỏi anh mỗi tình đầu thì thế nào nhỉ? Sao người ta khó quên thế? Đặng Thiệu lại cười tôi khờ nhưng quyết không nói lý do vì sao. Là anh ép tôi ác, sau mấy phút đồng hồ tàn bạo cắn bả vai anh mới chịu nói.

“Ngốc, chúng mình đây là mối tình đầu còn gì.”

Hóa ra không chỉ tôi ngốc, cả hai chúng tôi đều ngốc.

Tôi thử nghĩ xem mối tình đầu của mình thì thế nào nhỉ, lần đầu gặp nhau, câu nói đầu tiên, từng chút kỷ niệm lòi ra thường thức. Còn đang mải mê đắm chìm trong ảo tưởng thì máy tính phát ra hàng loạt những âm thanh khiến người đổ mặt.

(Vâng, một bộ anime sến sẩm đề tài BL có rating 18+ =))))))

“Phim hoạt hình mà cũng có cảnh thế này à?”

Đặng Thiệu chặc lưỡi, cười nói : “ Anh có biết đâu, hôm nay mới là lần đầu xem mà. Nhưng mà cảm giác không tệ chút nào, hay tội mình cũng thử đi?”

“Chúng mình?” Tôi trừng mắt, cứng lưỡi nói.

Đặng Thiệu thận trọng, nói : “ Ừ, chúng ta cũng thử xem sao?”

“Nhưng mà.... Nhưng mà” Tôi chỉ vào màn hình máy tính : “ Em thấy người nằm dưới khổ chết đi được. Anh xem biểu hiện của nhân vật kia kìa, dù là phim hoạt hình cũng đủ chân thực rồi.”

Không đợi tôi nói hết câu, Đặng Thiệu xoay người đè lên , cười meo meo nói : “ Cục cưng, đêm nay giao trình tiết cho anh đi, hahahaha”

Thực ra tôi cũng không phải người muộn tào gì cho cam, loại chuyện này nếu đã sẵn sàng thì cứ phối hợp thôi, dẫu chưa kịp nghĩ miệng đã nói : “ Cởi quần áo trước đã.”

Đặng Thiệu ngẩn ra, sau đó cười nói : “ Đệt, hôm nay để anh hầu hạ em cởi quần áo ha”

(Đặng đại gia đã thành Đặng sắc lang =))))

Chờ Đặng Thiệu cởi sạch quần áo, tôi then thùng che những bộ phận quan trọng, mặt chôn trong chăn, nói : “ Anh làm gì thì làm nhanh đi, em lạnh.”

Khí phách hiên ngang, dong dạc chờ chết.

Khi trước ngực cảm thấy lạnh lạnh, đầu ti ướt ướt, tôi nhin không được phì cười, vội vàng đẩy đầu Đặng Thiệu ra, nói : “ Ha ha... Nhột chết đi được, anh đừng có liếm.”

Đặng Thiệu nhấc đầu dậy, lạnh lùng nói : “ Em ngậm mồm cho anh, ai lại cười lúc này hả. Em muốn mà còn già mồm cái lão.”

“Già mồm cãi láo là ý gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm.

Đặng Thiệu liếm liếm môi, âm trầm nói : “ Là dục cự còn nghênh (****) , anh muốn bính (*****) em, em cũng thèm muốn chết nhưng ngoài mồm lại cự nự không chịu. Đã hiểu chưa?”

Tôi cái hiểu cái không, lại nhin không được bật cười : “ Anh có phải có bệnh không? Em cũng có nói không cho anh làm đầu, có gì mà phải cự nự chứ.”

“Hừ” Đặng Thiệu áp lên người tôi, cười khở : “ Thôi quên đi, trực tiếp vào chủ đề chính cho rồi.”

“Chủ đề?” Tôi cười : “ Anh, anh định chà mông em đấy à?”

(Chà =)))))))))

“Trời ạ...” Đặng Thiệu khóc không ra nước mắt : “ Sao anh lại quen em được nhỉ, cái gì vào mồm em cũng thành lịch lạc hết.”

“Vô nghĩa, người bị thông là em. Vả lại địa phương kia nhỏ như vậy, làm sao mà chà được?”

Đặng Thiệu xoay người ngã xuống đất, ôm bụng cười khanh khách : “ Ông trời ơi, cứu tôi với.”

(*) Nhân bất vị kỷ : Nguyên văn là “Nhân bất vị kỷ thiên tru địa diệt” , là một câu nói nổi tiếng của Tào Tháo, đại ý là làm người phải tự biết lo cho chính mình, nếu không sẽ bị trời tru đất diệt.

(**) Nhất châm huyết tâm : Đây là nguyên văn nhưng tớ dịch là nói trúng vào tâm sự.

(***) Anime : là từ mượn của tiếng Anh, từ chữ animation có nghĩa là “phim hoạt hình”), chỉ các bộ phim hoạt hình sản xuất tại Nhật Bản hay với phong cách Nhật Bản.

(****) Dục cự còn nghênh : muốn nghênh còn cự, kiểu như muốn mà cứ làm bộ làm tịch ấy.

(*****) Bính : Là ấy ấy

Ps : Lắm lúc nghĩ chương nào cần chú giải thứ 15 thì thế nào nhỉ? -_- , cơ mà mình thích (***) cơ =)))))))))
Đăng bởi: admin

36. Chương 36

, Chương 36 : Giác mộng của Đặng đại gia.

10291788_858792604242148_7020398745410917151_n

Từ khi chính phủ cải cách phát triển nông thôn, trong thôn chúng tôi có một cô gái mở cửa hàng net. Cửa hàng với cái biển màu hồng phấn thật to cực kì bắt mắt. Mỹ nhân một thân cao ngạo ôm máy tính ngồi trước cửa hàng. Mới đầu nghe đến cửa hàng này nghĩ chỉ là tin đồn, sau này người nọ truyền miệng người kia tôi mới có cơ hội tiếp xúc với công nghệ.

Quan trọng là, chị gái xinh đẹp mỗi ngày ôm máy tính trông cửa hàng không thấy mệt sao? (?)

Mà tôi hồi ấy cũng thế, vừa tiếp cận được với internet, mấy cái như học đánh chữ, học soạn thảo chỉ là gió thoảng mây bay thôi. Ngồi vào cái máy tính, mục đích chỉ có một : Chơi game. Cả quán nhìn đi nhìn lại đều là một đám game thủ PK hằng say, có người thì nghe nhạc, QQ (*). Cuộc sống như vậy quả là tiêu điều tự tại vô cùng.

Thời điểm ấy cửa hàng net được yêu thích cực kì, một giờ lên mạng chỉ mất một khối, chơi suốt đêm mới hết có 5 đồng. Đến nửa đêm mấy đứa nhỏ hơn phải về nhà, còn lại vài mống thanh niên dĩ nhiên là sẽ đến tiết mục xem vài trang web cấm trẻ dưới 18 tuổi rồi. Mà tôi khi đó là fan trung thành của “Phong X các” , giao diện dễ dùng, từ khóa đa dạng, hình ảnh rõ nét lại free. Thường thường tôi sẽ chỉ xem ảnh nóng là chính, tại vì xem video mạng sẽ lag cực bộ (=))))))

(Đoạn này chém dữ lắm =)))

Tôi thừa dịp Đặng Thiệu còn ngủ say, trộm mở máy tính của anh lên, nhẹ nhàng bấm từng nút trên bàn phím, tìm kiếm tran web “Phong X các”, ai ngờ kết quả nhận lại là “không khả dụng”.

Tôi hơi thất vọng, nhẹ nhàng khép máy tính lại, xoay người chui vào chăn, thở dài một cái nào nè.

“Đồ ngốc, “Phong X các” mấy năm trước đã bị chính phủ triệt phá rồi”

Thình lình tiếng Đặng Thiệu vang lên dọa tôi giật mình, vội vàng nói : “ Không phải anh đang ngủ sao?”

Trong bóng đêm, Đặng Thiệu sờ soạng một hồi mới mở được đèn lên, nói : “Lúc em khởi động máy tính anh đã tỉnh rồi, chẳng qua muốn chờ xem em định làm gì, không ngờ em lại xem lên web đen.”

Tình cảnh thế này lại làm tôi nhớ tới một câu nói : “ Tự bê đá đập vào chân mình”. Bị bắt quả tang, tôi ngược lại càng tự nhiên, thoải mái ngáp một cái : “ Anh cũng biết web này à? Cái này em xem từ hồi lâu lắm rồi.”

“Đặng Thiệu hút điều thuốc, nói : “ Em mở ổ D, trong mục “Thông tin mật” đi.”

Tôi dựa theo lời Đặng Thiệu nói, ngốc nghếch bấm vào, không ngờ bên trong ít cũng phải cả trăm bộ phim heo. Tôi hoảng sợ vội vàng nói : “ Anh dê quá rồi đấy.”

Đặng Thiệu nhắc chân gác lên hông tôi, cười nói : “ Anh mà không dê thì làm sao em thích đây.”

Tôi không rảnh bận tâm đến anh, tay nhấn thử một bộ phim, ngay lập tức tiếng gào thét rên rỉ vang lên. Trong lòng nhất thời phiền toái, tôi vội tắt máy tính, xoay người nằm dựa vào lòng Đặng Thiệu.

“Sao không xem nữa?”

“Không có ý nghĩa gì, xem thêm chỉ tổ bức bối.”

Đặng Thiệu cười ra tiếng ,nói : “ Không vấn đề, bức bối thì còn có anh, anh tình nguyện giúp em giải quyết..”

“Vớ vẩn” Tôi vội vàng cự tuyệt, nói “ Anh giúp em giải quyết gì chứ, người được lợi là anh thì có.”

Đặng Thiệu đổi chủ đề, nói : “Mau ngủ đi, mấy ngày nữa là tới đại thọ mẹ anh rồi, chuẩn bị tốt tốt một chút không lúc ấy lại loạn lên.”

Đặng Thiệu mà không đề cập tới tôi cũng quên luôn, bây giờ mới thấy lo lắng, hỏi : “ Theo anh mừng thọ bác gái em nên tặng gì bây giờ?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Tặng hay không cũng được mà, chỉ cần em đến là được. Huống hồ Tròn Tròn nhớ em lắm, suốt ngày la hét đòi tìm em chơi đó.”

Tôi gật gật đầu : “ Em cũng muốn gặp Tròn Tròn.”

“Vậy nhớ chuẩn bị tốt một chút,đến lúc đó ăn mặc nghiêm chỉnh, xây dựng ấn tượng tốt đẹp với người nhà anh. Ngày cũng coi như là bước đầu thắng lợi trong cách mạng của chúng mình.”

(Là cách mạng come out đấy ạ =))))

Trong đêm tối, tôi không mấy để bụng lời Đặng Thiệu, ngược lại một lòng lo lắng nên tặng gì cho mẹ anh nhỉ? Mỗi vấn đề này thôi cũng làm tôi thao thức cả đêm, Đặng Thiệu nằm cạnh thì ngủ đến quên cả trời đất, nghĩ mãi nghĩ mãi đến sáng vẫn không ra.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, tôi bây giờ mới sờ soạng mò quần áo mà mặc, cảm một ít tiền đủ dùng rồi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên tôi tự mình đi chợ, mấy vụ cò kè mặc cả tuy rằng vẫn còn ngượng miệng nhưng chí ít cũng không để mấy người bán hàng tham lam đạt được mục đích nữa.

Rau thơm, hành tây, trứng cút, mấy thứ nguyên liệu làm bánh đều nhờ người ta chuyển đến cửa hàng Đình Đại Bằng, chính mình chỉ cầm về bữa sáng. Đi men theo lối ra cổng chợ bỗng nhiên lại bị thu hút bởi cửa hàng phía bên tay trái, tôi tự nhiên nảy lên một ý, quà cho mẹ Đặng Thiệu đây rồi.

Trên đường đi về, tôi lẩm nhẩm mấy lời chúc định bụng sẽ nói trong lễ mừng thọ, nhưng chẳng hiểu do đầu óc kém cỏi hay vì run quá mà cứ nhớ cái này lại quên cái kia. Thở dài một hơi, hi vọng đến hôm đó không buột mồm nói cái gì dọa người.

Về đến nhà, vừa mở cửa ra đã bị cảnh tượng bên trong dọa cho giật mình. Đặng Thiệu đem quần áo của tôi nhét vào bao, sau đó bằng một cách tài tình nào đấy lấy dây buộc chặt cái bao như nổ tung đến nơi. Thấy tôi đứng chôn chân ở cửa, anh mỉm cười nói : “ Đi đâu sớm thế? Chợ à?”

Tôi cứng ngắc bước vào, đặt đồ ăn sáng lên bàn, hỏi : “ Anh dọn đồ em làm gì? Chủ nhà người ta không cho thuê nữa à?”

Đặng Thiệu nghỉ tay, cười nói : “ Không phải đột trước nói với em rồi sao, anh có một phòng ở tiểu khu bên phố bắc, chúng ta dọn sang đó thôi.”

“Hôm nay dọn luôn ấy hả?”

“Ừ, càng sớm càng tốt chứ sao. Chỗ này tầng hầm ẩm ướt, ở lâu không tốt cho thân thể. Em xem bản thân gầy thành cái dạng gì rồi này? Nhìn em thế anh đau lòng chết đi được.”

“Nhưng mà.... Nhưng mà.....” Tôi do dự nói : “ Nhưng mà xe hàng thì để chỗ nào bây giờ?”

Đặng Thiệu nhún vai : “ Để dưới lầu chứ ở đâu. Ban ngày anh đi làm, em đi chợ. Buổi tối anh tan làm thì về giúp em mở quán. Xong xuôi hai đứa cùng nhau về nhà, như vậy chẳng phải rất tốt sao?” Đặng Thiệu nói xong với tay lấy cái bánh quẩy trên bàn cho vào miệng, nói : “ Anh từng có ước mơ sau này sẽ có một gia đình, hai người trong một căn nhà, nuôi thêm một con chó. Ban ngày cả hai đi làm, buổi tối trở về cùng nhau nấu cơm. Ăn xong thì ngồi trên sofa xem TV, thi thoảng người ấy sẽ cầu nhàu mấy câu với anh, ban đêm lại ôm nhau mà ngủ.” Ánh mắt Đặng Thiệu tràn ngập khát khao, giọng nói có chút cảm khái nói : “ Anh luôn luôn tìm kiếm, chỉ không biết Tiểu Lục, em có phải người ấy hay không?”

Trong đầu tôi dường như giấc mơ của anh, đó hẳn là cảnh tượng hạnh phúc biết bao nhiêu. Nhưng mà, ước mơ và thực tế luôn cách nhau quá xa. Phải biết rằng ở cái thế giới này, thứ duy nhất không cần dùng đến tiền, ấy là ước mơ.

Thế nhưng....

“Em sẽ cố gắng trở thành người đó” Đây đại khái là lần đầu tiên tôi hứa hẹn với anh nhỉ? Dù sao tôi cũng nguyện ý trả giá tất cả để anh đạt được giấc mộng ấy.

Đặng Thiệu nhốt nốt miếng bánh quẩy cuối cùng vào miệng, cười nói : “Thật ra anh chẳng phải loại người tài giỏi vĩ đại gì, không cần một cuộc sống cao sang quyền quý, chỉ cần được sống thản nhiên, tự tại qua ngày là tốt rồi.”

Tôi túm lấy tay Đặng Thiệu, dùng khăn mặt cẩn thận lau vết dầu mỡ dính trên quần áo , miệng nói : “Em biết, nhưng mà em vốn là nông dân chính hiệu, anh không chê em quê mùa là tốt rồi.”

Đặng Thiệu dịu dàng xoa đầu tôi, nói : “ Nhóc ngốc, suy nghĩ nhiều quá dễ thành não lợn đó. Được rồi, chúng mình nhanh dọn nốt đồ đi, anh vừa gọi đồng nghiệp rồi, một lát nữa cậu ấy đánh xe tới đón chúng ta. Sau đó anh đi làm một lúc, em ở nhà dọn dẹp trước đi, tha hồ mà làm tròn bổn phận người vợ nhé.”

Toàn bộ tài sản của tôi cũng chỉ có một cái chăn, hai bộ quần áo, vài ba thứ linh kinh khác. Thoải mái kéo xuống xe đã chờ sẵn, tôi ngồi vào ghế sau. Chờ Đặng Thiệu khóa cửa , trả chìa xong xuôi, chúng tôi chính thức khởi hành đến nhà mới.

Dọc đường đi, tôi cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tâm tình lại kích động không thôi, thật không dám tưởng tượng cuộc sống sắp tới ra sẽ sao, vừa có chút lo lắng lại có chút mong chờ. Ngẫu nhiên, Đặng Thiệu quay đầu lại nhìn tôi, cười cười : “ Ngốc, nghĩ cái gì đó?”

Tôi cúi đầu : “ Không có”

“Đặng Thiệu, tôi nhớ đây là cháu cậu đúng không?” Anh bạn tài xế buột miệng hỏi.

Đặng Thiệu quay đầu lại cười nói : “ Đúng vậy, bà con xa ấy mà. Vài năm không gặp mà vẫn ngốc như thế.” Nói xong, Đặng Thiệu quay đầu lại nháy mắt với tôi, miệng chu ra hôn gió khê một cái.

“Lần trước tôi gặp nhóc này ở bệnh viện, lúc nào cũng canh bên cạnh cậu, lo lắng đến nỗi đi đường cũng vấp nữa.” Đồng chí tài xế cười rộ lên.

Đặng Thiệu cười nói : “ Cậu nói thừa vừa thôi, cháu tôi đương nhiên phải lo cho tôi, chẳng lẽ đi lo cho cậu chắc?”

Dọc đường đi, Đặng Thiệu mãi mê cười cười nói nói với đồng nghiệp mà tôi thì càng ngày càng buồn bực. Làm gì có ai vui khi nghe người khác lôi mình ra làm trò cười hả? Đến nơi, Đặng Thiệu giúp tôi khiêng hành lí lên lầu. Tôi đi sau anh, hỏi : “ Chúng mình đi như thế còn xe hàng tính sao giờ? Buổi tối em còn phải mở quán mà.”

“Biết rồi tổ tông ơi” Đặng Thiệu chờ thang máy mở cửa, cầm chìa khóa mở cửa, nói : “ Ban nãy anh bảo đồng nghiệp cho xe hàng vào thùng xe sau rồi. Bằng không em nghĩ cậu ta vác cái xe bán tải to dùng đến chở hai người làm quái gì hả?”

Tôi ồ một tiếng, lập tức ngoan ngoãn cùng anh vào phòng.

Đặng Thiệu cầm cái chìa trên bàn đưa tôi : “ Về sau cái chìa phụ này em cầm theo đi. Anh có một bộ khác rồi.”

Tôi cầm lấy chìa khóa nhìn nhìn một hồi, nói : “ Phòng này của anh đẹp thật đấy, các phòng nối liền nhau luôn này.” Tôi quay đầu nhìn phòng tắm và phòng bếp, nói : “ Ngay cả phòng tắm với phòng bếp cũng thông nhau luôn, không sợ lúc nấu cơm mùi bay vào phòng tắm sao? Hay đang ăn cơm thì có mùi kì kì bốc ra?”

(Tại vì ở quê thường các hộ xây riêng nhà vệ sinh, nhà bếp tách biệt với nhà chính do diện tích đất khá rộng. Ở thành phố, đặc biệt là các chung cư người ta tiết kiệm diện tích, xây các phòng trong một diện tích nhất định nên em nó mới thấy lạ)

Đặng Thiệu đen mặt nhìn tôi vài giây, lạnh lùng nói : “ Em ít nói bày lại cho anh. Đây vốn là nhà dành cho người thu nhập thấp, phòng bên cạnh cửa ra vào là phòng ngủ. Vốn không có bếp đâu, anh phải tự mình sửa thêm vào đó. Về phần phòng vệ sinh lúc xây đã có kết cấu thể rồi, không còn cách nào khác.” Đặng Thiệu đóng cửa phòng vệ sinh lại, nói : “ Anh nhận ra một chuyện, bất kì cái chuyện gì trên trời dưới đất này qua cái mồm em đều mất vệ sinh cực kì luôn.” Nói xong đã bị anh kéo vào lòng, tôi chưa kịp phản bác miệng đã bị ai đó chiếm lấy.

Tôi ngốc nghếch đáp lại, mãi một lúc sau ai đó mới thỏa mãn buông ra, cười nói : “ Nhóc ngốc, từ nay về sau đây là nhà của chúng mình. Em phải toàn tâm toàn ý hoàn thành trách nhiệm của người vợ đó. Bằng không anh có bao nhiêu tiền sẽ đem cho bồ nhí hết.”

Tôi xem nhẹ cột nhà của anh, nắm lấy trọng điểm mà tiến công : “ Ý của anh là từ nay về sau tiền lương mỗi tháng sẽ nộp cho em phải không?”

Đặng Thiệu giật mình, hối hận nói : “ Anh tiện miệng nói đùa thôi, cũng không có việc gì đưa em tiền làm chi. Coi như anh chưa nói gì đi ha.” Nói xong, Đặng Thiệu nhìn xung quanh lảng tránh, nhưng khóe miệng vẫn như cũ mỉm cười thật vui vẻ.

Thực ra điều Đặng đại gia muốn nói là, tiền lương không phải mấu chốt, quan trọng là từ nay về sau có thể thoải mái thân thiết rồi, không cần lo lắng tường cách âm không ra gì nữa.

(*) QQ : Là một phần mềm chat khá phổ biến của Trung Quốc

Ps : Vậy mới nói..... mọi thăng công đều có máu dê trong người. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

, Chương 37 : Gặp mặt gia đình nhà chồng

1463050_443184872533718_3059552199199086608_n

Cái gọi là hạnh phúc tột đỉnh chắc là cảm giác của tôi bây giờ nhỉ? Lòng mày nhướng lên, mặt mày hớn hở, đứng trong phòng vệ sinh nhìn mình trong gương chớp mắt một hồi. Nhìn thế nào cũng thấy bộ mặt cười đến là khả ố. Chẳng qua, tôi chỉ dám tự sướng thế này sau khi Đặng Thiệu đã đi làm thôi. Anh để lại

cho tôi list đồ cần mua và tiền. Mở ra nhìn, mặt trên là một loạt gạch đầu dòng : “ Chăn đơn, vỏ chăn, bát đũa, đồ lót, tất, nguyên liệu nấu ăn.”

Tôi đặt tờ danh sách xuống, đếm qua chỗ tiền Đặng Thiệu để lại, sơ sơ cũng tầm tám, chín trăm đồng.

Thấy thời gian còn sớm, tôi tính tắm qua một cái rồi mới đi. Vừa lúc chui vào phòng tắm rửa được cái mặt thì cửa đột nhiên mở ra. Thời điểm quay đầu lại... cả người tôi đều chết lặng.

Người đứng ở cửa nhìn tôi chằm chằm rồi vội vàng đóng cửa lại, cùng lúc ấy nghe thấy có người ở ngoài nói : “ Mẹ, sao mẹ chẳng chịu gõ cửa gì đã xông vào thế hả? Không sợ chú hai cần nhậu sao?”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào mà tắm rửa nữa, nhưng quần áo cởi ra lại để bên ngoài. Chẳng còn cách nào khác, tôi lấy cái khăn tắm choàng lên người, che chắn mấy chỗ quan trọng. Liếc mình trong gương lúc này nguyên bộ dạng chật vật lần đầu nhìn thấy. Tôi lau khô tóc, hít một hơi thật sâu, sẵn sàng mở cửa đi ra ngoài.

Người ở ngoài hình như nghe được tiếng đóng vội nước, từ ngoài gọi vọng vào : “ Chú hai , sao hôm nay chú không đi làm?”

Lòng thâm than một tiếng, thôi xong, đã đen còn lấm lông, trả lời thế nào bây giờ....

“Mẹ, mẹ xem chú hai đây là làm sao? Nói chuyện nửa ngày không phản ứng, có việc không lo làm , giờ này còn lười biếng nằm nhà. Ai bảo mẹ chiều chú ấy quá.” Giọng nói của đàn ông vang lên, tôi đoán chắc là anh trai Đặng Thiệu đây mà..

Việc đã tới nước này, bản thân cũng không thể trốn trong phòng tắm cả đời. Cố lấy hết dũng khí đẩy cửa ra, thoáng nhìn bên ngoài một chút. Tròn Tròn ngồi trên sofa vừa liếc một cái đã thấy tôi, reo lên : “ Chú Lục, chú tới chơi khi nào đó?” Tròn Tròn từ trên sofa trèo xuống, chạy bình bịch tới cạnh tôi.

Cả người tôi có độc cái khăn tắm che thân, sợ Tròn Tròn nhìn thấy không tốt đành phải khép hờ cửa lại, chỉ thò đầu ra ngoài, nói : “ Tròn Tròn đừng đến đây”. Tôi tỏ vẻ bình tĩnh cười trừ, nói thì nói vậy, nghĩ bằng đầu gối cũng biết nụ cười ấy có bao nhiêu cứng nhắc.

“Chú Lục, sao Tròn Tròn lại không được đến gần?” Tròn Tròn ngửa đầu nhìn tôi.

Bên ngoài trừ mẹ Đặng Thiệu còn có anh trai và chị dâu của anh. Mà khi họ thấy tôi, chắc cũng tự hiểu Đặng Thiệu không có ở đây.

Đặng Minh lấy lại tinh thần đầu tiên, nhìn ra khó xử của tôi nên quay ra nói với Tròn Tròn : “ Tròn Tròn con lại đây để chú tắm xong đã.”

Tròn Tròn làm mặt quỷ, cười hí hí chạy tới ngồi cạnh bà nội.

Đặng Minh đi đến bên giường đưa quần áo cho tôi, nói : “ Mặc quần áo vào đi, tôi có lời muốn hỏi cậu.”

Tôi nhận quần áo xong vội vàng đóng cửa lại. Lúc mặc quần áo cả tay cả chân đều phát run lên. Nếu có điện thoại ở đây thì tốt rồi... Tôi thuận tay sờ vào túi quần không ngờ có thật. Run run nhấn số Đặng Thiệu gửi tin nhắn cầu cứu.

Mặc quần áo chỉnh tề, tôi mở cửa đi ra. Tròn Tròn chạy tới, cười khanh khách không ngừng : “ Chú Lục, sau này chú ở đây luôn sao? Về sau chú lại đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi được không?”

Chưa kịp trả lời đã bị Đặng Minh chặn lại : “ Tròn Tròn lại đây, con cùng mẹ xuống dưới mua đồ ăn đi, lát nữa về mua đồ ăn lên đây mời chú được không?”

Tròn Tròn cười gật đầu, Đặng Minh và vợ trao đổi ánh mắt, bấy giờ mới mang Tròn Tròn ra ngoài.

Tôi đứng tựa vào sofa, cúi đầu trộm đánh giá mẹ Đặng Thiệu mà mẹ anh lại cười dịu dàng nói : “ Mau ngồi đi con, sao lại mang cái bộ dạng như trẻ con làm sai thế này? Chẳng qua là tắm rửa thôi mà, cũng đâu có làm gì nên tội đâu.”

Thấy mẹ anh tươi cười hiền lành như vậy cũng làm tôi thả lỏng không ít. Quay sang nhìn anh trai Đặng Thiệu, chắc, nguyên một bộ dạng hung thần ác sát lườm tôi chằm chằm, trong mắt còn chứa cả sát khí.

Thấy mẹ mình cười thoải mái như vậy, hẳn bất bình : “Mẹ, sao chú hai lại không có nhà. Sao mẹ không dặn chú ấy trước chứ, chẳng ra cái thể thống gì cả.”

Mẹ Đặng Thiệu thu lại ý cười, nghiêm túc nói : “ Không cần anh quan tâm, mẹ khác có tính toán” Mẹ Đặng Thiệu vốn là một cô giáo dạy cấp 3, dù sao cũng là người làm trong ngành giáo dục vài chục năm, thái độ làm người luôn khiến người ta phải kính nể.

Đặng Minh thở dài, cúi đầu không thềm nói nữa.

Mẹ Đặng Thiệu nhìn tôi một chút, mỉm cười nói : “ Con tên là gì? Nhà con ở đâu? Trong nhà có những ai? Hiện giờ con tới Bắc Kinh làm gì?”

Tôi nuốt nước miếng, hít sâu nói : “ Con tên là Hà Sơ Lục, nhà ở Đông Bắc, cha mẹ đều khỏe mạnh. Hiện tại con tới Bắc Kinh để làm ăn kiếm sống ạ.”

“Ồ, làm ăn kiếm sống? Thế con bán cái gì?”

“Còn có thể làm gì chứ? Cậu ta mở quán bánh rán, xe hàng là con làm chứ ai.” Đặng Minh mau lẹ đáp thay, thần sắc nghiêm nghị không che giấu nổi tức giận lờm lờm tôi.

Tôi cũng không biết vì sao mỗi khi Đặng Minh dùng ánh mắt giết người kia nhìn lại thấy chột dạ muốn tìm chỗ trốn nhỉ?

“Mẹ không hỏi anh, anh câm miệng lại cho mẹ.” Mẹ Đặng Thiệu lớn tiếng ngăn Đặng Minh. Đặng Minh xem ra còn biết sợ mẹ, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Mẹ anh để hai tay hình chữ thập, cười nói : “Chắc con cũng chịu không ít khổ sở rồi. Về về sau con tính ở lại Bắc Kinh luôn sao?”

Tôi tính định cư lại nơi này đơn giản vì ở đây có người đáng để giữ chân mình lại. Giờ chả lẽ lại đi nói với mẹ Đặng Thiệu cháu ở lại nơi này vì con bác? Thế chẳng bằng chọc tức chết người ta. Cuối cùng đành nhin lại, nói : “Dạ, cháu tính ở lại nơi này.”

Mẹ anh gạt đầu, tiếp tục nói : “ Có thể ở lại là tốt rồi. Về từ giờ con cứ ở lại đây đi, ở tầng hầm không tốt cho cơ thể. Con còn nhỏ , còn nhiều chuyện chưa rõ lắm, cứ ở đây vài năm sau này ắt sẽ hiểu thôi.”

Tuy lời mẹ Đặng Thiệu nói là ý tốt nhưng tôi đủ hiểu bác ấy muốn ám chỉ cái gì. Vả lại, sao bác ấy lại biết rõ chuyện của tôi vậy nhỉ? Có khi nào là Đặng Thiệu nói không?

“Con nói này mẹ ơi, mẹ ở đây nói vô nghĩa cái gì chứ? Mẹ biết rõ.....” Đặng Minh nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mũi tôi, nói : “ Mẹ biết rõ thằng này....” Đặng Minh đặt móng ngời lên sô pha, hút điếu thuốc trong tay, tiếp tục nói : “ Chú hai cũng không phải trẻ con nữa, sao còn làm ba cái trò không đứ hạnh này, mẹ việc gì phải đối xử tốt với cái thằng này.”

Mẹ Đặng Thiệu hoàn toàn bị chọc giận, với tay lấy cái gạt tàn vẫn còn khói hắt vào người Đặng Minh. Hẳn trốn tránh không kịp đành hứng trọn toàn bộ tàn thuốc của mình : “ Mẹ, sao mẹ lại bênh chú hai thế hả? Con quan tâm em trai mình chút thì có sao.”

“Câm miệng” Mẹ Đặng Thiệu tức giận nói : “ Chính anh cũng nói thằng hai không phải trẻ con nữa, tự nó có cách xử sự của nó. Con tôi với thằng bé này có gì thì là kinh tởm hay sao? Tôi dạy anh như thế nào? Tuy rằng tôi chưa từng lường trước chuyện thế này sẽ xảy đến với con mình, nhưng đằng nào chuyện cũng đã rồi, giờ cãi nhau thì giải quyết vấn đề gì? Còn chưa kể....” Mẹ Đặng Thiệu nhìn tôi một cái, nói tiếp : “Còn chưa kể hiện tại anh đuổi thằng bé đi hay làm chuyện gì quá đáng, thằng hai có để yên không? Hai đứa các anh đều là con tôi, tôi quá hiểu mà. Thằng hai tính nó thế nào hả? Một khi nó đã nhận thức chuyện gì thì có chín trâu hai hổ cũng không kéo nổi cổ chấp của nó. Anh nghĩ dựa vào vài câu của anh có thể làm nó thay đổi à?” Mẹ anh tức giận đỏ bừng cả mặt.

Đặng Minh hút thuốc, nói : “ Vậy mẹ bảo bây giờ làm sao? Chúng ta đâu thể trơ mắt ra nhìn thế này?”

“Chúng ta cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Chẳng lẽ giống như những người khác làm loạn lên rồi đòi cắt đứt quan hệ?” Mẹ Đặng Thiệu thoáng dịu đi một chút, ngữ khí cũng ôn hòa hơn : “ Thằng hai đã đem chuyện này nói cho chúng ta tức là nó chấp nhận đánh du kích rồi. Hôm nay mẹ không đồng ý, thằng bé vẫn sẽ

kiên trì. Ngày mai không đồng ý, nó vẫn sẽ kiên trì. Vả lại, chuyện chúng ta đồng ý hay không với thằng hai đầu có quan trọng như thế, thằng bé chỉ cần chúng ta biết, không cần tán thành. Hiểu chưa?”

Đặng Minh gật đầu, cũng không tức giận như hồi nãy nữa mà nghiêm túc nói : “ Vậy mẹ đồng ý cho hai đứa? Nếu mẹ đồng ý con cũng không phản đối. Nhưng mà, con không đồng ý để hai đứa ở phòng này.”

Mẹ Đặng Thiệu không nhanh không chậm nói : “ Anh có quyền gì không cho hai đứa ở đây? Chẳng lẽ chỉ vì hồi trước anh thay mặt thằng hai mua cái nhà này? Chung quy lại anh cần tiền đúng không?”

“Đúng vậy” Đặng Minh phần hận dập diều thuốc xuống gạt tàn, đứng lên nói : “ Hồi trước mua cái phòng này là để cho chú hai kết hôn. Giờ không cưới xin gì nữa, lại còn lòi về một thằng đàn ông, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm.” Đặng Minh vỗ vỗ mặt mình, tiếp tục nói : “ Nếu mẹ đã không giận, con cũng lười quản chuyện chú hai. Còn nếu muốn ở nơi này, đem tiền trả lại đây. Về sau cả đời không liên quan gì đến nhau nữa.”

“Vậy ra đây là lời thật lòng của anh? Rốt cuộc anh chỉ cần tiền của thằng hai thôi đúng không?” Mẹ Đặng Thiệu thở dài, nhìn tôi rồi nói : “ Sơ Lục, từ nay về sau con cứ ở lại nơi này. Chuyện này bác gái sẽ giúp hai đứa giải quyết, các con không cần để ý tới.”

Đặng Minh nghe mẹ nói thế, tức giận cầm gạt tàn trên bàn ném mạnh xuống đất. Tiếng kêu chói tai vang lên, mảnh thủy tinh bay tung tóe khắp sàn nhà, một mảnh văng lên mặt tôi. Tuy rằng không đau lắm nhưng tôi vẫn khéo léo che lại, tránh cho mẹ anh nhìn thấy.

“Anh....” Mẹ Đặng Thiệu đứng lên, lạnh lùng nói : “ Anh cũng muốn cả đời này không liên quan gì tới tôi nữa phải không?”

Đặng Minh nhìn thoáng qua mẹ mình, nói : “ Nếu mẹ cứ bênh chú hai việc này thì con cũng chỉ còn cách như thế. Nói chung chú hai phải đưa tiền cho con, đúng lúc cửa hàng đang có việc cần tiền gấp.”

Vừa dứt lời, tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên. Tôi vội vàng đứng lên ra ngoài coi xem ai. Đặng Thiệu đẩy cửa vào, mặt lạnh tanh.

Đầu tiên nhìn tôi và mẹ không việc gì, lúc này mới mở miệng nói : “Anh, anh yên tâm đi. Tiền em sẽ trả anh. Nhưng mà phải chờ vài ngày nữa.”

Đặng Minh hoàn toàn không ngờ Đặng Thiệu sẽ đột nhiên trở về thế này, ấp a ấp úng nói : “ Tốt.... Vậy.. Vậy chú cần mấy ngày?”

Đặng Thiệu không cần nghĩ ngợi, nói : “ Ba ngày, ba ngày sau em sẽ trả lại tiền cho anh.”

Việc đã đến nước này, Đặng Thiệu và Đặng Minh xem ra không còn cơ hội làm dịu mối quan hệ nữa, Đặng Minh lập tức rời đi. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

, Chương 38 : Hôm nay nhất định phải thưởng em (Thượng)

cropped-3f41caaf4fde62435e52838ab3abf3c540126703dc3e1_800_1256

Người ta vẫn nói : Mỗi cây mỗi hoa , mỗi nhà mỗi cảnh. Đến gia đình mình còn chưa lo xong thì đừng nhảy vào chuyện nhà người ta. Đã chẳng giúp được gì thì chớ còn bị ăn đòn oan, miệng vết thương trên mặt bắt đầu nhói nhói. Tuy rằng không đổ máu nhưng vẫn làm tôi nhức nhối không ngồi yên nổi.

Từ lúc Đặng Minh đi, không khí trong phòng cũng dần dịu lại. Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh mẹ, sắc mặt âm trầm. Mà mẹ anh cũng không thấy tươi cười gì, hình như đang suy nghĩ gì đó. Còn lại mỗi tôi ngồi ở một chỗ, động cũng không dám động chỉ có thể nâng tay bịt mặt che vết thương, dần mặt ra nhìn hai người họ.

Vài phút qua đi, Đặng Thiệu dọn dẹp hết tàn thuốc rơi trên đất, liếc tôi một cái, nói : “ Tiểu Lục, em bịt mặt làm gì đấy?”

Tôi giật mình, nhẹ giọng nói : “ Không có ạ”

Mẹ Đặng Thiệu thấy thế quay đầu lại thân thiết nói, ngữ khí ôn hòa : “ Có phải con bị mảnh thủy tinh văng vào mắt không?” Mẹ nói với Đặng Thiệu : “ Con nhìn mà xem, ban nãy anh con ném cái gạt tàn đi, mảnh thủy tinh văng khắp nơi luôn rồi.”

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh tôi, nói : “ Bỏ ra anh xem xem nào.” Đặng Thiệu mạnh mẽ kéo hai tay ra, tôi bắt đầu dĩ đành bỏ cuộc để anh xem xét một phen : “ Ngốc, sao không biết đường mà trốn đi chứ. May mà vết thương không lớn lắm, nhờ bắn vào mắt hay bị hủy dung thì làm sao đây?”

“Mẹ nhớ trong ngăn kéo hình như có vài miếng urgo, con vào tìm thử xem” Mẹ Đặng Thiệu cũng ngồi lại gần, ánh mắt thân thiết nói : “ Sơ Lục, việc hôm nay con đừng để trong lòng. Anh Đặng Thiệu tuy tính tình nóng nảy nhưng thật sự không phải người xấu.”

(Lí do vì sao mình để mẹ Đặng Thiệu xưng anh – mẹ, đôi khi là tôi – anh với Đặng Minh, với Đặng Thiệu lại là mẹ – con, thứ nhất là vì dựa theo mạch truyện thì rõ ràng anh Thiệu nhà mình được mẹ cưng chiều hơn, còn như cuộc cãi vã ở chương trước thì chuyện xưng tôi – anh với Đặng Minh chắc cũng hợp văn cảnh nhỉ. Anh Thiệu có vẻ thân với mẹ hơn và quan trọng là..... hồi mấy chương đầu mình edit mẹ – con mất rồi=))))

“Dạ, con biết rồi” Tôi gạt đầu : “ Con không để trong lòng đâu ạ” Tôi cố ý cười thật ngốc.

“Em biết cái *Beep* ấy” Đặng Thiệu hung hăng đóng ngăn tủ, quay người lại mắng : “ Em nói xem, nhấn có cái tin cũng nhấn sai cho được. Nhấn tin cầu cứu mà loạn xì ngầu cả lên. Đừng bảo anh đến nhấn tin em cũng không biết nhé?” Nói xong, anh xé mở vỏ urgo, cẩn thận dán lên vết thương.

Tôi cười khờ khạo : “ Lúc ấy em sợ quá nên không kịp soát lại.”

“Em sợ cái gì hả? Mẹ và anh trai anh cũng có phải hổ ăn thịt người đâu.” Đặng Thiệu lấy điện thoại bấm vài cái, chỉ vào đoạn tin nhắn, tiếp tục nói : “ Mẹ, chẳng phải con bảo mẹ đến một mình thuận tiện mua giúp con ít đồ sao. Sao tự nhiên lỗi anh con đến làm gì?”

Đặng Thiệu không nhắc tới thì thôi, vừa nói tới lão thái thái liền ỷ khuất, nói : “ Con còn biết chất vấn mẹ nữa. Chuyện lớn như thế làm sao giữ kín được. Cho dù mẹ không nói anh con cũng biết thôi. Tật xấu của nó không phải con không biết. Về sau có việc gì nói trực tiếp với mẹ, đừng có nhấn nhấn ba cái tin trên điện thoại.”

Đặng Thiệu thấy mẹ nóng nảy liền cười nịnh nọt : “ Anh con lại xem trộm tin nhắn của mẹ à?”

Lão thái thái thở dài : “ Thằng bé đó có cái tật xấu quá, nói mãi chẳng chừa. Mà chuyện này giờ bị phát hiện, con bảo tính thế nào giờ? Tiền thì trả không nổi, chẳng lẽ anh em ruột mà phải tính toán rạch ròi vậy sao” Mẹ Đặng Thiệu trầm mặc một lát, tiếp tục nói : “ Mẹ còn một ít tiền gửi ngân hàng, con cầm đi. Nhưng mà đừng để anh con biết, bằng không nó lại làm loạn lên mẹ thiên vị nó kia.”

Đặng Thiệu cự tuyệt nói : “ Không được, mẹ giữ tiền mà gửi ngân hàng. Con lo được mà. Vả lại cũng có bao nhiêu tiền đâu, tự con ứng phó mà. Mà dù có không được, chẳng phải con còn có Tiểu Lục đây sao, sợ gì chứ?”

Nói xong, Đặng Thiệu nháy mắt mấy cái, tôi lập tức hiểu ý vỗ ngực đồng ý nói : “ Bác gái yên tâm, việc này con và anh Đặng có thể giải quyết được. Bác cứ giữ tiền lại đi.”

Mẹ Đặng Thiệu chẳng biết làm sao, chỉ có thể nhìn tôi chằm chằm, nói : “ Vậy quan hệ hai đứa tính thế nào? Chẳng lẽ cứ hai người sống mãi thế này?” Mẹ Đặng Thiệu bình tĩnh như nước, tiếp tục nói : “ Mẹ cũng không phải người bảo thủ gì, con đã quyết mẹ cũng không cản. Chẳng qua những kì thị ,xem thường phải gặp trong tương lai, hai con nên chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Đặng Thiệu nhún vai tỏ ý không sao cả : “ Mẹ quá hiểu con mẹ mà, con tử nhỏ đã không có chí lớn. Ngay cả chức quản lí này chẳng qua cũng do cuộc thi công chức mà có được. Làm được vài năm rồi, con cũng chẳng ham muốn gì lên làm quan to, cứ như hiện tại lại nhệ đầu.”

“Con biết vậy là tốt rồi. Mẹ nói cũng nói rồi, con cùng Sơ Lục cứ vậy đi, sau này mà hối hận đừng có trách mẹ không nhắc trước.” Mẹ Đặng Thiệu đứng lên, vỗ vỗ mấy nếp nhăn quần áo, nói : “ Mẹ về trước, con

hôm nay đừng đi làm nữa. Ra tiệm đồ gia dụng mua ít đồ đi, bàn làm việc với mấy thứ quan trọng thì mai về nhà mà lấy.”

Đặng Thiệu tiễn mẹ ra cửa, nói : “Mấy thứ đó tạm thời cứ để nhờ chỗ mẹ đi. Bao giờ cần con sẽ qua lấy. À, hai ngày nữa con tính sang mừng đại thọ mẹ, cả hai đứa tụi con.”

Mẹ Đặng Thiệu từ ngoài cửa ngó vào trong thăm dò nhìn tôi, cười : “ Được, đến lúc ấy nhớ mang Sơ Lục tới sớm một chút. Còn đại thọ gì đó mẹ cũng chẳng hiểm lạ gì, người một nhà cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm là tốt rồi.”

“Dạ dạ dạ, dù sao cũng là đại thọ của mẹ, mẹ nói gì thì cứ như vậy đi. Nhưng mà quà thì con không có đâu nha, nhà có ông anh trai lột cho bằng sạch luôn rồi.” Đặng Thiệu không chút ngại ngần bộc lộ công phu da mặt dày dao đâm không thủng, nhưng mà tôi cũng hiểu được trong lòng anh nghĩ gì.

Mẹ Đặng Thiệu cười cười rồi đóng cửa đi ngay, ngay cả một câu bác về thông thả tôi cũng không kịp nói.

Đặng Thiệu đứng tựa vào cửa, há miệng thở hổn hển, dang rộng hai tay, nói : “ Tiểu Lục, lại đây” Tôi thoải mái bước tới, để mặc cho anh siết chặt vào lòng. Hơi thở anh phả vào tai tôi, giọng nói nhẹ nhàng : “ Làm em sợ phải không?”

Tôi lắc đầu, lỗ tai dán lấy ***g ngực rắn chắc của anh, nhắm mắt cảm nhận tiết tấu trái tim anh.

Đặng Thiệu ghé cằm lên đỉnh đầu tôi, nhẹ nhàng vuốt ve : “ Anh không ngờ anh trai mình cũng biết. Chuyện này anh vốn đã lo lắng từ lâu, may mà mẹ cũng không có phản ứng gì thái quá.”

Tôi nhắm mắt lại , hỏi : “ Anh chẳng thèm bàn trước với em gì hết. Nhưng mà, mẹ anh nói như thế... nghĩa là...”

“Chắc là không phản đối rồi. Mẹ anh cũng không phải dạng người bảo thủ, tư tưởng phong kiến chỉ là để mẹ hoàn toàn thừa nhận e rằng không dễ.” Đặng Thiệu buông tôi ra, cười nói : “ Đáng ăn mừng là mẹ anh cũng không miệng thét, mắt lườm đuổi em ra khỏi nhà. Trước cứ vậy là mừng rồi.”

Bước khỏi đầu mà như vậy đúng là tốt.... Chính là.... tôi vẫn có chút lo lắng.

“Vừa tắm xong à?” Đặng Thiệu gỡ tóc tôi, hương thơm dầu gội tươi mát vẫn còn phảng phất.

“Mới tắm được một nửa thì người nhà anh tới, làm hại em cuống cuống tắt vòi sen bỏ chạy ra ngoài đó.” Tôi nuốt nước miếng, nói : “ Đen nhất là hôm nay em tắm không khóa cửa, mẹ anh mở cửa nhìn thấy em, vội vàng đóng cửa luôn.”

Đặng Thiệu cười ha hả nói : “ Không vấn đề gì, mẹ anh gặp qua nhiều người rồi. Trong mắt bà em cũng chỉ là nhóc con mới lớn mà thôi. Không phải ngại.” Nói xong, anh cúi xuống hôn tôi một cái, tiếp tục nói : “ Ngày tốt thế này thì đừng lãng phí chứ, hôm nay chúng ta tiến hành động phòng đi ha.”

Không đợi tôi đáp lời, Đặng Thiệu kéo tôi ngã lên giường.

Tôi giãy dụa nói : “ Đừng bảo anh lại muốn cắn trym đấy nhé?”

(Xin hồi tưởng lại những lần XXX huyệt đầy đau thương của anh Thiệu =)))) Mặc niệm 3s =))))

Đặng Thiệu hung hăng vỗ bốp cái vào mông tôi, nói : “ Đừng có lộn xộn, không được lãng phí cảm xúc, phải bù lại những lần bỏ dờ trước kia. Hôm nay nhất định phải thưởng em.”

Bị đè tuy rằng không nặng nhưng tôi vẫn đủ làm tôi cực quấy không nổi. Đặng Thiệu ném tôi lên giường, thậm chí còn nghe đường tiếng giường nệm kéo kẹt. Nếu chúng nó mà biết nói chắc chắn sẽ học hỏi nhân dân lao động bao đời hò hét đấu tranh giành lại quyền lợi. Căn phòng này đã lâu không có ai ở, vừa ngã xuống giường, bụi phía trên lập tức bay tứ tung,lượn lờ khắp phòng.

Đặng Thiệu cởi đồng phục vứt lên đất, đang chuẩn bị bò lên giường liền bị tôi chặn lại : “ Từ từ đã, anh không định kéo rèm vào à? Lỡ người ta nhòm thấy thì sao?”

Đặng Thiệu quỳ một gối lên giường, cười nói : “ Ngốc, đây là lầu 27, có cho cũng chả xem nổi. Huống gì phòng này làm gì có rèm che, chấp nhận đi. Hãy để vầng thái dương rạng ngời kia làm chủ hôn cho chúng ta. Đến đây, cùng nhau diễn một màn giường chiếu nóng bỏng kinh động xuân tâm nào.”

Đặng Thiệu đề lên người ta, chuyện làm đầu tiên là mút đầu ti. Nơi này của đàn ông tưởng là trang trí ai ngờ nhạy cảm chết đi được. Tôi lập tức giữ đầu anh lại, cười to : “ Đùng liếm nữa, nhột lắm.”

Đặng Thiệu trở mình xem thường, liếm khoe môi, nói : “ Giờ này em còn cười được? Loại chuyện này cũng phải để anh dạy nữa sao?Lẽ ra bây giờ em phải cười thật *** đặng đòi anh nhét quần lót vào miệng , dù sao em ngửi quần lót anh cũng quen mùi rồi còn gì.”

Chuyện cũ nhắc lại, tôi quần bách muốn tìm cái lỗ nào trên tường chui tọt vào trong cho rồi, ngược ngừng nói : “ Anh đừng có nói bậy, anh cũng không chứng kiến sao biết em có ngửi hay không chứ?”

“Anh đương nhiên biết” Đặng Thiệu liếc nhìn đánh vỡ chút ý thức còn sót lại của tôi, như dã thú bị bỏ đói nhào lấy đầu ti hồng hồng trước ngực. Lần này bị cắn đau, tôi cười không nổi nữa, tiếng kêu kì quái từ trong cổ họng cứ thế phát ra.

“Đúng rồi, Tiểu Lục. Tiếp tục rên, đừng có ngừng.” Nói xong, Đặng Thiệu càng thêm ra sức cắn xé.

Tôi tò mò ngẩng đầu lên, hỏi : “ Kêu lên như vậy thì anh thích hả?” Nói xong, tôi bắt đầu kêu lên có chút khoa trương. Không.... đây hẳn phải gọi là ré như lợn cắt tiết thì đúng hơn.

Tôi rung đùi đắc ý rống một hồi, người nằm trên đã dừng động tác từ lúc nào, nhìn tôi chằm chằm : “ Em cố ý đúng không? Ré lên như thế có đang cương thì cũng xìu mất.”

Tôi giãy dụa ngồi dậy, cười : “ Thì vừa rồi anh bảo em kêu thế còn gì nữa” Tôi nhắm mắt lại, ra vẻ thâm tình rên hai tiếng nữa, nhin không được cười : “ Thế nào? Nghe rất hay đúng không?”

“Tiểu quỷ to gan” Đặng Thiệu dùng sức vạch hai chân tôi ép sang hai bên, đau đến mức tôi nhe răng nhếch miệng : “ Anh đừng có chơi đòn sát thủ, bằng không mai trang nhất ê mặt đấy nhé.”

“Không sao, dù sao cái chức quản lí đô thị này không được yêu quý lắm, mang thêm cái tội cưỡng bức trai nhà lành cũng có sao..” Nói xong, Đặng Thiệu lại ép xuống miệng tôi, đầu lưỡi hoành hành công thành chiếm đất, tôi thở hổn hển nói : “ Em... em chưa đánh răng đâu đấy.”

Đặng Thiệu dừng cảm võ ngực, nói : “ Không vấn đề gì, anh không chê thối đâu.”

Ps : Sau bao ngày ăn xôi hột, rốt cuộc cũng có xôi thịt rồi =)))) Đăng bởi: admin

39. Chương 39

, Chương 39 : Hôm nay nhất định phải thưởng em (Hạ)

1003594_214507935550152_3502092426614989585_n

Có câu trước lạ sau quen, trăm hay không bằng tay quen. Tôi cho dù có vụng về đến đây nhưng cái loại chuyện này, lần một lần hai ắt cũng phải biết thôi. Như Đặng Thiệu hay nói thì tôi giống như tờ giấy trắng, tùy tiện cho anh muốn dạy thế nào thì dạy, thoải mái ỷ lại vào anh. Sau này mà dám rời xa anh, chắc chắn sống không nổi.

Thực ra tôi rất muốn nói sao anh biết em là tờ giấy trắng hả? Chẳng qua lớn hơn vài tuổi thôi mà cứ nghĩ mình ngon. Hừ.

Mọi người hay nhắc tới cảnh giường chiếu, nhưng mà giường chúng tôi chỉ có đệm, không có chiếu,chắc phải gọi là cảnh giường đệm nhỉ? Dù sao có mỗi cái chiếu không mà đè nhau ra thì đau lắm. Có đệm vẫn hơn. (Chém =))

Đặng Thiệu ở trên người tôi vội đến vội đi, làm việc tận tình bận rộn không ngơi tay. Tôi thì chán muốn chết đành giương mắt nhìn mớ tóc anh lúc gần lúc xa, ngẫu nhiên nghĩ thế nào lại túm tóc anh giật mấy cái. Tuy rằng tóc Đặng Thiệu ngắn nhưng đang mãi chiến sự mà cứ bị quấy rầy vậy ai còn tập trung nổi, anh lạnh lùng nói : “ Em tổ ra phối hợp một chút được không?”

(Nhiều lúc méo hiểu là do em thụ nhà mình vừa dần vừa lãnh cảm hay anh công kĩ thuật quá thối nát nữa =))))))

Tôi cố ý nâng hai chân kẹp lấy thắt lưng Đặng Thiệu, nói : “ Anh còn muốn em phối hợp thế nào nữa chứ. Rên không cho rên, sờ tóc cũng không cho sờ. Rốt cuộc làm sao anh mới vừa lòng?”

Đặng Thiệu bận rộn một hồi , cả đầu toàn là mồ hôi. Dù trong phòng có bật điều hòa cũng chẳng mấy tác dụng, mồ hôi trên người anh rơi xuống như hệ thống cung cấp nước dân dụng, tí tách từng giọt rơi xuống người tôi. Tôi vươn tay lau cho anh, nói : “ Anh xem, mệt vậy rồi còn cố. Hay chúng mình dừng ở đây đi.”

Đặng Thiệu vớ đại cái áo lau mồ hôi, nói : “ Vừa mới vào trận, còn chưa vào món chính thì mệt cái quái gì. Đây là do lửa tình hun nóng hiểu chưa?” Đặng Thiệu tách hai chân tôi ra, nửa ngồi nửa quỳ trước ngực tôi, cười nói : “ Lần này không được cắn nghe không? Lần trước thằng nhỏ bị thương còn chưa hoàn toàn khỏi đâu, lần này em mà cắn là chỉ còn nước cắt đi khỏi dùng thôi.”

“Vẫn chưa khỏi sao?” Tôi vội cầm ngay thằng em Đặng Thiệu lên ngắm nghía, xoay qua xoay lại kiểm tra, nhìn đến toét con mắt vẫn không ra cái lỗ nào mới hỏi : “ Nhìn trông khỏe mạnh lắm mà?”

Đặng Thiệu tằm tắc hai tiếng, vươn tay bóp cằm ép tôi mở miệng. Anh hoàn toàn không để ý đến giầy dưa (giả vờ) của tôi, lập tức nhét thẳng em vào. Có lẽ do hơi ẩm từ khoang miệng chặt chội làm Đặng Thiệu thập phần thoải mái, anh thỏa mãn ngẩng đầu lên, nói : “ Tiểu Lục, dùng lực hơn một chút”

Tôi nghe theo lời anh mà làm, chậm rãi khép miệng lại, hơi dùng sức hút vào, nhả ra. Đặng Thiệu chủ động đóng đưa thắt lưng, một lúc sau, nước miếng của tôi theo khóe miệng bắt đầu trào ra mà anh lại càng ngày càng dùng sức, cảm giác như sắp đâm tới thanh quản luôn rồi. Cuối cùng nhịn không nổi nữa chỉ thể nhả thẳng em quý hóa ra một chút cho dễ thở. Đặng Thiệu rùng mình, vội vàng đề đầu tôi lại : “ Đừng làm thế, anh ra mất.”

Tôi đẩy Đặng Thiệu ra, dùng hết sức chín trâu ba hổ mà thở, tay lau khóe miệng dính đầy nước bọt, nói : “ Anh đâm dã man như thế làm gì. Anh thì sướng rồi, em bị thọc cho chỉ muốn ói thôi.” Tôi ra vẻ khó chịu, nôn khan vài cái.

Đặng Thiệu rời khỏi người tôi, cười nói : “ Cùng em thân thiết một chút mà khó thật đấy, lắm tật xấu quá đi mất.” Nói xong, Đặng Thiệu cầm chân tôi kéo lại gần, nhẹ nhàng bạnh hai chân ra, bàn tay lần mò xuống cúc hoa run rẩy non nớt vượt vài cái, cười nói : “ Anh hơi lo lát nữa em trả thù, dùng cái chỗ vừa chặt vừa nóng này cắn dập thẳng nhỏ của anh luôn.”

Tôi trở mình xem thường, trêu ghẹo nói : “ Anh tưởng cục em là hoa ăn thịt người à?”

Đặng Thiệu cười tranh thủ vươn móng sói ra sờ soạng thêm vài cái, tôi nhột quá bèn lắc người tránh né, nói : “ Anh đừng sờ nữa, nhột lắm.”

“Được, được được. Không sờ nữa. Vậy chúng mình...” Đặng Thiệu cố tình nói nhỏ, dựa theo khẩu hình miệng kia, mấy từ còn lại chắc chắn là “ Mần nhau đi”

Tôi chậm rãi nhắm mắt lại, nói : “ Triển đi anh.”

“Bây giờ chưa được. Giờ mà tiến vào luôn, em sẽ đau đến chết, anh cũng không dễ chịu gì...” Đặng Thiệu xuống giường, nói : “ Chờ anh một lát.” Nói xong, anh vội vã chạy vào buồng vệ sinh, lúc đi ra còn cầm theo chai sữa tắm, nói : “ Hôm nay vội quá quên không mua dầu bôi trơn, chờ buổi tối chúng mình cùng đi mua. Giờ cứ tạm dùng cái này đi ha.” Đặng Thiệu trèo lên giường, một hồi vận động kích thích vừa rồi, thằng em Đặng Thiệu sớm đã cương trở lại, ngạo nghễ hiên ngang chống lại trọng lực hấp dẫn.

Tôi không kìm được nuốt nước miếng, gì mà bự dữ vậy...

Đặng Thiệu nhìn tôi nháy mắt mấy cái, cười đến là xấu xa : “ Đừng khản trương quá, cứ thả lỏng thôi. Đây cũng là lần đầu của anh mà.” Đặng Thiệu đổ ra tay một ít sữa tắm, lòng bàn tay xoa lên cúc hoa của tôi, nhẹ nhàng vẽ loạn.

Cảm giác lạnh lẽo khiến cả người tôi cứng đờ, Đặng Thiệu liền an ủi : “ Đừng khản trương, cứ thả lỏng ra không là chốc nữa em sẽ đau lắm đấy.”

Tôi cố hết sức thả lỏng cơ thể, cúc hoa cũng chậm rãi lỏng ra. Đặng Thiệu nhân cơ hội đó đưa một ngón tay thử đi vào. Cái loại cảm giác này, nói thế nào nhỉ.... Cứ như là đang buồn ị ấy. Tôi khép chân lại, ngẩng đầu nói : “ Em khó chịu quá.”

Đặng Thiệu bắt đầu động đây ngón tay, cười : “ Không sao đâu, em chỉ cần thả lỏng thôi, những chuyện còn lại giao cho anh.” Thực ra tôi cũng nhận ra, Đặng Thiệu đang cố tỏ ra bình tĩnh mà thôi. Dù sao cả hai đều là lần đầu tiên.

Hai mươi mấy năm qua Đặng Thiệu thế nào tôi không biết. Nhưng bản thân hai mươi năm nay, từ cái ngày thấu hiểu chuyện của “tuổi thần tiên” thì đôi tay vẫn luôn là trợ thủ “vuốt trụ” số một. Hiện giờ có cơ hội tự mình trải nghiệm cảm giác “làm tình”, trong lòng tôi khó kìm được chút mong chờ.

Đặng Thiệu bận chăm sóc phía sau, đến khi thấy ổn mới rút tay ra, nói : “ Khá tốt rồi, chúng mình thử đi.” Trên tay Đặng Thiệu trắng xóa bọt xà bông, anh vớ cái quần lót lau tạm, tặng cho tôi ánh mắt an ủi. Bấy giờ mới nâng chân tôi lên, nói : “ Ngàn vạn lần đừng khẩn trương, coi như mình làm giống trong phim ảnh thôi.”

Tôi ngửa mặt cam chịu, trong lòng không phục, phim ảnh nào đi quay mấy cái cảnh này chứ.

Thân mình Đặng Thiệu chậm rãi đẩy về rước, mãi đến khi tôi cảm nhận dị vật đã nằm quá nửa trong cơ thể mới cố lấy dũng khí nói : “ Anh nhanh lên không lát nữa em không dám đâu.

Đặng Thiệu sớm đã gấp muốn chết, chẳng đợi tôi nói xong đã mạnh mẽ đâm lút cán.

Cơn đau này, không phải là đau đớn bình thường đâu, nó làm tôi chấn động toàn thân, không ngừng hít từng ngụm, từng ngụm khí như con cá thiếu nước. Sau lưng mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa. Chẳng hiểu tôi lấy ở đâu ra dũng khí như hôm nay, nằm im chờ cơ thể quen với dị vật nóng bỏng, cứng ngắt.

Đặng Thiệu kêu lên đau đớn “ Vào hết rồi, anh còn tưởng sẽ khó khăn hơn cơ. Anh động được không?” Đặng Thiệu hỏi như thế, dị vật bên trong cũng nhẹ nhàng di chuyển như có như không.

Vào lúc này, nếu không phải đang đau đến chẳng còn sức lực, tôi chỉ muốn dùng chân đá bay tên đáng ghét này. Đến khi cơn đau giảm bớt, dần lấy lại bình tĩnh mới chịu cho Đặng Thiệu tùy ý rong ruổi trên cơ thể tôi. Tôi chậm rãi mở hai mắt, nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, hai má lúm đồng tiền hiện lên rõ nét nhờ nụ cười hạnh phúc hiển hiện, hai mắt híp lại, mồ hôi trên trán rơi như mưa.

“Tiểu Lục, em trốn không thoát nữa rồi.”

Tôi cười gật đầu, nâng tay lau mồ hôi trên trán Đặng Thiệu, nói : “ Em chưa từng nghĩ sẽ chạy trốn, bởi vì, em chỉ muốn đứng mãi ở vị trí cạnh anh.”

Cái mũi đột nhiên chua xót, đề phòng nước mắt không kìm được chảy xuống lại mắt công anh chê cười, chỉ có thể đảo mắt đi nơi khác... Không nhìn anh là được.

Đặng Thiệu như pit tông, tốc độ ngày càng nhanh hơn. Tiếng cơ thể chạm nhau vang lên đầy *** mị quanh quần trong căn phòng. Không lâu sau, Đặng Thiệu chậm dần lại, tôi tò mò quay sang hỏi anh : “ Xong rồi à?”

Đặng Thiệu đỏ mặt , nói : “ Ừ, thực ra anh cũng là lần đầu tiên. Giữ được lâu như vậy đã là thành tựu rồi. Sau này sẽ cố gắng bồi đắp kiến thức phục vụ em sáng khoái hơn nữa.” Đặng Thiệu ghé vào người tôi, hai tay tôi vòng qua ôm thắt lưng anh, nói : “ Anh cũng đừng cố quá, dùng quá công suất cháy máy tội lắm.”

Đặng Thiệu cười khê bên tai tôi, nói : “ Sau này em phải sửa lại cách nói chuyện đi, bằng không có ngày bị dẫn cho một trận đó.” Đặng Thiệu thoải mái thở một hơi, tiếp tục nói : “ Cảm giác sướng thật đấy. Em nói xem, anh năm nay cũng đã 30 rồi, hôm nay mới trao thân lần đầu cho em đó, đúng là không dễ dàng tí nào mà.” Nói xong, Đặng Thiệu xoay người đối diện tôi, nói : “Lần đầu tiên động phòng của chúng ta, em thấy thế nào?”

(Hóa ra hai anh trai tân bóc zin cho nhau =))))))

Tôi không thể không thừa nhận, cái mộng đến giờ vẫn còn tê dại này : “ Không tồi, nhưng mà sau này anh đừng dùng sức quá, làm em đau chết đi được.”

Đặng Thiệu nhéo mặt tôi, nói : “ Đồ ngốc”

Đặng Thiệu chậm rãi lui ra sau, túm lấy đồ lót, nói : “ Nhà chúng ta đến cái khăn còn không có, chỉ có thể dùng quần áo anh lau thôi.” Đặng Thiệu đem cái quần cần thật lau sạch cúc hoa sừng đỏ của tôi, tôi nghi hoặc hỏi : “ Anh dùng quần áo lau, tí ra ngoài anh mặc gì chứ?”

“Không sao, anh còn có một bộ cốc tay nữa, lát nữa mặc lại là được.” Đặng Thiệu giúp tôi lau sạch sẽ xong, nói : “ Vợ chồng son chúng mình cùng hưởng yên ương dục (*) đi?”

Bị hành lên hành xuống suốt hai tiếng đồng hồ, đến mi mắt cũng lười nhấc lên. Tôi chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Có điều Đặng Thiệu không thêm giúp tôi đứng dậy mà trực tiếp bế lên như bế công chúa luôn : “ Được rồi, giờ giao hết lại cho anh đi vợ yêu.”

(*) Yên ương dục : Là tẩm tình nhân đó. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

, Chương 40 : Hành động khó khăn

6b85b79cgw1dkwjzm11pfj

Có người nói : “ Ai cũng có hạnh phúc của riêng mình, nhưng có nhận ra và hưởng thụ hạnh phúc ấy thì không phải ai cũng làm được.” Đây hình như là câu nói của nữ nhà văn nào đó, nhưng mà tôi quên theo. Chỉ với hai câu nói đơn giản ấy, tôi lại hiểu được bản thân chẳng phải người xuất chúng gì, nhưng lại là người rất giỏi hưởng thụ hạnh phúc của mình.

Theo lời Đặng Thiệu vẫn nói, chúng tôi quen biết nhau hoàn toàn là vì ngoài ý muốn, mà tương lai về sau có thể bên nhau hay không lại phải dựa vào nỗ lực từ cả hai người. Đây là nhiệm vụ gian khổ nhất, không chỉ để thử thách nghị lực mà còn thử thách cách chúng tôi chống lại ánh mắt người đời.

Mãi đến chạng vạng, tôi cùng Đặng Thiệu rời nhà, tôi đẩy xe hàng đi mở quán. Còn anh đi sang siêu thị phụ cận mua ít đồ gia dụng cần thiết.

Đi được hồi lâu, hai chân tôi đều nhũn cả, đẩy xe chẳng còn chút khó lực, đi được hai ba bước lại phải đứng lại thở. Hai bên đường người đi lại càng ngày càng đông, tôi nhìn đồng hồ, 5 giờ chiều rồi. Dựa theo tốc độ này mà đi ít ra phải nửa tiếng nữa mới tới nổi phố Bắc. Nghĩ thế nào, tôi quyết định tìm một phố gần đó làm nơi bán hàng luôn.

Xe đẩy một hồi thì tiến vào con phố sầm uất, tuy không thể so với phố lớn bậc nhất như phố Bắc, phố Tây nhưng tính ra người qua lại vẫn không không ít.

Chốt xe lại, dùng tấm ván gỗ chèn vào bánh xe, lấy tạp dề từ trong thùng xe bắt đầu dọn hàng. Lúc sờ vào hộp đựng tiền lại phát hiện không thấy đâu, lòng tôi cả kinh, đột nhiên nhớ ra hôm trước Đặng Thiệu giúp tôi đếm xong, tôi tự tay giấu dưới gầm giường còn đâu.

Tôi cuống quýt lấy di động từ trong túi quần, run rẩy bấm số anh.

Điện thoại kết nối, Đặng Thiệu hỏi luôn : “ Tiểu Lục, có việc gì thế?”

Tôi đột nhiên thẩn thờ hồi lâu, tự hỏi phải xưng hô với Đặng Thiệu thế nào nhỉ? Chưa bao giờ tôi gọi tên anh, cũng chưa xưng gọi anh là “đại ca”, chỉ thi thoảng vui đùa thì kêu là chú mà thôi. Giờ nói qua điện thoại thế này lại chẳng biết phải xưng hô thế nào.

(Bình thường bản convert để hai bạn xưng hô là “ta – ngươi” thế nên mới có câu “chưa từng gọi là đại ca (anh)” nhưng để gần với ngôn ngữ của truyện hiện đại nên mình vẫn để “anh – em” nhé.)

Thật lâu sau không thấy tôi nói chuyện, Đặng Thiệu dò hỏi : “ Tiểu Lục, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Sao em không nói gì?”

Tôi tạm vớt vắn đề này qua đầu, gợn gàng dứt khoát nói : “ Hôm qua em để tiền dưới gầm giường, hôm nay chuyển nhà quên không mang theo. Anh giúp em quay về đây lấy được không? Tất cả tiền bạc tích cóp em đều để trong đó.”

“Anh còn tưởng chuyện gì chứ.” Ngữ khí Đặng Thiệu dịu đi rất nhiều, nói : “Sáng nay lúc chuyển nhà em có mang theo hộp tiền rồi. Quên mất không nói với em. Bao giờ em về anh đưa tiền cho.”

Bây giờ tôi mới biết lo lắng của mình đúng là dư thừa mà. Nếu tôi bị coi là kẻ gây rắc rối thì chắc Đặng Thiệu phải là chuyên gia giải quyết hậu quả ấy nhỉ. Cái này các cụ gọi là “xứng đôi vừa lứa” nè.

Bị dọa như vậy, tôi còn chẳng nhận ra bản thân bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, ướt đầm quần áo, gió lạnh thổi qua lạnh buốt người.

“Sao lại không nói gì nữa rồi?”

“Em vừa rồi bị hù chết luôn, nhưng mà hôm nay ra ngoài không có đồng nào trong người, làm sao bây giờ?”

“Không sao, đợi anh dọn nốt một lát rồi mang tiền qua cho em.”

“Được, em chờ anh” Ngắt điện thoại, tôi yên vị ngồi ghế chờ. Hai mắt vô thần nhìn người ta đi qua đi lại, có lẽ vì là quán mới nên khách hàng không chọn mua bánh ở hàng tôi, hầu hết đều mua ở những hàng xung quanh đó, chắc là bán ở đây lâu rồi.

Thực ra cho dù họ có đến mua tôi cũng chẳng có tiền lẻ mà trả cho họ. Trừ khi họ có đúng số tiền lẻ cho một cái bánh.

“Sơ Lục?”

Tôi nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại, mẹ Đặng Thiệu chậm rãi đi tới, trên tay bà cầm theo hai cái túi plastic siêu lớn.

Tôi vội vàng đứng lên, hỏi : “Bác gái, sao bác lại ở đây?”

Mẹ Đặng Thiệu mỉm cười nói : “ Hai đứa chắc cũng không nấu cơm, bác làm một ít rồi mang qua ấy mà. Cơm chiều con chưa đúng không?”

Tôi vâng một tiếng, tiếp nhận hai gói to từ tay mẹ anh, nói : “ Đúng là con chưa ăn.”

“Vậy vừa hay, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Tôi đem gói to đặt lên thành xe, cười nói : “ Con chưa ăn vội, chờ Đặng Thiệu về rồi con mới ăn.”

Mẹ Đặng Thiệu có chút không ngờ tới, cười nói : “ Con và Đặng Thiệu cảm tình tốt như vậy bác cũng không ý kiến gì nữa. Những ngày tháng sau này còn dài, hi vọng hai đứa có thể kiên trì tới cùng.”

Tôi thận trọng gật đầu : “ Con sẽ ạ.”

Ánh mắt bà dừng lại trên xe hàng, đánh giá tổng thể một phen rồi hỏi : “ Hôm nay không bán được hả con?”

Tôi kéo thêm cái ghế mới mẹ Đặng Thiệu ngồi rồi nói : “ Hôm nay con ra trễ, không kịp ra phố Bắc, định dọn hàng quanh đây bán. Nhưng chắc là mới mở còn lạ mặt nên người ta không mua. Nhưng mà hôm nay cũng đành chịu thôi, con để quên tiền ở nhà, cho dù có khách cũng không có tiền trả người ta.”

Mẹ Đặng Thiệu ôn hòa nói : “ Con đúng là, không mang tiền sao không gọi điện bảo Đặng Thiệu mang tới?”

Tôi vội nói : “ Con có gọi rồi, lát anh ấy sẽ tới ạ.”

Mẹ Đặng Thiệu không nói lời nào chỉ mỉm cười nhìn tôi. Bị nhìn mãi cũng thấy xấu hổ, tôi nói : “ Bác gái, bác ăn thử bánh rán con làm nhé? Bác ăn rồi đánh giá coi tay nghề con thế nào nha bác”

Mẹ Đặng Thiệu tỏ ra thích thú, gật đầu nói : “ Được đó, vậy làm cho bác thử một cái. Chẳng biết bao lâu rồi không ăn bánh rán, ngay cả vị thế nào cũng không nhớ rõ nữa rồi.”

“Vậy bác chờ một lát nhé” Tôi quay người lại đem hộp đựng nguyên liệu mở ra, bật bếp chờ dầu đủ nóng, lúc này mới nặn bánh, bột nhào liền tay cho nhuyễn mềm, xong xuôi để bột nghỉ một chút. Lấy ra nhân chuẩn bị trộn, với tay cầm lấy ba quả trứng cút, vừa mới bóc một quả đã nghe mẹ anh nói : “ Sơ Lục, con đừng lấy nhiều trứng cút quá. Trứng cút giờ quý lắm, giữ lại mà bán cho người ta đi con.”

Tôi do dự một hồi, cuối cùng vẫn bóc thêm quả nữa. Trộn đều nguyên liệu lên rồi nặn bánh, mùi thơm lan ra tứ phía. Mẹ Đặng Thiệu luôn miệng khen : “ Đúng là thơm quá, bác ngồi đây vẫn ngửi thấy này.”

Tôi quay đầu lại cười với mẹ Đặng Thiệu : “ Thực ra con mới học làm bánh không bao lâu. Chờ con làm thuần thục rồi sẽ làm lại cho bác ăn.”

“Được lắm, bác sẽ chờ.”

(Ở đây tác giả tự nhiên lại dùng ngôi ba nên để dễ hiểu tớ để chữ nghiêng nhé, như lời dẫn truyện ấy)

Lúc Đặng Thiệu tới, từ xa đã thấy Sơ Lục cùng mẹ nói chuyện rất vui vẻ, tự nhiên trong lòng cũng thấy ấm áp hẳn. Hình ảnh trước mắt Đặng Thiệu đã mong chờ từ rất lâu, còn tưởng phải trải qua một thời gian nữa mới có cơ hội, không ngờ sớm như vậy đã đạt thành ước nguyện.

Đặng Thiệu mang theo hoa quả vừa mua từ siêu thị, đi tới trước mặt bác cháu tôi, nói : “Hai người nói chuyện gì vui quá vậy? Từ xa đã nghe tiếng hai người cười nói làm con ghen tị chết đi được.”

“Còn nói gì được chứ, mẹ đang cùng nó đàm đạo về bánh rán ở cửa hàng đây.” Mẹ Đặng Thiệu nói.

Đặng Thiệu mặt mày hớn hở, đưa cho mẹ mấy quả quýt mới mua, nói : “ Tay nghề của Tiểu Lục không tồi chút nào đâu, bảo đảm mẹ ăn một lần sẽ nhớ mãi.”

Tôi đem nguyên liệu còn thừa đặt lại vào khay , mẹ Đặng Thiệu đứng lên, nói : “Nếu Đặng Thiệu đã tới vậy mẹ tới nhà hai đứa lau dọn một chút.Chỗ ấy lâu không có ai ở chắc chắn bụi không ít, hai đứa làm đàn ông kiểu gì chả lười chây thây ra, mẹ đành tự thân xuất mã vậy.”Nói xong, mẹ anh cầm theo cái bánh rán, nói : “ Cái này mẹ cầm theo ăn, hai đứa cũng sớm mở hàng đi, đừng lè mề nữa.”

“Mẹ, mẹ cứ về trước đi. Chỗ con dọn dẹp một chút là được. Ban đêm tối lắm, mẹ về sớm đi.” Đặng Thiệu dặn dò.

“Biết rồi, hai đứa làm đi.” Nói xong, mẹ Đặng Thiệu quay người đi mất.

Tôi nghiêng đầu nhìn theo, mãi đến khi bóng dáng mẹ anh đi khuất mới giật giật tay áo anh, nói : “ Sao anh chậm thế, anh có biết em khẩn trương thế nào không?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Làm sao mà phải khẩn trương? Mẹ anh cũng có phải hổ ăn thịt người đâu? Vả lại lúc anh tới thấy hai người nói chuyện vui quên trời đất còn gì nữa.”

Tôi nản lòng thở dài, túm lấy tạp dề, nói : “ Em là lo mẹ anh ấn tượng không tốt về em, phản đối chúng ta ở cùng nhau nên mới khẩn trương chứ bộ.”

“Sẽ không đâu” Đặng Thiệu vỗ vai an ủi tôi : “ Anh đối với em là quan hệ nghiêm túc, mẹ anh sẽ không ngăn cản đâu. Còn vấn đề này nữa, lần sau tiền bạc ấy tốt nhất đừng có giấu mấy chỗ khó tìm, nhớ lại như lần này rồi mất thật thì sao?” Đặng Thiệu lấy ra một ít tiền lẻ , chắc khoảng vài trăm đồng đưa tôi, nói : “ Trước đưa cho em ngân này, chỗ còn lại anh giữ giúp em.”

Tôi nhận tiền, hỏi : “ Vậy tiền trả cho anh trai anh tính sao bây giờ?”

Đặng Thiệu cau có mặt mày, âm trầm nói : “ Anh sẽ nghĩ biện pháp, em cũng đừng quan tâm, lo bán hàng cho tốt là được rồi.”

Tôi mở sổ ghi chép tiền bạc, nếu không có vấn đề gì thì sổ tiền hiện tại cũng đủ dùng trong ba năm : “ Chỗ tiền này em giữ lại đủ dùng thôi, còn mấy ngàn đồng anh xem có đủ không, mang trả cho anh trai đi.”

Đặng Thiệu giật mình, cự tuyệt : “ Anh không dùng tiền của em đâu, em kiếm ra cũng đâu dễ dàng gì. Vả lại đây là tiền nhà em tích góp. Anh tự nghĩ biện pháp được rồi.”

Tôi mỉm cười nói : “ Em và anh sớm đã ở bên nhau, tiền của em cũng là của anh, anh trước cứ cầm đi, sau này trả em cũng được mà.”

Đặng Thiệu do dự, chậm chạp không chịu nhận lấy.

Tôi còn tính tiếp tục khuyên Đặng Thiệu cầm lấy tiền thì vài người tiến tới vây quanh quầy hàng, tôi quay đầu lại nhìn. Không ngờ mấy người này lại mặc đồng phục giống Đặng Thiệu.

“Chỗ này không được bán hàng, sao cậu lại để hàng ở đây?” Một vị quản lí đô thị mở miệng chất vấn.

Tôi cẩn thận đáp : “ Dạ vâng tôi mới tới nên không biết, hôm nay là lần đầu tôi mở quán. Mấy anh thông cảm.”

“Thôi đi” Vị quản lí đi đầu tức giận, nói : “ Ông nào mở hàng chả bảo mình là lần đầu tiên, nói chung là cậu giao nộp tiền phạt ra đây rồi làm gì thì làm.” Nói xong liền rút sổ ra ghi chép gì đó.

“Ồ, đây không phải Đăng đội trưởng sao?” Một vị quản lí đi cùng nhận ra Đăng Thiệu, cười ha hả : “ Hôm nay Đăng đội trưởng làm ở khu này ă? Không đúng... Anh có mặc đồng phục đâu, anh cải trang đi tuần đây à?”

Đăng Thiệu cười khỏ, đem tiền nhét lại vào túi quần, cười nói : “ Hôm nay tôi được nghỉ nên đi dạo một chút, tính tìm mua vài thứ lặt vặt ấy mà.”

“Anh tới đây mua bánh rán à?” Vị quản lí nhận ra Đăng Thiệu lại hỏi.

Không đợi anh trả lời tôi đã chen vào nói : “ Không phải, không phải, hôm qua anh ấy mua bánh rán quên không mang tiền, hôm nay tới trả lại tôi ấy mà.”

Nghe tôi nói thế, Đăng Thiệu có chút không ngờ, tôi trộm nháy mắt ra hiệu anh đừng nói gì, quay đầu lại nói với quản lí : “ Anh quản lí à, anh xem tôi mới tới Bắc Kinh vài ngày, hôm nay đúng là ngày đầu tiên mở hàng, các anh tha cho tôi lần này thôi, được không?” Tôi cầu xin.

Vị quản lí đi đầu đưa giấy phạt cho tôi, nói: “ Ngày mai dựa theo địa chỉ này tới nộp phạt, bằng không đừng nghĩ lấy lại được xe hàng.” Nói xong, mấy vị quản lí phía sau chuẩn bị đẩy xe của tôi đi.

Tôi làm sao có thể khinh địch cho bọn họ bê đi dễ dàng? Tôi hít một hơi dài, ngồi bệt xuống đất, bắt đầu gào khóc : “Anh zai à, tôi không dám nữa đâu, các anh đừng mang xe của tôi đi mà. Tôi thật sự là lần đầu mở quán, các anh tha cho lần này đi. Van các anh đó.” Tôi diễn đến nghiện, giọng nghẹn ngào, mắt ầng ậc nước.

“Lại nữa, lần thứ mấy trong ngày rồi không biết?” Vị quản lí đi đầu dở khóc dở cười, thu lại phiếu phạt, cười nói : “Xem có khó coi không này. Mau đứng dậy đi, lần sau đừng dùng cách này nữa.”

Tôi vội đứng lên, nhếch miệng cười nói : “ Nhất định, nhất định, tôi cam đoan ngày mai không tới nữa.”

“Lại còn có ngày mai? Bây giờ dọn hàng luôn cho tôi, đừng để tôi dỗi ý” Quản lí cười khỏ, nói.

“Vâng, vâng, vâng tập lập tức đi ngay.” Tôi cười, tay chân lạnh lẽo thu thập hàng hóa trên xe. Mấy vị quản lí thấy tôi thành thật như vậy cũng không bắt bẻ nữa, quay ra nói với Đăng Thiệu : “Đăng đội trưởng, chúng tôi vội đi trước, bao giờ có thời gian mời anh đi nhậu một bữa nhé.”

Đăng Thiệu mỉm cười : “Ok”

Người đi khuất, Đăng Thiệu cộc mạnh lên ót tôi, nói : “ Nhóc con vừa ngốc vừa lớn mật, dám giả vờ không biết anh?”

Tôi xoa cái ót, cười ngây ngô nói : “ Anh thấy em ngốc chỗ nào hả? Nhỡ bọn họ biết chúng ta quen nhau, nói anh làm việc công tư không phân minh thì sao? Thế nên em mới làm bộ không quen anh. Huống gì họ cũng có phạt em đâu, em ấy mà, để đối phó với quản lí đô thị các anh còn cả tỉ chiêu nữa.”

Đăng Thiệu dở khóc dở cười nói : “ Chiêu này của em ngày nào bọn anh chả gặp. So với em còn thê thảm hơn ấy, nào là có mẹ già con nhỏ, con ốm vợ bệnh, cả nhà chỉ trông cậy vào sạp hàng này. Thực ra lòng người ai cũng làm bằng máu thịt, nếu thật sự khó khăn bọn anh vẫn nguyện ý một mắt nhắm một mắt mở cho qua mà...” Đăng Thiệu thở dài, giúp tôi thu thập hàng.

Tôi nói : “ Em không muốn làm anh khó xử nên mới làm bộ không biết anh.”

Đăng Thiệu ngồi xỏm xuống, đem miếng gỗ chèn dưới bánh xe rút ra, nói : “ Đồ ngốc, người ta sớm đã nhận ra chúng ta có quen biết, bằng không ai lại dễ dàng tha cho em thế?”

“Hả? Không thể nào? Em nghĩ mình diễn đạt lắm rồi chứ, không ngờ vẫn bị nhìn ra.” Tôi có chút uể oải.

“Cứ cho là vậy đi” Đặng Thiệu phủi tro bụi trên tay, đứng lên nói : “ Hôm nay đã không bán được hàng vậy chúng mình tranh thủ về nhà ăn cơm trước đi. Sau đó đi mua vài thứ.”

“Mua vài thứ? Còn gì cần mua nữa?”

Đặng Thiệu ha hả cười xấu xa, nói : “ Đồ chơi cho người lớn” Đăng bởi: admin

41. Chương 41

, Chương 41 : Đồ chơi người lớn

untitled1

Đối với đồ chơi người lớn tuy rằng tôi chẳng biết gì lắm nhưng những thứ cơ bản thì vẫn hiểu. Dù để nói chính xác đồ chơi người lớn có những gì thì bó tay, chẳng qua nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết chắc chắn có bao cao su..

Nói đến bao cao su lại khiến người ta nghĩ tới một câu chuyện đáng lòng tuổi thơ ấu ngây dại.

Mỗi khi chuông tan học, xung quanh cổng trường sẽ luôn chật ních các sạp hàng nho nhỏ, bán đủ các loại đồ ăn vặt thơm ngon. Món được lũ học sinh săn đón nhất là kem 5 xu, chỉ cần dùng đường hóa học và phẩm màu trộn chung, bỏ tủ lạnh mấy tiếng là ra thành quả. Tôi tuy rằng muốn ăn nhưng lại chẳng dám mua, bởi vì tiền tiêu vặt là vấn đề cực kì nan giải.

Tôi áp chế cơn thèm, quay lưng tính chuồn về ai ngờ bị thằng bạn cùng lớp túm lại. Lũ chúng nó cười khò khạo hết sức, nói muốn chơi bóng nước. Đây là trò chơi yêu thích số một của đám trẻ con, chơi vừa vui lại không tốn kém, 1 xu được tới ba quả lận.

Cuối cùng cả đám góp nhau mấy đồng tiền lẻ , chạy ra sạp bán hàng rong mua một túi đầy bóng nhỏ.

Mỗi lần nhìn thấy loại bóng này trong lòng lại thấy buồn bực, tại sao lại trong suốt quá thế này? Vả lại bên trên còn phủ bột bột gì đó như bột mì ấy. À tất nhiên, với những đứa trẻ ngây thơ hồi ấy, vui chơi mới là số một, mấy cái khuyết điểm ấy có là gì. (*)

Chúng tôi thi nhau đổ nước vào bóng, cho đến khi quả bóng căng phồng chỉ chực vỡ ra. Cả đám ôm cẩn thận trong tay, vừa muốn bóp lại sợ vỡ tung. Đứa khờ mào trước sẽ chủ động ném bóng và mặt một đứa khác, đứa kia nhanh tay ném trả lại quả bóng to không kém. “Bộp”một cái, cả đám toàn thân ướt sũng nước.

Giờ nhớ lại mới thấy trò này đúng là không thú vị, chẳng hiểu sao hồi ấy chơi vui quên trời đất cho được.

Càng lớn lên ắt có những chuyện phải tự hiểu ra, nhớ tới món đồ chơi thuở nhỏ khắc sâu vào tâm trí ... lại lẫn cả bao cao su.

Nghĩ đến chính mình từ đổ nước vào đó, thậm chí cho cả vào miệng mà thối, cả đám thi nhau ném quả ném lại. Chậc, cảm xúc thật khó nói.

Lúc tôi và Đặng Thiệu về tới nhà, mẹ anh sớm đã rời đi. Căn phòng có bàn tay người phụ nữ cũng trở nên sáng sủa hơn hẳn. Cả ngày đi làm về thấy nhà cửa sạch sẽ, gọn gàng trong lòng tự nhiên cũng thấy khoan khoái. Hai người chúng tôi đồng tâm nhất trí trèo lên giường đánh một giấc ngon lành không vấy tai.

Khi tỉnh lại trời cũng gần khuya, tiếng dạ dày phản kháng ngược đãi vang lên, cho dù muốn ngủ cũng chẳng nổi. Lấy túi đựng cơm chiều mẹ Đặng Thiệu mang tới, anh mở ra, nói : “ Mẹ anh hôm nay làm thịt khâu nhục (**) cơ à? Anh lâu lắm rồi không có phúc ăn đâu, xem ra mẹ thương em lắm đấy.”

Tôi kiễ chân vòng tay qua vai Đặng Thiệu, cười nói : “ Sao nào? Anh ghen tị à?”

Đặng Thiệu cười xấu xa nói : “ Anh cũng muốn ăn dấm chua lắm tiếc là đối tượng là mẹ mình. Nếu không phải thì em sớm bị đánh mông rồi.” Đặng Thiệu mở hộp thức ăn, đồ ăn bên trong cũng chẳng còn ấm gì nữa. Chẳng qua lò vi sóng đã bị Đặng Minh mang đi, đành chấp nhận ăn đồ lạnh thôi.

Đặng Thiệu gấp cho tôi một miếng khâu nhục, cười nói : “ Ăn nhiều thịt một chút, nhìn em gầy có khác gì dân chạy nạn Châu Phi không hả?”

Tôi cúi đầu đánh giá bản thân một hồi, hỏi : “ Em gầy đến thế sao?”

Đặng Thiệu nuốt xuống miếng thịt đang nhai dở, cười meo meo nói : “ Gầy quá chứ còn gì nữa, em không biết giữa trưa hôm nay cùng em làm, móng gì đâu mà toàn xương, đè lên đau bỏ xừ.”

Tôi phần hân nhét cả miệng thịt vào miệng, nói : “ Thế lúc anh đi vào em không đau chắc? Em mới là người phải chịu khổ, anh không thương thì thôi ngồi đó mà chê bai.”

Đặng Thiệu ăn no, vừa buông đũa đã với tay tìm điều thuốc hút, nói : “ Đây là vì chúng mình không có bôi trơn, sữa tắm tuy ban đầu có tác dụng làm trơn nhưng lúc sau là bị khô nên mới thấy khó chịu. Lát nữa chúng mình xuống lầu mua một lọ bôi trơn là có thể làm tiếp rồi.”

“Làm tiếp á?”Cầm tôi thiếu chút nữa rơi xuống, bưng bát cơm lên mà lòng đắng ngắt : “ Cả ngày hôm nay móng em đau đi ỉa còn không thoải mái, cứt thì lỏng như nước, thế mà anh còn định tối nay lôi em ra hành tiếp?” (xin hãy tha thứ cho em về sự thô thiển này)

Đặng Thiệu buông điều thuốc, lườm tôi tức giận, trầm giọng : “Nhóc con em nói chuyện vệ sinh một chút được không. Đang ăn cơm nói thế không thấy ghê à? Xem ra anh còn phải cố gắng dạy dỗ em thêm, đừng ăn nữa, cùng anh đi mua dầu bôi trơn, về sẽ cho em biết thế nào là sướng phát điên” Đặng Thiệu cố ý học tôi nói giọng Đông Bắc, có điều học không đến nơi đến chốn, chất giọng chuẩn lại pha với địa phương nghe ra thành thứ ngôn ngữ lơ lớ không thể thương nổi.

Tôi bị anh cưỡng chế lôi ra ngoài, thời điểm bước vào thang máy xuống lầu, tôi cảm giác hai chân mình đều phát run. Ngẫu nhiên nhìn vào tấm gương trong thang máy, Đặng Thiệu nhìn tôi chằm chằm qua khoeo mắt, ánh mắt ngẫu nhiên đến xương tủy.... trông cứ như con dã thú chờ mồi thịt con mồi vậy.

“Thực ra.... Thực ra...” Tôi lắp bắp nói : “ Em đi không nổi nữa, chân nhũn hết rồi.”

Đặng Thiệu bật cười nói : “ Sao thế? Sợ rồi à?”

Tôi thành thật gật gật đầu : “ Anh bảo em có thể không sợ sao? Thằng nằm dưới là em, là em nè.”

Đặng Thiệu nhún vai, cười nói : “ Lần đầu tiên của chúng ta phải đau một chút mới mang giá trị kỉ niệm. Chữ sau này sống với nhau thêm vài năm, vài chục năm nữa ngồi nhớ lại ngày kỉ niệm này lại chẳng chút ấn tượng gì thì buồn lắm.”

Tôi đáp lại : “ Chi bằng buổi tối anh cho em thông đi, em cũng muốn có hồi ức tốt đẹp để nhớ lại. Đến giờ em vẫn không biết thông người khác có cảm giác thế nào đâu.”

Tôi cố ý nhún chân lắc lắc cái móng, Đặng Thiệu đột nhiên đè tôi lại, nói : “ Trong thang máy đừng có cử động mạnh, không tốt cho thân thể đâu.”

“Hả?” Tôi giật mình, chưa kịp hỏi thì cửa thang máy đã mở, Đặng Thiệu lập tức đi ra ngoài.

Dọc đường đi tôi đuổi theo Đặng Thiệu quyết tâm hỏi cho ra lẽ : “ Vì sao ở trong thang máy không được cử động mạnh? Sao lại không tốt cho thân thể? Chẳng lẽ trong thang máy có bức xạ hạt nhân?”

Đặng Thiệu dừng lại cước bộ, than thở : “ Anh thấy em mới là bức xạ hạt nhân ấy, anh bị em làm ô nhiễm hư hết đầu óc rồi nên mới dính lấy đồ ngốc như em”

Tôi cố ý giả ngu : “ Em không phải bức xạ hạt nhân. Em còn chưa từng qua Nhật Bản đâu nhé.”

Đặng Thiệu bĩu môi, cười nói : “ Em mà muốn qua Nhật Bản ít ra cũng phải biết Thái Bình Dương là đâu đã nhé. Cho dù em có tới được Nhật Bản, ngốc như em cũng bị mang đi làm thí nghiệm thôi.”

(Đại khái là anh mắng em ngốc ấy mà =))) Làm gì có ai không biết Thái Bình Dương =)))

“Thí nghiệm? Ý anh nói là chuột bạch ấy hả?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà chuột bạch với thang máy có quan hệ gì đâu?” Cái này gọi là ham học hỏi, không giấu dốt nè.

(Nhiều lúc thấy hai bạn này nói chuyện chẳng liên quan thật =)))

Đặng Thiệu đỡ khóc đỡ cười, xoa xoa cái trán : “ Em mà cử động mạnh trong thang máy dễ làm thang máy trục trặc lắm. Vạn nhất thang máy rơi xuống thì đôi ta thành thịt nhão là cái chắc.”

“Ồ...” Tôi kéo dài âm cuối, tỏ vẻ đã hiểu.

Đi thêm một đoạn, đến khúc cua thì gặp một cửa hàng bán đồ chơi người lớn, tấm biển neon màu lam sặc sỡ gắn chính giữa, ở trên treo đủ loại quảng cáo về bệnh lây qua đường ***.

“Em ở đây chờ đi, anh vào mua cho nhanh”

Tôi đứng ở cửa cực kì không tình nguyện , nói : “ Em cũng muốn vào xem, em còn chưa được biết cửa hàng bán đồ chơi người lớn ngoài bao cao su còn gì nữa.”

Đặng Thiệu đau khổ nói : “ Chúng mình hai thằng đàn ông đi vào mua đồ chơi người lớn trông dị chết đi được, nhờ người ta nhìn ra rồi cười nhạo thì sao?”

Tôi chần chừ nửa ngày, rốt cuộc vẫn kiên quyết nói : “Nếu không anh đưa tiền đây em vào mua cho.”

Đặng Thiệu trợn mắt, tức giận nói : “ Không được , tuyệt đối không được.”

“Có gì mà không được ? Cùng lắm thì bị người ta nhìn ra, đằng nào người ta cũng đâu biết tụi mình là ai, em muốn vào đó xem có gì vui , em muốn đi.”

Đặng Thiệu thấy tôi quyết tâm như thế đành chịu thua, cười nói : “ Đây là em nói đó, nếu có gì chơi vui thì mua về dùng thử nhé?”

(Xong, sập bẫy =)))

Tuy cảm thấy có gì đó không ổn cho lắm nhưng tôi sớm đã bị hấp dẫn bởi một thế giới mới chưa từng biết đến, vẫn quyết chí đến cùng phải đi vào,... ừ, trước mặt niệm 3 giây cho hoa cúc đáng thương.

Tôi cùng Đặng Thiệu đẩy cửa đi vào, ngồi bên trong là một đôi vợ chồng trẻ.

Người vợ đứng lên tươi cười chào đón chúng tôi : “ Hai vị muốn mua gì?”

Đặng Thiệu nói : “ Dầu bôi trơn”

Nhân lúc Đặng Thiệu nói chuyện với bà chủ, tôi trộm lù ra sau xem quầy trưng bày. Bên trong quả là muôn màu muôn vẻ. Một cái gậy làm giả hình phân thân đặt ngay chính giữa, dài cỡ 23,24cm , thô to kinh người, tính sơ sơ cũng phải cỡ cổ tay người trưởng thành chứ chẳng chơi, quanh thân toàn là gân guốc.. Tôi bật cười kinh ngạc, không ngờ bây giờ người ta có thể làm ra sản phẩm giống thật thế này... Tuyệt.

Tôi đi sang quầy bên cạnh, bên trong trưng bày những khối trụ trắng trắng trông như miếng thịt. Phía trên treo hình một cô nàng ngoại quốc *** dạng chân, nhìn cô ta tôi liền hiểu tác dụng của cái này là gì.

(Hình như cái này là âm đạo giả đó =))

“Cái này dùng tốt không? Có sợ bị rò điện không?”

Tôi kinh ngạc nhìn thoáng qua Đặng Thiệu chỉ thấy anh cầm trong tay cái gì đó đen đen, bấm vào nút điều khiển liền rung lên bần bật.

Bà chủ nghe Đặng Thiệu hỏi thế, đáp lại chắc nịch : “Làm sao mà rò được, chỗ chúng tôi bán là hàng chất lượng cao xách tay từ nước ngoài, đặc biệt mua cái này còn được tặng thêm một hộp đựng đen nam đá nữa.”

Đặng Thiệu gật đầu, hỏi : “ Máy thứ này tổng cộng bao tiền?”

Bà chủ cúi đầu nhìn máy thứ Đặng Thiệu chọn mua, cẩn thận tính toán rồi nói : “ Tổng cộng à 675 đồng”

“Đắt thế cơ à?” Tôi kinh ngạc chui ra từ sau lưng Đặng Thiệu, mắt nhìn chằm chằm đống hàng trên quầy, trừ bao cao su thì toàn những thứ tôi chưa từng thấy.

“VẬY ĐÃ LÀ RẺ LẮM RỒI, NẾU CẬU TÌM ĐƯỢC Ở Đâu GIÁ RẺ HƠN BẢO ĐẢM LÀ HÀNG KÉM CHẤT LƯỢNG, DÙNG KHÔNG THOẢI MÁI ĐAU.”

Tôi cũng chẳng quan tâm thoải mái hay không, nhưng bỏ mấy trăm đồng ra thì đúng là chịu tội mà. Quay đầu lại, tôi nói với anh : “ Chúng mình đừng mua nữa, đắt quá. Hơn 600 đồng bỏ ra mua mấy thứ linh tinh này làm gì? Cùng lắm về nhà dùng sữa tắm, em thà khó chịu còn hơn.”

Vừa dứt lời, Đặng Thiệu hưng hăng lườm tôi, mặt hơi đỏ nói với bà chủ : “ Đều gói lại đi, có thể trả bằng thẻ không?”

Bà chủ lắc đầu nói : “ Chỗ chúng tôi không có máy.”

Đặng Thiệu đưa cho bà chủ 700 đồng, chờ trả lại tiền liền lôi tôi xềnh xệch ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa anh đã nhắc chân đá móng tôi một cái : “ Đồ ngốc, về sau không cho em nói linh tinh nữa, nhớ chưa?”

(*) Chỗ này mình cũng không chắc lắm. Nhưng nếu như mình nghĩ thì hồi bé em Lục nhà ta mua bóng bay.. nhưng trong đồng bóng bay ấy có lẫn cả bao cao su. Nhưng bao cao su bình thường còn đắt hơn với hình dáng cũng khác nên có lẽ ở đây người bán hàng làm ăn gian lận, bán cho tụi nhỏ cả bcs dùng rồi..... Mình nghĩ tới giả thiết này vì bố mình kể hồi bé bọn trẻ con nhặt được bcs toàn tưởng bóng bay lấy ra thôi. Ôi mẹ ơi.

Hình ảnh bóng nước :

water bomb_zoom

Còn đây là BCS

23062015-ba-dao-10-cong-dung-cua-bao-cao-su20

(**) Khâu nhục

Món thịt xuất xứ từ Trung Quốc, có cách làm khá cầu kì và hương vị đặc trưng. Mọi người có thể search thử nhé. Ngon lắm :’(

20160116081532-saigon-1-121149628 Đăng bởi: admin

42. Chương 42

, Chương 42 : Dùng thử đồ chơi người lớn

1459_858792077575534_5803364954212280394_n

Về đến nhà, tôi chẳng biết tí nữa sẽ gặp phải cái gì, nhưng linh cảm về một tương lai không mấy tốt đẹp thì có rồi. Đặng Thiệu đặt túi đồ chơi tình thú lên giường, chính mình thì chui vào buồng vệ sinh tắm rửa. Nghe thấy tiếng nước chảy, tôi ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra gói đồ cần thận xem xét.

Tôi tò mò cầm lấy cái bao cao su, mặt trên ghi hai chữ “Màu đen”. Tôi lấy thử một cái bao ra xé thử , quả nhiên miếng cao su bên trong có màu đen thật, còn thoang thoang mùi thơm nữa. Tôi lấy tay xoa nhẹ lên vài cái, trên tay liền dính một ít dịch nhờn nhớt.

Tôi vứt cái bao cao su xuống đất, quay đầu lại nghịch hộp dầu bôi trơn được một lúc cũng thấy hết thú vị..

Cuối cùng tầm mắt tôi dừng lại ở cái máy rung chạy bằng điện kia, ngoài hộp ghi rõ : “ Máy mát xa điểm G (*)”. Tuy rằng đọc không hiểu lắm nhưng nắm cái cục tròn tròn trong tay, trên bao bì nói là bấm nút điều khiển nó sẽ rung, tôi đoán đây là máy tập tan mỡ dạng mini chắc luôn. (=))))

Tôi ấn nút khởi động nhưng không có phản ứng gì, mở nắp ra thấy yêu cầu phải lắp pin mới chạy được. Tôi suy tư nửa ngày, cuối cùng lấy điều khiển TV mở ra, rút pin lắp sang máy rung. Bấm nút khởi động, vật trong tay bỗng nhiên rung bần bật, còn kèm theo mấy tiếng “Xèo xèo xèo”

“Em làm gì thế?” Đặng Thiệu từ phòng vệ sinh đi ra hỏi.

Tội bị dọa , vội vàng tắt máy mát xa đi : “ Không có gì, em chỉ xem anh mua gì thôi.”

Nói xong, Đặng Thiệu quay lại phòng vệ sinh, cười : “ Nhóc ngốc, trước em cứ nghiên cứu đi, một lát nữa chúng ta cùng thử xem sao. Thực ra anh cũng chưa từng chơi mấy thứ này, nhưng gần đây có xem qua

phim heo nên cũng hiểu một ít.” Nói đúng ra thứ Đặng Thiệu xem toàn là GV nhưng lại chẳng biết nói ra mồm thế nào, đành phải nói bừa là xem phim heo.

Ở trong gói còn có một thứ đặt ở dưới cùng , mở ra xem là một cái chuỗi các hạt nối dài với nhau, thoát nhìn trông giống đồ chơi , cầm trong tay nhẹ tênh, thiết tình chẳng hiểu thứ này dùng làm gì. (**)

Đặng Thiệu tắm xong để trần đi ra, trên người vẫn còn vương bọt nước từ cổ chạy xuống ngực, lẫn xuống ngực rồi mất tăm trong chỗ bí ẩn bị khăn tắm che lại. Dáng người Đặng Thiệu tốt lắm, tuy rằng cơ bụng, bắp không quá rõ ràng nhưng nhìn vẫn rất đàn ông.

“Thèm rớt nước dãi chưa?” Đặng Thiệu cầm điều thuốc ngồi xuống cạnh tôi, cười nói : “ Đi tắm đi, anh chờ em.”

Tôi xấu hổ quay đi, nhỏ giọng hỏi : “ Sao vừa rồi không gọi em tắm chung luôn? Như thế tiết kiệm được bao nhiêu nước.”

Đặng Thiệu hít quá một hơi thuốc, ho khan vài tiếng, nói : “ Thì cũng tính thế nhưng anh muốn nhân lúc tắm suy nghĩ vài thứ ấy mà.”

“Suy nghĩ chuyện gì?”

Đặng Thiệu khinh thường liếc tôi : “ Tắm nhanh lên, anh chờ em đó.”

Không lay chuyển được Đặng Thiệu, tôi đành cởi hết quần áo đi ra phòng vệ sinh.

‘Chờ đã.’

“Chuyện gì?” Tôi quay lại nghi ngờ hỏi.

“Nhớ đi nặng trước đi” Đặng Thiệu mắc cỡ đỏ mặt, cố ý không nhìn tôi.

(Đoạn này giải thích cho mấy bạn ngây thơ =)))))) Tại vì bình thường nam nam quan hệ là công đâm vào hậu môn của thụ nên anh Thiệu dặn em đi nặng (đi ị) trước không tí cắm vào, rút ra lại toàn “ngô” =))))))))))

“Em biết rồi” Tôi quay vào phòng vệ sinh, trong lúc đợi nước ngồi ị trước vậy. Ngồi lên bệ xí, dồn nén nội công, rặn đỏ mặt nửa ngày cũng chỉ phọt ra rắm.

“Thôi kệ vậy” Tôi cắn răng đứng lên, lấy vòi sen tẩy qua loa cơ thể. Có điều đến lúc tắm gần xong, tay tôi lại mò xuống vị trí hoa cúc, nhẹ nhàng sờ sờ cảm nhận những nếp nhăn xung quanh, hình như không vấn đề gì. Ngay cả trong tưởng tượng của mình, chính tôi cũng không biết thứ nhỏ bé này có thể đàn hồi đến độ nào, lỗ rách, mất máu rồi phải vào viện thì sao.

Xác nhận hoa cúc bản thân khỏe mạnh, tôi cởi trần ra khỏi phòng tắm , lấy khăn mặt nhẹ nhàng lau tóc, nói với Đặng Thiệu : “ Ban này em không ị được.”

Đặng Thiệu giương mắt nhìn tôi, trong mắt có điểm mê ly. Anh không cười, vươn tay nói với tôi : “ Tiểu Lục, lại đây.”

Tôi đặt tay lên bàn tay anh đưa ra, Đặng Thiệu nhẹ nhàng kéo tôi ngồi lên đùi, tôi hỏi : “ Anh sao thế? Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Đặng Thiệu lắc đầu, lại gần hôn sau gáy tôi : “ Không việc gì, chỉ là tự nhiên nghĩ sẽ đối xử thật tốt với em.”

Tôi ngừng lại động tác, nhỏ giọng nói : “ Anh đối với em tốt lắm, ngoại trừ bố mẹ em, anh là người đối xử với em tốt nhất trên đời này.”

(Dễ thương quá =)))

Đặng Thiệu thối nhẹ sau tai tôi, có chút nhột, tôi xoay người né tránh lại bị Đặng Thiệu túm lại ôm cứng ngực, nói : “ Tiểu Lục, anh là gì của em?”

Bỗng tôi nhớ ra quảng cáo mình từng xem, không chút do dự nói : “ Anh là viên chân trâu của em.”

Tuy rằng không nhìn được biểu tình của Đặng Thiệu nhưng tôi cảm giác được anh chắc chắn đang bất đắc dĩ.

Đặng Thiệu cười khổ : “ Hóa ra bao lâu nay em coi anh là trà sữa à?”

Tôi lập tức nói tiếp : “ Như thế em có thể đặt anh trong lòng bàn tay mà nâng niu.”

Vừa dứt lời, Đặng Thiệu hung hăng cầu vào lưng tôi, cười nói : “ Anh không rủ em đọc quảng cáo nhé, vả lại anh nặng thế này em đặt trong lòng bàn tay kiểu gì. Thà em nói nắm lấy (tay) anh còn hợp lí hơn nhiều.” Đặng Thiệu tăng hăng giọng, nói : “ Như vậy anh cũng có thể nắm chặt lấy em” Anh vô cùng tự hào, dạt dào đắc ý cười.

Đặng Thiệu xoay người nằm lên giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói : “ Nhanh lên giường thôi.”

Tôi mặt mày hớn hở, chắc chắn nói : “ Anh mới lên giường ấy.”

Tính nhẩn nại sớm đã cạn, không đợi tôi cười đủ anh đã trực tiếp túm lấy quăng lên giường, đè lên người tôi, nói : “ Nhóc con, suốt ngày chỉ lo đầu mồm với anh thôi.”

Tôi cười khanh khách không ngừng, nói : “Sao anh không đổi cái giường lớn hơn? Lỡ lăn xuống té gãy cổ thì sao?”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói : “ Giường này thừa đủ cho chúng ta lăn, khỏi phải lo.” Nói xong, Đặng Thiệu dần dần thu lại ý cười, mắt nhìn chăm chăm, tay vuốt ve mấy lọn tóc lòa xòa trước trán tôi, nói : “ Tiểu Lục, anh là gì của em?”

Giờ không còn là lúc được phép nói giỡn nữa, tôi ngoan ngoãn trả lời : “ Anh là người em thích nhất.”

Đặng Thiệu vừa lòng gật đầu, nói : “ Tiểu Lục, gọi một tiếng ông xã nghe đi.”

“Ông... ông xã?” Tôi há hốc mồm lắp bắp theo, nửa ngày không nói ra hơi.

“Ừ” Đặng Thiệu khẳng định chắc nịch : “ Gọi một tiếng ông xã nghe xem, nơi này cũng không có ai, chỉ có hai đứa mình. Anh muốn nghe em gọi để xem có cảm giác thế nào..”

Đặng Thiệu một khi đã muốn thì tôi cũng không đủ trình từ chối anh. Nhưng mà hai chữ “ Ông xã” này bảo một thằng con trai nói không dễ tí nào. Tôi vốn định nhắm mắt lại gọi một tiếng qua loa cho xong chuyện, ai ngờ Đặng Thiệu lấy tay vạch mí mắt tôi, bực bội nói : “ Tiểu Lục, nhìn anh. Không cho em nhắm mắt.”

“Vâng, ông xã” Đây coi như là gọi rồi nha.

Đặng Thiệu cười khê, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi tôi. Lúc rời đi anh còn cố ý liếm môi, cười nói : “ Hóa ra cảm giác có một gia đình của riêng mình lại hạnh phúc thế này. Nghe thích lắm, chi bằng từ nay lúc không có ai, em đều gọi anh là ông xã được không, bà xã?”

“Anh gọi em là gì cơ?” Tôi sợ hãi hỏi lại.

“Bà xã.... Bà xã..... Bà xã.... Bà xã...” Một hơi Đặng Thiệu gọi đến bốn lần, tuy đối với một thằng đàn ông mà nói bị gọi là “bà xã” không hay tí nào, nhưng mà tôi lại thích được Đặng Thiệu kéo vào thế giới của anh, trở thành gia đình của anh.

“Bà xã, chúng mình làm một ít chuyện cấm trẻ con nhé?” Miệng đặt câu hỏi mà tay sớm đã sờ mó không trong sáng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lấy thắt lưng tôi, lần theo đường nét cơ thể mờ xuống.

Tôi theo bản năng kẹp chân lại, cười nói : “ Hơi nhột”

Đặng Thiệu vỗ nhẹ hai cái chân khép chặt, nói : “ Nhột thì cười đi, tuy rằng anh vẫn chưa quen nhưng thà thế còn hơn đêm nay không thu hoạch được gì.”

Đã nói đến nước này tôi đành phối hợp tách chân ra, Đặng Thiệu thuận lợi tìm được vị trí quan trọng, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng ma sát phía ngoài quần, lúc lại dùng lực. Nặng nhẹ tác động khiến đũng quần tôi chẳng mấy đã dựng lên cao chót vót.

“Thả lỏng nào” Đặng Thiệu an ủi, xoay người lấy dầu bôi trơn ở túi đồ, cười nói : “ Chúng mình thử xem mấy thứ mới mua có tốt không nha”. Nói xong, Đặng Thiệu lấy món đồ chơi gồm các hạt màu lam xếp thành ống dài, bắt đầu đẩy từng viên vào cúc hoa tội nghiệp của tôi.

Mới đầu tôi thấy cũng bình thường, mãi đến viên thứ sáu thì đau đớn chịu không nổi nữa, túm lấy cánh tay Đặng Thiệu, nói : “ Em đau quá.”

Đặng Thiệu nghi hoặc nói : “ Không thể nào, anh cho nhiều dầu vậy rồi chẳng lẽ vẫn chưa đủ?”Nói rồi, Đặng Thiệu mở cái chai lấy ra không ít dầu bôi trơn trát lên cái gậy.

Cảm giác mát mẻ làm thống khổ của tôi giảm không ít, cứ như vậy chịu đựng tới viên cuối cùng, Đặng Thiệu nhẹ nhàng thả ra, nói : “ Cuối cùng cũng vào hết, còn tiếp tục nữa chắc anh thành cương thi mất.” Thoạt nhìn Đặng Thiệu so với tôi còn khấn trương hơn, còn chưa làm gì dầu đã đổ đầy mồ hôi, nâng tay lau mồ hôi trên trán một lúc, Đặng Thiệu nhìn tôi, nói : “Bà xã, anh rút cái này ra nhé.”

“Được, anh nhẹ thôi.”

Đặng Thiệu nhận được câu trả lời, nhẹ nhàng kéo thanh cầm rút viên đầu tiên ra, một viên lại một viên, cứ như có hạt đầu chạy trong người. Toàn thân tôi ngứa ngáy, một chút hưng phấn kích thích âm ỉ chờ trời dậy : “ Nhột quá, nhột chết đi được...”

“Thế à?” Đặng Thiệu nghi hoặc, nói : “ Hóa ra cái này có thể gây kích thích bên trong à?” Đặng Thiệu nói xong, một hơi kéo toàn bộ các hạt còn lại ra, tôi kêu ngao một tiếng rồi ngã vật ra giường dậy không nổi nữa

“Bà xã, em không sao chứ?” Đặng Thiệu thân thiết nói.

Tôi hổ hển thở sâu, nhẹ giọng nói : “ Không sao.”

Đặng Thiệu thoáng yên tâm, nói : “Vậy chúng mình thử cái máy rung này nhé.” Nói xong, Đặng Thiệu cầm máy mát xa nhìn tôi, cao thấp đánh giá một phen, nói : “ Nằm thế này e không được, em ngồi dậy ghé người vào thành giường đi.”

Tôi không tình nguyện ngồi dậy áp ngực vào thành giường, mông chống lên cao, Đặng Thiệu nhìn tôi từ đằng sau, nói : “ Bà xã, trứng này nhìn qua có hơi thô một tí, em kiên nhẫn chút nha.”

Lúc này tôi có thể nghe được tiếng trái tim nhảy nhót, thời điểm Đặng Thiệu đặt cái máy mát xa gần cúc hoa, tôi lại rụt rè nói : “ Em sợ.”

Đặng Thiệu vỗ mông tôi an ủi : “ Không sao đâu, em thả lỏng là được rồi.”

Đặng Thiệu nhân lúc tôi không tập trung liền đem đầu quả trứng nhét vào, tôi cảm giác phía sau trướng đau, vừa định đứng dậy kéo ra lại bị anh đè lại, nói : “ Không sao đâu, không sao đâu, em thả lỏng nào, hít sâu. Đúng rồi, làm như anh này.” Đặng Thiệu hít một hơi căng ***g ngực, lập tức lại thả ra.

Tôi nhìn quả trứng vẽ trên vỏ hộp, cảm giác đau đớn rốt cuộc cũng giảm đi chút ít.

Một bên Đặng Thiệu cùng tôi hít sâu, một bên tiếp tục đem máy rung nhét vào, mỗi lúc một sâu cho đến khi toàn bộ đều ở trong, anh nhẹ nhàng thả ra : “Xong rồi, anh ấn khởi động nhé.” Đặng Thiệu nhắc tôi một tiếng, sau đó liền bấm nút khởi động.

Cơ thể tôi chấn động như quả bom hẹn giờ, máy rung tác động vào vị trí nhạy cảm khiến toàn thân đều muốn rung lắc theo, khoái cảm cũng theo đó mà chạy dọc cơ thể không kiểm soát nổi.

Lúc này, nương theo chấn động của máy rung, toàn thân cảm giác vừa thống khổ vừa quái dị.

“Bà xã, em thấy thế nào?” Đặng Thiệu dò hỏi.

Tôi dựa hẳn vào giường, yếu ớt nói : “ Khó chịu lắm, rất ngứa...” Tôi cảm thấy toàn thân đều nóng lên, đặc biệt là phía sau như đang bị lửa đốt vậy.

Đặng Thiệu vừa lòng cười, coi như lần này bỏ tiền ra không uổng phí tí nào. Trong mắt anh, tôi giống như tờ giấy trắng tinh mặc cho anh tha hồ vấy bẩn.

Tôi dần dần thích ứng với sự tồn tại của máy rung trong cơ thể, mặc cho Đặng Thiệu bật cỡ nào, rung lắc ra sao cũng không thấy đau đớn nữa, đổi lại là cảm giác tê dại ngày càng nghiêm trọng.

Đặng Thiệu thấy cũng đủ rồi liền tắt máy rung đi, kéo ra rồi nói : “ Bà xã, giờ đến ông xã tự mình chinh chiến, tuyệt đối lần này sẽ chiến đấu đến cùng, không tước vũ khí trước thời hạn nữa.” Nói xong, Đặng Thiệu lấy chai dầu bôi trơn vẽ loạn lên thangka em của mình. Nằm đè lên cơ thể vô lực của tôi , anh nói : “ Bà xã, anh đến đây.”

Không đợi tôi trả lời Đặng Thiệu đã cười ngựa xuất trận, cho đến lúc thangka em đâm lút cán vào cơ thể tôi vẫn không thấy cảm giác đau đớn lần đầu tiên. Tâm lý được giải phóng, tôi nhẹ nhàng thở ra , nói : “ Anh động đi, em không đau.”

“Được, anh động đây” Đặng Thiệu dong đưa vòng eo, tiết tấu đều đều đậm sâu, cú nào ra cú nấy xóc tận hông. Tiếng “bach bach” da thịt đập vào nhau vang vọng trong phòng càng làm tôi mắc cỡ.

“Bà xã, em rên chút đi, đừng kìm nén nữa.”

Lần này tôi cũng không giả trò đùa dài ré lên như lợn cắt tiết, ngược lại hừ hừ vài tiếng trong cổ họng, phối hợp với động tác của anh lại trở nên hòa hợp vô cùng. Tôi dần nắm giữ được quy luật, mỗi khi Đặng Thiệu tiến vào vị trí sâu nhất, tôi phối hợp hết mình kêu lên.

Mãi cũng thành quen, đến khi cảm nhận được tiết tấu của nhau, chẳng cần phải giả vờ nữa, mỗi lần anh đâm tới tôi đều tự động rên rỉ.

“Đúng, cứ như thế. Bà xã, gọi anh là Boss đi.” Đặng Thiệu dùng sức đâm mạnh vài cái, theo khí lực của anh, tiếng kêu của tôi cũng tăng vài đề – xi – ben.

Đang lúc chìm vào bể tình thì thành linh mộng bị đánh một cái, tuy không đau lắm nhưng vẫn làm tôi giật mình, hỏi Đặng Thiệu : “ Anh đánh em làm gì?”

Đặng Thiệu vẫn như cũ rong ruổi phía sau tôi, gương mặt ửng đỏ mang theo ý cười : “ Anh học theo phim heo ấy mà, tự nhiên hứng quá làm theo thôi. Nói thử xem em thấy thế nào?”

“Em quên rồi” Tôi bất đắc dĩ xoay người xem thường, nói : “ Vậy anh đánh thêm vài cái thử xem”

Vừa dứt lời, Đặng Thiệu giơ tay đánh thêm mấy cái, tôi hét lên : “ Cũng hay đấy, anh đánh tiếp đi.”

“Được, bà xã nói gì thì là như thế” , Đặng Thiệu lật người tôi lại đối diện với anh, kéo cao hai chân tôi lên, tìm đúng vị trí yếu ớt nhất mà đâm vào, cười nói : “ Giờ không đánh mộng nữa, chúng mình đối trò khác đi.”

“Trò gì nữa?”

Đặng Thiệu cúi xuống áp vào cơ thể tôi, thân dưới vẫn không ngừng dong đưa, anh thì thào vào tai tôi : “ Ôm lấy cổ anh đi.”

Tôi nghe lời ôm lấy cổ Đặng Thiệu, anh cúi xuống há miệng hung hãn cắn vào bả vai tôi. Cảm giác đau đớn thể này càng khiến tôi hưng phấn hơn.

Đặng Thiệu chưa nhả ra tôi cũng đành cắn răng chịu đựng. Lúc anh buông ra, tôi lại gắt gao ôm lấy cổ , nói : “ Chú, đừng buông ra mà. Mạnh hơn nữa cơ.” Tôi tự nhiên gọi anh là chú, quên luôn cả xưng hô “ Ông xã” . Hẳn là trong tiềm thức của tôi, gọi anh là chú nghe thân mật hơn là ông xã nhỉ?

Đặng Thiệu nghe tôi nói thế, miệng càng dùng thêm sức mà cắn, mãi đến lúc tôi đau quá chịu không nổi mới nhẹ nhàng vuốt ve đầu anh, nói : “ Chú, buông cháu ra. Cháu đau quá.”

Đặng Thiệu ngừng cắn, ánh mắt mê ly nhìn tôi, nói : “Tiểu Lục, anh phát ra hiện anh thích nghe em gọi anh là chú nhất.”

Tôi chủ động nâng đầu hôn Đặng Thiệu, lúc hai đôi môi rời nhau, rốt cục nhịn không nổi nữa, tôi bật khóc : “ Chú, cháu cầu xin chú đừng rời xa cháu, nhé?”

Đặng Thiệu lau nước mắt, ôm lấy tôi thật chặt : “ Anh sẽ không rời xa em, Tiểu Lục”

Ps : Ngọt quá, sến quá, bựa quá. Hai anh hết chơi SM phiên bản non tơ rồi sang boss and slave, giờ nhảy cả cosplay chú cháu =)))) Quý =))))

(*) Điểm G : Ai đọc đam mỹ nhiều cũng biết, điểm G là điểm nhạy cảm trên cơ thể con người, bạn thụ nào mà bị ấn vào đây là sướng đứt đuôi =)))) Cả nam và nữ đều có điểm G nhé. Vị trí điểm G thì mọi người search gg cho thêm phần hiểu biết nha =))

(**) Thực ra tính không đăng ảnh sợ bị rì pọt nhưng mà không làm lại sợ mọi người nhìn không ra. Thôi bác nào ngứa mắt bỏ quá cho, tui bỏ tức chút kiến thức cho anh em thôi TT^TT

Đây là “Dương vật giả” ở chương trước em nó thấy

cach-su-dung-duong-vat-gia-1

Đây là “ Âm đạo giả” mà em nó thấy ở cửa hàng

am-dao-gia-silicon-tran-nhu-gai-con-trinh-1236-500x500

Đây là “Trứng rung” Nhìn dễ thương hén =))))

trung-rung-tinh-yeu-ca-na-1-dau-a

Đây là tiết niệu cấm niệu đạo (Cái mà một chuỗi hạt đó)

145mm-5-7-Length-Male-Metal-Solid-Urinary-font-b-Plug-b-font-font-b-Urethral

Thực ra thím nào hay đọc truyện mà khẩu vị nặng chắc cũng biết cả rồi mà nhể =)))) Đăng bởi: admin

43. Chương 43

, Chương 43 : Một tiếng nổ, tiểu công bại trận

6d91478c1dw4pmott21j

Từ lúc ra sân bay tôi đã bắt đầu lo lắng đề phòng, cả đoạn đường đều không yên lòng nổi. Tuy nói chính mình hạ quyết tâm nhưng càng về gần tới cửa nhà, cả người vẫn cứng đờ như hồn bay khỏi xác.

Đại khái Đặng Thiệu nhìn ra lo lắng của tôi, tay nắm lấy tay tôi thông thả kéo đi : “ Bà xã, hiện tại em hồi hận còn kịp đấy.”

“Hồi hận?” Tôi kinh ngạc trợn trừng hai mắt, nói : “ Em không hồi hận, chỉ là....” Tôi thở dài, nói : “ Em chỉ lo lắng thôi.”

Đặng Thiệu an ủi nói : “ Nếu đã không hồi hận thì có gì mà phải lo nữa, trời có sập cũng đã có anh đỡ cho em, không cần sợ.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi lo âu.

Nhà tôi cách thị trấn rất xa, xuống bến xe còn phải đi bộ thêm 40 phút nữa mới tới nơi. Tới đầu thôn, Đặng Thiệu ngừng cổ nhìn tấm bảng đề bốn chữ “ Thôn Đồng Hồng Hương”, nói : “ Đây là thôn em à?”

“Đúng vậy, em lớn lên ở đây đó. Mọi người ở nơi này em đều biết hết.” Tôi đưa Đặng Thiệu vào thôn, đi ngang qua một nhà bán tạp hóa, Đặng Thiệu hỏi : “ Thôn em chỉ có mỗi nhà này là cửa hàng bán lẻ thôi à?”

“Không” Tôi chỉ vào một góc cách đó không xa, nói : “Hồi trước có một nhà cũng bán, mỗi tội không có người mua.”

“Sao lại thế?” Đặng Thiệu nghi hoặc.

Tôi không cần nghĩ ngợi, đáp luôn : “ Nhà họ toàn bán hàng quý giá, dân thường mua không nổi chứ sao.”

Đặng Thiệu cười khúc khích, nói : “ Cửa hàng bán lẻ chẳng phải cũng chỉ như hàng tạp hóa thôi sao? Cùng lắm bán mấy thứ đồ dùng hàng ngày thôi mà, có thể đắt tới mức nào cơ chứ?”

Tôi khinh thường nói : “ Anh đừng có xem thường, nhà họ bán một hộp diêm giá 5 đồng lận, một gia đình bình thường một tháng thu nhập được bao nhiêu chứ.”

Đặng Thiệu nghĩ thấy cũng đúng, hiện tại giá cả thị trường đều tăng vọt mà khu Đông Bắc vốn không quá phát triển, thu nhập không cao, với giá bán như thế e là không mấy ai chi trả nổi.

“Nhà em ở đâu?” Đặng Thiệu hỏi.

Tôi chỉ phía trước, nói : “ Đi thêm chút nữa là đến thôi”

Đặng Thiệu theo hướng ngón tay tôi, nhìn thấy một nhà nằm biệt lập, hai cánh cửa gỗ mở rộng, cánh cửa bên trái còn cột xích một con chó đen lớn. Chó đen phe phẩy đuôi, thè lưỡi cố chạy về hướng chúng tôi.

“Nhà em nuôi chó à?”

“Đúng vậy, Đại Cái nhà em siêu lợi hại luôn, lúc mới nhặt về chỉ cao đến quá mắt cá chân em. Hiện giờ nếu đứng thẳng có khi còn cao hơn em luôn.

“Đại Cái? Cái tên này thật đặc biệt, ai đặt thế?” Đặng Thiệu hỏi.

Tôi nói : “ Đương nhiên là em, lúc ấy cạnh nhà em vẫn còn một cái ao, nhìn thì nhỏ nhưng nước sâu lắm, lúc ấy Đại Cái còn nhỏ nhưng toàn thích chạy ra bờ ao nghịch, em sợ nó ngã xuống chết đuối nên lấy gỗ chèn quanh bờ ao. Thế là từ đấy về sau cả nhà gọi nó là Đại Cái.” Tôi đắc ý, về tới gần nhà Đại Cái đã muốn đứng lên, tôi nắm lấy hai chân trước, vuốt ve đầu nó, nói : “ Đại Cái, em có nhớ anh không?”

(Cái ở đây nghĩa là che, đây, trùm lên nên em chó nhà Tiểu Lục mới có tên như thế)

Đại Cái không nói được tiếng người, chỉ có thể dùng đuôi lắc lắc thể hiện nỗi nhớ nhung với tôi.

“Đại Cái nhà em không cắn người chứ?” Đặng Thiệu nghi hoặc lui về sau mấy bước.

Tôi cười nói : “ Không cắn người đâu, anh cứ yên tâm vào đi.” Tôi giữ dây xích cổ Đại Cái, chờ Đặng Thiệu vào sân mới buông ra.

Tôi cùng Đặng Thiệu đi đến giữa sân, nếu là bình thường bố mẹ tôi sớm đã chạy ra.. Ai ngờ hôm nay mãi chẳng thấy bóng người, tôi reo lên : “ Mẹ, yem đã trở lại.”

Đợi mất một lúc mẹ tôi mới lật đật chạy ra, kinh ngạc nói : “Tiểu Lục về đấy hử con?”

Tôi cười ha hả, nói : “ Con nhớ bố mẹ quá nên về thăm hai người đó, đây là bạn con Đặng Thiệu” tôi càng nói càng run, dĩ nhiên không phải vì sợ bị bố mẹ phát hiện mà vì đã đáp ứng với Đặng Thiệu chưa nói toạc móng heo mọi chuyện ra ngay.

“Mang bạn về à? Đây là lần đầu luôn nha” Mẹ tôi cười đưa Đặng Thiệu vào nhà. Trong nhà, bố tôi nằm ở phản, trên chân phủ đầy thảo dược.

Cả phòng đều quấn quanh mùi hương thảo dược, tôi bất đắc dĩ ngừng thở, nói : “Mẹ, bố con làm sao đây?”

“Không sao, hôm trước ra ruộng làm chẳng may dẫm vào cái cào(*), bị đâm thủng chân thôi.” Mẹ tôi nói xong liền giúp bố chỉnh lại cái chân ngồi gọn vào trong, lúc này mới quay ra nói với Đặng Thiệu : “Trong nhà có hơi lộn xộn, cháu cứ tìm một chỗ mà ngồi đi, để cô đi lấy nước.”

Đặng Thiệu vội vàng ngăn mẹ tôi lại, cười nói : “ Cô đừng khách sáo, lần này cháu đến chủ yếu là thăm thú chút thôi, cô cứ khách sáo như vậy cháu ngại lắm.”

“Được rồi, vậy hai đứa ngồi đi. Cô đi lấy nước, dù sao đi cả quãng đường dài như vậy chẳng lẽ ngay cả miếng nước cũng không có mà uống.” Mẹ tôi cười đi ra cửa.

Đặng Thiệu nhìn bố tôi, nhỏ giọng nói : “ Hình như đang ngủ”

Tôi cũng cho là thế.

“Anh đi theo em” Tôi kéo Đặng Thiệu ra cửa, lui ra sau hậu viện nhà có một căn phòng : “ Đây là phòng em, trước kia em ở cùng bà nội, bà ngoại. Sau này hai người mất chỉ còn mình em ở đây thôi.”

Đặng Thiệu đặt hành lý lên giường tiện thể quan sát bốn phía xung quanh, cười nói : “ Phòng này mùa đông ấm phải biết, đêm nằm sướng phải biết.”

Tôi ngồi phịch xuống giường, tùy ý đá hai cái giày ra góc tường, cười nói : “ Đừng đứng đắn mặt ra đấy nữa, lại đây em ôm một cái nào.”

Đặng Thiệu nghe tôi nói thế vui muốn chết còn cố tỏ ra thẹn thùng, chậm rãi đứng cạnh tôi, nói : “ Bà xã, anh ghen đến khó chịu luôn rồi, hay chúng mình trải nghiệm thực tế tí nhé?”

Tôi nhếch mép cười đến là đáng khinh,nói : “ Gãi đúng chỗ ngứa rồi đấy.”

Không nói hai lời, Đặng Thiệu cởi giày, đề tôi nằm xuống giường hôn một cái, nói : “ Hai đứa mình làm chuyện bấy bả lở mẹ em vào thấy thì sao?”

Tôi ôm chặt Đặng Thiệu, cười nói : “ Yên tâm đi, lúc đi vào em chốt cửa rồi, mẹ mà đến em ra ứng phó chút là được.”

“Thật không?” Đặng Thiệu trừng lớn hai mắt nhìn tôi.

“Thật mà, anh yên tâm đi.”

Đặng Thiệu nhận được đảm bảo của tôi mới có gan hóa thú, đầu tiên nhào tới xé mở quần áo khiến tôi kêu oai oái, đang lúc định trả đòn thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Hai đứa làm gì ở trong đó?” (Vì em Lục người địa phương nên thi thoảng thoải mái cho thêm một số từ vào nghe cho khác lạ hén =))))

Tôi lập tức che miệng Đặng Thiệu lại, reo lên : “ Mẹ, bọn con ngồi xe lửa cả ngày mệt muốn chết. Bọn con ngủ tí đã, bao giờ có cơm chiều mẹ gọi dậy nhé.”

Mẹ ở ngoài nói với vào trong : “ Vậy mẹ để nước ngoài này nha, bao giờ khát tự ra lấy ha”

“Con biết rồi, mẹ cứ đi làm việc của mình đi.”

“Rồi, biết rồi.”

Tôi nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài đến khi xác nhận mẹ đã đi rồi mới dám lên tiếng : “ Không sao rồi, chúng mình tiếp tục”

Đặng Thiệu thở hổn hển, cười nói : “ Anh đã bảo kiểu gì cũng bị mẹ em bắt gặp mà, em còn đảm bảo chắc nịch cơ.”

Tôi cười an ủi nói : “ Chẳng phải bây giờ tụi mình vẫn ngon lành lành lành sao? Nhanh lên, làm xong đi ngủ cho ngon giấc.”

“Được, bà xã đại nhân đã lên tiếng, ông xã nguyện phục vụ đến giọt máu cuối cùng” Đặng Thiệu cởi quần áo trên giường, quỳ gối trước mặt tôi, nói : “ Bà xã, giường em hơi thô đó, di chuyển mạnh có sợ đau không?”

Tôi túm cái chăn bông lót xuống dưới thân, nói : “ Được rồi đó, anh thỏa mãn chưa?”

Đặng Thiệu đang đưa thử vài cái, cười nói : “ Được rồi đó, đến đây nào.”

Tôi quen thuộc nâng hai chân lên giúp Đặng Thiệu thuận lợi tìm đúng vị trí, sẵn sàng lâm trận xông pha, Đặng Thiệu dẫn dõ : “ Bà xã, chúng mình đi không mang thứ đó theo nên chỉ có nước bọt để dùng thôi, kiên nhẫn chút nha.”

Tôi gật đầu nói : “Em biết rồi”

Dưa chuột đặt ở cúc hoa đáng thương của tôi, chậm rãi dùng sức nhấn vào, ba chìm bảy nổi mới vào hết được. Tôi ra sức điều chỉnh lại hô hấp, đến khi cảm giác sướng đau ở mông tan dần liền gác hai chân lên vai anh, nói : “ Triển thôi anh.”

“Vậy anh không khách sáo” Đặng Thiệu bắt đầu không ngừng đưa đưa, được một hồi bắt đầu rút ra toàn bộ lại hung hăng đâm lút cán.

“Anh nhẹ chút được không hả?” Tôi ngẩng đầu hung hăng quát lớn.

Đặng Thiệu cười nói : “ Làm sao mà nhẹ được. Em đã mất công nói dối mẹ chúng mình ngồi xe lửa một mỗi, người làm chồng như anh phải càng thêm cố gắng mới được.” Nói xong, Đặng Thiệu hung hăng đâm mạnh hai phát.

Tôi bị đâm đến buột miệng thét lên, mắc cỡ đỏ mặt nói : “ Đừng có thô bạo thế, không nhớ đâu chỗ đó của em mọc răng lưỡi cắn đứt của anh luôn đấy.”

“Mọc răng với lưỡi à....” Đặng Thiệu cúi đầu nhìn chỗ chúng tôi mập hợp, nói : “ Nếu thật sự mọc được răng, lưỡi, yên tâm anh không mang em tới viện nghiên cứu đâu. Để ở nhà khéo lại phát hiện ra sở thích mới từ chỗ ấy.”

Tôi ngửa đầu tận lực phối hợp với động tác của anh, đang lúc Đặng Thiệu mải mê rong ruổi thì nghe tiếng nổ “ẦM” một cái, Đặng Thiệu nằm sát lên người tôi, cẩn thận hỏi : “ Sao thế? Chắc không phải mẹ em phá cửa vào chứ?”

“Không thể nào...” Tôi tự thấy mình quá hiểu mẹ, mẹ là kiểu người thật thà phóng khoáng, ai bảo gì thì tin thế lại càng không bao giờ nghi ngờ tôi.

Chúng tôi hai người cứ thế nằm sát nhau, lẳng lặng chờ đợi một lúc không thấy động tĩnh gì. Bấy giờ tôi mới thở phào nhẹ nhõm nói : “ Không sao, tụi mình tiếp tục đi.”

Đặng Thiệu phụng phịu, âm trầm nói : “ Tiếp tục cái mông, vừa rồi tiếng nổ làm anh...” Sắc mặt anh chuyển từ đen sang hồng, ngượng ngùng nói : “ Anh sợ quá bắn luôn rồi.”

Ps : Đệt =))))

(*) Cái cào :

2092246 Đăng bởi: admin

44. Chương 44

,Chương 44 : Vợ quản nghiêm

11138135_713736465402097_54880980638516237_n

Tôi và Đặng Thiệu hao phí nhiều thể lực, làm xong một hiệp liền ngủ thẳng cẳng đến chiều. Cuối cùng vẫn là mẹ tôi chạy tới đập cửa gọi mới dậy nổi. Hai chúng tôi mặc quần áo, nhanh nhẹn lấy giấy vệ sinh lau dọn tàn cục, trước khi ra cửa thì vứt vào thùng rác.

Ra đến phía trước nhà, Đặng Thiệu nhìn một lần cả nhà, nói: “ Sân nhà em rộng thật đấy, phòng cũng nhiều nữa.”

Tôi chỉ vào hai gian phòng phía trước, nói : “ Đó là phòng bố em, đằng sau là phòng ông nội em ở lúc còn sống. Nhà em quanh đi quẩn lại cùng chỉ ở có bốn gian thôi.”

Đặng Thiệu liếc mắt một cái, chỉ vào máy bơm nước đặt ở góc sân : “ Cái này gọi là máy bơm à?”

Tôi gật gật đầu : “ Đúng rồi, anh chưa từng thấy qua à?”

Đặng Thiệu lắc đầu : “ Mới xem qua trên TV thôi, chưa được thấy tận mắt bao giờ” Đặng Thiệu lại gần máy bơm, cẩn thận xem xét, nói : “ Mọi người ở đây đều dùng cái này à?”

Tôi nói : “ Cũng tùy thôi,ở đây có hệ thống cung cấp nước mà. Có điều mùa đông lạnh thì nước trong đường ống dễ bị đông lạnh, nhiều nhà mua máy bơm này để bơm trực tiếp luôn, ai có quan hệ với bên địa chất thì có thể xin nước từ bên đó. Thế nên cứ đông đến là lại có vài nhà lục tục đi bán nước kiếm ít tiền lời.”

“Ở đây mọi người còn bán nước cơ à? Bán thế nào?” Đặng Thiệu kinh ngạc nói.

Tôi nói : “ Thì đặt một thùng cỡ lớn lên xe ngựa, đổ thật đầy nước bên trong, thêm một cái chậu nữa.. Thùng gắn thêm vòi, ai mua thì tính tiền theo cái chậu.”

“Thế bao tiền một chậu?”

Tôi nói : “Cái này còn tùy thời tiết, mùa hè thì 5 xu một chậu, mùa đông thì 1 đồng một chậu, thỉnh thoảng cũng có nhà bán 1 đồng ba chậu.”

Đặng Thiệu âm thầm chặc lưỡi, cười nói : “ Anh phát hiện ra thôn em khắp nơi đều là vàng cả đó.”

Tôi khinh thường xì một tiếng, kéo Đặng Thiệu ra trước nhà, lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, tôi cười nói : “ Có vàng hay không thì chịu nhưng nhà xí thì chắc chắn có “vàng” đó, anh muốn xin ít không?”

Đặng Thiệu nhấc chân đá mông tôi, cười nói : “Chồng mà em cũng dám đùa giỡn, muốn chết à.”

“Anh nói nhỏ thôi” tôi nhắc Đặng Thiệu khe khẽ cái mồm, hai mắt nhìn chằm chằm trong phòng, nói : “ Em còn chưa biết phải nói sao với bố mẹ đây, anh tốt nhất ngoan ngoãn tí đi, lỡ để họ nhìn ra thì hai chúng ta chết chắc.”

“Không thể nào.” Đặng Thiệu nhướng lông mày không chút để tâm, nói : “Anh thấy bố mẹ em hiền hòa như vậy, chắc sẽ không đánh đâu nhỉ?”

“Anh thì biết cái rắm gì” Tôi chỉ cái đòn gánh đặt ở chân tường, nói : “ Thấy cái gì kia không, công cụ trừng phạt của bố em đó. Hiền hòa con khỉ, bố mẹ em diễn sâu đấy.”

Đặng Thiệu nhếch miệng, lại gần sờ sờ cái đòn gánh, nói : “ Em đúng là da thô thịt dày, cái đòn gánh thế này đánh vào người mà chưa hồng hả? Sao bố em nỡ đánh chứ?” Người ta đều nói hổ dữ không ăn thịt con huống gì là con người. Đặng Thiệu hoàn toàn không tin trên đời này có người cha nào đủ nhẫn tâm dùng thứ này đánh con ruột mình.

Tôi nhúc đầu ngồi xuống ghế đá, bắt đắc dĩ nói : “ Hồi bé em ăn đòn không ít với cái này đó. Sau này lớn rồi bố đánh không nổi nữa mới bớt đấy.”

Đặng Thiệu ngồi chồm hổm sờ nắn cái đòn gánh, nói : “ Tiểu hổn dẫn như em bị đánh cũng đáng lắm. Sau này nếu bố mẹ em đồng ý cho tụi mình ở cùng nhau, em biết điều thì ngoan ngoãn nghe lời, đừng có chọc giận anh. Bằng không anh mang cái đòn gánh này trị em.”

Tôi khinh thường bĩu môi, vừa tính đốp lại hai câu thì mẹ từ phòng đi ra, mỉm cười nói : “ Hai đứa tỉnh rồi đó à? Đói bụng chưa?”

Tôi ôm bụng tỏ vẻ khó chịu, nói : “ Mẹ, tối con muốn ăn thịt kho tàu (*)”

Mẹ tôi nói : “ Bố con biết con mang bạn về thì cao hứng lắm, ban này đi mua thịt lợn ngoài chợ rồi.”

Đặng Thiệu trộm nháy mắt, nhỏ giọng nói : “ Sao em không nói cho anh biết em thích ăn thịt kho tàu?”

Tôi hạ giọng nói : “ Nói với anh làm gì? Lỡ anh nói em tham ăn thì sao?”

Mẹ tôi đứng ở cửa phòng thấy hai đứa kè tai nói nhỏ, cười nói : “ Hai đứa bây nói gì gì vậy? Có gì mà không cho mẹ nghe được?”

“Cô à, thực ra cũng không có gì. Cháu thấy Tiểu Lục đúng là không hiểu chuyện để cô phải làm lụng vất vả thế này.” Đặng Thiệu nói mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh, gương mặt cương trực, thái độ thành thật đến mức kể nói dối lão làng như tôi nhìn còn không ra sơ hở.

Mẹ tôi cầm theo hai cái xoong, lắc lư vài cái nói : “ Tiểu Lục còn nhỏ, lớn lên khác hiểu chuyện thôi.”

Đặng Thiệu lơ đãng liếc tôi một cái, trong lòng khẳng định đang cười trộm cho coi.

“À đúng rồi” Đặng Thiệu đứng lên, tay sờ túi quần móc ra một xấp tiền, nói : “ Cô, đây là tiền Tiểu Lục kiếm được ở Bắc Kinh, tuy không nhiều lắm nhưng cũng không ít, tính em ấy lại ruột để ngoài da nên cháu cầm hộ. Đợt này về Tiểu Lục dặn riêng cháu đem tiền này gửi cô đó.”

Đặng Thiệu đưa tiền nhét vào tay mẹ, mẹ tôi đặt hai cái xoong xuống đất, lau lau vệt bẩn lên tạp dề, cầm lấy tiền nói : “ Sao lại nhiều tiền thế này? Tiểu Lục, con ở thành phố làm cái gì? Có làm gì phi pháp không?”

Đặng Thiệu nói : “ Cô yên tâm, Tiểu Lục ở thành phố mở quán cùng Đại Bằng, vừa kiếm được liền mang về biếu cô đấy. Cô yên tâm đi, sau này Tiểu Lục sẽ còn kiếm được nhiều hơn nữa.”

Mẹ tôi hôn hờ nhét tiền vào túi, nghi ngờ hỏi : “Con trai, con đưa hết tiền cho mẹ lúc quay lại thành phố sống bằng cái gì ? Bao giờ con quay lại thành phố?”

Tôi nói : “ Về lại kiếm là được mà. Chắc tầm vài ngày nữa con quay lại thành phố.”

“Nhanh vậy à?” Mẹ tôi kinh ngạc : “ Còn hơn một tháng nữa là tới trung thu rồi, hay hai đứa ở lại nhà ăn trung thu xong hẵng quay lại đó.” Mẹ hỏi tôi mà mắt lại nhìn Đặng Thiệu. Lễ trung thu với tôi mà nói cũng không có gì quá đặc biệt, huống hồ tôi cũng không khoái bánh trung thu. Trung thu mấy năm trước tôi cũng toàn ra ngoài chơi nên lần này ở lại hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì lắm.

“Vậy cũng được, chúng ta ở qua trung thu thì quay lại” Đặng Thiệu không đợi tôi cự tuyệt đã mở miệng đồng ý.

“Vậy đi, ở nhà ăn trung thu xong hẵng đi. Hai đứa ở lại nói chuyện đi, mẹ vào nấu cơm” Mẹ tôi xoay người nhặt xoong quay vào bếp.

“Sao anh không nói trước với em một tiếng?”

“Nói gì cơ?” Đặng Thiệu hỏi ngược lại.

“Tiền chứ cái gì nữa.”

Đặng Thiệu cười đi đến cạnh tôi rồi ngồi xổm xuống : “ Sao nào? Anh đưa mẹ em tiền em không vui sao? Tiếc à?”

“Cút” Tôi hung hăng lườm Đặng Thiệu : “ Anh đưa mẹ em tiền đương nhiên em vui, nhưng sao lại nhiều thế? Chỗ kia ít ra cũng phải 6,7 ngàn đồng. Anh còn phải trả tiền cho anh trai nữa, đã không có còn đưa nhiều như vậy, anh nói em không hỏi tội anh có được không?”

Đặng Thiệu nhìn tôi chăm chăm, ý cười mười phần : “ Bây giờ còn học được quản lí anh rồi à? Xem ra cho em ngồi ở cái ghế bà xã này là quá chuẩn rồi” Đặng Thiệu ngồi chồm hổm một lúc lâu có chút tê chân, tay vịn lấy bàn mới đứng dậy nói, nói : “ Tiền này bao gồm cả tiền Đinh Đại Bằng trả em mấy ngày làm ở quán mà, anh bỏ ra chút xíu thôi, anh vốn muốn giữ cho em nhưng lần này về anh chẳng chuẩn bị gì, chỉ bằng đưa tiền cho mẹ như vậy mẹ em cũng vui hơn.”

“Thế giờ tính sao đây? Tiền anh mang cho mẹ em hết rồi, giờ về chúng mình sống thế nào? Không ăn không uống à?” Tôi cũng chẳng phải tiếc gì mấy đồng tiền mà là lo lắng cho cuộc sống tương lai.

Đặng Thiệu thở dài : “ Em yên tâm đi, anh trước giờ làm việc đều tính đường lui cho mình mà. Chưa nắm chắc tình huống sẽ không làm càn đâu. Vả lại tiền đưa cũng đưa rồi giờ cần nhằn cũng có để làm gì đâu. Biếu mẹ em sau này hai đứa mình cũng dễ ăn nói hơn.”

“Lười quản anh “ Tôi vẫn thất lưng, ngáp một cái thật to, nói : “ Anh nói anh làm gì cũng tính trước đường lui, vậy lần này anh tính lui thế nào?”

Đặng Thiệu nhăn mặt, không nhịn được cười tươi : “ Em đúng là càng ngày càng tinh, anh nói thế em không coi như nghe tai này ra tai nọ được sao? Giờ còn quay lại bắt bẻ anh.”

“Vô nghĩa, lỡ anh chỉ tính được đường lui cho anh thì em thành mất cả chì lẫn chài à? Tiền không còn một xu, người đàn ông của mình cũng chạy mất, sống như vậy em còn sống làm gì”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười : “ Yên tâm đi, cho dù không có tiền nuôi bản thân đến mức bán hết mọi thứ thì anh vẫn cất mẹ anh và em trong hòm báu vật, tuyệt đối nâng niu luôn.”

“Đệt, em thềm chui vào hòm báu vật của anh .” Tôi đứng lên quay vào nhà, xoay thất lưng mấy cái : “ Em vào nhà xem TV đây.”

Đặng Thiệu đứng dậy, kéo cái ghế đá trả về chỗ cũ, lon ton chạy theo tôi vào phòng.

Nhà chúng tôi không lớn, phòng khách nối chung với phòng ngủ, từ phòng ngủ cửa thông ra hành lang, đi đến cuối hành lang là bếp. Tôi đưa Đặng Thiệu vào phòng ngủ, đá giày ra góc tường, lăn kềnh ra sofa mở TV xem.

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh tôi, thoải mái dựa vào sofa nói : “ Tiểu Lục, chân em thối thật đấy, mới một ngày không rửa thôi mà.”

Tôi không cho là đúng tiếp tục đổi kênh, đến tiết mục mình thích mới ngừng lại : “ Sao nào? Bây giờ anh ghét bỏ em rồi chứ gì?” Tôi lườm Đặng Thiệu.

Đặng Thiệu đen mặt, cả người xụ xuống ra cái vẻ bị ức hiếp, nói : “ Sao anh lại ghét em chứ? Hiện giờ toàn em bắt nạt anh thôi.” Đặng Thiệu cầm chân tôi đặt lên đùi mình, tôi bất đắc dĩ đành nằm ngửa lên sofa.

Đặng Thiệu cầm hai chân tôi, nói : “ Thối không đỡ được, cũng may là chân trắng ra phết.” Nói xong, anh lấy tay nhấn vào huyết bàn chân tôi mấy cái.

Tôi tính thu chân lại bị Đặng Thiệu dùng sức kéo trở về : “ Em ngoan ngoãn để anh sờ một lúc thì chết à?”

Tôi cầm điều khiển ném vào người anh, tất nhiên lực không mạnh : “ Chẳng phải anh nói chân em thối sao? Thế thì đừng có sờ.” Tôi co rụt nửa người trên sofa.

Đặng Thiệu cọt nhả gãi gãi gang bàn chân, đưa cái vẻ mặt lấy lòng ra nịnh nọt : “ Bây giờ anh là phạm ăn nhờ ở đậu nhà vợ, cho dù có thối đến mấy cũng đâu dám ghét bỏ, em thấy có đúng không?” Đặng Thiệu giả vờ giả vịt dí mũi lại gần chân tôi, còn khoa trương hít lấy hít để. Tôi giật mình kéo chân về, nói : “ Anh làm cái gì thế hả? Chính em còn thấy hôi , anh mang ra hít không sợ bị hun chết à?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Em không thấy anh diễn sâu à? Đạt thế còn gì nữa, tỏ ra không ghét bỏ ngược lại còn chết mê chết mệt hương thơm tự nhiên ấy.” Đặng Thiệu cụng nhẹ đầu tôi, nhếch miệng nói : “ Nói thật nhé, hôi chết đi được.”

“Thôi đi” Tôi đi chân đất chạy ra cửa phòng ngủ, hướng phòng bếp hét to : “ Mẹ ơi, nếu không vội lấy hộ con chậu nước đi. Con muốn rửa chân.”

“Sao em lại bảo mẹ đi lấy nước rửa chân cho hả?” Đặng Thiệu vội vàng kéo tôi lại nhét lên sofa ngồi, nói : “ Em đừng làm phiền mẹ nữa, việc này cứ để ông xã em lo. Còn bây giờ, ngoan ngoãn ngồi đây xem TV đi.”

(*) Thịt kho tàu :

cach-nau-thit-kho-tau Đăng bởi: admin

45. Chương 45

, Chương 45 : Rượu

12552913_1736316753255981_1951645801398883324_n

Cơm chiều chuẩn bị xong thì bố tôi chống nạng cũng trở về. Vừa vào cửa đập ngay vào mắt cảnh Đặng Thiệu ngồi xổm rửa chân cho tôi. Vẻ mặt bố cứng ngắc, cười cười xấu hổ gật đầu với Đặng Thiệu, sau đó chống nạng đi ra bếp.

Mới đầu tôi còn lo bị bố mắng cho một trận cơ, đến tận khi bố vào bếp tôi cũng chưa dám thở mạnh. Hai chân đặt trong nước run bần bật quấy liên tục, bọt nước văng khắp nơi. Đặng Thiệu vỗ lên bắp chân tôi một cái, nói : “ Em thành thật một tí đi, bằng không tí cho ăn đòn bây giờ.”

Hai tay đặt lên sofa, tôi ngả người lại gần Đặng Thiệu : “ Ban nãy bố em thấy cảnh này, không biết bố có nghĩa ngại không ta?”

Đặng Thiệu ngẩng đầu lên thấy tôi chau mày suy tư, nói : “ Dựa theo lối suy nghĩ của người bình thường chắc sẽ ngại. Nhưng bố em chắc sẽ không vạch trần trắng trợn luôn đâu.” Đặng Thiệu cầm lấy bánh xà phòng bôi quanh chân tôi, xoa bóp hai cái trên mặt nước dần dần hiện lên bong bóng xà phòng.

Tôi lo lắng nói : “ Nhờ bố hỏi em trả lời sao bây giờ?”

“Thế chẳng phải quá tốt sao?” Đặng Thiệu ngửa đầu cười, tay chà sát các kẽ ngón chân tôi : “ Thực ra anh mới nghĩ ra một biện pháp, mấy ngày tới chúng mình cố làm ra vài chuyện để bố mẹ em nghỉ ngơi. Em đã ngại mở miệng thì để họ tự mở lời đi, sau đó tự mình thẳng thắn một lần luôn. Thế được không?”

“Vậy ổn không?” Tôi nghỉ ngơi.

Đặng Thiệu nhún vai : “ Anh cũng không nắm chắc, anh chỉ lo đến lúc đó bố em tức lên bệnh lại nặng thêm, lúc ấy lỗi lớn nhất là ở anh còn gì.”

“Quên đi, đừng nghĩ nữa.” Tôi đoạt lấy khăn mặt trong tay Đặng Thiệu, nâng chân lên tự mình lau khô. Thả khăn lại chậu, thoải mái đặt chân lên xô pha, nói : “ Anh đi đổ nước đi, thuận tiện đi qua bếp xem....” Tôi hướng ánh mắt về phía phòng bếp.

“Được rồi” Đặng Thiệu bưng chậu nước ra cửa : “ Em là vợ, em nói gì thì là vậy đi. “

Đặng Thiệu đi rồi, tôi xoay người nằm lên xô pha, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Thật không biết sắp tới mọi chuyện sẽ đi đến đâu đây, ngày đoàn viên với bố mẹ khéo lại thành ngày đại chiến. Nghĩ vậy trong lòng liền khó chịu, từng chút từng chút lại thấy đau nhói. Nhưng tôi cũng không hối hận với lựa chọn của mình, nếu đã quyết định đi trên con đường này, muốn có được hạnh phúc phải biết chấp nhận khổ đau thôi.

Từ lúc Đặng Thiệu nói muốn cùng tôi đi Đông Bắc, tôi đã âm thầm quan sát anh, tuy anh tỏ ra bình tĩnh không chút sơ hở nhưng đáy vốn là bề ngoài mà thôi. Con người là loài động vật giỏi che giấu, có những thứ không thể chỉ nhìn bên ngoài mà phải dùng tâm để cảm nhận.

Chuẩn bị ăn cơm chiều, tôi ngồi xô pha nhìn mẹ và Đặng Thiệu bận việc ngoài sân. Bố ngồi đối diện tôi hút thuốc, từng điều từng điều rút ra liên tục, mùi khói thuốc lượn lờ trong không khí làm tôi nhăn mặt, ngừng thở nói : “ Bố, con nói với bố bao nhiêu lần rồi đừng có hút thuốc nữa, bố hút thế này đủ chết người đó.”

Vừa dứt lời, Đặng Thiệu bí mật lườm tôi một cái.

Chắc vì có Đặng Thiệu ở đây nên bố không phát hỏa, mấy nếp nhăn dần ra, tươi cười nói : “ Bố quen rồi, không bỏ nổi. Sau này bố ra ngoài hút là được chứ gì”

Tôi nói : “ Vậy bố cũng phải lo cho mẹ con chứ? Thân thể mẹ vốn không khỏe bố còn hút...” Tôi xoay người xuống xô pha, đang tính đi chân trần sang bên kia, Đặng Thiệu mang đôi dép lê tới, sắc mặt sầm xuống, nói : “ Đi dép vào, mới vừa rửa chân cho em xong em đã quên?”

Tôi ngại ngừng cười cười, đi dép lê vào, tôi ngồi xuống bàn ăn, tay cầm lấy chén cơm bắt đầu công cuộc cào cấu cắn xé miếng thịt kho tàu.

“Em có biết dùng đũa không hả? Tay cũng không thèm rửa đã bốc ăn, đúng thật là.” Đặng Thiệu một bên cầm nhẵn không dứt, một bên lại lấy khăn ướt giúp tôi lau tay, động tác lưu loát mạch lạc không có nửa điểm do dự. Tôi trộm liếc nhìn bố, ông nhìn chăm chăm chúng tôi, sắc mặt chỉ có thể dùng hai chữ “khó coi” để diễn tả.

“Sao Đặng Thiệu lại đứng vậy con? Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi” Mẹ tôi bưng canh tiến vào, miệng kêu Đặng Thiệu ngồi xuống, tay đã tắt bật đặt đồ ăn xuống bàn : “ Đều là người nhà cả đừng khách sáo nha con, về sau đừng vào bếp nữa, đàn ông sao có thể vào bếp chứ.”

Tôi vừa nghe xong đã muốn cãi lại : “ Mẹ, đã là thế kỉ bao nhiêu rồi mà mẹ vẫn không sửa cái tư tưởng cổ hủ ấy đi. Bây giờ đâu phải triều đại quân tử tránh xa nhà bếp, đàn ông có gì mà không được vào bếp chứ.” Nói xong lời này trong lòng đều phát run, thực ra nói những lời này trong lòng tôi đều có mục đích cả. Lỡ sau này Đặng Thiệu nghe lời mẹ tôi không thêm vào bếp nữa lúc ấy chẳng phải đến lượt tôi tự mình nấu sao?

Đặng Thiệu thừa hiểu tâm tư của tôi, ngầm khinh bỉ một phen, ngoài miệng lại cười nói : “ Cô nói đúng, sau này cháu không vào bếp nữa.”

“Đúng thế, sau này cưới vợ khác có người vào bếp làm cơm cho cháu” Mẹ tôi dọn thức ăn lên bàn xong, phần lớn món ngon đều đặt trước mặt tôi và Đặng Thiệu : “ Đàn ông thì nên ở bên ngoài ăn to nói lớn, suốt ngày ru rú trong bếp có ích lợi gì? Đến lúc kết hôn cũng thành kẻ sợ vợ thôi.”

Đặng Thiệu ngồi bên cạnh, thừa dịp bố mẹ tôi không để ý liền quay sang than thở : “ Hiện tại anh cũng đã là thằng sợ vợ rồi còn gì nữa.”

Tôi cười khan vài tiếng, cầm lấy đũa gấp miếng thịt kho tàu, không mỡ cũng không quá nạc, cắn vào miếng nước cốt tan vào miệng, hương thơm lan tỏa tứ phía.

Mẹ tôi đặt món ăn cuối cùng lên bàn, mặt mày hớn hở nhìn tôi, nói : “ Con trai, không phải con thích ăn thịt kho tàu sao? Ăn nhiều một chút, đây là thịt ba con tự ra chợ mua đó.”

Tôi gật gù lùa thêm mấy miếng cơm vào miệng, ngẩng đầu nói với bố : “ Bố đi đứng đã không tiện thì đừng ra ngoài, lần sau để con đi phụ cho.”

“Anh mà biết có hiếu với bố thì bố đã không phải mệt như vậy.” Bố tôi phụng phịu xuống bếp lấy chai rượu xái đặt lên bàn : “ Tiểu Đặng uống được rượu không con? Lại đây uống với chú mấy chén.”

Bình thường lúc ăn Đặng Thiệu cũng thích làm hai, ba chén, trong nhà lúc nào cũng có ít nhất hai chai bia. Hiện tại bố tôi mời như vậy, con sâu rượu trong bụng không nhịn được lại nhồi lên quấy phá.

“ Được ạ, vậy cháu xin bồi chú hai chén” Đặng Thiệu mở bình rượu rót cho bố tôi một chén, chính mình cũng tự rót một chén đầy : “ Chú, chén này cháu kính chú, chúc chú dồi dào sức khỏe.”

Bố tôi cuối cùng cũng cười vui vẻ, không còn vẻ mặt đông cứng như trước nữa.

Hai người chạm cốc, một ngụm uống tới đáy. Đặng Thiệu đặt chén xuống thở một hơi, nói : “ Rượu này nặng thật, ở Bắc Kinh cháu chưa được uống bao giờ.”

Bố tôi nói : “ Đây là rượu cô nhà chú tự tay ngâm đấy, mới lấy ra thôi, rượu thật không pha loãng. Nếu uống không quen thì ăn chút gì đi, đừng để bụng trống uống rượu.”

Đặng Thiệu ăn được hai đũa lại cùng bố tôi nói mấy chuyện linh tinh, hai người chuyện phiếm từ công tác ở đâu đến tình hình bất động sản thế nào, được một hồi cả hai đều có chút say, sắc mặt hồng đỏ cả lên.

Tôi cùng mẹ ngồi một bên làm nền, thi thoảng sẽ cười phụ họa vài câu chuyện.

Khung cảnh vốn đang yên bình, bố tôi lại buông chén rượu : “ Tiểu Đặng à, chú thấy con là đứa nhỏ không tồi, nào, cùng chú cụng một chén... Hức” Bố tôi đánh cái nắc, sau đó im lìm không nói gì nữa.

“ Cháu biết chú muốn hỏi cái gì?” Đặng Thiệu lắc lư đứng lên, khoát tay qua vai tôi, nói : “ Chú, chú cứ yên tâm. Tiểu Lục đi theo cháu, cháu tuyệt đối sẽ chăm sóc em ấy thật tốt. Chú cứ yên tâm.”

Tôi giật nảy trong lòng, theo bản năng đứng lên ôm lấy Đặng Thiệu, ngược ngùng nói với mẹ : “ Mẹ, Đặng Thiệu say rồi, con dìu anh ấy về phòng. Mẹ cũng chăm bố đi nhé, chân đã như vậy mà cứ ham uống rượu.”

Mẹ tôi thở dài : “ Được rồi, đừng để tâm nữa. Đưa Đặng Thiệu về phòng ngủ đi.”

Tôi đỡ Đặng Thiệu ra ngoài, anh còn cố tính đối nghịch với tôi, đi ba bước lại quay đầu một lần hét lớn : “ Cô, chú, hai người nhất định phải tin cháu, cháu... cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt Tiểu Lục”

Tôi vội vàng đóng cửa , kéo Đặng Thiệu ra ngoài. Mới đi được hai bước, Đặng Thiệu đột nhiên đứng thẳng người, chỉnh đốn lại quần áo, cười nói : “ Sao em vội vã thế bà xã?”

“Anh.... Anh...” Tôi chỉ vào Đặng Thiệu nửa ngày không nói nên lời.

“Đừng chỉ” Đặng Thiệu nắm lấy bàn tay tôi chỉ vào anh, thông thả kéo tôi đi : “ Tiểu Lục, bố em đại khái đã bắt đầu nghi ngờ rồi, tuy hôm nay mới là ngày đầu nhưng bố em đã nhận ra như vậy, anh bắt đắc dĩ mới phải làm thế này thôi.”

Tay tôi bị anh nắm lấy kéo đi, chẳng còn cách nào khác cứ đi theo anh như vậy : “ Vậy anh tính giải thích thế nào với bố?”

“Anh không biết” Đặng Thiệu ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng thở ra : “ Vừa rồi bố em cũng không hoàn toàn hỏi thẳng, đại khái chắc là mới thăm dò thôi.”

“Kệ đi, là phúc thì không phải họa, là họa muốn tránh cũng không được” Tôi thoát khỏi tay Đặng Thiệu, tự mình đi ra ngoài sân.

“Em đi đâu đấy?”

Tôi quay người lại : “ Em định tản bộ cho tiêu cơm, anh đi không?”

“Đi chứ, sao lại không đi? Làm sao anh yên tâm để bà xã rời khỏi tầm mắt được?”

Tôi khẽ mỉm cười, giả bộ nói : “ Tiểu Đặng, công em đi.”

Đặng Thiệu lấy tay xoa loạn tóc, tranh thủ cầu véo mặt tôi nữa. Tôi bực bội hất tay anh ra : “ Anh công hay không công?”

“Công” Đặng Thiệu xoay người ngồi xổm trước mặt , tôi nhảy chồm lên lưng, nhẹ nhàng hôn lấy lỗ tai anh một chút : “ Đi thôi, chúng mình đi bộ vào rừng.” Đặng bởi: admin

46. Chương 46

, Chương 46 : Dã chiến (Thượng)

3547_776657942469573_522372083597324126_n

Cạnh nhà tôi có một rừng cây, trong rừng có đủ loại côn trùng, còn có loại sâu bự bự mập mập màu đen y chang con sâu lông. Hồi đầu gặp tôi cũng nghĩ là sâu lông, bữa đó tấy mấy thể nào bắt một con về, mẹ nói đây là sâu kí sinh trên cây ớt, trên thân có chứa độc tính. Lúc ấy cũng chẳng có cảm giác gì, mấy giờ sau mới ăn đủ hậu quả, hai cái tay mập mập sưng vù cả lên.

Đặng Thiệu công tôi vào rừng , nương theo ánh trăng sáng tôi tìm được cây ớt, ý đồ xấu trong lòng liền nảy lên. Không thèm quản có độc hay không, tôi vươn tay túm lấy con sâu lông xù bự bự đặt nó lên cổ tay. Thừa dịp Đặng Thiệu không để ý thì giờ ra trước mặt anh.

Đặng Thiệu hơi nghiêng đầu tránh, nhú mày nói : “Tiểu tử tông, loại này mà em cũng dám nghịch? Không sợ có độc à?”

Tôi mất hứng vứt con sâu đi, phỉ tay : “ Em còn định hù anh một tí cơ ai dè anh chẳng sợ tí nào.”

“Em tưởng anh là nít ranh à? Loại sâu này đâu phải anh chưa từng thấy.” Đặng Thiệu đi thêm vài bước rồi cúi người thả tôi xuống : “ Trẻ thể này còn kêu anh công em vào rừng làm gì?”

Tôi nhặt hai phiến lá từ dưới đất, đặt một cái vào tay Đặng Thiệu, nói : “ Em nhàn rồi chán quá muốn đi chơi thôi.” Tôi tước đi phần lá, giữ lại phần cuống chắc khỏe, xong xuôi liền quay ra nói với anh : “ Chúng mình chơi đấu lá đi.”

“Đấu lá là gì?” Đặng Thiệu cầm lá trong tay sững sờ.

“Anh què thế, tước lá anh nhặt được lấy cuống, hai đứa mình ghép hai cuống thành hình chữ thập, dùng sức kéo cuống về phía mình. Cuống ai đứt trước thì thua, tôi về phải giật tất.” Tôi phất tay giục Đặng Thiệu mau lên.

Đặng Thiệu cười khở tước ra, cười nói : “ Em bao tuổi rồi còn chơi cái trò ấu trĩ này hả?”

“Thì tại em chán quá mà” Tôi liếc Đặng Thiệu một cái, tranh thủ dùng sức kéo đứt cuống lá trong tay anh.

Tôi cười ném cuống xuống đất : “ Tối nay anh giật tất đi nha.”

“Em dám trêu anh à” Đặng Thiệu lại gần ôm tôi từ phía sau, ghé sát vào lỗ tai tôi thì thầm : “ Bà xã, anh nhớ hồi trước em bảo thôn em có hồ tắm mà? Chúng mình đi tắm đi.”

(Cho bạn nào quên, cái chỗ này là cái bãi thi công xong để hoang, lâu dần thông nước thành hồ, ngày xưa em nhà mình toàn *** đi tắm chờ con gái đi qua thì đứng lên trên đấy =))))

“Tắm á?” Tôi giật mình : “ Muộn lắm rồi, nước ở đây giờ lạnh lắm, em không đi.”

“Đi đi mà, có anh ở đây bảo đảm em không lạnh, anh ôm một cái là nóng ngay.”Đặng Thiệu đứng phía sau nghịch ngợm đẩy tôi tiến về trước.

“Đừng nghịch nữa, em đưa anh đi.” Bất đắc dĩ đành chiều lòng Đặng Thiệu, tôi mang anh đi qua rừng cây đến chỗ hồ nước kia, tôi chỉ phía trước : “ Đứng trước ấy”

Đặng Thiệu nhìn bốn phía xung quanh, dè dặt âm thanh nói : “ Nơi này đúng là nơi lí tưởng để làm việc xấu mà, ngay cả bóng dáng người khác cũng không có.”

“Anh hay nhỉ, đêm hôm khuya khoắt ai ra đây làm gì? Ra chơi với ma à?” Tôi bỏ cái tay Đặng Thiệu đang ôm ra, đi tới bờ cởi đồ : “ Cởi quần áo đi, tắm xong chỉ có thể dùng quần áo lau khô thôi.”

“Đã biết” Đặng Thiệu cởi áo vứt trên đất, tháo thắt lưng tiện cởi cả quần trong lẫn ngoài luôn, giày ở chân cũng bỏ ra, khí lạnh ập vào lòng bàn chân làm anh nhe răng nhếch miệng, nói : “ Ôi cóng hết cả chân.”

Tôi cởi sạch quần áo xuống nước trước, bước đến nước ngập thắt lưng mới quay lại nói : “ Anh từ từ hẵng xuống” Gạt hết mấy mớ rong rêu trên mặt nước : “ Nước hơi lạnh, xuống tắm nhanh lên.”

Đặng Thiệu đi tới cạnh bờ thò chân xuống thử nước liền vội vàng giật lùi : “ Nước lạnh còn chưa tính, quan trọng là bản thể này, em nhìn đi toàn là rác thể này tắm kiểu gì?”

Tôi nâng tay hất nước lên người Đặng Thiệu, nước lạnh làm anh càng lùi xa.

“Anh mau xuống cho em, không xuống em đi lên đá anh xuống đấy, tin không hả?” Tôi trừng mắt uy hiếp.

“Được được được, anh xuống là được chứ gì?” Một lần nước Đặng Thiệu cố thăm dò nhiệt độ nước, chậm rì rì lết xác tới gần. Tôi sốt ruột mạnh mẽ túm anh về phía mình, anh mất trọng tâm liền ngã nhào vào trong nước.

Đặng Thiệu bị một phen hết hồn, rốt cuộc cũng đứng vững trong nước, lau mặt một lúc mới nói : “ Em muốn ăn đòn phải không?”

Tôi cợt nhả nói : “ Vậy còn phải xem anh bắt được em không, em bơi lội siêu giỏi đấy.” Nói xong tôi lặn một hơi xuống nước, lợi dụng sở trường lặn siêu lâu, hai chân đạp nhẹ trong nước chỉ gây ra tiếng động khe trong màn đêm yên tĩnh.

Tôi bơi khá xa mới nhận ra đằng sau hình như không có động tĩnh của Đặng Thiệu. Tôi ngừng lại, xoay người lại nhìn, phía sau hoàn toàn không có ai.

Tôi kinh sợ trong lòng, đừng nói là.... Hồ nước này vốn là giếng mỏ, chỉ có mấy mét đầu quanh bờ là nông, mà tôi đã bơi được xa thế này, phía dưới là quặng mỏ sâu không thấy đáy. Nếu nãy giờ Đặng Thiệu cứ đuổi sau tôi, vậy chẳng phải...

“Đặng Thiệu...” Tôi gân cổ hét to, màn đêm yên tĩnh bị tiếng hét xé vỡ không gian, tôi bắt lực gào thét trong không gian rộng lớn như vô hạn.

“Đặng Thiệu...” Tôi lại hét, phía sau không có động tĩnh gì. Tôi lặn cả xuống, cố gắng lặn sâu nhất có thể để tìm nhưng vô ích.

Ló lên mặt nước hít lấy không khí rồi lại lặn xuống tìm vài vòng, cứ như vậy tìm hoài vẫn không thấy anh.

Có lẽ vì ở trong nước quá lâu thể lực cũng yếu dần, để tránh cho chính mình chìm luôn, tôi bơi nhanh vào bờ trong tuyệt vọng. Khi đầu ngón chân cảm nhận được bùn đất, rốt cuộc tiếng khóc nghẹn ngào cũng không thể kìm lại.

Tôi khóc đến khản cả giọng, miệng không ngừng gọi tên Đặng Thiệu.

“Đặng Thiệu... Anh ở đâu? Đặng...” Tôi khóc không thành tiếng, tim như bị con dao sắc cửa từng mảnh, so với chìm xuống đáy nước còn khó thở hơn. Tôi ngồi bệt lên bờ, lẳng lặng nhìn ra mặt nước.

“Bà xã, em khóc cái gì đấy?”

Giọng Đặng Thiệu bỗng vang lên sau lưng, tôi vội quay đầu lại thấy anh đứng đi ra từ giếng mỏ gần đó.

Tôi ngừng khóc đứng dậy, chờ anh bước lại gần liền liều lĩnh ôm lấy, khóc nức nở nói : “Em tìm anh trong nước mãi không thấy, còn tưởng anh chết đuối rồi chứ.”

Đặng Thiệu nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an tôi : “Anh đau bụng quá tính ra đây ị bậy. Đang rặn nghe em gọi tí thì táo bón luôn.”

Tôi ngẩng đầu lên : “ Anh biết em gọi anh mà sao không trả lời? Sao không chạy ra hả?”

Đặng Thiệu nhún vai : “ Anh bị dọa không nhẹ đâu, còn tưởng em có chuyện gì . Vừa ngồi dậy thấy em gọi vài tiếng, hóa ra hỏi anh ở đâu thôi nên mới cố ý không trả lời, muốn thử xem em có sốt ruột không” Đặng Thiệu ép hai tay ôm chặt tôi vào lòng, nói : “ Chẳng qua anh không ngờ lại làm em ngốc, đồ ngốc.”

“Đặng Thiệu, anh giỏi lắm, anh có biết em sợ thế nào không hả?” Nước mắt tôi từ khóe mắt cứ thế trào ra, như con dê vỡ không ngăn nổi cơn lũ tràn vào.

“Anh biết, từ nay không bao giờ dám vậy nữa.” Đặng Thiệu chặn ngang lời : “ Nếu anh chết đuối thật, em tính thế nào?”

Tôi lau nước mắt, vốn định nói anh mà chết em cũng không sống nữa nhưng thấy gớm quá đành nuốt trở lại, hít hít cái mũi : “ Anh mà chết, em sẽ đi báo với mọi người trong làng đến vớt xác anh lên. Sau đó quay lại Bắc Kinh, coi mình như đứa con thứ hai của mẹ anh, ngày ngày thay anh hiếu thuận bác.”

Đặng Thiệu ngửa đầu mỉm cười, để lộ biểu tình vui mừng dưới ánh trăng : “ Anh cao hứng lắm nhưng vẫn thấy hơi thất vọng.”

“Cao hứng gì? Thất vọng gì?” Tôi hỏi.

Đặng Thiệu nói : “ Cao hứng vì trong lòng em có anh, nguyện thay anh chăm sóc mẹ.” Đặng Thiệu dừng một chút : “ Thất vọng vì em không định tự tử cùng anh.”

“Anh khùng hả?” Tôi đẩy mạnh Đặng Thiệu ra, ngồi chồm hổm nói : “ Thế kỉ nào rồi còn tự tử vì tình? Anh đang tưởng mình là Lương Sơn Bá, em là Chúc Anh Đài đấy à?” (*)

Đặng Thiệu cười lớn , nói : “ Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài có gì không tốt nào? Cuối cùng biến thành đôi bướm bướm cùng nhau bay lượn, hay thế còn gì. Chẳng lẽ em không muốn cùng anh biến thành đôi bướm cùng du ngoạn nhân gian?”

“Thôi đi” Tôi phất tay cười nói : “ Chỉ sợ bướm thì không thành lại hóa ra hai con sâu lông thì hối không kịp.”

“Chỉ được cái phá đám là giỏi.” Đặng Thiệu bĩu môi, giang hai tay ra, nói : “ Lại đây, cho anh ôm một cái nào.”

Kiều ngạo bước lại gần, tôi ngồi vào lòng Đặng Thiệu, tựa vào ngực anh ngẩng đầu ngắm sao trời .

Đặng Thiệu ở sau tôi hít sâu một hơi : “ Không ngờ tối hôm nay lại lãng mạn thế này, không biết có cảm giác giống mấy bộ truyện kiếm hiệp không ta?”

“Toàn gạt người thôi.” Tôi nói.

“Này, vào những lúc thế này chẳng phải chúng mình nên rằng môi quấn quýt, sau đó...”

Tôi lập tức cảnh báo : “Đừng nhúc nhích, anh lo mà nhắc nhở cái thứ ở dưới ngoạn ngoạn đi, dám có ý *** coi chừng bản công tử thiên chết.”

Đặng Thiệu cười khanh khách bên tai tôi : “ Còn dám nói truyện kiếm hiệp là gạt người, em là đứa nhập vai sớm nhất luôn” Hai tay anh đặt lên thắt lưng tôi, ngón tay không chút quy củ gãi gãi chọc ghẹo : “ Một khi đã thế, chúng mình đừng lãng phí không khí tốt thế này. Hay là đánh dã chiến đi?”

“Không được, lỡ người ta thấy thì sao?” Tôi cự tuyệt nói.

Đặng Thiệu nói : “ Chẳng phải em bảo đêm hôm khuya khoắt không ai ra đường sao? Đi gặp quỷ chắc?” Đặng Thiệu bế tôi lên, tiếp tục nói : “ Cho dù có bị thấy cứ coi như họ nhìn thấy quỷ đi.”

Tôi lườm anh : “ Anh vốn là sắc quỷ”

“Được chết dưới hoa mầu đơn, làm quỷ cũng phong lưu” Đặng Thiệu rung đùi đắc ý niệm trong mồm, một tay giữ tôi cố định, một tay lần mò xuống thân dưới sờ soạng : “ Nhưng mà anh hơi lo, nước chỗ này không sạch lắm, lỡ chui vào người làm em nhiễm trùng thì sao?”

Tôi tức giận nói : “Biết thế thì đừng có làm.”

“Không được” Đặng Thiệu phủ quyết ngay tức khắc : “ Anh đã ngạnh đến mức này làm sao không làm được? Hay là tội mình ra cái giếng đằng kia đi?” Miệng thì trưng cầu ý kiến mà hành động thực tế đã xong từ lúc nào, anh bế tôi từ dưới nước đi lên, chân trần dính đầy đất cát hướng về cái giếng.

(*) Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài là một giai thoại tình yêu rất nổi tiếng ở Trung Quốc, Chúc Anh Đài là nữ nhi, vốn không được đi học nhưng vì ham học, cũng muốn biết chữ, biết đánh võ giống anh trai nên xin cha mẹ đóng giả làm nam vào trường học. Tại đây thì gặp Lương Sơn Bá, hai người từ tình huynh đệ dần biến thành tình yêu. Mãi đến sau này Lương Sơn Bá mới biết Chúc Anh Đài là nữ. Nhưng cuối cùng vì sức ép từ gia đình và sự chen chân của Mã Văn Tài cuối cùng Lương Sơn Bá chết, Chúc Anh Đài vào ngày cưới của mình và Mã Văn Tài thì bỏ trốn đến trước mộ của Lương Sơn Bá tự vẫn, cuối cùng hai người hóa thành đôi bướm bướm cùng du ngoạn thế gian Đăng bởi: admin

47. Chương 47

, Chương 47 : Dã chiến (Hạ)

11207336_713729762069434_8473577192408872695_n

Cái giếng mở này bỏ hoang đã nhiều năm, lối đi hai bên tối đen như mực, cây cối rậm rạp chắn hết lối đi, đèn bên đường vỡ nát, mỗi khi gió lay qua liền đung đưa kêu kết kết.

Tôi đi theo Đặng Thiệu vào, chân trần nhẹ nhàng đá văng mảnh gỗ dưới chân, mảnh gỗ va vào góc tường làm kinh động đến mấy con chuột khiến chúng chạy loạn cả lên.

Tôi co rúm lại lui về sau mấy bước : “ Hay chúng mình về đi? Em thấy hơi sợ, lỡ có ma thì sao?”

Đặng Thiệu nắm lấy cánh tay tôi : “ Đừng nói lung tung, trên đời này làm gì có ma? Có anh rồi không cần sợ.” Đặng Thiệu đứng ra sau, dấn ***g ngực áp vào lưng tôi, ầm ầm từ cơ thể anh khiến tôi thả lỏng hơn nhiều.

Chúng tôi đi thêm vài bước tôi liền nhớ ra dừng lại, cứng ngắc hỏi : “ Vừa nãy anh ị chỗ nào?” Tôi cúi đầu nhìn giếng mở tối đen tuần tra một vòng : “ Đừng bảo nãy giờ không để ý dẫm vào rồi nhé.”

Đặng Thiệu nói : “ Anh ị ở ngoài kia cơ, không cần lo.”

Chúng tôi lại đi thêm một đoạn ngắn nữa, cho đến khi bên ngoài không thể nhìn thấy liền ngừng lại, Đặng Thiệu đem quần áo mình đặt lên phía trên giếng, sau đó liền bế tôi ngồi lên trên.

Đặng Thiệu chậm rãi lại gần, tôi biết ý hùa theo anh hé miệng, đầu lưỡi chạm tới răng nanh đối phương, nhẹ nhàng liếm bên ngoài. Đặng Thiệu cũng vậy, nương theo đầu lưỡi đẩy nước miếng sang , tôi nuốt lấy không ít.

Tôi thích đầu lưỡi Đặng Thiệu, mềm mại và ẩm áp, mỗi khi chạm vào nó đều khiến tôi nóng cả người.

Nụ hôn chấm dứt, Đặng Thiệu động thân, hai chân mạnh mẽ len vào khoảng trống giữa hai chân tôi, tôi dùng tay vuốt ve ngực anh, từ từ trượt xuống tò mò tìm tòi những cơ bụng ẩn hiện của anh. Tôi dựng ngón tay, nhẹ nhàng ấn xuống từng múi cơ.

“Bà xã, em có sợ đau không?” Trong bóng đêm, Đặng Thiệu hỏi.

Tôi do dự nói : “ Chắc sẽ không đau đâu, đã làm nhiều lần vậy rồi còn gì.”

Đặng Thiệu nói : “ Thôi quên đi, đến đâu hay đến đó.” Đặng Thiệu nhả nài thập phần vất vả, chậm rãi cúi người, như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn xuống ngực tôi, một tắc lại một tắc cho đến khi “cực cương” được bao bọc bởi khoang miệng ẩm áp của anh.

Tôi khép hờ hai mắt, ngựa cổ vuốt ve đầu anh, tóc Đặng Thiệu rất ngắn, sờ vào thấy ngứa ngứa như con nhím ấy. Tôi nhẹ nhàng xoa lấy.

Trong giây lát, giếng mở chỉ cần lại tiếng mát “chùn chụt”. Âm thanh kia rõ ràng như vậy làm tôi hận không thể tự mình bịt chặt lỗ tai.

Đặng Thiệu phục vụ một hồi liền quỳ hẳn xuống đất, hai tay nâng cao chân tôi lên làm tôi ngứa cả về sau. Phía dưới hoàn toàn bại lộ trong không khí, gió lạnh khiến “Cục cưng” run rẩy muốn héo đến nơi.

Tôi tính khép lại hai chân : “ Anh... Anh làm gì đó?”

Đặng Thiệu cười hai tiếng : “ Anh còn có thể làm gì? Đương nhiên là dùng nước bọt của mình bôi trơn rồi.” Vừa dứt lời Đặng Thiệu dùng đầu lưỡi chạm vào lỗ hậu , cảm giác ẩm áp khiến tôi ngứa ngáy cả người chỉ muốn tránh đi. Ấy thế mà anh lại dùng sức áp chặt eo tôi vào vách tường không có động đậy.

“Đừng lộn xộn” Đặng Thiệu dừng lại cảnh cáo tôi sau đó quay lại với sự nghiệp liếm cúc hoa vĩ đại của mình. Thi thoảng sẽ ngừng đầu hỏi tôi thoải mái không.

Thực ra tôi thoải mái chết đi được, bằng chứng là miệng không kiềm được lại phát ra những tiếng rên rỉ xấu hổ.

Đặng Thiệu vội muốn chết, vươn tay chỉ vào thân dưới của tôi : “ Sao mãi không được nhỉ? Mãi mới được có một ngón tay.”

“Anh đừng liếm nữa, nhột chết đi được, em tình nguyện để anh đâm vào luôn đây” Tôi không chịu nổi cái cảm giác kì quái này nữa, tình nguyện ăn đau còn hơn.

Đặng Thiệu không thêm để ý tôi, còn ngang ngực liếm thêm vài cái.

Tôi thấy bụng lạnh lạnh đoán chừng chẳng lẽ tự mình phân bố ra chất lỏng. Lấy tay sờ vào “cục cưng” một chút, còn tưởng biến thành xúc xích luộc luôn rồi chứ.

“Làm sao vậy” Đặng Thiệu hỏi.

“Không... Không có gì” Tôi vội vàng lau chất lỏng dính trên “cục cưng”, lấy tay giấu ra sau.

“Quên đi” Đặng Thiệu đứng lên, mạnh mẽ chen vào giữa hai chân tôi : “ Chắc cũng ổn rồi” Đặng Thiệu cầm thẳng nhỏ chính mình đặt vào cúc hoa tôi, thử đẩy đẩy vài cái : “ Bà xã, em thả lỏng một chút, đừng gấp như vậy”

“Vâng” Tôi thử thả lỏng thân thể chính mình, Đặng Thiệu vươn tay vuốt ve ngực tôi an ủi.

Đặng Thiệu nhẹ nhàng đẩy vài cái, đầu khắc thuận lợi tiến vào mà cảm giác trướng đau phía dưới làm tôi không nhịn nổi căng cứng cả người, nói : “ Chậm... chậm một chút, đau....”

Đặng Thiệu đứng im không động đậy, một lát sau mới dè dặt đẩy thêm.

Đặng Thiệu càng đâm sâu tôi càng cảm nhận rõ rệt đau đớn, không thể chịu nổi dần loại dần vật dai dẳng này, hai tay tôi tựa vào vách tường, hướng về phía trước dùng sức, mạnh mẽ tiếp nhận toàn bộ phân thân của anh.

Đặng Thiệu bị động tác của tôi làm cho trở tay không kịp, anh rên lên một tiếng : “ Bà xã, em không sợ đau cũng đừng liều lĩnh như vậy, hại anh tí nữa là xuất tinh sớm rồi.”

Tôi dần dần thích ứng với vật trong cơ thể, hai tay ôm lấy vai Đặng Thiệu : “ Ông xã, hôn em đi.”

Đặng Thiệu cúi đầu hôn lấy miệng tôi, thân thể chậm rãi cử động, trước sau va chạm làm không gian quanh giếng mở tràn ngập âm thanh khiến người nghe ngượng ngùng.

Thể lực Đặng Thiệu khá tốt, mỗi hiệp ít ra cũng tới nửa giờ mới đủ cho anh, mà tôi vĩnh viễn không kiên trì nổi đến lúc ấy, phía sau mỗi nhừ đến chết lặng, mấy cái cảm giác hưng phấn sớm bị tôi vứt quách đi rồi.

“Em chịu không nổi nữa, anh còn muốn làm đến khi nào?” Tôi thống khổ nói.

Đặng Thiệu tiếp tục rong ruổi, mồ hôi từ ngực anh chảy xuống hai đùi tôi, anh nâng tay lên lau qua loa : “ Còn sớm mà, em kiên trì một chút.”

Tôi nâng tay đặt lên người Đặng Thiệu, cố gắng giảm bớt lực đạo khi anh đẩy vào, nói : “ Em chịu không nổi nữa, em đau bụng lắm rồi”

“Em đau bụng?” Đặng Thiệu kinh ngạc sờ soạng vài cái trên bụng tôi, sau đó đưa lên mũi ngửi : “ Đau bụng thật à?”

“Nói vớ vẩn, bằng không em nói làm gì?” Tôi mạnh mẽ đẩy Đặng Thiệu làm phân thân anh rút ra khỏi cơ thể, phía sau sớm đã trở thành một đồng hồ loạn, tôi thử sờ vài cái, hai chân vô lực cứ thế khụy xuống : “ Nhanh lại đây, em dùng miệng giúp anh giải quyết.”

Đặng Thiệu cười khở nói : “ Cũng đành như vậy” Đặng Thiệu đi tới vài bước, phân thân cọ cọ lên môi tôi.

“Sao không há miệng?” Đặng Thiệu hiểu kì nói.

Tôi chép miệng, cười nói : “ Anh vừa đâm mông em, em thì đau bụng, giờ bỏ vào miệng, lỡ dính tí ngô nào...” Nói chưa dứt lời, bàn tay thô to cố định cầm tôi, mạnh mẽ ép tôi mở miệng : “ Những lúc thế này đừng nói mấy lời ghê tởm như vậy, ban nãy ông xã đã hầu hạ em, giờ em cũng nên đáp lễ đi.” Nói xong, Đặng Thiệu liều lĩnh đẩy vào, cười nói : “Liếm cho anh.”

(Ý là em nó hơi đau bụng vì buồn.... mà anh vừa đâm chỗ ấy =))))))

Tôi bỏ phân thân của anh ra khỏi miệng, than thở nói : “ Anh đừng có chọc giận em, em mà điên lên là cắn đấy.” Chưa nói hết câu, Đặng Thiệu lại dùng sức đâm vào. Tôi lui về sau nôn khan, nước miếng từ khoe miệng chảy ra ngoài, chậm rãi rơi xuống đùi tôi, một ít lại nhỏ xuống đất.

Tôi giống như ăn kem chậm rãi mút lấy, ngón cái và ngón trỏ đặt ở hệ rãnh của anh nhẹ nhàng xoa nắn. Phải lười hết kĩ năng tích lũy mấy chục năm ra biểu diễn một lần Đặng Thiệu cuối cùng cũng tới giới hạn, hung hăng giữ chặt đầu tôi, chạy nước rút thêm mấy nhịp nữa mới chịu bắn ra.

Đặng Thiệu chậm rãi rời khỏi miệng, tôi ngồi xổm trên đất thở hổn hển, khoang miệng toàn là dịch thể của anh, một ít theo nhịp thở trôi xuống cổ họng.

Đặng Thiệu cũng mệt mỏi không ít, thở mạnh giúp tôi mặc quần áo vào, cười nói : “ Vất vả cho em rồi, bà xã. Chúng mình về nhà đi.”

Tôi hung hăng nuốt nước miếng, đem chỗ dịch thể còn lại nuốt vào, đứng lên lạnh lùng nói : “ Từ nay về sau không bao giờ đánh dã chiến nữa, không thể nào mà quên nổi.”

Đặng Thiệu giúp tôi thắt nút áo, cười nói : “ Chẳng phải hôm nay tội mình cao hứng lắm sao? Không bằng như vậy đi, coi như hôm nay là ngày kỉ niệm tân hôn.”

“Anh đi chết đi” Tôi gạt tay tự mình mặc quần, đi giày rồi ra ngoài.

“Giận rồi à?” Đặng Thiệu đuổi theo tôi, hỏi.

“Em làm gì còn sức mà giận. Mệt chết đi được, hai chân cũng mềm luôn rồi.” Cả người tôi run rẩy, tựa vào cái cây gần đó, nói : “ Anh công em về đi, mệt chết mất.”

“Được thôi”Đặng Thiệu ngồi xổm xuống trước mặt tôi, tôi cười nói : “ Có chồng sướng thế đấy, chịu khổ hai tiếng trên giường, sau đấy muốn thành ông vua bà tướng gì thì làm.”

Đặng Thiệu cười : “ Biết vậy là tốt, sau này phải chịu khó kêu gọi tình một chút, đừng như lần trước ré như lợn chết ấy, nghe xong làm người ta muốn cương cũng không nổi.”

Bóng lưng Đặng Thiệu vững vàng hướng về nhà tôi, tôi áp vào lưng anh, hai mắt díp lại, đêm nay hẳn sẽ có một giấc mơ đẹp nhỉ?

Hôm sau rời giường không thấy Đặng Thiệu đâu, gấp chăn gối chỉnh tề xong, mặc độc cái quần cộc, tôi đánh ngáp một cái đi ra cửa hô to : “ Đặng Thiệu, anh chết ở đâu rồi?”

“Sáng sớm còn gào cái gì?”Mẹ nghe tiếng tôi gào liền chạy lại, trên tay vẫn còn cầm con dao thái rau.

Tôi nói : “ Mẹ, mẹ có gặp Đặng Thiệu không? Sáng sớm đã không thấy người đâu.”

Mẹ tôi trừng mắt liếc tôi một cái : “ Đặng Thiệu nó cùng bố con ra chợ sớm rồi, con vẫn còn ngủ trường thầy ra đây.Sao tôi lại sinh ra thằng con vô tích sự thế này hả giờ?”

Tôi cười khờ khạo : “ Ra chợ làm chi vậy mẹ?”

“Ông con có một kho ngô tồn, nhờ bố con tìm chỗ tiêu thụ. Đặng Thiệu thấy thế thì đi cùng ông ấy luôn.”
Mẹ tôi cầm con dao đi vào bếp, quay đầu lại nói với tôi : “ Con cũng chuẩn bị mau lên, tí còn ra chợ giúp bố.”

Tôi quay người ngáp một cái, vắn tắt lưng nói : “ Thế thôi con vào ngủ tiếp đây. Dù sao có ra đó Đặng Thiệu cũng đau lòng không cho con làm gì đâu.” Vừa nói dứt câu tôi liền hối hận, rất sợ không để ý làm mẹ nghi ngờ. Tôi vội vàng đóng cửa phòng, nằm chổng vó nghĩ xem khi nào nên thẳng thắn nói ra mọi chuyện.
Đăng bởi: admin

48. Chương 48

, Chương 48 : Tiểu Lục béo

chibi

Một ngày cứ như thế qua đi, lo lắng đề phòng ban sáng tự nhiên cũng biến mất. Cứ thế lộ ra hóa lại hay, trận này đến đâu hay đến đó, cũng chẳng cần kịch bản trước làm gì. Ngày qua ngày tận lực sắm vai quân chúng đứng xem, nhìn Đặng Thiệu chung sống hòa thuận với bố mẹ mình, thậm chí á.... Bố mẹ tôi còn quen sự tồn tại của anh hơn cả tôi, giờ mà có việc gì không thêm bảo tôi nữa, đầu tiên là phải tìm Đặng Thiệu.

Lắm lúc tôi cũng hơi ghen tị, dù sao tôi mới là con ruột của hai người cơ mà . Nhưng nghĩ lại Đặng Thiệu cũng đâu phải người ngoài, anh đang cố gắng cho tương lai của chúng tôi đây thôi.

Lễ Trung thu rất nhanh đã đến, thời tiết Đông Bắc cũng lạnh dần, đường đi phủ kín lá cây, tôi tựa vào tảng đá trước cửa nhà ăn ngô luộc, Đặng Thiệu đứng cạnh cầm chổi quét lá rụng trước lối đi.

Quần áo Đặng Thiệu mang tới không thấm tháp gì trước cái khí lạnh buốt của Đông Bắc, đành phải mặc tạm quần áo cũ của bố, trông sao mà..... Khụ, ăn ngô tiếp vậy.

Đặng Thiệu buông cái chổi đứng trước mặt tôi : “ Bà xã, em cứ thế này sớm muộn cũng biến thành béo ú.”

Tôi nhai hạt ngô, than thở nói : “ Béo có gì không tốt?”Tôi nhìn trộm bốn phía, chắc ăn ngoài tôi và anh không còn ai khác nữa mới nói : “ Béo thì có nhiều thịt, như vậy anh đề cũng thoải mái, anh toàn kêu mỏng em toàn xương làm anh đau còn gì?”

Đặng Thiệu cười nói : “ Vậy về sau em muốn được gọi là Lục béo không?”

“Lục mập? Nghe không tồi đâu.” Tôi cắn ngấu nghiến bắp ngô, hai bên má phình lên trông như con hamster.

Đặng Thiệu tới cạnh tôi, vươn tay nắn véo đồng thịt trên mặt tôi, cười nói : “ Chúng mình mới về có một tháng em đã béo như vậy, trên mặt nhiều thịt chưa tính, sao đến bụng cũng to lên không ít thế này.”

Tôi dùng sức giẫy khỏi tay Đặng Thiệu, nói : “ Anh ghét em rồi chứ gì? Chê em béo thì sớm tìm người khác đi. Không sau này hối hận thì cũng thành ông già bốn, năm mươi tuổi rồi đây.”

Đặng Thiệu hung hăng lườm tôi : “ Tiểu tử nói chuyện thúi lắm, sao anh lại ghét em được? Nhưng thật ra anh thấy chính em mới ghét bỏ anh mới đúng.”

Tôi phẫn hận ném bắp ngô trong tay đi, tay quét miệng lau qua loa, tức tối nói : “ Ai ghét bỏ anh? Em thích anh, trước giờ chưa từng thay đổi, chỉ có anh...” Tôi giả vờ đau thương, nước nỡ nói : “ Chỉ có anh chê em béo, nhiều thịt.”

“Ai ai ai, em đừng khóc mà, ông xã chưa nói gì hết, cứ như em nói đi, béo mới tốt, ôm cũng thoải mái.”
Đặng Thiệu vội vàng dỗ tôi, bất chấp cả hai đang ở giữa thanh thiên bạch nhật, kéo mở áo khoác kéo tôi vào, khuôn mặt núc ních thịt của tôi cứ thế được sưởi ấm miễn phí trong ngực anh.

Tôi làm bộ bắt lấy thân dưới Đặng Thiệu, dùng sức giữ chặt, lạnh lùng nói : “ Anh mà dám ghét em, em thiên anh luôn. Cùng lắm từ nay về sau em chịu khó làm công, hơi mệt tí cũng được.”

Đặng Thiệu đau đến nhe răng, cứng ngắc đứng im không dám cử động : “ Bà xã anh sai rồi, em buông ra đi, về sau anh không dám nữa...”

“Không buông, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, chúng mình về phòng đi.”Tôi túm Đặng Thiệu vào nhà, Đặng Thiệu gian khổ chịu đựng, cau mày hỏi : “ Anh còn chưa làm xong việc, quay về phòng làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Cho anh xem thử đồng thịt trên người em có khó chịu hay không.”

Đại khái Đặng Thiệu bị tôi cầm lâu liền bị kích thích,hai mắt phun trào dục hỏa. Có điều sinh vật sống dưới thân lại không chịu nghe lời.

Đặng Thiệu nén giận nói : “ Thôi xong, em phá hỏng nó rồi, hạnh phúc nửa đời sau của em tiêu rồi.”

Tôi vừa tính cãi lại thì mẹ đi vào, tay cầm cái chổi Đặng Thiệu bỏ lại trước cửa nhà, tức giận nói : “ Làm còn chưa làm xong mà hai đứa dám đi nghỉ à?”

Ngày thường tôi sợ mẹ nhất, thấy mẹ tức giận liền giả bộ vô tội nói : “ Mẹ, Đặng Thiệu nói anh ấy mệt nên con mới phải đưa anh ấy đi ngủ.”

Đặng Thiệu phụng phịu nhìn tôi chăm chăm, mẹ tôi thấy thế cười nói : “ Mẹ còn không biết rõ con quá à, nghĩ gì dám nói dối qua mắt mẹ hử?” Mẹ cầm chổi giơ lên tính đánh tôi, tôi vội vàng ôm đầu ngồi xổm xuống đất. Chổi còn chưa chạm người tôi đã làm bộ đau đớn : “ Mẹ, con sai rồi, con không dám nữa, con đi làm ngay đây, mẹ đừng đánh mà.”

“Không cần con làm” Mẹ tôi buông cái chổi ra, nói với tôi và Đặng Thiệu : “ Bố con có ông bạn mới khai trương xưởng làm bánh, lễ Trung thu này đi ra thử xem, biết đâu lại kiếm thêm được chút tiền.”

“Thật sao?” Tôi nhất thời tỉnh táo cả người, hást xuống mấy cái lá rơi trên người, cười nói : “ Địa chỉ là gì ạ? Bây giờ tụi con đi luôn.”

Mẹ lấy đầu ra tờ giấy đặt vào tay tôi, nói : “ Mặt trên có viết địa chỉ đấy, tìm không ra thì gọi vào số điện thoại ấy.”

“Chúng ta đi thôi” Tôi quay người nháy mắt với Đặng Thiệu, anh hiểu ý lẻo đẻo theo tôi ra ngoài.

Trên đường đi, tôi nhìn kĩ địa chỉ một lần, nghi ngờ nói : “ Bánh trung thu mà cũng bán kiếm tiền được sao?”

Đặng Thiệu gật đầu : “ Cũng kiếm khá tốt đấy, nhưng còn phải xem đóng gói ra sản phẩm thế nào? Thực ra bánh trung thu ở đâu làm hương vị cũng tương tự nhau mà thôi, ngoại trừ ngon miệng, quan trọng hơn là phải đóng gói thật đẹp.”

Tôi nói : “ Thế chúng mình tới đó lấy bánh trung thu rồi mang đi bán hả?”

“Cứ ra đấy rồi khác biết thôi.”

Tôi cùng Đặng Thiệu đi tới cửa thôn thì quẹo vào góc tìm chiếc xe ba bánh, mặc cả một hồi mới lấy được giá 10 đồng một lượt. Chúng tôi ngồi lên xe, tôi theo thói quen tựa lên vai Đặng Thiệu : “ Ông xã, buổi tối về nhà tắm rửa, em kì lưng cho anh.”

Đặng Thiệu kinh ngạc nói : “ Sao hôm nay lại chủ động thế? Có phải lại tính làm trò quỷ gì không?”

Tôi cười khanh khách không ngừng : “ Em có tính làm trò quỷ gì đâu, em chỉ đơn thuần muốn giúp em kì lưng thôi mà. Từ lúc anh về nhà với em ngày nào cũng vất vả như vậy mà em chẳng có cơ hội nào báp đáp.”

Đặng Thiệu theo thói quen nâng tay ôm tôi vào ngực, ngón tay nắm lấy mặt tôi, nói : “ Không cần báo đáp, chỉ cần từ nay em ngoan ngoãn nghe lời đừng khiến anh tức giận là được.”

Tôi cười vỗ tay cái bốp, nói : “ Một lời đã định, tối nay về nhà em kì lưng cho anh, bảo đảm siêu thoải mái luôn.”

Đặng Thiệu cười : “Được, tùy bà xã định đoạt.”

Tôi cùng Đặng Thiệu đi tới địa điểm chỉ định, vừa xuống xe liền gọi vào số máy được mẹ cho, không bao lâu sau có người phụ nữ tới đón chúng tôi. Bà ta đưa chúng tôi đi thăm quan nhà xưởng vài vòng, trừ bỏ một số chỗ làm việc quan trọng, còn lại chúng tôi đều được xem công nhân làm việc. Khảo sát vài vòng, Đặng Thiệu nói có thể hợp tác làm ăn được.

Chúng tôi ra ngoài đứng, qua cửa kính xuyên thấu nhìn mọi người bên trong bận rộn, mùi hương từ trong lan tỏa ra ngoài kích thích khứu giác người khác, tôi nói : “ Thơm thật đấy, nhưng mà em ghét ăn bánh trung thu lắm.”

Đặng Thiệu cười nói : “ Em chỉ giỏi ăn thịt thôi” Nói xong Đặng Thiệu mở cuốn sổ trong tay viết gì đó, tôi kiễng chân nhìn, hỏi : “ Anh viết gì thế?”

“Đang thử tính xem làm vụ này thì tỉ lệ vốn bỏ ra và lãi thu vào ấy mà, nếu lần này chúng ta đầu tư 5000 đồng, bán ra toàn bộ thu lại ít nhiều cũng tới một, hai vạn đấy.”

“Thật hay đùa thế? Sao mà nhiều vậy được?”

Đặng Thiệu cười : “ Đặt giả thiết thôi mà, nếu phí tổn cao quá chúng mình phải lo lắng thận trọng hơn, bằng không dễ hòa vốn hoặc lỗ lắm.”

“Vừa rồi người phụ trách kia nói với anh chuyện vốn liếng rồi à?”

Đặng Thiệu gật đầu : “ Bà ấy nói mỗi hộp giá 30 đồng, nhưng anh thấy giá này còn cao quá, nếu có thể mặc cả áp xuống còn 20-25 đồng một hộp, mang ra thị trường bán 50 – 80 đồng mùa cao điểm là quá bình thường. Phải như vậy mới mong có lãi.”

Đặng Thiệu nói tôi nghe không hiểu mấy, nhưng tôi cũng chẳng lo lắng cho lắm. Đặng Thiệu nhà tôi là ai chứ? Là quản lí thị trường đó, mấy cái buôn bán này với anh có khác gì là ăn cơm trong bát đâu.

Đặng Thiệu ghi chép rất nhiều. Lúc về nhà, chúng tôi ngồi xếp bằng trên phản, đem mọi dự định nói với bố, bố cũng cho rằng tụi tôi nên thử sức xem sao.

“Chi bằng hai đứa cứ thử xem.” Bố tôi hút tẩu thuốc, dựa người vào tường nói.

Tôi còn có chút băn khoăn, quay sang nhìn Đặng Thiệu cười đắng cả lòng: “ Trên người chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Đặng Thiệu nháy mắt mấy cái : “ Còn không đến 2000 đồng.”

Bố tôi rít một hơi thuốc, nhả đầy khói thuốc lượn lờ quanh phòng : “ Tiền không là vấn đề, hai đứa tụi bây không cần lo chuyện đó. Chẳng phải hai đứa còn mang tiền về đấy thôi?”

“Nhưng mà... Đây là tiền biếu bố mẹ mà.”

Bố tôi vui mừng cười : “ Bố không vội chờ ngày con hiếu thuận, hiện tại thanh niên phải có hoài bão, có cơ hội thì cứ triển đi.”

“Bố con nói rất đúng, đàn ông con trai phải có hoài bão” Mẹ tôi đem tiền đặt ở trên bàn, cười nói : “ Tiền này là bố mẹ cất giữ từ lâu, thôi cứ đưa luôn cho con cầm đi, trước sau gì cũng thế.”

Tôi ít nhiều có phần hổ thẹn, cúi đầu nói : “ Sau này con tuyệt đối sẽ mang càng nhiều tiền về hiếu kính bố mẹ.”

“Có được những lời này của con, bố và mẹ con cũng an tâm rồi.”

Ban đêm, lửa ngoài bếp đã dẫn tắt, Đặng Thiệu xụi lơ nằm đầu giường gần lò sưởi, cái nóng rất làm anh lặn qua lặn lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Tôi bừng nước vào phòng : “ Anh phải ủ người cũng đừng có nằm gần lò sưởi, xoay người sang đầu bên kia đi.”

Đặng Thiệu kéo lại quần lót, nói : “Hai ngày nay thắt lưng anh đau lắm, sưởi nóng còn thấy đỡ chút.”

Tôi kéo ghế lại gần giường, cầm chân Đặng Thiệu đặt vào chậu nước, nhẹ nhàng kì cọ : “ Qua Trung thu chúng mình trở về Bắc Kinh, bằng không anh sẽ mệt chết luôn mất.”

Đặng Thiệu thoải mái ưỡn thắt lưng, cười nói : “ Anh đời này chẳng có chí hướng gì, chỉ muốn ở bên cạnh Tiểu Lục béo ú thôi. Rảnh rồi không có việc gì còn được kì chân cho nữa.’

“Em cũng thế”

Đặng Thiệu đem gối đặt ở sau đầu, nhìn tôi chăm chăm, nói : “ Nếu Trung Quốc cho phép kết hôn đồng giới thì tốt rồi, như vậy chúng mình có thể danh chính ngôn thuận trở thành chồng chồng.” Đăng bởi: admin

49. Chương 49

, Chương 49 : Ngoài ý muốn

12507580_162850270749596_6988797520666209759_n

Đặng Thiệu nói , lễ trung thu với người ta là ngày đoàn viên, với doanh nhân là đại hội kiếm tiền, giống như lễ tình nhân, lễ giáng sinh ấy, có thể bỏ ra chút vốn mở quán nhỏ làm ăn kiếm chút ít. Hồi Đặng Thiệu còn học đại học, hàng năm cứ tới mấy ngày lễ này lại đi mua sỉ ít hoa tươi với trái cây, thả vào cái thùng đặt trước cửa phòng, bên cạnh là rổ đựng kèm bảng giá. Ai đi qua có nhu cầu mua thì cầm hàng, bỏ tiền vào rổ. Như vậy vừa không mất thời gian vừa kiếm được thêm ít tiền.

Thực ra tôi có chút hoài nghi, xã hội bây giờ loại người nào chả có, cứ tơ hơ ra đây cả tiền cả hàng, nhờ người ta lấy mà không trả tiền thì sao, còn chưa kể có khi mất luôn cả tiền ấy chứ.

Nói ra, Đặng Thiệu chỉ cười, xoa đầu tôi : “Em phải học cách tin tưởng vào lòng tốt của con người, và lại trường anh đa phần toàn con nhà có tiền, ai thèm để ý mấy đồng tiền lẻ ?”

Có những lúc tôi nghĩ Đặng Thiệu cứ như cuốn cẩm nang kinh doanh ấy, suy nghĩ khôn khéo lại cẩn thận. Nếu không phải anh đang làm công ăn lương nhà nước, không phải là quản lí đô thị, nói không chừng giờ này đã là doanh nhân thành đạt giàu nứt đổ đổ vách ấy chứ.

Đảo mắt lễ trung thu đã tới, nhà nhà trong thôn đều náo nhiệt, vui vẻ. Các cô các dì đi chợ đều phải mua về vài ba cái bánh trung thu. Ra đường cũng phải cầm theo một hai miếng ăn cho vui mồm, tiện thể khoe khoang bánh nhà mình là quý nhất.

Tụi tôi không vì không khí lễ hội ngập tràn mà lười biếng, trời vừa hửng sáng hai đứa đã rời giường, vác máy kéo tới xưởng nhận bánh. Về đến nhà còn làm khổ bố mẹ tôi phụ giúp đóng gói, bận rộn một hồi thì trời cũng sáng hẳn. Ăn qua loa điểm tâm xong, hai đứa liền lái máy kéo ra chợ bán.

Tới chợ, chúng tôi chọn một chỗ trống dừng xe lại, lấy tấm bạt trải ra, đặt bánh trung thu đã gói thành từng hộp cẩn thận mang ra bày biện.

Đặng Thiệu mặc áo khoác cũ của bố xuống xe, vắn người vài cái, nói : “ Hôm nay trời đẹp thế này, có khi hôm nay tụi mình lại gặp may, khởi đầu thuận lợi.”

Tôi chăm chú nhìn bộ dạng vui vẻ này của anh, lơ đãng thế nào lại nghĩ tới tình cảnh lần đầu hai đứa gặp mặt. Hôm ấy Đặng Thiệu như hung thần ác sát trừng mắt lườm tôi, mở miệng là gào thét quát mắng ấy vậy mà người trước mặt tôi đây, một thân quần áo mộc mạc, chẳng biết học được ở đâu cái kiểu cười gian trá bất cần đời như đám côn đồ, miệng ngậm thuốc lá, ánh mắt híp lại. Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được bật cười.

(Em điều vãi =))) Lần đầu gặp nhau anh đã quát em được câu nào =)))

Đặng Thiệu liếc mắt nhìn tôi, hỏi : “ Em cười cái gì?”

Tôi cười ha hả lại gần, gơ tay đoạt lấy điếu thuốc hút dở trong miệng anh, nói : “ Em vừa nhớ ra lần đầu chúng mình gặp nhau, lúc ấy anh còn hù dọa em nữa.”

Đặng Thiệu ngượng ngùng gãi đầu, cười nói : “ Anh cũng không ngờ lần gặp mặt ấy lại khiến hai chúng ta ở cùng một chỗ, nói không chừng đây là duyên phận ấy nhỉ?”

“Duyên phận á?” Tôi nghi hoặc nói.

“Ừ, cứ coi là duyên phận đi. Trước kia anh tìm mãi không có đối tượng phù hợp, không ngờ một lần đi tuần lại gặp em, em không thấy giống y chang phim truyền hình giờ vàng (*) à?” Đặng Thiệu cười nói.

Tôi gật đầu không nói gì.

“Chúng mình còn nhiều cái “đầu tiên” lắm, đợi sau này hai đứa già đi cùng nhau ngồi nhớ lại thời gian tốt đẹp ấy.” Đặng Thiệu nhìn lên không trung, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

Điều thuốc trong tay chậm rãi chảy khiến tôi hơi phồng tay, vội vã đặt lên môi rít một hơi rồi ném xuống đất, thở ra khói rồi nói : “Chúng mình còn nhiều thời gian để nhớ lại lắm, bây giờ quan trọng là phải kiểm tiền.”

“Nói cũng đúng” Đặng Thiệu cất chìa khóa xe kéo đi, nói : “ Về sau cấm không được hút thuốc nữa, còn nhỏ hút không tốt. Hiểu chưa?”

“Biết rồi, về sau không hút nữa.”

Tôi nghe vào tai nọ ra tai kia, gật gù chiếu lệ cho xong rồi lại tập trung sắp xếp quầy bánh trung thu. Vài người đi qua tôi liền rao bán, bánh trung thu trông ngon mắt, Đặng Thiệu còn đặc biệt chú ý khâu đóng gói, mỗi cái vừa đơn giản nhưng vẫn trang nhã. Quan trọng nhất là giá thành cực kì hợp lí, người này mua ắt sẽ có kẻ khác kéo tới, chỉ trong một buổi chiều chỗ bánh chúng tôi mang đi đã chẳng còn bao nhiêu.

Trên xe kéo chỉ còn hai, ba hộp bánh trung thu, tôi trộm trốn đằng sau xe đếm tiền, vừa đếm vừa cười híc híc, hai ngàn, ba ngàn...

“Nhóc ngốc, em không chờ được đến lúc về sao?” Đặng Thiệu xoay người ngồi lên xe kéo, cười ha hả nhìn tôi.

Tôi theo bản năng quơ quơ tiền trong tay, cười nói : “ Không cao hứng làm sao được. Mới có một ngày đã kiếm vài ngàn, bây giờ mà bán hết toàn bộ thì giàu to rồi.”

“Nhóc con không có tiền đồ, mới có mấy đồng bạc đã thỏa mãn như vậy?” Đặng Thiệu âm thầm hướng tôi dựng ngón giữa, còn định chọc vài câu thì điện thoại vang lên, Đặng Thiệu rút điện thoại nhìn thoáng qua, hơi hơi nhú mày rồi mới ấn trả lời.

Từ lúc ấn trả lời Đặng Thiệu hoàn toàn không nói một câu, chỉ lẳng lặng nghe, biểu tình dần dần trầm xuống. Tôi vội vàng cất tiền đi, ngồi xuống bên cạnh hóng chuyện, Đặng Thiệu lui người ra sau, nói vào điện thoại : “ Được rồi, mai tôi trở về ngay” Nói xong, Đặng Thiệu vội vã ngắt điện thoại.

Tôi lo lắng nói : “Sao thế? Có chuyện gì không hay xảy ra à?”

Sắc mặt Đặng Thiệu tối sầm, cầm lấy tay tôi, ngữ khí trầm thấp nói : “ Bà xã, ngài mai phải quay về Bắc Kinh thôi, trong nhà xảy ra chuyện rồi.”

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì?” Lòng tôi hốt hoảng, nói năng cũng lắp bắp.

Đặng Thiệu thở dài : “ Anh trai anh bị tai nạn, tình hình có vẻ nghiêm trọng. Mẹ nghe tin liền tái phát bệnh tim, hiện tại cũng ở viện luôn rồi. Tròn Tròn không có ai chăm sóc hết.”

Thình lình nhận tin dữ như vậy khiến mông tôi cũng phát run, sau khi bình tĩnh lại một chút mới nói : “ Thế chị dâu đâu? Sao không chăm sóc anh trai và Tròn Tròn?”

Đặng Thiệu nhăn mặt, điều thuốc trên tay cũng run rẩy : “ Chị dâu chạy rồi, cụ thể như thế nào anh cũng không biết. Phải về Bắc Kinh mới chắc được.”

“Được, ngày mai chúng mình về.”

Đặng Thiệu gương mặt nhìn tôi : “ Bà xã, anh định chỉ mình anh về thôi, em ở lại đây được không?”

“Sao lại thế?” Tôi kinh ngạc nói.

Đặng Thiệu nói : “Lần này trở về là để bố mẹ chấp nhận mối quan hệ của chúng mình. Hiện tại kế hoạch bị quấy rầy, anh đành phải quay về Bắc Kinh, chuyện ở đây đành giao cho em thôi.”

“Không được” Tôi tức giận nói : “ Tuyệt đối không được, em phải cùng anh trở về. Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, anh một mình về đó làm sao xoay sở hết.”

“Nhưng mà....” Đặng Thiệu do dự.

“Không có nhưng mà gì hết” Tôi lạnh lùng cắt ngang lời Đặng Thiệu, còn nói : “ Dù sao đi hay ở cũng thế, trước khi đi chúng mình viết cho bố mẹ phong thư, bên trong thẳng thắn nói hết đi. Là phúc hay họa thì do trời định.”

Cuối cùng Đặng Thiệu cũng chịu mỉm cười, chẳng qua nụ cười có phần chua xót : “ Đúng là không lay chuyển nổi em, vậy chúng mình cùng nhau về.”

“Được, chúng mình cùng nhau về nhà.”

(*) Phim truyền hình giờ vàng : Là các phim được chiếu vào khung giờ vàng của nhà đài, thông thường là tâm từ 19h – 22h vì lượng khán giả xem đài thời gian này đông nhất. Theo mình thấy mấy phim truyền hình khung giờ này toàn kiểu suýt mất, cầu huyết , lãng nhăng cho các bà mẹ bỉm sữa xem giải trí ý =))))))
Đăng bởi: admin

50. Chương 50

, Chương 50 : Phản hồi

535108_1708897926013531_5598575027465103354_n.jpg

Về đến nhà, chúng tôi đem tình huống cụ thể kể lại với bố mẹ một lần, bố tôi ủng hộ hai đứa về Bắc Kinh sớm, đêm hôm trước khi đi, mẹ mang cái túi tới tìm chúng tôi. Vừa vào phòng, mẹ đặt “bịch” cái túi xuống giường, sắc mặt lo lắng nói : “ Ngày mai quay lại Bắc Kinh rồi, cũng không có gì nhiều, hai đứa mang một ít quả hạch đào, hạt dưa này đi, về thì mang cho mẹ Đặng Thiệu ăn thử, quả quê nên sạch sẽ , tươi hơn thành phố nhiều.”

Đặng Thiệu ngồi xếp bằng trên giường, cười nói : “ Con cảm ơn bác gái”

“Có gì mà phải cảm ơn, cũng có phải cái gì quý giá đâu chứ” Mẹ tôi giữ cửa mở ra, nhẹ giọng nói : “ Cũng muộn rồi, hai đứa đi ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều.” Nói xong, mẹ khép cửa đi ra ngoài.

Tôi nằm bệt trên giường trước sau không phản ứng, hai tay gối sau đầu nghĩ về chuyện ngày mai.

Đặng Thiệu đem quả hạch bỏ qua một bên, xoay người nằm xuống cạnh tôi : “ Nghĩ gì thế? Mẹ em tới cũng không thèm dậy nói chuyện.”

Tôi xoay người nằm đối mặt với Đặng Thiệu, nhướn mày nói : “ Anh nói xem mai chúng mình đi rồi, sau này chuyện cũng không biết thế nào. Hay ngày mai tại mình nói chuyện với bố mẹ luôn?”

“Thôi đừng” Đặng Thiệu ai thán nói : “ Nhà anh mới xảy giờ chuyện, giờ nói ra nhờ bố mẹ em làm căng, vậy chúng mình làm sao xoay sở? Việc này tạm thời cứ hoãn lại đã, chờ một thời gian nữa thì nói.”

“Nhưng mà...” Tôi thoáng chần chừ, do dự nói : “ Em có chủ ý, không biết có nên thử không nữa.”

“Chủ ý gì?” Đặng Thiệu nhìn tôi chăm chú.

Tôi ngồi dậy : “ Chúng mình viết một lá thư, sáng mai trước khi đi để lại cho bố mẹ em, chuyện sau đó thế nào thì để ông trời quyết định, anh thấy sao?”

Đặng Thiệu thở dài một tiếng : “ Cũng không phải không được, nhưng anh nghĩ chuyện này nói trực tiếp vẫn hay hơn.”

“Được rồi mà, còn muốn nói trực tiếp, anh không sợ bố em nộ khí xung thiên cầm gậy đánh chết à? Mặc kệ thế nào, em quyết rồi, viết thư đi, là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh.” Nói xong, tôi nằm lại lên giường nhắm mắt.

Mãi một lúc sau tôi với Đặng Thiệu không ai nói chuyện, chỉ có tiếng đồng hồ trên bàn chậm rãi kêu “tích tắc”

Không biết qua bao lâu, Đặng Thiệu từ giường ngồi dậy, xoay người lục lọi đồng hành lí đã đóng gói cẩn thận. Tôi nghe tiếng động, mở to mắt hỏi : “ Anh tìm gì thế?”

Đặng Thiệu đưa lưng về phía tôi nói : “ Em muốn viết thư còn gì, anh tìm giấy bút.”

“Anh viết hay em viết?”

Đặng Thiệu cầm giấy bút nói : “ Đương nhiên là em viết, bố mẹ em cơ mà.”

Đầu tôi nhất thời muốn nổ tung, từ lúc tốt nghiệp cấp 2 tôi đã không còn viết thư nữa, nói không chừng bây giờ cầm đại một quyển sách, khéo có những chữ tôi còn không đọc nổi ấy.

Đặng Thiệu bê cái bàn nhỏ đặt lên giường, tôi anh đứng ngồi gằn, run rẩy cầm bút, ngòi bút khẽ chạm vào trang giấy tôi liền chịu không nổi đặt xuống.

“Sao em không viết?” Đặng Thiệu nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi buồn bã nói : “ Em cũng rất muốn viết, nhưng mà chẳng biết viết gì”

“Chắc, anh thấy thương cho cái độ ngốc của em rồi đấy,anh nói em viết được chưa?”

Tôi hớn hở nói : “ Cứ vậy đi, anh nói em viết.”

Đặng Thiệu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chậm rãi đọc ra từng chữ. Tôi dựa theo lời anh mà viết, từ nào không biết viết lại gọi Đặng Thiệu hướng dẫn. Cứ như thế, một lá thư mất mấy tiếng mới hoàn thành, đem thư bỏ vào phong bì xong, tôi tự dưng thấy thoải mái không nói nên lời, ngoài kia trời cũng hửng sáng.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đặng Thiệu đem hành lí đặt trước thềm nhà, cầm theo cả túi quả hạch của em. Lúc chuẩn bị tốt rồi thì mẹ cũng vừa làm bữa sáng, hai đứa ngồi vào bàn cúi đầu ăn, không dám ngẩng đầu lên nhìn nhau nữa cái.

“Hai đứa cãi nhau đấy à?” Mẹ tôi nghi ngờ.

Tôi giật mình tí nữa thì cắn vào lưỡi, ho khan vài tiếng rồi cười nói : “ Sao tụi con cãi nhau được, mẹ xem vẫn vui vẻ thế này mà?”

Mẹ tôi hơi nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc nói : “ Mẹ thấy hai đứa không chịu ngẩng đầu nói chuyện chỉ lo ăn, không giống bình thường tí nào.”

Thói quen quả là một điều đáng sợ, trong vô thức lại để lộ ra những gì mình yêu thích. Cứ đến lúc ăn cơm, Đặng Thiệu thường có thói quen gấp đồ ăn cho tôi, tôi cũng vui vẻ cười nói với anh. Bây giờ cả hai không ai ngẩng đầu nói một lời, khó trách mẹ tôi tưởng là cãi nhau.

“Người trẻ tuổi thỉnh thoảng gây lộn một chút cũng là bình thường, mà cứ kệ chúng nó” Bố tôi ngồi bên cạnh hút thuốc, hít xong một hơi liền nói : “ Bao giờ đến Bắc Kinh nhớ gọi về cho bố mẹ.”

Tôi nói : “ Bố cứ yên tâm đi, tới Bắc Kinh con sẽ gọi báo ngay.”

Bố lườm tôi một cái, nhìn Đặng Thiệu ngồi một bên rầu rĩ cầm cúi ăn, giận dữ (?) nói : “ Đặng Thiệu à, chuyện trong nhà con đừng lo lắng quá, phải ưu tiên sức khỏe lên hàng đầu, đừng tạo áp lực cho bản thân. Quay về Bắc Kinh rồi, nếu không xoay sở kịp cứ gọi Tiểu Lục sang giúp con nhớ chưa?”

Đặng Thiệu bấy giờ mới ngẩng đầu, hai mắt đong đầy hơi nước, cố kìm nén nói : “ Con biết rồi, cảm ơn bác trai.”

Đặng Thiệu như vậy tôi chưa từng gặp qua, trước giờ anh luôn thể hiện ra mặt kiên cường, mạnh mẽ để bao bọc tôi, bây giờ tôi mới hiểu, thì ra anh cũng giữ cho mình một mặt yếu ớt.

Tôi thò tay xuống bàn muốn nắm lấy tay anh, nhưng vừa mới vươn ra không hiểu sao lại lặng lẽ thu lại.

Ăn sáng xong, bố mẹ tiễn chúng tôi ra tới cửa thôn, mãi đến khi lên máy bay Đặng Thiệu cũng không nói một câu. Ánh mắt anh đại ra nhìn chăm chăm cửa sổ như là có tâm sự. Tôi bỗng cảm thấy oán hận chính mình sao lại vô dụng như thế, trước giờ đều là Đặng Thiệu bao bọc, che chở, an ủi, tiếp cho tôi dũng khí. Ấy vậy mà tôi chưa từng làm cho anh điều gì.

Lên máy bay Đặng Thiệu vẫn như trước nhìn ra cửa sổ, tôi vươn tay nắm lấy bàn tay anh, nhẹ giọng nói :
“ Anh lo lắng à?”

Đặng Thiệu cười khê : “ Không sao, không cần lo cho anh.”

Đặng Thiệu nắm lấy tay tôi, tầm mắt vẫn hướng về cửa sổ. Dáng vẻ mất mát của anh này giống như con dao nhỏ lặng lẽ cửa vào lòng tôi.

“Bà xã, lúc chúng mình đi em để thư ở đâu?” Đặng Thiệu nhìn ra cửa sổ, nói.

Tôi nói : “ Đặt ở trên bàn ngoài sân sau, bao giờ mẹ vào dọn phòng sẽ thấy thôi.”

“Ừ” Đặng Thiệu ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hai giờ sau, chúng tôi về tới Bắc Kinh, thủ đô rộng lớn phồn hoa tựa như chẳng có chút tình người ấm lạnh, người tới như nước, kẻ đến người đi, giữa dòng người lướt qua nhau một cái, ngoảnh mặt đi đã thành người xa lạ.

Tới bây giờ, tôi mới hiểu lời Đặng Thiệu nói trước kia, thành phố không hẳn đã là tốt, so với nông thôn, nghèo bao nhiêu tình người ấm áp lại giàu bấy nhiêu.

Chúng tôi đánh xe tới bệnh viện, đứng ngoài phòng bệnh nhìn giường mặt Đặng Minh tái nhợt, thậm chí một kẻ vô tâm như tôi cũng cảm nhận được sinh mệnh mong manh ấy đang thoi thóp tồn tại nhờ vào thuốc và những dụng cụ y tế hiện đại. Nhớ lại trước kia, khi Đặng Minh và Đặng Thiệu giường cùng bật kiểem, trong lòng tôi cũng có chút không nói nên lời.

Đặng Thiệu nhìn vào phòng bệnh hồi lâu, xác định Đặng Minh không còn trong thời gian nguy hiểm nữa mới đưa tôi sang thăm mẹ.

Khi chúng tôi đẩy cửa phòng bệnh, mẹ anh ngồi dựa lên đầu giường, sắc mặt trắng bệch, hai bên thái dương bạc trắng. Trong nháy mắt, tôi thấy bà dường như già đi rất nhiều.

Ánh mắt bà trống rỗng nhìn chúng tôi, cố gắng gượng cười nói : “ Các con về đấy à?”

Đặng Thiệu gật đầu, kéo tôi ngồi xuống cạnh giường bệnh, hỏi : “ Từ Oánh đã trở lại chưa?”

(Cho bạn nào không nhớ, Từ Oánh là vợ Đặng Minh, chị dâu Đặng Thiệu nha.)

Nghe tới cái tên này, mẹ Đặng Thiệu không nhịn nổi cười giễu cợt : “ Cô ta và cái nhà này đã không còn quan hệ gì.” Mẹ Đặng Thiệu chỉ vào túi hồ sơ trên bàn.

(Là đơn li dị đó)

Đặng Thiệu nhìn thoáng qua tập hồ sơ, bình tĩnh nói : “ Con sớm đã nghĩ tới chỉ không ngờ nhanh như vậy.”

Mẹ Đặng Thiệu cười gượng.

Đặng Thiệu nói : “ Vậy tài sản bên tòa chia thế nào?”

“Cô ta chỉ lấy một ít thôi, chỗ còn lại để cho Đặng Minh và Tròn Tròn” Mẹ anh híp lại con mắt, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống xuống những nếp nhăn trên mặt càng thêm rõ ràng.

Đặng Thiệu cười : “ Không có cô ta cũng tốt, sau này anh hai có thể gặp người tốt hơn. Còn Tròn Tròn, cứ để con và Tiểu Lục nuôi cũng được.”

Trong lòng tôi nhin không được kinh ngạc nhưng ngoài mặt cũng không dám biểu lộ ra ý tứ gì.

Mẹ Đặng Thiệu nghe anh nói thế liền nhìn tôi, vẻ mặt như muốn trưng cầu ý kiến.

Tôi nơm nớp lo sợ nói : “ Mẹ cứ yên tâm , Tròn Tròn giao cho bọn con. Còn về anh Đặng Minh, chắc sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

“Vậy vất vả cho hai đứa” Mẹ Đặng Thiệu xoay người nằm xuống giường, phất tay nói : “ Hai đứa vội thì cứ đi đi, mẹ nghĩ một lát.”

Tôi và Đặng Thiệu nghe thế cũng không đi, một tắc không rời nắm tay bà, cho đến khi bà bình yên chìm vào giấc ngủ.

“Một nhà hạnh phúc cứ như vậy mà tan vỡ” Mẹ Đặng Thiệu nói.

Ps : Mình là kiểu edit đến đâu đọc truyện đến đấy, hồi đầu đọc tới đoạn Đặng Minh khinh Đặng Thiệu là gay mình cũng tức lắm L Nhưng nghĩ tới hoàn cảnh của anh ta nghĩ cũng thấy tội. Đúng là người ta chỉ thấy bề nổi của tảng băng chìm, gia đình hạnh phúc tưởng là quả ngọt trên cành, đến khi cắn tới nhân mới nhận ra bên trong sớm đã thối rữa

535108_1708897926013531_5598575027465103354_n.jpg Đăng bởi: admin

51. Chương 51

,Chương 51 : Người bí ẩn xuất hiện

735043_1766237053607297_3779558510522399284_n

Hôm ấy là sinh nhật Từ Oánh, Đặng Minh đóng cửa sớm hơn mọi ngày. Trên đường đón Tròn Tròn về nhà còn mua tặng vợ bố hoa hồng. Vừa lúc Đặng Minh mở cửa ra liền thấy vợ mình cả người trần truồng uốn éo trên người thằng đàn ông khác, mà thằng khốn kia thấy Đặng Minh cũng không chút ngại ngần lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Đặng Minh không nói lời nào vội che mắt Tròn Tròn, hắn không muốn con bé nhìn thấy hình ảnh đáng kinh tởm này của mẹ nó. Hắn bế Tròn Tròn rời đi, gửi bé cho mẹ. Sau đó không ai biết tung tích nữa, mãi đến khi đội giao thông gọi điện tới, lúc mẹ hắn chạy tới Đặng Minh cũng đã nằm bẹp trên giường bệnh hơi thở lúc còn lúc mất.

Đúng như mẹ Đặng Thiệu đã nói : “Một nhà hạnh phúc cứ như vậy mà tan vỡ.”

Mấy ngày nay, tôi với Đặng Thiệu chia thành hai ca, ban ngày tôi tới bệnh viện chăm sóc Đặng Minh và bác gái. Buổi tối Đặng Thiệu tới thay cho tôi về. Còn Tròn Tròn tạm thời gửi nhờ nhà trường, đợi thêm một thời gian nữa bệnh tình của bố và bà con bé đỡ hơn thì mang bé về nhà chăm sóc.

Tôi từ phòng bệnh Đặng Minh đi ra, cầm theo đồ ăn nấu ở nhà tới phòng bác gái. Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thò đầu vào nhìn, bà vẫn còn ngủ. Tôi lặng lẽ đi vào, đặt cà men lên bàn.

“Tiểu Lục đến hả con?”

Âm thanh thỉnh thoảng vang lên làm tôi giật cả mình, vội vàng nói : “ Dạ, con gây ồn khiến bác tỉnh ạ?”

Mẹ Đặng Thiệu xoay người ngồi dậy, cười nói : “ Bác tỉnh lâu rồi, chẳng qua không có việc gì làm thì nhắm mắt nghỉ ngơi thôi.”

Tôi mở cà men giữ ấm ra, đưa cho bà đôi đũa rồi nói : “Bác sĩ bảo trong thời gian này bác không được ăn đồ dầu mỡ nên cháu chỉ nấu chút cháo. Ban này dưới cổng cổng bệnh viện có mua thêm ít điểm tâm ăn sáng, bác nếm thử chút đi.”

“Tạm để đó đã, bác có lời muốn nói với con.”

Tôi đặt đũa xuống, ngồi nghiêm chỉnh hỏi : “ Bác gái muốn nói gì ạ?”

Bà nhìn tôi khấn trương như vậy liền cười an ủi : “ Đừng khấn trương như vậy, bác chỉ hỏi con chút chuyện ở nhà thôi.”

“Dạ, con biết rồi.”

“Lần này về nhà có thu hoạch được gì không con?”

Tôi hiểu bà đang muốn ám chỉ điều gì, vì thế chỉ có thể lắc đầu : “ Chúng con chưa kịp nói, nhưng thôi sau này chắc sẽ có cơ hội.”

Mẹ Đặng Thiệu mỉm cười : “ Bác tin bố mẹ con sẽ hiểu thôi, giống như bác chấp nhận chuyện hai đứa vậy, nếu không có hai đứa, cái nhà này sợ rằng sẽ đổ vỡ thật mất.”

Tôi cố nén cái mũi sụt sịt : “ Con biết rồi ạ, bác cứ yên tâm dưỡng bệnh, về sau con với Đặng Thiệu sẽ hiểu thuận với bác.”

Bà không nói gì thêm, cầm lấy đĩa ăn bữa trưa tôi chuẩn bị cho bà.

Tôi rời phòng bệnh, đứng ngoài cửa thở dài, trong lòng không khỏi ai oán : “ Ông trời thật không công bằng, vì sao người tốt lại không được hạnh phúc chứ?”

Tối buổi tối, sau khi lau người cho Đặng Minh, tôi nhàm chán mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới, bình thường giờ này Đặng Thiệu đã tới rồi chứ nhỉ, sao hôm nay mãi chả thấy đâu?

“Ngồi cửa sổ nghĩ cái gì thế? Cẩn thận ngã bây giờ” Đặng Thiệu đẩy cửa đi vào, trên tay caamff theo cái ba lô, mà ba lô này nhìn quen mắt cực kì.

“Sao giờ này anh mới tới? Có phải xảy ra chuyện gì không?” Tôi nhảy từ cửa sổ xuống.

Đặng Thiệu đặt ba lô vào góc tường, cười nói : “ Vừa rồi anh đi đón người, em đoán xem là ai?”

“Ai?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Em đoán xem” Đặng Thiệu tiếp tục chơi trò bí ẩn với tôi.

“Chịu”

Vừa dứt lời, bóng người từ ngoài cửa bước vào. Tôi nhất thời trợn mắt há hốc mồm không biết nói gì. Ngược lại bà ung dung đi tới cạnh tôi, tay túm lấy hai má mập mạp của thằng con : “ Sao nào? Con không biết mẹ?”

Tôi bị dọa lùi về sau hai bước, nói nhỏ : “ Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ tôi tự tìm cái ghế ngồi xuống, cười nói : “ Bố con sợ hai đứa không xoay sở nổi nên bảo mẹ lên giúp, dù sao trong nhà cũng chẳng có việc gì.”

Tôi kinh ngạc nói : “ Vậy sao mẹ không nói trước với con một tiếng để con đi đón mẹ?”

“Con có đưa mẹ số điện thoại đâu, mẹ chỉ còn cách gọi cho Đặng Thiệu thôi.”

Đặng Thiệu rót cho mẹ tôi cốc nước : “ Bác gái uống nước đi, để lát nữa Tiểu Lục đưa bác sang chỗ mẹ con.”

Mẹ tôi nhận lấy, nói : “ Ừ, trước chưa về nhà vội, đi thăm mẹ con đã.”

Tôi lập tức đáp ứng : “ Vậy con đưa mẹ đi, sau đó chúng ta về nhà.”

Mẹ tôi gật đầu , uống nước xong cũng không thềm ngồi nghỉ nữa đứng dậy đi luôn. Lúc ra cửa tôi cầm theo cái ba lô ở góc tường,dọc đường đi tôi cúi gằm không dám nhìn mẹ.

“Sao thành cảm điếc luôn rồi?” Mẹ lườm tôi.

Tôi khờ khạo cười gượng vài tiếng : “ Sao con lại cảm điếc ?”

“Thế sao không nói lời nào? Tưởng một phong thư rách là tính đuổi hai ông bà già này đi đấy phỏng?” Mẹ tôi quay sang, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Tôi cúi đầu , than thở nói : “ Bố mẹ thấy rồi ạ?”

Mẹ tôi không nói gì, tới cửa phòng bệnh, mẹ ngăn tôi lại, nói : “ Tiểu Lục, trước con cứ đi ra với Đặng Thiệu đi, mẹ có lời muốn nói với mẹ Đặng Thiệu.”

Ps : Phụ huynh hai bên chính thức gặp mặt =))) Đăng bởi: admin

52. Chương 52

, Chương 52 : Đại kết cục

Còn hai phiên ngoại nha =))))

10478928_562732313885959_6914460755301325434_n

Mẹ tôi đây là điều tôi không ngờ đến, riêng chuyện này cũng đủ làm tôi căng thẳng cả ngày. Đặng Thiệu thì ngược lại, anh trấn định đến lạ, nên sống thế nào thì cứ sống thế ấy, thỉnh thoảng còn đưa mẹ tôi ra ngoài shopping, tôi một mình ở lại bệnh viện vừa không có Đặng Thiệu để buồn chuyện, vừa không dám kể khổ với mẹ anh.

Còn ngày đó, mẹ tôi với bác gái nói gì tôi cũng chẳng dám hỏi thăm, cũng không muốn hỏi. Chẳng qua trực giác nói cho tôi biết, câu chuyện của hai người chắc chắn có liên quan tới hai thằng con mắc dịch.

Mẹ tôi quả nhiên giúp chúng tôi không ít, tôi và Đặng Thiệu cũng an tâm mà chăm sóc Đặng Minh. Mẹ Đặng Thiệu đã có mẹ tôi chiếu cố, thỉnh thoảng rảnh rỗi quá còn có thể trộm mò sang đó nghe lén, hai người tán gẫu đến là vui vẻ, chốc chốc lại nghe tiếng cười to vang cả phòng.

Buổi tối, tôi kể cho Đặng Thiệu nghe một màn này, Đặng Thiệu nói được vậy thì tốt, nói không chừng một thời gian nữa cả hai nhà sẽ tiếp nhận chuyện chúng mình.

Cứ như thế tôi càng ngày càng lo lắng. Dù sao mẹ tôi với mẹ anh tư tưởng cũng bất đồng, mẹ trước giờ đều bướng bỉnh cứng đầu, vả lại cả cuộc đời chưa từng nghe tới ba chữ “Đồng tính luyến”. Hiện giờ bảo bà phải chấp nhận chuyện thằng con mình sống cùng một người đàn ông khác, e rằng so với lên trời còn khó hơn.

Ngày cứ như vậy qua đi, bệnh tình của Đặng Minh ổn định hơn trước, bác sĩ đề nghị chúng tôi đưa hấn về nhà tỉnh dưỡng, còn khi nào tỉnh lại e còn phải do số trời. Nếu cứ tiếp tục ở lại viện nhận trị liệu, không chỉ là vấn đề viện phí mà ngay cả tôi và Đặng Thiệu cũng mệt đến chết. Bất đắc dĩ, mẹ Đặng Thiệu đành đồng ý cho Đặng Minh xuất viện, với điều kiện là phải đưa hấn về nhà bà, tự tay bà chăm sóc.

Chúng tôi không lay chuyển nổi bà đành phải đồng ý, mẹ tôi cũng tính ở lại Bắc Kinh một thời gian nữa. Trong thời gian này, mẹ tôi và mẹ Đặng Thiệu thay nhau chiếu cố Đặng Minh.

Từ nhà đi ra, chúng tôi cuối cùng cũng có thể thả lỏng, hai đứa sánh vai đi bộ trong viên, tôi nghịch ngợm đá bay một hòn đá cuội, cười nói : “ Chúng mình đi đón Tròn Tròn đi.”

Đặng Thiệu nhẹ nhàng ôm lấy tôi từ phía sau, cười nói : “ Ủ, chúng mình đi đón Tròn Tròn, về nhà cùng ăn một bữa cơm thỉnh soạn tắm bộ cho Tiểu Lục béo tròn của anh.”

Tôi nghe thế nước miếng cũng muốn ứa ra, hưng phấn nói : “ Anh xem này, cả đợt vừa rồi không được ăn ngon ngủ yên, cả người em gầy đi một vòng luôn.”

(kể khổ với chồng =)))

Đặng Thiệu thấy tôi làm nũng liền ôm siết vào lòng, nói : “ Vất vả cho em rồi, bà xã.”

Hôm ấy là ngày quốc khánh, vừa qua giờ Ngọ (*) một chút, tôi và Đặng Thiệu ngồi trước mặt hai vị phụ huynh, họ cười, chúng tôi cũng cười. Mẹ Đặng Thiệu cười đặt sổ tiết kiệm lên bàn, thản nhiên nói : “ Trong này là toàn bộ tiền mẹ để dành, có cả tiền mẹ Tiểu Lục mang tới, hơn nữa tiền bán nhà và cửa hàng của Đặng Minh cũng trong này.”

Đặng Thiệu không hiểu bèn nói : “ Hai người đưa nhiều tiền như thế ra đây làm gì?”

Mẹ tôi cười nói : “ Trong khoảng thời gian này trong nhà xảy ra không ít chuyện, bác và mẹ con thương lượng một chút, chỗ tiền này toàn bộ cho hai đứa. Về phần dùng tiền này làm gì, cho hai đứa tự quyết.”

Tôi vội vàng cầm lấy sổ tiết kiệm nhìn qua, kinh ngạc nói : “Mẹ, sao mẹ có nhiều tiền thế?”

“Mẹ anh mới chỉ mang có một phần chỗ tiền tiết kiệm thôi đấy, anh tưởng bố mẹ không có tiền à?”

Tôi ồ một tiếng, đưa cho Đặng Thiệu sổ tiết kiệm.

Đặng Thiệu không vội mở sổ tiết kiệm ra, cười nói : “ Hai mẹ đã tín nhiệm tụi con như vậy, trước hết bọn con sẽ cất đi. Sau này hai nhà có việc gì cần gấp bọn con sẽ gửi lại.”

Mẹ Đặng Thiệu cười nói : “ Cho các anh tiền chứ chúng tôi có bảo cất đi đâu. Đây là cho hai đứa có vốn làm ăn, tương lai mấy ông bà già này còn phải nhờ hai đứa chăm sóc nữa mà.”

Nói như vậy.... Tôi và Đặng Thiệu quay sang nhìn nhau, rốt cuộc cũng có thể trước mặt hai mẹ không chút kiêng kị mà cười to.

Vậy ra, hai mẹ sớm đã nghĩ thông suốt?

Tôi nghĩ, đúng vậy.

Hai mẹ thủy chung không mở miệng nói : “ Mẹ đồng ý”

Tôi nghĩ, họ khó mà mở miệng.

Hai mẹ cười với chúng tôi.

Tôi nghĩ, họ đang chúc phúc cho tôi và anh.

Bởi vì nhà chúng tôi không chỉ có hai người mà còn có Tròn Tròn.

Sau khi chính thức nhận nuôi con bé, dần dần Tròn Tròn cũng chấp nhận sự tồn tại của chúng tôi.

Một nhà ba người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chính văn cuối cùng cũng kết thúc !

Không biết kết cục thế này mọi người có thích không?

Bản thân tôi thì rất thích. Cảm thấy mình đúng là mẹ ruột mà.

Thực ra sủng văn này viết cũng không tốt lắm, còn rất nhiều lỗ hổng, rõ ràng bản thân có thể viết thêm để mối quan hệ của Tiểu Lục với Đặng Thiệu thêm phần tốt đẹp, nghĩ thế nào tôi lại không viết nữa.

Đại khái có thể nói, đây là câu chuyện hiện đại mang hơi hướng ngọt ngào pha lẫn đồng quê, câu chuyện tình yêu của Tiểu Lục và Đặng Thiệu ở thế giới gay hiện thực e rằng mỗi mắt cũng chẳng có nổi, cuộc sống vốn không dễ dàng mà.

Viết ra câu chuyện này cảm xúc của tôi thế nào? Đương nhiên là hy vọng mọi đồng chí trong thế giới hiện thực có thể may mắn nhận được cái gọi là tình yêu, có thể cùng nhau đi đến cuối đời thì càng tốt.

Thực ra truyện và đời thực vốn luôn đối lập nhau, ở ngoài đời thật đại đa số những câu chuyện tình yêu của các đồng chí hầu như là người thường với nhau mà thôi, đào đâu ra lắm trai đẹp với tổng tài như vậy.

Vả lại, về ngoài có quan trọng đến vậy không?

Đương nhiên cái nhìn đầu tiên bao giờ cũng quan trọng, nhưng muốn có được tình yêu lâu dài cốt là phải thấu hiểu nhau, đẹp xấu thế nào nhìn lâu cũng thành quen mắt cả thôi mà.

Mặt khác, có rất nhiều đồng chí không đủ can đảm nói ra tính hướng thật của mình, chỉ có thể sống dưới vỏ bọc giả dối cả đời, bao giờ bị cha mẹ ép buộc quá thì đành kết hôn, chẳng những khiến mình không vui cả đời, còn hại hạnh phúc con gái nhà người ta. Nhưng mỗi người mỗi cảnh, không phải ai cũng sẵn sàng hay có cơ hội để trả giá.

Câu chuyện này cũng không phải tác phẩm đặc sắc gì, viết cho mọi người giải trí chút thôi.

Hai chương sau là phiên ngoại, mọi người nhớ đón đọc nha.

(*) Giờ ngo : Là khoảng từ 11h trưa đến 1 chiều Đăng bởi: admin

53. Chương 53

, Chương 53 : Cuộc sống sau này của ông chủ Tiểu Lục

12410592_858793107575431_3784604906324681765_n

Sau khi nhận sổ tiết kiệm, Đặng Thiệu và Tiểu Lục thương lượng một hồi, quyết định ở tiểu khu kế bên mua một cửa hàng mặt phố, tuy không lớn lắm cỡ tầm 70m2 nhưng dùng để xây khách sạn là vừa đẹp. Hôm khai trương, đồng nghiệp của Đặng Thiệu đều tới chúc mừng, chẳng qua họ vẫn như trước nghĩ Tiểu Lục là cháu Đặng Thiệu.

Tiểu Lục đặt tên khách sạn là “Khách phương xa”

Tiểu Lục lo hết mọi chuyện trong khách sạn bận đến thở không nổi, cả người một thân tây trang đen khiến Tiểu Lục nhà ta trông rực rỡ hẳn, Tiểu Lục nói lỏng cả vạt ra, thở sâu một hơi.

“Tiểu Lục, sao chú giờ này còn ở đây? Bên trong đang vội chết đi được đây này” “Hoàng hậu bánh rán” mặc quần áo lỏng lẩy đi ra, dáng người thon thả gọn gàng, mái tóc đen nhánh tạo kiểu làm điểm nhấn.

Tiểu Lục nhìn chằm chằm “hoàng hậu bánh rán”, cười nói : “ Chị dâu, chị mặc thế này trông xinh đẹp dã man, sao trước kia lúc nào cũng bù xà bù xù, nhìn thấy đã rầu lòng rồi”

“Chú ngứa đòn đấy à?” “Hoàng hậu bánh rán” vẫn như trước , tính tình hung dữ táo bạo.

Tiểu Lục làm bộ co rúm vào góc tường, ôm đầu nói : “ Chị dâu, giờ cao đánh khê nha.”

“Hoàng hậu bánh rán” hạ tay, cười nói : “ Tiểu Lục trưởng thành rồi, mặc tây trang vào trông đẹp trai thật. Xem quả này Đặng Thiệu mà không lo giữ là có người bắt đi ngay.”

Tiểu Lục bĩu môi cười, từ túi quần rút ra bao thuốc lá, lấy một điếu đặt lên miệng hút : “ Lòng em chỉ có anh ấy, còn lâu mới bị bắt đi.”

“Lòng em chỉ có anh sao?” Đặng Thiệu mặc đồng phục đi tới, cười cười bỏ mũ kê – pi trên đầu xuống, cao thấp đánh giá bé con nhà mình một phen, nói : “ Bà xã hôm nay đẹp trai quá, sớm biết thế đã không cho em mặc âu phục, tự nhiên thu một đồng ruồi nhặng bu mật.”

(Anh nhầm rồi, ong mới bu mật, ruồi nhặng bu c*t chứ =))))))

“Đúng rồi đúng rồi” Tròn Tròn từ sau lưng Đặng Thiệu lộ đầu ra, cười hì hì nói : “ Hôm nay chú Lục siêu đẹp trai.”

Tiểu Lục vén tay áo, uy hiếp : “ Tròn Tròn nhóc giỏi thì ra đây, xem chú có cù cho cháu phát khóc không.”

Tròn Tròn vội vàng trốn sau lưng Đặng Thiệu, cười nói : “ Chú Lục giờ ghê gớm lắm nha, về sau chú hai phải sống dưới kiếp thê nô rồi.”

Đặng Thiệu giật mình, túm lấy Tròn Tròn ở đằng sau, hỏi : “ Ai dạy cháu mấy từ này?”

“Hoàng hậu bánh rán” vội vàng cứu vớt bé con tội nghiệp từ tay Đặng Thiệu, giả bộ nói : “ Tròn Tròn, đi mang con đi ăn ha, không thèm ở đây làm kì đà cản mũi họ nữa.”

“Hoàng hậu bánh rán” bế Tròn Tròn đi mất, Tiểu Lục và Đặng Thiệu đại khái cũng đoán được ai là người dạy con bé.

(Hủ nữ =))))))))))

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh Tiểu Lục, cướp lấy điếu thuốc trong miệng bà xã, nói : “ Bà chủ, về sau cấm không được hút thuốc nghe chưa?”

Tiểu Lục cãi lại, nói : “ Thi thoảng hút hai điếu thôi mà , sợ gì chứ?”

Đặng Thiệu cúi đầu, khoe miệng lộ ra ý cười : “Anh không thích trên người em có mùi thuốc lá.”

Tiểu Lục gật đầu, nhìn lên trời nói : “Vậy sau này trước khi anh hôn em, em sẽ đi đánh răng được chưa.”

“Nhưng mà...” Đặng Thiệu xoay người đặt Tiểu Lục ở góc tường, kề sát vào miệng bé yêu nhà mình, nói : “ Anh hiện tại đã muốn yêu em rồi.”

Vừa dứt lời, Đặng Thiệu không chờ Tiểu Lục đáp lại đã vội vã hôn lên, Tiểu Lục không ngần ngại đáp trả lại anh, cứ thế, mãi tới khi cả hai không thở nổi mới quyến luyến rời đi.

Đặng Thiệu chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt không nén được rung động.

“Bà xã, rốt cuộc chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Sau này Tiểu Lục nhà chúng ta là ông chủ rồi, Đặng Thiệu vẫn là quản lý đô thị . Sau này chắc là Đặng Thiệu nhà ta quản không nổi bé con nhà mình rồi ha? Đăng bởi: admin

54. Chương 54

, Chương 54 : Đặng Thiệu hồi tưởng quá khứ.

11114254_713736635402080_8406340399438794942_n

Tôi tên là Đặng Thiệu, sau khi tốt nghiệp đại học thì trở thành nhân viên công vụ, bất hạnh thế nào lại bị giao nhiệm vụ làm quản lý đô thị. Trước khi làm công việc này tôi đã phải xác định trước tư tưởng sẽ bị quần chúng nhân dân ghét cỡ nào, cũng đúng thôi, làm khó việc làm ăn của người ta ai mà thương nổi. Lúc ấy tôi 26 tuổi.

Công tác được 3 năm khiến tôi trưởng thành không ít, từ những ngày đầu còn uất ức vì mấy vị gian thương buôn bán nhỏ lẻ đường trở thành một người thành thực, ôn trọng, đúng như những gì mẹ tôi hi vọng.

Năm nay tôi 29 tuổi, một ngày bình thường như bao ngày khác, tôi đi vào một cửa hàng bán cơm bình dân nhỏ kê bàn ghế lắt nhắt chiếm lòng đường, trước cửa là tên nhóc đáng vẽ quê mùa, nhìn qua cũng biết không phải chủ quán. Tôi lại gần hỏi cậu ta có phải ông chủ không, cậu ta quần bách nhìn ngang ngó dọc , không dám hé răng trả lời.

Tôi thấy thế vực bực vừa buồn cười bèn tỏ ra uy nghiêm dọa cậu ta.

Lúc cậu ta nghe thấy tôi muốn phạt tiền mới đứng lên phản kháng, cả người bạnh ra đứng chắn trước cửa tiệm, trông y như con cua biển.

Tôi kiên quyết viết hóa đơn phạt, sau đó đi mất.

Cứ nghĩ thằng nhóc này sẽ biến mất khỏi trí nhớ tôi sớm thôi, trăm triệu lần không ngờ tới mới có mấy tiếng sau đã lại gặp cậu ta. Cậu năn nỉ tôi đưa về nhà, tôi có chút buồn bực, còn tưởng thằng nhóc này quên uống thuốc à. Không thèm để ý tới cậu ta, tôi lái xe đi mất. Thế quái nào đi được nửa đường lại nghĩ không đành lòng, cuối cùng đành lái xe quay lại, từ xa nhìn cậu ấy ngồi trên đường cái, bộ dạng bất lực buồn bã ấy lại khiến lòng tôi đau nhói.

Tôi đỗ xe cạnh cậu ấy, cậu giận dỗi dùng ánh mắt phẫn hận nhìn tôi. Tôi bảo muốn đưa cậu về nhà, cậu bướng bỉnh không chịu lên. Cuối cùng tôi đành uy hiếp cậu mới chịu lên.

Khi hai tay cậu ôm lấy thắt lưng tôi, trong lòng tôi tự dưng nảy mầm một ý định phải bảo vệ thằng nhóc gốc gác này.

Tôi nghĩ.... Ngay từ thời điểm đó, tôi đã biết cả đời này tôi chỉ cần cậu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đặng tiểu công hồi tưởng quá khứ.

Thực ra trong con mắt của Đặng Thiệu, bé con nhà chúng ta quê mùa có gì không tốt, ngoan ngoãn dễ nuôi là được rồi.

TOÀN VĂN HOÀN

00:07, 13.03.2016 Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tieu-phien-ngo-dao-thanh-quan>